

КОРОЛІВСТВО СТРАШНИХ

#1 *New York Times* bestselling author

КЕРРІ МАНІСКАЛКО

#1 *New York Times* bestselling author

КОРОЛІВСТВО СТРАШНИХ
КЕРРІ МАНІСКАЛКО
КОРОЛІВСТВО СТРАШНИХ
Керрі Маніскалко

*Довірся своєму серцю любий читачу;
Воно завжди направить тебе туди, куди тобі потрібно
Колись Пророцтво Страшних вважалося міфом, історією
божественної помсти, що передавалася крізь століття. Це
служило попередженням про хаос руйнування, які можуть
принести Смерть і Люті, якщо їх розв'язати. Розповідь, яку двоє
ворогів повинні були згадати задовго до того, як вони проклинали
один одного в пориві люті. Тієї фатальної ночі зішлись дві потужні
магії, які зобов'язали кожну сторону вимовити —або іноді навіть
згадати —повну правду. Прокляття мали ще більші наслідки, яких
ніхто не передбачав. Роками демони та відьми напружено чекали
дня, коли все нарешті стане явним. Коли настануть ці опівнічні
години, всім радять запастися дім амброзією та нектаром і
помолитися богині про милість.*

—Нотатки з секретного гримуару ді Карло

Двадцять років тому

Старійшини Ковену зрідка домовлялися про щось, за винятком двох речей, які вважалися їхніми найвищими законами: ніколи не можна викликати диявола. І ні за яких обставин чорні дзеркала ніколи не використовувалися для спостереження.

Як одна з найкращих провидиць на острові, Софія Санторіні вважала, що деякі правила потрібно порушувати, особливо коли її новітні видіння шепотіли їй на вухо тривожні історії. Саме ці наполегливі

розмови про небезпечне пророцтво, пов'язане з їхнім прокляттям, нарешті переконали Софію викрасти першу книгу заклинань: єдиний гримуар, який описував, як досліджувати за допомогою темної магії. Доля Ковену цілком може залежати від її дій, санкціонованих чи ні. Хоча на останньому засіданні рада звучала не так похмуро. Їм не потрібно було. Софія відчула зміну магії так само, як птахи відчули зміну сезону, прислухаючись до цього вродженого попередження полетіти, щоб вижити. На горизонті збирався сильний шторм. У неї не було крил, а навіть якби вони були, Софія відмовилася тікати без сім'ї. Здавалося, що порушити два правила, щоб потенційно врятувати десятки відьом, було правильно. Будь-яка інформація, яку Софія могла б зібрати про прокляття до того, як Нечестиві або Страшні помстилися, піде лише на користь їхньому Ковену. Напевно, старійшини зрозуміли б. Поклавши чорне дзеркало на підлогу в храмі Смерті разом із тисненою фольгою книгою заклинань, вона зібрала спідниці й стала на коліна перед предметами. Її пройняло тремтіння, яке не мало нічого спільного з холодним та мокрим каменем, що просочувався крізь її тонкі муслінові шари. Вона дивилася в заборонене дзеркало, його чорнильна поверхня нагадувала їй тихі води озера, яке вона колись відвідала, щоб зібрати прісноводне каміння для своїх заклинань. За винятком того, що ця поверхня не мала заспокійливого місячного світла над головою, благословляючи її шлях. Фактично, здавалося, що він пожирає будь-яке світло, яке наважується його торкнутися. Будь-який демон може ховатися під невідомими глибинами, чекаючи свого удару. Вона видихнула страх. Настав час зробити те, для чого вона прийшла, а потім повернутися додому до своєї родини. Витягнувши тонкий кинджал із кишені спідниці, вона піднесла вістря до кінчика пальця й натиснула, доки не потекла кров, червона, як диявольські очі. Піднявшись на ноги, Софія підійшла до вітара в центрі кімнати. Неможливо здійснювати магію в храмі богині, попередньо не заплативши данини. Обабіч вітара потріскував вогонь у чашах для жертв, які вона запалила раніше, вусики диму звивалися в повітрі, ніби манили її ступити в підземне царство. Вона присягалася, що відчуває на собі очі, які дивляться з тіні, очікуючи, чи вистачить їй сміливості перетнути цю заборонену межу. Погляд Софії обвів тиху кімнату, зупинившись на

двох людських черепах, які вона вкрала з монастиря. Чорні дні вимагали ще чорніших вчинків. Вона б не похитнулась і зараз. Тримаючи уколений палець над першою з двох чаш для жертвоприношень, вона спостерігала, як краплини крові шипіли, а потім випаровувалися, коли вони зустрічалися з полум'ям. Софія швидко перейшла на інший бік вівтаря й повторила жест із другою чашею. Задоволена, що заплатила достатньо, щоб богиня надала захист, Задоволена, що заплатила достатньо, щоб богиня надала захист, вона повернулася й дістала черепи, не звертаючи уваги на кривавий відбиток пальця, який залишила на кістці. Знову ставши на коліна, розташувавши черепи на півночі та півдні дзеркала, вона відкрила книгу заклинань і почала співати.

Протягом кількох напружених ударів дзеркало залишалось незмінним. Потім на його поверхні почав клубочитися дим. Спочатку повільно, а потім набирав швидкість, наче пекельний вітер, який вона чула, пронизував якісь демонські кола, збиваючи з пантелику бідолашні душі, яким не пощастило опинитися там.

—Богине, захисти мене.

Софія нахилилася ближче до дзеркала, бажаючи дізнатися все про їхніх ворогів. Будь-яка інформація може виявитися цінною, особливо тому, що всі їхні спогади повільно поглинались прокляттям з кожним повним місяцем. Поки вона дивилася на дзеркало, вікно в підземний світ тріснуло, даючи Софії перший погляд на царство демонів.

—Покажи мені, як зняти наше прокляття.

Дзеркало пульсувало, ніби магія визнала її прохання й погодилася виконати її бажання. Замість диму над затемненим склом почали мерехтіти дивні зображення, і Софія швидко зрозуміла, що їй показують історію через серію нерухомих зображень. Вона тихо видихнула. Поки що, незважаючи на заборонену магію, яку вона використовувала, це було схоже на її звичайні видіння.

Магія змусила образи покинути дзеркало й закружляти навколо неї, наче вона стояла там у той момент, коли вони виникли. Вона побачила темний тронний зал, розлюченого демона.

З'явилися шматочки знайомого, але магія, мабуть, не спрацювала. Деякі зображення не відповідали їхній історії або тому, що Софія знала про пророцтво. Вона спостерігала, як відьма, яка, мабуть, була Першою відьмою, прокляла того демона. Її помста й ненависть були такими

сильними, що Софія могла практично відчувати це через ілюзію. Далі вона побачила дивний колодязь із кристалами — каменями пам'яті, там їх були тисячі. Сцена знову різко перемістилася, цього разу в маленький котедж з видом на море. Молода відьма — яку вона добре знала — стискала в одній руці камінь пам'яті, а в іншій — кинджал. Перша Відьма також була там, простягаючи відьмі камінь, який мав забрати все, що вона хотіла забути. Зображення зникли, для їх живлення потрібно більше магії. — Почекай! — Софія скрикнула. Зневірившись дізнатися більше, вона схопила череп, що лежав на південній точці, і прошепотіла заклинання, яке змусило його розбитися, розкидаючи осколки кісток по темній поверхні, сподіваючись, що дзеркало використає їх, щоб підживити більше зображень. І це сталося. За винятком того, що вони знову були не зовсім такими, як вона очікувала. Софія побачила свій острів, а потім мерехтіння інших незнайомих міст і часів, що стікаються разом і захоплюють. Зображення виглядають неправильними. Але... якщо ні, то все, що їм сказали старійшини Ковену, було брехнею. У тому числі звідки вони були. Це було так абсурдно; це не могло бути правдою. Вирішивши розгадати таємницю, вона потягнулася до останнього черепа. У цього були рубіни в очах, додатковий дар для богині, яка правила над мертвими. Софія розтросила череп і відразу ж потрапила в інший час, де, здавалося, була та сама молода відьма... груба рука опустилася на плече Софії, виводячи її з видіння. Серце вискакувало з грудей, Софія кліпала очима, доки храм Смерті знову не з'явився у фокусі. Злякавшись того, хто або що, вивів її з видіння, вона вихопила свій кинджал і кинулася на ноги, її увага зупинилася на людині, яка порушила її плани. Постать у мантиї відкинула капюшон, відкриваючи знайоме суворе обличчя. Плечі Софії звиснули вперед, коли вона опустила лезо. На одну страшну мить їй здалося, що вона викликала ворога. — Дякувати богині, що це ти. Я дізналася щось неймовірне про наше прокляття та наше місто. Я знаю, хто донька Першої Відьми, принаймні так мені здається. Ти ніколи не повіриш цьому відкриттю. Софія була надто сповнена темної магії, надто приголомшена правдою, яку вона дізналася, щоб помітити небезпечний блиск в очах іншої відьми. — Ти також будеш приголомшена.

—Я не розумію...

Рухом зап'ястка та різким прокляттям відьма наклала заклинання, яке відкинуло Софію назад. Її череп тріснув об віттар, у результаті чого вона побачила яскравий спалах зірок, який на мить приголомшив її. Перш ніж вона встигла зібратися з розумом і вимовити власне захисне заклинання, розум Софії роздробився, як дзеркало, на яке наступила друга відьма, знищивши правду, що все ще грала на його темній поверхні.

Софія відкрила рота, щоб закричати, але виявила, що не в змозі зробити більше, ніж говорити іншими мовами. Невдовзі все, що вона могла бачити, це ті дивні образи, які показувало їй дзеркало.

Якби вона знову покликала на допомогу, Софія не могла б пригадати чому.

Вона дивилася, не бачучи по-справжньому, як інша відьма дістала першу книгу заклинань і повільно пройшла через храм, жодного разу не озираючись на свою подругу. Весь час Софія тихенько повторювала одну фразу, заспів, благословення, благання.

Або, можливо, це був ключ до розблокування всього...

—Як зверху, так і знизу.

Розділ 1

Навколо спальні Принца Гніву раптом спалахнули свічки.

Попри всі мої зусилля не посміхнутися демону, мої зрадницькі губи самі собою викривилися. Стежачи за невеликою дією з того місця, де він стояв на балконі, увага принца перейшла до мого рота і залишилася там трохи довше, ніж потрібно.

Його гарячий погляд виділяв зовсім інше тепло саме тоді, коли в каміні спалахнуло золоте полум'я, потріскуючи, як божевільне.

Це було приємне відчуття, особливо після холоду, який охопив мене раніше й осів у моїх кістках. Побачивши сестру в Дзеркалі потрійного Місяця, щось у мені зламалося.

Щось, що я наразі відмовилася приймати.

Затримуючись біля ліжка Гніву, туніка лежала біля моїх ніг, я знав, що вогонь у його приватній кімнаті розгорівся не через його однофамільний гріх. Це було бажання, яке він намагався контролювати; пристрасть, яку я запалила, коли вибрала його, точно знаючи, хто він, і все ж погодилася стати його злою королевою. Оскільки він уже вкрав мою душу, тепер я пропонувала йому своє тіло. Без ігор чи чарівних зв'язків, які спонукають нас бути разом. Я не зосереджуюсь на Вітторії та тому, як моє серце боліло щоразу, коли я думала про обман моєї близнючки.

Мої очі наверталися від невипланих сліз, коли я згадувала про свою сестру, і я відчайдушно намагалася приборкати свої емоції. Гнів відчув мій біль, і я не хотіла вести таку розмову. Ця скорбота може зачекати, поки я завтра не зустріну свою близнючку на таємничих Змінних островах і не почую, що вона скаже. До того часу я не хотіла витратити жодної хвилини на роздуми, чому вона інсценувала свою смерть. Або як вона могла завдавати мені такого жахливого болю так довго. Я вже віддав Вітторії місяці сліз та люті, коли намагалася помститися за неї. Сьогодні я просто хотіла Гніву. Самаель. Король демонів. На йбільш жахливий з семи безсмертних принців пекла. Генерал війни і буквальный диявол. Спокуса і гріх стали тілом. Для когось це був кошмар, але для мене він зараз виглядав як сон. І якби проклятий демон цієї миті не заповз зі мною між простирадлами, я б сама випустила трохи пекла.

—Ти збираєшся стояти там всю ніч, ваша Величність? Я підвела брову, але відповіддю Гніва, було легке звузіння його золотоокого погляду.

Вперта, недовірлива істота. Лише він запитував би, чому я роздягнена стояла перед його ліжком, а не просто дав волю його низьким, плотським потягам, як я хотіла. —Якщо тобі потрібні додаткові докази мого рішення...

— Еміліє.

Те, як він сказав моє ім'я, змусило мене підготуватися до розчарування. Його тон показав, що нам потрібно поговорити, а розмова була найгіршим, що я могла уявити зараз. Розмова призвела б до сліз, і це

змусило б мене зіткнутися з тим, наскільки глибоко вплинуло на мене бачення Вітторії раніше. Я б краще занурився в захоплюючі поцілунки Гніва.

—Будь ласка, не треба, —тихо сказала я. —Зі мною все гаразд. Справді. Демон виглядав наляканим, не переконаним. Одного разу він сказав мені хотіти, але ніколи не потребувати, але сьогодні ввечері я відчувала і те, і інше дуже сильно, і мені було байдуже, чи це зробить мене слабкою. Я молилася, щоб він не відіслав мене саму до моєї спальні. Я не могла терпіти самотності. Мені потрібен був комфорт, зв'язок. Тільки він міг дати мені трохи спокою зараз.

Саме тоді прозорі штори, що відокремлювали його спальню від балкона, затріпотіли на зимовому вітерці, спонукаючи його приєднатися до своєї напівоголеної королеви. Ніби саме царство хотіло, щоб ми нарешті об'єдналися. М'яко мерехтливі свічки та опівнічні тканини спальні випромінювали тиху чуттєвість. Це була кімната, створена для

всіляких шепотів: тих, де слова вимовлялися ніжно, благоговійно до губ, і шепоту одягу, що повільно ковзав по шкірі.

З цим принцом я хотіла відчувати відразу дві речі.

За його власним визнанням, Гнів вірив у силу вчинків над словами. І з цим нагадуванням я зробила свій крок. Він залишався непорушним надворі, спостерігаючи, як я нахиляюся й скидаю чоботи. Я не могла зрозуміти, чи він підхопив мої емоції щодо Вітторії та неправильно їх витлумачив, чи він все ще не вірив, що я хочу зробити наступний крок у прийнятті нашого шлюбу. Спільний сон був одним із двох останніх дій, необхідних для того, щоб ми стали чоловіком і дружиною. Звичайно, ми могли б займатися сексом і не бути одруженими, але я хотів завершити наш зв'язок.

З огляду на те, як ми вперше зустрілися, я викликав його в Палермо, а потім випадково зв'язала його зі собою назавжди і те, як ми обоє поклялися ненавидіти одне одного й ніколи навіть не цілуватись, я не зрозуміла б, якби це було джерелом його трепету.

Кілька місяців тому я б також сказала, що цей вечір є неймо вірним. Це було до того, як я визнала, що в нашій історії є щось більше. Що я палала для нього так само люто, як вогняні рожево-золоті квіти, які я могла викликати з кінчиків пальців за бажанням. Ще одна річ, яку я б вважала неможливою, і ще одна таємниця, яку я маю розгадати разом із

правдою про те, ким я насправді була. Але це могло почекати. Єдине, про що я хотіла зараз думати, це як заволодіти моїм королем демонів. Навколо нього почали падати сніжинки, злегка присипаючи темне волосся та широкі плечі, але він, здавалося, не помітив цього. Суворі стихії цього зимового царства, здавалося, ніколи не турбували його, хоча, мабуть, тому, що він був силою природи, з якою треба рахуватися. Я витримувала його пильний погляд, скидаючи вузькі бриджі на стегна і вилізаючи з них, потім кинула їх на туніку. Гнів майже зупинився, коли помітив, що на мені не було спідньої білизни. Кулаки стиснуті з боків, кісточки пальців стали білими від напруги. Не зовсім та реакція, на яку я сподівалася, коли роздягалася.

Насупивши брови, я мовчки відтворювала нашу розмову, ретельно пригадуючи кожне слово. Після того, як обманом уклав мене з ним у кровну угоду —щоб переконатися, що жоден із його братів не скористається мною, коли я вперше потрапила у підземний світ, я запитала, чи він досі вважає мене своєю.

Тепер, непорушно стоячи надворі на снігу, не роблячи жодного руху, щоб піти за мною в його дуже теплу та привабливу спальню, я хвилювалася, що неправильно його зрозуміла. Він лише сказав, що йому не потрібен час, щоб все обдумати. Технічно це не означало, що він вважав мене своєю.

—Ти передумав? —запитала я.

Гнів проглянув моє обличчя, його власний вираз був незрозумілим. — Ти добровільно обираєш мене. Знаючи, хто я. На що я здатний.

Це не були запитання, але я ствердно кивнув. — Так.

—І це рішення не має нічого спільного з вашою сестрою? Він уважно спостерігав за мною, і я знала, що він намагається відчути хоч найменшу зміну моїх емоцій. Гнів не відніс би мене до свого ліжка, якби вважав, що будь-яка сила, крім мого власного бажання, штовхає мене туди. Вперше з моменту нашої зустрічі я не пропонувала йому нічого, крім правди. Якщо ми мали надію рухатися вперед разом, ігри між нами повинні були закінчитися.

—Того вечора я хотіла, щоб ти був на вечірці в Обжерливості. А до цього... пам'ятаєш, коли ти чарівним чином позбавив мене сп'яніння, коли ми тренувалися проти його гріха? Я хотів, щоб ти мене теж тоді взяв. Ці часи були задовго до того, як я побачила Вітторію. —Я змусила себе витримати його погляд, щоб довести йому, наскільки я серйозна.

— І сьогодні ввечері я зрозуміла, що у всьому ти завжди був поруч зі мною. Можливо, твої методи не завжди були ідеальними за стандартами смертних, але все, що ти зробив, було для того, щоб допомогти мені. Я хочу тебе, і це не має нічого спільного ні з ким іншим.

Після довгої паузи, яка змусила мене напружитися від відмови, він нарешті пробрався з балкона до своєї спальні, повільно скорочуючи відстань між нами. Його увага блукала з моїх очей на мої губи, перш ніж опуститися нижче, щоб охопити моє тіло.

У його погляді з'явилася лють, що стискала коліна, поки він подумки пожирав мене дюйм за дюймом, зупиняючись на тому пульсуючому місці між моїми стегнами, яке раптово заболіло для нього. Низьке гарчання пролунало в його грудях, підтверджуючи, що він відчув моє бажання.

Я щиро сподівалася, що він дозволив тому звірові вирватися сьогодні ввечері на волю. Мені хотілося відчувати кожне лихе й дивне, про що він щойно мріяв.

Він блиснув усмішкою, породженою гріховною обіцянкою, показуючи, що він був більш ніж готовий розпочати.

Навіть незважаючи на холод, який тримався на ньому від шторму, я відчув щось інше, але не холод, коли він наближався. Між його палючим поглядом і тим, як він мовчки обводив кожен мій вигин, ніби плануючи все, що він збирався зробити... цього було майже достатньо, щоб розтопити мене тут і там.

— Скажи мені кожне темне бажання, Еміліє, — він підняв моє обличчя, — кожную фантазію, яку ти бажаєш здійснити. — Його пальці легенько погладили точку пульсу на моєму горлі, перш ніж він наблизився до мого рота, поцілунок був простим дотиком його губ, який залишив мене без дихання та бажання. Він відійшов і повільно провів руками по моєму силуету. — І я обіцяю здійснити кожне з них.

Я зосередився на просторі прекрасного одягу та твердому тілі, що ховалося під ним. — У мене є чимало ідей.

Новий вигляд, який він дав мені, показав, що у нього є кілька власних цікавих ідей.

Ми могли б сперечатися деінде, але в цьому ми були благословенно єдині. Я притягнула його для ще одного поцілунку, бажаючи зберегти цю мить вічно. Незабаром солодкий поцілунок став ненажерливим,

жоден із нас більше не задовольнявся повільністю чи делікатністю. Ми були істотами, які жилися люттю, пристрастю. І я хотіла, щоб наша перша зустріч була такою ж вибуховою, як і наші вдачі.

Якщо Гнів хотів би дати мені всі темні бажання, які я коли-небудь мав, я сподівалася, що він був готовий продовжувати. Я прикусила його нижню губу, і він, схвально загарчав та відповів тим же.

Гнів швидко розпочав війну на моїх устах і бився, як генерал, яким він був, не беручи полонених. У цьому поцілунку була власність, володіння. І я відразу зробила це для нього. Він був моїм. Кожен дюйм його злої душі, кожен рівномірний удар його серця належав мені.

Його руки пестили моє тіло, і медове тепло охоплювало мій живіт, поширюючись із кожним чудовим рухом його мозолистих пальців. З усіх випадків, щоб він був повністю одягнений...

Я стягнула з нього піджак, потім потягнула за край його сорочки, перш ніж розірвати її, бажаючи побачити його, відчути його шкірою до шкіри.

Він вирвався з нашого поцілунку, весело піднявши рот. —Якими б нудними не були чесноти, терпіння може виявитися доцільним прямо зараз.

—У цьому випадку я сподіваюся, що ти більш вправний у боротьбі з гріхом. Наскільки я пам'ятаю, ти одного разу запитав, чи хочу я побачити, наскільки ти можеш бути злим. —Я пробігла по ньому своєю увагою, ховаючи посмішку, коли його очі блиснули. —Це справді твій найкращий гнів?

—Ти кидаєш мені виклик?

Я підняв плече, точно знаючи, що роблю, і насо лоджуючись реакцією, яку це викликало в нього. Враховуючи випуклість у штанах, він теж не заперечував. Перекручений демон. —А якщо так, що ти тоді робитимеш? —запитала я.

—Залазь на ліжко, моя леді.

Його голос був м'яким, але в наказі не було нічого лагідного. Я сміливо відступила назад, поки не дісталася до ліжка й сперлася на нього, занурюючи пальці в чорне дерево, зі смаком лягаючи на його край.

Одного разу я уявив, яким було б хутро на моїй голій шкірі.

Я збирався дізнатися.

Гнів смикнув підборіддям, показуючи, що хотів, щоб я лежав на ліжку до кінця, а не просто примостилася на ньому. Серце б'ється в

очікуванні, я підвелася й ковзнула по великому матрацу, стримавши стогін, коли м'яке хутро швидко поступилося місцем його прохолодним шовковим простирадлом. Це було краще, ніж я собі уявляла. Розкіш і декаданс, змішані з чимось трохи диким і неприборканим.

Дуже схожий на господаря цього дому гріха.

Гнів розстібнув ґудзики на штанях, його погляд зупинився на мені.

Виклик щоб перевірити, чи справді я готова до того, що мало статися.

Його штани впали на землю, і його тверда довжина вискочила на волю, лякаюче та спокусливо, і так само прагнути заволодіти мною.

Я закусилла нижню губу, майже переповнена бажанням, коли впилася в нього. Богине нагорі, він був чудовий. Моя увага повільно

перемістилася від його гордого збудження й подорожувала по решті його тіла. Понад шість футів чистих м'язів із бронзовою шкірою, яка, здавалося, сяяла життєвою силою, наповнили мій зір. Він був дослідником чоловічої сили в поєднанні з суворою красою.

Він ступив уперед, і моя увага переключилася з металевої змії, написаної чорнилом на його руці, на татуювання на його лівому стегні — спрямований вниз кинджал із вигравіюваними на його поверхні трояндами.

Я не могла розібрати геометричні візерунки на його руків'ї, і коли Гнів взяв себе в татуйовану руку й повільно стиснув кулак, мій розум спустошився. Демон кинув на мене самовдоволення погляд, ніби він точно знав, на що спрямовані його спокусливі глузування. Богиня прокляла його. Я хотів замінити його руку своєю. А ще краще, я хотів використати мою... ...Сильний тріск розколов повітря, наче розлючений божий батіг, і спальня Гніва, разом із демоном, якому вона належала, зникли, замінені порожньою холодною кімнатою без жодного світла.

Це була така кардинальна зміна, я не відразу зрозуміла, що це реальність. Я швидко кліпала очима, намагаючись звикнути до раптової темряви. Тіні рухалися навколо того, що, як я відчула, було невеликим простором, майже звиваючись одна на одну в нестямі.

Мурашки по шкірі піднялися на моїх руках, коли холод у повітрі став різким.

Це мала бути ще одна дивна ілюзія. У мене було кілька раніше, але жодного такого яскравого. Вони, здавалося, спрацьовували кожного разу,

коли ми з Гнівом мали романтичні моменти, тож, ймовірно, це стало

причиною цього разу також. Я проклинала час цього небажаного вторгнення, ненавидячи, що чиєсь минуле забрало мене від мого чудового сьогодення.

Я пішла потерти скроні, але не могла поворухнути руками. Моя увага змінилася, коли я помітила пару кайданів, міцно стиснутих навколо моїх зап'ясток. Я смикнув їх, але вони були закручені високо в стелі. Ланцюги брязкали з кожним рухом, цей звук чинив опір моїм нервам, що швидко зношувалися. Кров і кістки. Я глянула вниз. У цьому видінні я була така ж оголена, як і в теперішній реальності. Чудово. Я залишила мрію, щоб увійти в звичайний кошмар.

Я протяжно зітхнула, моє дихання вирвалося маленькими білими хмаринками, потім напружилася. Як дивно. На відміну від інших ілюзій, я також, здавалося, контролюю цю. Це не було схоже на те, щоб увійти в пам'ять чи побачити минуле з чиєсь точки зору. Мої очі звузилися. Якби це не була ілюзія чи спогад...

—Що в семи пеклах відбувається? — Від незрозумілого звуку шкрябання черевика по каменю мій пульс прискорився, коли мене пронизав сильний напад страху. — Гнів?

Деся неподалік запалився сірник, шипіння передувало запаху сірки. У дальній частині кімнати мерехтіло маленьке полум'я, хоча той, хто запалив свічку, магічним чином зник. Я знову потрясла ланцюгами, смикнувши якомога сильніше, але вони не поступилися ні дюймою. Якщо я не відірвала собі руки, я не втечу, доки мій викрадач не звільнить мене. Щоб запобігти наростаючій паніці, я примружилася крізь напівтемряву, намагаючись знайти якусь підказку про своє місцезнаходження чи мого викрадача. Це була кам'яна камера, і я була закута в нішу.

У центрі головної кімнати стояв вівтар, висічений зі світлого каменю, яким були вкриті стіни та підлога. Солома та сушені трави встеляли землю. Це майже нагадало мені монастир удома, де моя подруга Клаудія працювала над мертвими, але не зовсім.

Думка про ті кімнати викликала спогади про невидимих шпигунів - найманців, які колись переслідували мене там. Відтоді, як я зіткнулася з демоном Умбра, здавалося, це ціла вічність, і я боролася з тремтінням. Якби я більше ніколи не побачила жодного з цих жахливих демонів, я прожила б добре, щасливе життя.

—Хто там, покажіться.

Я брязкала ланцюгами. Відлуння брязкоту металу було єдиною відповіддю, яку я отримала, хоча я присягаюся, що почула слабкий звук чийогось дихання поблизу. Я не бачила жодного подиху, але знала, що це не означає, що я один. Гнів ніколи не зіграє зі мною такого трюку, особливо зважаючи на те, що ми збиралися зробити, що виключало це як будь-яку спотворену прелюдію демона.

Я зібрала фальшиву браваду. — Навіть якщо я прикута, ти боїшся зі мною говорити?

— Не боюся, — пролунав із темряви глибокий голос із акцентом. У мене перехопило подих. Я чула цей голос раніше, але не могла визначити де. Це був не Анір — людина, яка була другою командою Гніва. Це також не нагадувало жодного з братів принца-демона. Цей акцент був з мого острова в царстві смертних. Я була у цьому впевнений.

— Якщо ти не боїшся, то у тебе немає причин ховатися від мене. — Я чекаю подальших наказів.

— Від кого? — Між нами неприємно розтягнулася тиша. Було важко вдавати авторитет, будучи оголеною, прикутою і розмовляючи з фантомним викрадачем, але я все одно спробувала. — Хто б не був твій хазяїн, швидше за все, прибуде сюди. Немає потреби в секретності.

— Тобі не потрібно турбуватися про мене.

Фраза, яку кожен убивця та злочинець, ймовірно, вимовляв своїм жертвам безпосередньо перед тим, як перерізати їм горло. Я важко проковтнула. Мені потрібно було, щоб він продовжував говорити, щоб зрозуміти, хто він, і я виявила, що дратування когось змушує його реагувати, навіть якщо він цього не хоче. Протягом останніх кількох місяців ми з Гнівом застосовували таку саму тактику один до одного, і тепер я могла би поцілувати його для практики.

— Твій господар наказав тобі залишатися в тіні?

— Немає.

— Хм. Розумію.

— Що?

— Ти просто збоченець, якому подобається спостерігати за своїми жертвами, знаючи, що вони не зможуть побачити тебе у відповідь. Скажи, ти себе зараз торкаєшся? Уявляєш, що відчуває моя шкіра, гладячи свою? Чому ти не підходиш ближче? — І дозволь мені коліном втиснути твій пах у твої легені. Чоловік матеріалізувався переді мною з

виразом чистого роздратування на обличчі. Безперечно, не демон, але це не втішало. Я різко вдихнула. —Домініко Нуччі.

Молодий чоловік, який разом із сім'єю продавав аранчіні в Палермо, пильно дивився на мене. Смертельні кігті вискочили з кінчиків його пальців, а потім втягнулися, нагадуючи мені, що він був не більшою людиною, ніж я. Я майже забула, що чоловік, до якого, як я думала, таємно залицялася моя близнючка, був перевертнем. Вервольфом, якщо бути точним. У кращому випадку темпераментні створіння, і, судячи з того, що я пам'ятаю, як мені казав його батько, я щойно спровокувала одного, що знову змінився. Я й гадки не мала, наскільки він контролює свого вовка, але б'юся об заклад, що не дуже.

Очі Домініка, зазвичай теплі карі, світилися неземним блідо - фіолетовим, коли вони звузилися на мене, підтвердили мою підозру. Він був близький до зміни.

Я затамувала подих, чекаючи, поки він завдасть смертельного удару. Здавалося, він збирався підійти ближче, його щелепи стиснулися від стриманості, коли гнів випромінював його, як розлючене сонце. Вовк кілька разів глибоко вдихнув, а потім покрутив плечима, руйнуючи зростаючу напругу. Помахом його руки з напівкігтями кілька тіней відірвалися від божевілля й знову сформувалися навколо мене, створивши щось на зразок халата.

—Де ми? —спитала я, не звертаючи уваги на незвичайність мантиї, яка лягла на мою шкіру. І той факт, що вервольф зачарував його без жодного прошепотілого заклинання.

—Царство тіней.

Я спокійно вбирала інформацію. У дитинстві бабуся Марія вчила нас про змінників форми разом із кількома іншими магічними істотами. За розповідями моєї бабусі, вовки вели надприродні війни між собою та демонами в царстві духів, що, мабуть, і малося на увазі під царством тіней. Я завжди уявляв царство тіней із привидами, що ходять крізь стіни, переслідуючими та ефірними, наче вони зображені в готичних романах. Це дуже відрізнялося від моєї уяви. Домініко був повністю тілесним. І я точно відчула вагу крижаних кайданів, коли вони впивалися в мою шкіру. Я також відчула те, чого раніше не відчувала — легке дзижчання магії в металі. Це не були звичайні кайдани; вони були зачаровані, щоб тримати мої власні сили під замком.

Я послала легкий рух до джерела моєї магії та, як я і підозрював,

натрапила на бар'єр, який не дозволив мені викликати вогонь.

У мене було жахливе відчуття, що я знаю, хто його господар, і не хочу, щоб моя магія була пов'язана з нашою зустріччю. Я глянула на свого викрадача. Я ніколи не чула про те, щоб вовки перевозили когось із собою в царство тіней, і досі я б не повірив, що це можливо, особливо для новоперевертня. Домініко має бути надзвичайно могутнім.

Майбутній альфа в процесі створення.

—Моє фізичне тіло все ще перебуває в семи колах? —запитала я.

Домініко пробігся по мені своєю увагою, його очі трохи втратили той рухливий блиск. — Так.

Я не була упевнена, як це можливо, і погляд перевертня показав, що він більше не відповість на запитання про це. Знаючи, наскільки він буде небезпечним, якщо повністю перетвориться на вовка, я залишила його в спокої. Він все одно дав мені важливу інформацію, яка мені була потрібна. Моє тіло все ще було в спальні Гніва, і демон, безсумнівно, зараз шукатиме спосіб повернути мене. Якщо я не могла втекти сама, мені просто потрібно було почекати, поки він не прийде за моєю душею і не вивільнить свою силу. Кожен, хто був настільки дурний, щоб напасти на його майбутню наречену в його королівському домі, заслуговував на те, щоб відчути на собі його гріх. Я ледь не посміхнулася, уявляючи бійню, яку він учинить, віддаючи правосуддя, але припинила.

—Тут холодно.

—Не для мене.

Я хотів потерти руку об руку, щоб повернути тепло в своє тіло, але не могла, бо н заваді були ланцюги. Домініко уважно спостерігав за мною, в його очах спалахнув грізний блиск. За один неправильний рух його щелепи стиснули б моє горло, хоч би якими були його накази. Він був набагато мінливішим, ніж у перший раз, коли я його зустріла, хоча це, мабуть, через зміну. Я чула, що молодим вовкам іноді потрібні роки, щоб повністю дозріти.

Не витримавши його мовчазного погляду, я відкашлялася. —Коли я побачила тебе у монастирі після «вбивства» Вітторії, я подумала, що ти молишся за неї. Пізніше я дізналася, що ти був там, тому що ти вперше змінився. Невже ти справді не підозрював, ким був раніше?»

М'яз на його щелепі здригнувся. —Ти знаєш, що ти, Еміліє?

Мене збентежило, що він сказав що, а не хто. У мене були підозри, але

йому не потрібно було знати, які вони.

—Я знаю, що я твоя полонена. Я знаю, що Гнів вистежить тебе і відірве кінцівки від кінцівок, якщо зі мною щось станеться. Я посміхнулася злобним, злим вигином губ. Здавалося, вовк усвідомлював, що міг закувати мене в ланцюги та скувати мою магію, але він був не єдиним хижаком у кімнаті. —І немає жодного царства, в якому ти можеш сховатися, поки він тебе не знайде. Тобто, якщо я не доберусь до тебе першою. Він милосердний. Май це на увазі.

—Ну-ну, сес тро.

Незважаючи на те, що я наполовину очікувала її, почувши голос своєї близнючки, моє серце боляче стиснулося. Моя увага перекинулася на інший кінець камери, одразу приземлившись на Вітторію.

Моя сестра ковзала маленькою кімнатою, наче привид минулого, у довгій білій сукні, що розвівалася за нею, ніби її підхопив примарний вітерець. У її присутності була якась мрійлива риса, але вона була такою ж реальною, як ми з Домініком. Я уважно оглянула її, шукаючи будь-якої травми, хоча знала, що саме вона командує вервольфом, а не навпаки. Сльози виступили в моїх очах, коли я побачила зібрану картину. Вітторія справді була тут. Жива. Важко було повірити, що минуло лише

годину чи дві, відколи я дізналася, що вона насправді не мертва.

Незважаючи на її зраду, я хотіла загорнути її в свої обійми і ніколи не відпускати. Це було благословенне богинею диво.

— Вітторіє.

Це був ледве шепіт, але, почувши мій голос, губи моєї близнючки здригнулися у знайомій посмішці. Якби я не був прикута, я б упала на коліна. Побачити її в Дзеркалі Потрійного Місяця раніше було одне; мати її тут, переді мною, було приголомшливо. У мене забракло слів, коли моя близнючка підійшов ближче, з цікавістю спостерігаючи за мною.

—Давай розкуємо тебе і подивимося, яких трюків ти навчилися. — Її лавандові очі блищали, нагадуючи мені, що вона повністю змінилася. Це була не та дівчина з карими очима, яка пасувала до мене. Молода дівчина, яка любила робити власні напої та парфуми. Ця незнайомка була кимось іншим. Щось, від чого тонке волосся вздовж моїх рук стало дибки. — Богиня знає, що я маю кілька своїх, якими можу поділитися. Перемикач? Домініко рухався з надприродною швидкістю і

стиснув мені волосся

в кулак, змусивши мою голову набік. Він підніс свій ніс до моєї шиї і глибоко втягнув легені мого запаху, мабуть, запам'ятавши його, щоб відстежити мене, якщо я спробую втекти. Я зіщулилася від раптового болю, але зуміла стримати свій крик.

Він прогарчав, далекий голос від людського, коли він підніс рот до мого вуха. —Спробуй втнути щось дурне, і я вирву не тільки твоє смертне серце, Тіньова відьмо».

—Геть, цуценя. —сказала Вітторія. —Не грай занадто грубо. І все ж. Перш ніж я встигла увібрати в себе біль від цієї заяви або задуматися, скільки грубіших речей можна було б отримати, якщо бути закутим, Домініко відштовхнув мене, і ще одним лінивим помахом руки замки на моїх кайданах розчахнулися. Мої обмежувачі з гуркотом впали на землю, звук був таким жахливим, як лезо ката, що впало на засудженого.

Це був той момент, якого я боявся, і почувався абсо лютно неготовим.

З калатаючим серцем, я повернулася спиною до скаженого перевертня й зіткнулася зі своєю немертвою близнючкою, приголомшуючи себе, коли наші погляди зустрілися й затрималися. Місяцями Вітторія дозволяла мені повірити, що вона мертва.

Жорстоко вбита. Дозволила мені відкрити її безсердечне тіло, розбите й закривавлене в тій могилі. Розірвати мій світ і знищити те, ким я була на найпростішому рівні. Обман Вітторії був раною, яка ніколи не загоїться; це назавжди залишить емоційні шрами на моїй душі та в моєму серці. Навіть коли вона стояла переді мною зараз, жива і здорова, не було

надії коли-небудь повернутися до того, що було раніше. Надто багато минуло між нами, щоб просто забути й йти далі, і це, більше за все інше, було те, про що я оплакувала. Як би я не хотіла інакше, ми обоє змінилися безповоротно. І я більше не була впевнена, що частини нашого нового життя поєднуються.

Щоб позбутися все більшого болю в грудях, я подумала про свого нареченого. Про те, як моя близнючка зіпсувала мені цю ніч. Замість смутку я зосередилася на люті, гніві, який провів мене через моє особисте пекло. І всі емоції, крім однієї, зникли.

Якби я була здатна відчувати занепокоєння замість чистого гніву,

можливо, переможна посмішка моєї сестри викликала б спалах занепокоєння. На даний момент вона мала виявити, що не тільки вона здатна вселяти побоювання. Настав час Вітторія боятися мене. Я занурилася у своє джерело магії, з полегшенням відчувши величезний колодязь сили, який тріщав під моєю шкірою. Якби моя сестра хотіла побачити, на що я здатна, я б із задоволенням показала їй. —У тебе є п'ять хвилин, щоб пояснити себе. —Коли я заговорила, мій голос був холоднішим, ніж повітря навколо нас, холоднішим, ніж навіть найзліше коло пекла. Я клянуся, що тіні зупинилися перед тим, як побігти в небуття, ховаючись від великої розплати, яку вони передчували. —А потім? —запитала Вітторія. Моя усмішка була прекрасним кошмаром. Уперше Вітторія зморщила брову, наче вона щойно усвідомила, що в її плані є одна фатальна помилка. Монстрів можна створити, але ніколи не приборкати. —А тоді, люба сестро, ти зустрінеш відьму, якою ти змусила мене стати.

Розділ 2

—Прикуси язика або я його відберу. —Домініко зробив крок уперед, витягнувши пазурі й тихо гарчав на промовлену мною загрозу, але Вітторія підняла руку, стримуючи його. Я була надто розлючена, щоб дивуватися наскільки швидко він відступив від простого, невисловленого наказу.

— Хіба ти не стала сильніша? Більш... сміливіша? — спитала Вітторія, зводячи брову. — Ти нарешті вибралася з безпечної маленької діри, в якій ховалася, лише щоб жити життям, гідним пера барда (прим. Бард — мандрівний поет і співак у кельтів). Чи співають вони балади про нудних відьом, які витрачають час на гарячих кухнях, сумуючи за

такими ж нудними святими людьми, як Антоніо? Я б уявила, що грандіозний роман із королем демонів — це щось набагато цікавіше. Особливо в спальні. Заради Великого Божественного вгорі, Еміліє. Смерть твого попереднього життя - це те, за що ти повинна мені подякувати. Антоніо, «Вино і море», і я з тобою завжди були призначені для більших речей.

—Нудно? —Злість пронизала мене. —Я любила своє життя і нашу кухню. Вибач, якщо те, що я вважаю веселим або те, що я вважаю привабливим, є для тебе таким огидним. І відколи ти ненавидиш «Вино і море»? Тобі любила нашу сім'я та час, який коли ми разом готували. Чи ти нас забула? У своїх пошуках... чого б ти не шукала. Як ти могла таке вчинити з нами, зі мною?

На останньому питанні мій голос урвався, і я знову сильно смикнула свою лютю та зосередилася. Вітторія пильно спостерігала за мною. — Я зробила те, що потрібно було зробити для нас. Може здатися, що це не так, але я клянуся, що все це було для нас із тобою. Прокляття — Вона хотіла розповісти все, але не могла.

— О, так, прокляття. — Я змахнула повітрям, наче прокляття було набридливою кімнатною мухою. — Криваве, чортове прокляття, про яке ніхто не може говорити. Я покінчила з цією мінливою магією та всіма закляттями! Чому ти інсценувала своє вбивство? Чим це мені допомогло? Здавалося, вона ретельно добирала наступні слова. — Навіть найбільш летюче паливо потребує іскри, щоб викликати полум'я. Загадковий, як завжди, коли діяло прокляття. — Навіщо тобі може знадобитися стільки вогню?

Її погляд перетворився на твердий, блискучий самоцвіт ненависті. На секунду на її райдужних оболонках спалахнув не лавандовий колір, а темно - рубіновий. —Щоб дивитися, як горять наші вороги. Щоб повернути те, що належить нам силою і народженням. І розірвати останні ланцюги, які зв'язують нас, раз і назавжди.

—А наша родина? Вони твої вороги? Вони заслужили поховати тебе у тому склепі? Повірити, що ти гниєш разом з нашими предками?

— Так. Хоча я дуже сумніваюся, що вони вірили, що я гнию. Цією маленькою брехнею я уявляв, що вони нагодували тебе, свою улюбленцю. Або, я б сказав, найбільш злякану. — Зізнання Вітторії впало між нами, важка правда, в яку вона вірила. —І вони не єдині, хто почне нас боятися. Я взяла на озброєння одну пораду від нашої дорогої

родини. Знайомих тримай близько, а ворогів ще ближче.

Я подивилася на незнайомку, яка мала обличчя моєї сестри. У цій Вітторії була твердість, темрява там, де колись яскраво сяло світло. Моя сестра була грайливою, доброзичливою. Здатна заводити друзів і танцювати годинами безперервно. Якість, якою я завжди захоплювався і хотіла мати. Цю сувору версію її було важко досягнути. — А якщо я не хочу, щоб мене боялися? — запитала я.

Посмішка Вітторії була швидким спалахом зубів, гострою, як бритва, і погрозою. — Птах без крил залишається птахом, сестро моя.

— Ти розмовляла з Принцем Заздрості? — я важко зітхнула. —

Клянусь, ти звучиш так само, як він, після того, як він випив занадто багато правдивого демонічного вина.

— Заздрість? — Її погляд метнувся всередину, вертаючись зі спогадом.

— Я їздила верхи на його улюбленому вампірі, щоб тільки спостерігати, як його зелені очі палахкотять його улюбленим гріхом, коли він нас спіймав. З вампірів виходять вишукані коханці, будучи створіннями ночі і все таке інше. Вони майстри змішувати задоволення з часткою болю. Як тільки ти закінчиш грати зі своїм демоном, ти повинна відвідати суд вампірів і покататися на одному або двох. Нещодавно я була у їхнього принца і зовсім не розчарувалася. Те, що він міг зробити зі своїми іклами... Домініко загарчав, і моя близнючка кинула на нього заспокійливий погляд. Зрозуміло, що він не зногадувався, ким би для нього не була моя сестра, що вона насправді керує ним та є його смертельним ворогом. Я не знала, що існує суд вампірів, і наразі це не було першочерговим завданням. Якщо це раптом не стане проблемою, зараз це було найменш важливе для мене.

— Я... — Я хотіла викинути з голови думку про моє двоспальне ліжко саме з цим вампіром. Одного разу я мала нещастя зустріти його, і Олексій був лякаючим. І не в забороненому, темному фантастичному вигляді. Здавалося, він готовий вирвати серце, щоб випити його насухо заради розваги. — Чому ти зараз тут? Я думала, що ми мали зустрітися завтра на Змінних островах.

Вітторія підняла плече, раптом не зустрічаючи мого погляду. — Я хотіла сам передати повідомлення, якщо ти не отримаєш череп.

Я їй не повірила, але не назвала її очевидною брехнею. Моя сестра зберігала ще одну таємницю, і, ймовірно, це було якось пов'язано з Королівством тіней, оскільки ми були тут. Можливо, це був тест, щоб

побачити, чи зможе Домініко привести мене сюди без проблем. Це означало, що наш час, ймовірно, був обмежений, і мені потрібні були відповіді. — Як ти вдавав, що вийняв серце?

— Я цього не робив.

— Я бачила кров. Сяюча діра в твоїх грудях. Очевидно, це була якась магія чи ілюзія, якщо тобі більше не потрібне серце, щоб жити. Не стій тут і не продовжуй брехати мені в очі. Ти зробила достатньо цього за останні кілька місяців. Я заслуговую знати правду, Вітторіє.

Температура раптово впала, кристали льоду звиваються по стінах і потріскують, як замерзле полум'я, швидко поширюючись. Свічка блимнула від раптового вітерця, перш ніж згаснути, залишивши нас у темряві. Тонка стрічка диму звивалася в повітрі, запах сірки пронизував холод; ознака, надіслана від лютого бога пекла. Одного я добре знала. Домініко зробив крок уперед, обійнявши рукою мою близнючку за плече, і притягнув її до себе. — Час іти. Він зламав захист Тіні.

Моє серце калатало. Я точно знала, хто він. Гнів прийшов за моєю душею, кинувшись через бар'єр Царства Тіней, його однофамільний гріх був достатньо сильним, щоб навіть земля здригнулася від його наближення. Я відчувала його лють, і це зробило зі мною щось особливе в цьому царстві. Я раптом перестала думати про зраду моєї близнючки чи про образу. Тепло наповзло на мене туди, куди раніше впивав свої зуби холод. Гріх Гніва змусив мене відчувати себе живою. Це також спонукало мене позбутися ввічливості та стати елементарною силою, що живиться низькими інстинктами.

Губи Вітторії піднялися в напівусмішці. — Пам'ятай, сестро.

Насолоджуйся ковбасою скільки завгодно, але не купи свиню (прим. мається на увазі одруження). Це єдине попередження, яке я можу запропонувати.

— Чому я маю тебе слухати?

— Я твоя кров. — Домініко наполовину протягнув її через кімнату, а потім махнув рукою, доки перед ними не відкрився блискучий портал. Вітторія замовкла, озирнувшись на мене. — Деякі узи неможливо розірвати, Еміліє. А деякі рішення мають наслідки, схожі на смерть. Візьми це від того, хто дуже добре знає, що це таке.

Від першої частини її попередження в мене спина покрилася мурашками. Гнів сказав мені щось подібне в ту ніч, коли я дізналася правду про те, чому він подарував мені свою королівську позначку.

Мої пальці неухважно торкнулися майже невидимої букви S на моїй шиї, магія викликала легке приємне поколювання, яке пройшло по моєму тілу.

— Що це означає? — Я вимагала відповіді. — Більше ніяких ігор, Вітторіє.

— Якщо вибереш його, то ти відмовишся від частини себе, — сказала вона, пропонуючи відповідь, яка лише заперечувала додаткові запитання. — До завтра. Не запізнюйся.

— СТІЙ! Чому ми повинні зустрітися на Змінних Островах? — запитала я. — Чому б тобі не сказати, що насправді тобі тут потрібно?»

— Тобі просто доведеться почекати і подивитися. — Вітторія послала мені поцілунок, а потім ступила через портал із перевертнем на п'ятах. Очевидно, Домініко, сам по собі альфа, знав, що на його територію ввійшла більша загроза. Відступ був розумним варіантом. Або, можливо, він просто вдавився у своїй гордості, щоб врятувати мою близнючку. Я не знала, які почуття охоплюють мене після нашої зустрічі; надто багато емоцій воювало одне проти одного, але я був вдячна, що у неї був вірний союзник. Їй був потрібен лише один.

— Еміліє.

За мить до кімнати зайшов Гнів, його тіло дзижчало від загрози неминучої війни. Битва, яку він приніс нашим ворогам. Він сердито глянув на портал, що закривався, а потім перевів увагу на мене, гострий, як лезо в його кулаці, і обіцяв такий самий рівень насильства кожному, хто заподіє мені біль. Я глянула вниз і помітила, що мантія Тіні також покинула свій пост після його прибуття. Я знову стояла гола, але не налякана.

— Вони завдали тобі шкоди? — Його голос був урізаним, ніби він економив усі свої сили для бою. Домініко міг би втекти, але Гнів вистежив би його у будь-якому разі. Холодний, невблаганний вираз його обличчя не обіцяв нічого, крім болю і мук.

Я похитала головою, не довіряючи собі говорити часткову брехню. Шкода не завжди завдавалася фізично. — Це була моя сестра. Вона хотіла переконатися, що я отримала її повідомлення про завтра. Де Змінні Острови?

— Одразу за межами материка. — Погляд демона охопив кожен дюйм кімнати, перш ніж зупинитися на кайданах. Миттєво його лезо зникло, і він опинився переді мною, обережно піднімаючи мої зап'ястки для

ближчого огляду. Червоні плями, які перетворювалися на неприємні синці, викликали набагато сильніший гнів Гніва. Тепер його голос був пронизаний смертоносною обіцянкою, а повітря стало таким холодним, що я почала

цокотіти зубами. — Якщо хтось знову закує тебе в ланцюги, я стану найстрашнішим кошмаром, який коли-небудь снівся смертним, а потім і ще набагато страшнішим.

Лід піднявся на стіни та вкрив стелю, оскільки температура продовжувала падати. Уламки каміння тріщали й падали на землю. Якщо він незабаром не вгамує свій гнів, ми обоє будемо закуті в лід або поховані під каменем.

—А якщо я попрошу тебе зв'язати мене?

Суворий вираз обличчя Гніва зник, коли він глянув на мене. Він не очікував цього. Це добре. Можливо, ми б вийшли з цього царства до того, як перетворилися на крижані скульптури. Я вивільнилася з його легкої хватки й обхопила його руками, слухаючи, як його серце б'ється швидше від обіймів. Мені майже одразу стало тепліше.

—Просто сказати: «Я люблю тебе; Я радий, що з тобою все гаразд», теж було б достатньо.

Минула тиша, і я практично відчула, як Гнів напружується, щоб зібратися в собі. Лише його залізна воля стримає величезну силу, що намагається вирватися, напасти. Я не могла уявити, яка повинна бути дисципліна, абсолютний контроль, який він мав над своїм однойменним гріхом, щоб нарешті підкорити свій гнів. Повітря трохи нагрілося, хоча все ще було смертельно холодне.

Він притиснув мене ближче, ніби втішаючи себе тим, що я в безпеці. — Каткування та четвертування твоїх ворогів було б актом любові.

— Ніхто не може заперечити, що ти демон дії. — Я пирхнула і відсахнулася настільки, щоб побачити радість, яка з'явилася в його очах замість крижаної люті, хоча в його виразі обличчя все ще було щось неприємне, що не так швидко зникне. — Відвези мене додому, будь ласка. Це була довга ніч. Мені потрібна тепла ванна і ціла пляшка демонового вина.

І, незалежно від того, що щойно сталося, чи саме попередження, яке намагалася зробити Вітторія, я все одно хотіла свого короля в тілі. Це, більше ніж будь-що інше, заспокоїло б мене, розум, тіло та прокляту душу.

Гнів магією повернув нас до своєї спальні, возз'єднавши наші душі з нашими фізичними формами, і я заморгала на кімнату, закутану в лід. Стеля, стіни, камін, усе, крім ліжка, було замерзлим, лід такий товстий, що набув синюватого відтінку. Я думала, що Королівство Тіней було поганим, але це було надзвичайно погано. Я обережно піднялася з місця, де лежала, і запитально звела брову. Гнів провів рукою по своєму волоссю, ця дія привернула мою увагу до порізів на його кісточках пальців, яких я раніше не помічала.

—Тобі доводилося битися з вовками? —спитала я, покликавши його підійти ближче. — Будь ласка. Дай мені це побачити. — Він неохоче зробив, простягнувши мені свою поранену руку. — Чому воно не зцілюється?

—Я пробивав сфери.

Його вираз обличчя був прохолодно-аристократичним, і якби я не пізнала його за всі ці місяці, проведені разом, я могла б пропустити ледь помітні ознаки того, що він все ще кипить від емоцій. Його чуттєвий рот був стиснутий у жорстку лінію, його виточена щелепа напружена. У його погляді промайнуло безжальне мерехтіння, непохитна обіцянка вчинити жакливі акти насильства, що видавало, наскільки він був близький до того, щоб розірвати царство на частини. Мурашки прокотилися по моїй спині, і те темне місце, в якому він був, зникло.

—Все гаразд, —сказав він. —Це легко виправити.

—Мене не хвилює стан приміщення. З тобою все гаразд?

Принц демонів натягнуто посміхнувся мені. —Я зараз.

Я ніколи не бачила, щоб він втрачав самовладання через таку масштабну демонстрацію своєї сили, і дивувалася гостроті його реакції.

Те, що він, можливо, не зможе мені сказати або не захоче мені сказати.

Я відчула, що йому потрібен час, щоб у всьому розіміратися, і у відповідь легко посміхнулася. —Допоки ти впевнений

— Допоки я. — Він чарівним чином організував кімнату і щойно покликав наповнити ванну, як у двері постукали. Якби я могла когось проклясти прямо зараз, я б це зробила.

—Не відповідай, —напівстогнячи промовила я. —Я благаю тебе. Гнів виглядав розтерзаним, але дослухався до мого прохання. Наклавши захист, щоб усі не могли потрапити до його особистих покоїв, він

витягнув свої ноги з-під мене й провів нас у свою ванну кімнату, ногою зачинивши за нами двері.

Я раніше не бачила цю кімнату і захопилася її елегантною красою.

Підлога сірого кольору, стіни з чорного мармуру з золотими прожилками, свічки, з яких капає віск чорного дерева, крани та світильники з блискучого золота, а також масивна ванна на ніжках, у якій могли б поміститися кілька людей у центрі кімнати.

Велика чорна кришталева люстра низько висіла над ванною, завершуючи образ. Кімната була темною, чуттєвою та абсолютно розслаблюючою. Саме те, що мені було потрібно після мого напруженого вечора.

Принц обережно опустив мене у ванну, а потім повернувся з охолодженим келихом вина з демонської ягоди, срібне насіння якого виблискувало, як мініатюрні зірочки, у світлі свічки. Уперше за кілька годин я видихнула та відчула спокій.

Гнів підставив табуретку до ванни й сів, дивлячись, як я попиваю свій напій і занурююся по плечі в ідеально нагріту воду. — Ти хочеш поговорити про свою сестру?

— Не дуже. — зітхнула я. — Я й досі не розумію, чому вона хоче зустрітися на Змінних островах. Тут було б набагато легше просто поговорити. Чи є якась причина цього, яку ти можеш придумати?

Гнів відповів не відразу. — Можливо, у неї там є щось, що вона хоче, щоб ти побачила»

— Мабуть, ти маєш рацію. Але вона також могла просто сказати мені це. Я не розумію всієї цієї театралізації плащ і кинджал. Хоча я вважаю, що в певному сенсі це дуже по її частині, в цьому уся вона. Можливо, один із небагатьох знайомих аспектів про неї. — Я зробила ще один ковток вина,

насолоджуючись яскравими ароматами, що вибухнули на моєму язичку.

— Як ти пробився в Царство тіней?

— Я король підземного світу. Духовна сфера знаходиться під моїми володінням. І навіть якби це було не так, ти справді віриш, що самотній перевертень завадив би мені дістатися до тебе?

— Я не впевнена, що щось може зупинити тебе. Як це бути непереможним? — піддразнила я.

Вираз обличчя Гніва став задумливим, коли він витягнув лляний клаптик тканини з таці біля ванни й занурив її у воду. Він перевернув

скляну пляшку з милом, а потім жестом попросив мене покрутитися. — Підніми волосся.

Я з радістю виконала його прохання побалувати мене. Він перетягнув намілену тканину на мої плечі, ніжно вимивши моє тіло, перш ніж знову занурити його у воду. Гнів, могутній демон війни, мив мене губкою. І це було справді божественним.

Для того, хто щойно від люті заморозив всю свою спальню, він, безумовно, міг би бути теплим і добрим. Принаймні там, де я була стурбована. Я сумнівалася, що хтось інший коли-небудь бачив цю сторону демона. Що змусило мене ще більше оцінити його дії.

Мурашки по шкірі здійнялися вздовж акуратних ліній, які він робив з моєї шиї, слідуючи вигину мого хребта аж до низу. Він ніжно піднімав по черзі одну руку, приділяючи особливу увагу моїм хворим зап'ястям. У повітрі панувала легка прохолода, і я зрозуміла, що він, мабуть, виявляє величезну стриманість, щоб його гнів знову не змінив температуру.

Після того, як він ретельно оглянув мою спину та руки, він повільно підійшов до моїх боків, змащуючи нижню частину моїх грудей, змушуючи мої соски твердіти, коли він наближався до них. Я не думаю, що він навмисно намагався спокусити мене, але це не завадило моєму тілу відреагувати на його служіння. Тепло зібралося між моїми стегнами, і мої думки одразу перемістилися туди, куди він тягнув цю тканину далі. Якби сьогодні ввечері моя доля нарешті повернулася до мене обличчям, можливо, він би використав свої пальці замість білизни. Я відкинулася назад, надаючи йому кращий доступ до цього місця...

—Є проклятий клинок, який може мене вбити.

Холод опустився, стерши приємне відчуття. Я сіла, обертаючись, раптовий рух бризнув водою на незайману підлогу. — Що?

—Ваша так звана Перша Відьма створила прокляті об'єкти. У наших записах зазначено три, але фактична кількість ніколи не була підтверджена. Лише один був визнаний справді небезпечним для принца Пекла, Лезо Знищення.

Ніби від цього стало краще. —Будь ласка, скажи мені, що він у тебе. Гнів утримував мій погляд, його сила й міць зміцнювали мої нерви. Це мало протилежний ефект. Принц зітхнув. — Жоден із об'єктів не знайдено. Вони зникли разом із відьмою та її шпигунами.

—Тебе можуть убити».

Він злегка схилив голову на підтвердження. Думка про те, що хтось погасить його полум'я, мене охопила ірраціональною панікою. Усі ці місяці ми сперечалися, боролися один з одним і нашою привабливістю. І це могло зникнути. Якась егоїстична, ненависна істота могла забрати його в мене. Я думала, що він непереможний, а цей єдиний проклятий клинок зробив його надто вразливим на мій смак. Зробила неважливою кожную дрібницю, окрім того, як цінувати час, проведений разом.

Кинджалами конкуруючого демона його можна було поранити, але не вбити.

Можливо, це була повторна поява моєї сестри в моєму житті, той факт, що вона була здатна на все, включно з імітацією власного вбивства, що змусило мій розум стати світлішим. А може, це було те, що вона перевіряла сьогодні ввечері, привівши мене в те царство. Можливо, вона хотіла побачити, скільки часу знадобиться Гніву, щоб вистежити мене там. Я поняття не мала, чи можна йому заподіяти шкоду в цьому царстві, коли його душа відірвана від тіла. Водному я була певна: я не мога довіряти своїй сестрі.

Якби Вітторія дісталася до цього леза, вона, ймовірно, напала б на Гніва. Вона попередила мене, щоб я не завершувала наші шлюбні узи; Я бачила, як вона гарантувала, що цього ніколи не станеться. Я поняття не мала, хто її вороги, але знала, що вона піде на неможливе, щоб знищити їх. Якби вона вірила, що мій шлюб із Гнівом якимось чином змусить мене відмовитися від частини себе, яка була потрібна їй для її планів, він точно став би ворогом у її очах.

З силою, яка, здавалося, застала демона зненацька, я смикнула Гніва вперед, потягнувши його з табурета у ванну, разом з одягом. Мені потрібно було відчути його. Живий, дихаючий і твердий піді мною. Я стрибнула йому на коліна й роздерла його мокру сорочку, гудзики розлетілися по підлозі й відскочили у ванну, коли я притиснула руку до його серця, моє серце билось швидко.

Якби хтось забрав його в мене... моя магія б вибухнула, готова спопелити це царство та всі інші, які, можливо, існували. Та давня сила, яку я колись відчувала раніше, тріснула глибоко в моєму центрі. Яким би не був цей монстр, він ставав ненажерливішим, чим довше не спав. Він хотів б ути звільненим, спустошити і знищити. І я ледве втрималася.

Бутони рожево-золотого полум'я вибухають у повітрі над нами, вогняні квіти розгортаються разом із палаючим корінням і стеблами з шипами. Це був сад, створений із вугілля та полум'я. І я раптом не могла сказати, відкриті чи закриті мої очі; усе, що я бачив, це рожево-золотий серпанок, коли мій гнів набув магічної форми. Я уривчасто вдихнула і видихнула, напівпереконана, що підуть полум'я й дим. Ліани з гострими, величезними колючками звивалися навколо ванни, повзли по стінах; за мить вони б наздогнали нас...

Сильні, потужні руки ковзнули по моєму тілу, відчуття, що мене приземлило, коли вир усередині трохи заспокоївся. Я важко ковтнула, моє горло пересохло, коли я глибоко вдихнула і привернула свою увагу до демона. Гнів кинув на мене ошелешений погляд, але не перестав злегка пестити мене, ніби знав, що я все ще наполовину під впливом своєї люті. Моя увага слідувала за обережним шляхом, яким рухалися його руки, моє дихання вирівнювалося з кожним довгим повільним рухом.

Моя лютість закипіла, а потім вибухнула, забравши з собою магію.

Палаючі квіти повільно перетворилися на вуглики, а потім обвуглилися, а попіл розлетівся магічним вітром, який, мабуть, викликав Гнів. Лози також відступили туди, звідки я їх вирвала. Я навіть не здогадувалася, що я можу це зробити, але Гнів не виглядав здивованим.

Я мовчки спостерігала, як кімната нормалізувалася, хоча всередині мої емоції все ще вирували, як море після особливо жорстокого шторму.

Ласки Гніву сповільнилися, а потім припинилися, його руки тепер лежали

на моїй талії. Ми дивилися одне на одного, не визнаючи, що я втратила контроль.

— Я думав, моя смерть більше не хвилюватиме тебе так, як колись. — Його тон був легким і дразливим, але я помітила прихований струм мінь напруги. — Чи варто мені хвилюватися?

Чи варто мені? Я глянула униз, помітивши, що я якось осідлала його і що мої руки були стиснуті в його напіврозірваному одязі. Я виявилася на межі дикості. Можливо, йому варто хвилюватися. Я ледве стрималася, коли увійшла у те темне місце, сповнене люті. Це було так, ніби все людство було знищено, і я була нічим іншим, як елементарною силою, призначеною для знищення.

Хоча, при ближчому розгляді, тверда, як камінь, опуклість, яка притулилася до моєї верхівки, свідчила, що Гніву сподобалося моє грубе поводження. Я послабила свою мертву хватку на його одязі. — Я хочу знайти цей клинок.

Усмішка, яка була присутня на кутиках його губ, перетворилася на злу посмішку. — Хоча я зізнався, що люблю гру з ножем, боюся, що ця гра заборонена. Миможемо пограти з моїм кинджалом. Пройнята в ньому магія не зашкодить мені.

— Не зневажай на це. Якщо Вітторія першою отримає той проклятий клинок...

— Їй доведеться потрапити в дуже довгу чергу демонів, які шукатимуть його. Шпигуни Заздрості, наприклад, завжди прислухаються до шепоту про це по всьому царству. Якщо він у семи колах, він його знайде.

— Тому що Заздрість, з усіх демонів є саме тим, кому я б довірив лезо, яке може вбити тебе.

Я мовчки порахувала до десяти. Як швидко принци забули колоти один одного й потрошити. Може пройти тисяча століть, і я ніколи не забуду, як кров Гніва вкрила мої руки після того, як Заздрість встромив в нього свій кинджал.

— Мій брат є багато ким, але він не вбивця. — Гнів заправив вологе пасмо волосся мені за вухо. Хоча він міг зробити це з упевненістю, я не могла. Моя сестра вбила б нашу сім'ю, якби це служило її кінцевій меті. Здавалося, я була звільнена від її помсти, а це означало, що я їй потрібна для її плану. Принаймні поки що. — Коли лезо близько, я відчуваю його магічний відбиток. Я не зовсім без захисту, моя леді. Більшість двічі подумає, перш ніж нападати на мене.

Якщо вони не були впевнені, що зброя, яку вони мали, могла б його вбити.

— Наскільки близько? — Я вловила, як він злегка здригнувся, і він не встиг сховати цю емоцію, страх знову охопив мене. — Розумію. Тож він має бути дуже близько, щоб ти міг його відчути. Чудово.

Я підвелася і вода струмками потекла по моєму тілу. Ідея розслабитися вже не була привабливою. Я хотіла розірвати це царство на частини, дюйм за дюймом, і знайти цей проклятий клинок. Гнів викривив брову, але не сказав ні слова, коли я взяла рушник і попрямувала до його спальні, капаючи на його бездоганну плитку.

Мій чистий одяг був у сусідній кімнаті, і я, недовго думаючи, відчинила

двері в коридор, що сполучав наші кімнати. Чоловік, що стояв з іншого боку, впустив кулак, яким він збирався постукати, і його рум'яна шкіра почервоніла.

— Кров диявола, Ем. — Анір зіщулився. — Попереди когось, перш ніж марширувати, як, — він махнув мені рукою, — «це».

Я боролася з бажанням закотити очі. — Ти коли-небудь бачив голу жінку раніше?

— Ну, так, але...

— А як щодо чоловіків? Чи бачили ти людину, яка купалася чи гуляла без жодного шва на одязі? Враховуючи, де ми живемо, я думаю, ти бачив набагато більше, ніж це.

— Так, але...

— Тоді, будь ласка, відійди вбік і перестань червоніти, як хлопчик у своєму маленькому одязі.

Другий командир Гніва підняв погляд на стелю, наче просив божественної допомоги. Коли він повернув свою увагу, то втупився в точку через моє плече. Пориви тепла вказували на те, що Гнів підійшов ззаду.

— Якісь проблеми? — запитав він, накидаючи на мої плечі халат.

— Так, ваша величність. — Анір більше не червонів. — «Дім Жадібності» запросив вашу присутність негайно.

Жахливе відчуття пройшлося по моїй шкірі, наче згряя павуків, коли я затягувала халат навколо талії. — Що сталося?

— Коло Жадібності було розірвано. — Анір глянув між мною та демоном за моєю спиною, його обличчя було похмурим. — Сталос я вбивство.

Розділ 3

Дім Жадібності не мав вигляду, ніби відбувається щось негідне. Ну, нічого більш мерзенного, ніж відвідувачі грального клубу, які шикуються в чергу, щоб бути допущеними до спалюваного гріхом лігва беззаконня.

Я стояла поруч з Гнівом на головному поверсі, куди ми зайшли, чекаючи наших супроводжуючих, мої руки в рукавичках міцно стискали вишукані бронзові поручні, дивлячись на два поверхи вниз, у приймальню залу.

Під час короткої поїздки в кареті через Чорну річку до цього дому гріха, Гнів попросив мене не розмовляти, доки ми не зайдемо в особисті покої Жадібності. Допитливі демони приділятимуть пильну увагу нашому суперничному дому та зовнішньому вигляду короля. Найкраще, сказав Гнів, змусити їх дивуватися. Жадібність не хотів, щоб про вби вство поширювалась інформація, яку він назвав у своєму листі «надзвичайно прикритим інцидентом». Він хотів, щоб його піддані були зосереджені виключно на потуранні своїй жадібності, постійно зацікавлені в збільшенні своєї влади.

Я використала хвилину мовчання, щоб оглянути Дім Жадібності, цікавлячись тим, як гріхи сформували кожен двір демонів. Чотири грандіозних вигнутих сходів сходилися в центрі кімнати, приймаючи відвідувачів у кожному кутку, звідки вони прибули, хоча кругла кімната внизу була лише місцем, де члени Палати чекали гондол(прим. традиційний венеційський гребний човен).

Вода кольору Мерло(прим. червоний сорт винограду) звивалася в різних напрямках, а таблички над кожним каналом вказували на різні ігрові зали, які відвідувачі могли вибрати для своїх розваг. З того місця, де ми стояли, вода в поєднанні зі сходами нагадувала серце, що б'ється та його камери. Я ніколи не була у Венеції, але щось у пласкодонних човнах і каналах нагадало мені це знамените місто.

Крім того, все тут містилося в величезному замку. І було оснащене до крайності з багатством. Ігрове пекло, яке я відвідала у Палермо, було нічим у порівнянні з пишністю цього Дому гріха. У царстві смертних лігво Жадібності було таємним підземним закладом, який змінював місця розташування за примхою, гідним вважатися «пеклом». Там легко було уявити невинних, як-от батько Доменіко, яких обдирають карткові акули й повністю захоплюють жадібним впливом демона.

Тут була зовсім інша історія. Блискучі світильники та елегантні

мозаїчні плитки були так само ретельно підібрані, як і нейтральні вирази обличчя відвідувачів. Нікому не загрожувало втратити невинність; це були різні види хижаків, що кружляли один над одним, кожен небезпечніший за попередній. І жінки, і чоловіки носили свій найкращий одяг, шовк, парча, шви та вишивка – усе це свідчило про їхнє багатство. І якщо їхній одяг не надихав жадібністю, то блискучі дорогоцінні камені надихали. За половину їхніх прикрас можна було отримати стільки монет, щоб годувати село протягом року.

Мене здивувало, що деякі не просто носять дорогоцінні камені — вони прикріплювали їх до шкіри. Діаманти, перли та всілякі дорогоцінні камені виблискували з губ, носів і брів.

Кілька жінок навіть зі смаком розмістили дорогоцінні камені на руках і передпліччях замість рукавичок, тоді як деякі більш сміливі демони вирішували носити лише довгі, струмуючі спідниці з розрізами, що просувалися високо до стегна, а їхні оголені груди також виблискували коштовностями.

Щоб не залишитися позаду, чоловіки спустилися сходами до черги гравців, які чекали на свої гондоли, не маючи нічого, окрім коштовностей на своїх обдарованих учасниках і посмішки на губах. Очевидно, була тонка грань між натхненням від Жадібності, Хтивості та Заздрості. Як я зрозуміла,

це справедливо для більшості демонських кіл. Гріх і порок часто перетиналися, хоча спосіб їх вираження в кожному колі був дещо іншим. Перш ніж я встигла запитати Гніва про прикраси тіла, два менших демона вийшли на балкон і поманили нас слідувати за ними. Один мав блідо-зелену шкіру й очі рептилії, а інший був покритий коротким хутром і мав чорні очі оленя.

Великі роги вигнуті назад від голови другого, і я важко ковтнула, пригадуючи, як вперше зіткнулася з цими двома охоронцями. За винятком випадкової зустрічі з Доменіко Нуччі-старшим, я була сама тієї ночі, коли знайшла Жадібність в приватному кабінеті його мандрівного ігрового пекла, де ці демони стояли на варті.

Вони були початком мого знайомства з меншими демонами. Хоча після моєї зустрічі з демоном-апером, що жадає крові відьом, вони були, безумовно, найбільш ввічливими.

Гнів кивнув їм, а потім жестом попросив мене йти попереду. Ми спустилися таємними звивистими сходами, які привели нас у

приватний тунель, де біля тихого причалу чекала гондола. Смолоскипи відкидали тіні вздовж кам'яних стін, досить темних, щоб приховати шпигуна.

Демон-рептилія показав підборіддям на гондолу. — Цей човен призначений для того, щоб доставити вас прямо до його високості. Не намагайтеся зійти, поки він не пришвартується.

З цим попереджувальним словом двоє охоронців злегка схилили голови, а потім зникли за сходами. Між бровами Гніва утворилася легка складка, коли він сів у нашу «машину». Він виглядав так само, як і інші човни, хоча, можливо, трохи більше позолочений.

— Що це? — запитала я, зосередившись на тривожних тінях, перш ніж повернутись до свого принца.

Гнів трохи довше дивився на канал і човен. — Сила Жадібності приводить в рух човни, а наповнена демонами вода посилює або, точніше, відображає його гріх. Це система, яка допомагає витратити якомога менше енергії з його боку, в той же час використовуючи свою магію.

— Тож це буде як подорож Коридором гріха, але зосереджена лише на жадібності.

— Так. — Гнів витримав мій погляд. — Тобі потрібно буде стримувати всі свої емоції. Мої навчальні уроки були потужними, але прийдешні неприємності матимуть більший ефект через демонську воду. Він відчує твої приховані бажання і націлиться на них так само, як вони були націлені в Коридорі гріха.

Здавалося б, безневинний човен і забруднений мерло демонський водний шлях раптом стали зловісними. — Я б хотіла раніше знати, що це потенційна проблема. Можливо, я могла б прийняти тонік.

— Я не думав, що мій брат захоче зустрітися в центрі свого клубу. Жадібність має будівлю, яку він використовує для зустрічей поза межами замку. — Він простягнув руку, допомагаючи мені сісти в гондолу, перш ніж сісти за мною на неї. — Ти можеш боротися з цим, Еміліє. Ти достатньо сильна і наполегливо тренувалася. Запам'ятай, що спочатку потрібно відчувати —цей легкий ковток магії, а потім вимкнути його».

Моя нога торкнулася дна човна в ту секунду, коли він сказав «лижи», і момент не міг бути більш вдалим. Бажання загірбало кігтями мою шкіру, перш ніж я скинула магію. Гнів не перебільшував; водний шлях

демона, безумовно, посилив магію цього кола. Я жадібно хотіла дотику Гніва, жадала його всю ніч і коло це знало.

Я швидко сіла на лавку навпроти Гніва, розправляючи свій одяг, щоб мати чим зайнятися. Я вибрала сукню з тюлевими спідницями рум'яного кольору та чорним оксамитовим ліфом із маленькими золотистими та рожевими квіточками, пришитими на лямках і акуратно розміщеними навколо вирізу ключиць. Це було скромно за стандартами демонічної моди, але воно було м'яким і красивим, і мені подобалося те, які відчуття у мене виникали. Можливо, трохи забагато. І для мого принца теж.

Увага Гніва зосередилася на корсеті, коли човен відштовхнувся від причалу й почав ковзати над тихою водою. Можливо, це була магія королівства, чи наші зв'язки заручин, чи надмірна жадібність, що пливла самотнім каналом, але ця легка іскра бажання раптово спалахувала знову, чим довше мій принц захоплювався мною. Все, про що я могла думати, це те, як сильно я хотіла опинитися в спальні Гніва. Я стиснула коліна разом, спробувала порахувати хвилі, які створює наша гондола, але це спрацювало проти мене. Думка про плеск хвиль змусила мене згадати вмілий язик Гніва та все, що він зробив зі мною ним. Я заплющила очі, але це викликало лише спогади про Гніва між моїми стегнами, про короля, який вдавався до королівського бенкету.

Кров і кістки. Мені було потрібно звільнення.

— Еміліє. — У голосі Гніву звучала нотка застереження, але це не заспокоїло мене чи не взяло під контроль моє бажання. У всякому разі, це змусило мене жадати його ще більше. — Дихай.

Я повільно видихнула, думаючи про те, чому нас запросили сюди. Вбивство. Заради любові до богині. Цього мало б бути достатньо, щоб погасити вогонь пристрасті, але один погляд на напружене обличчя Гніва показав, що він теж бореться. Фантастично. Моя відсутність контролю передавалася й йому. Якби він зараз розв'язався, у нас обох були б проблеми.

Я зосередилася на водному руслі, на брижі хвиль мерло. Так далеко в тунелі було менше смолоскипів, більша темрява. Я майже стиснула свої емоції в кулак, коли побачила опуклість у штанах демона. Це все, що мені знадобилося, щоб підкоритися морю гріха та власним бажанням. Не перериваючи його погляду, я зняла рукавички, потім підвелася, м'яко похитуючи човен рухом, і стала перед ним на коліна. Сила, на

відміну від будь-якої магії, яку я викликала раніше, наповнила мене, коли щось темне й небезпечне блиснуло в його очах.

—Що ти робиш?

Сором'язлива усмішка викривила мої губи, коли я розстібнула його штани. —Перемагаю, ваша величність.

— Еміліє... — Перш ніж він встиг нагадати мені, чому це не гарна ідея, ніби я ще цього не усвідомлювала, я витягнула його жорстку частину й повільно лизала його від кінчика до основи. —Кров демона, — прогарчав він, коли я закрила йому рот і смоктала трохи сильніше, перевіряючи дію. Його руки затрималися на його боках. —Ти збираєшся знищити мене. Згадуючи те, що я бачила у домі Обжерливості під час Свята Вовка, я схопила його за руку й повторила рух, використовуючи рот і язик, щоб працювати з ними одночасно, рухаючись трохи швидше й тримаючи його трохи міцніше з кожним покачуванням, насолоджуючись хрипом його подиху.

Гнів сидів нерухомо, дозволяючи мені задавати темп, але з того, як напружилися його стегна, я зрозуміла, що він стримується. І я не хотіла у цьому брати участі. Цей момент був призначений для того, щоб розв'язати себе. Я підвела очі, мовчки наказавши йому піддатися власній темній пристрасті. Щоб показати мені, наскільки він може бути злим. Тому що я цього хотіла. І він теж.

Коли він усе ще не рухався, я осміліла. —Вставайте, ваша величність. В його очах спалахнуло розуміння. Із вражаючим прокляттям він виконав мій наказ, а потім занурив пальці в моє волосся, занурюючись глибше. Човен небезпечно хитався, але пласке дно гарантувало, що ми не перекинемось. Можливо, тому їх тут використали. Я сумнівалася, що ми були першими мандрівниками, які піддалися жадібному бажанню, яке текло в наших жилах.

Я схопилася за стегна Гніва, насолоджуючись, як цей могутній демон нарешті втрачає контроль. Можливо, я стояла на колінах, але я володіла ним у цей момент. І він це добре знав.

Його хватка міцніше стиснула моє волосся, власницька і болюча, але це змусило мої коліна стиснутися разом від задоволення, яке невпинно зростало в мені. Неважливо, що ми були в Домі демонів-конкурентів. Що у будь-який момент хтось міг шпигувати за нами для компромату. Лише задоволення мало значення. І, можливо, мене підживлювала

жадібність, а може, я не заперечувала, що інші жадібно спостерігають за нами з тіні. Справді, від цієї скандальної думки в моєму животі поширився медовий жар, я стала ще сміливішою, голоднішою до якомога більшої насолоди. Я притягнула його ближче, спонукаючи його штовхнути глибше, щоб не відмовляти мені в моєму жадібному бажанні скуштувати його. Я хотіла, щоб він позначив мене всіма способами, так само, як я мала намір позначити його.

—Чорт. —Він не потребував подальшого заохочення.

Гнів увійшов у мій рот, ніби він стукав по тому гладкому з'єднанні мого тіла, захоплюючи мене з таким самим запалом, який я незабаром бм забрала. Саме ця область пульсувала від думки про те, що він зараз там, домінуючий, тому що я хотіла цього, але лише в цьому одному випадку. Його усвідомлення мого зростаючого збудження, мабуть, нарешті змусило його нахилитися через край. З одним останнім поштовхом і стогоном, який був більше тваринним, ніж людським, він розвалився. Він ніжно погладив моє волосся назад, ніжно помасажував мій череп, ніби щойно усвідомив, як міцно тримався.

Я проковтнула його, а потім востаннє, повільно лизнула, усміхаючись, коли він смикався від поштовхів задоволення.

—Чорт забирай, Еміліє.

— Це було... неймовірно. — Я підвелася, відчуючи величезне задоволення. —Я не впевнена, кому це сподобалося більше.

— Мені цікаво перевірити цю теорію. — Він потягнувся до мене з грішним блиском в очах, коли транс, у якому ми обидва були, раптово перервався звуком прокашлювання.

Я звернула увагу й завмерла. Принц Хіті схрестив руки на дверях, що вели вузьким коридором. Я не бачила ні коридору, ні принца. Не те, щоб я справді піклувалася про пошуки; Гнів привернув всю мою жадібну увагу. — Якщо ви обидва вже закінчилися, — сказав Хіть, прозвучавши надзвичайно нудно, незважаючи на те, що він бачив, — треба подбати про невелике вбивство. — Навіть повністю одягнена, я все ще відчувала жар рум'янцю, що цілував мої щоки від того, що мене спіймали. Хіть дивився на брата, злегка хитаючи головою. — Прибери свій член і йди за мною. Пізніше у тебе буде достатньо часу, щоб потішити свою наречену. Жадібність заставив мене подивитися, на те як довго чекає. —Він втрачає самовладання. І ти знаєш, як важко буває, коли хтось із нас відчуває ще один гріх.

—Залиш нас. —Голос Гніва був крижаним, як і його вираз. — Ми скоро будемо.

— Боюся, що я не зможу цього зробити, — відповів Хіть. — Я б не хотів, щоб вас знову відволікали.

Жадібний вплив зник, але бажання – ні. Я все ще відчував спокусу ігнорувати хіть і жадібність на користь завершення того, що ми з Гнівом почали. Я хотіла знати, що мій принц запланував для мене. — Ти...

— Бачиш, ти задовольняєш мого брата, поки він не поставив під сумнів свою віру в Божественне? —Підступна усмішка скривила краї його губ.

— Скажімо так, я був вражений, Тіньова Відьмо. І це багато про що говорить для лорда задоволення.

—Я збиралася запитати не про це. —Я кинула на нього злий погляд, коли Гнів допомагав мені вибратися з човна. —Ти використав свій вплив на нас?

— Не треба було. Ви обидва жадібно пішли за своїм задоволенням самотійно. Цією маленькою картинкою була ти — і наш демонічний господар. Якщо тобі від цього стане легше, я кликав кілька разів. Я припустив, що ти хочеш уваги, тож приділив її. —Хіть схилив голову. — Ти плануєш накинути на мене цей злий ротик, поки мій брат задовольняє тебе?

Моє тіло почервоніло. —Ти огидний.

—Твій рум'янець співає іншу мелодію, —сказав Хіть. —Якщо вам цікаво, так, це буде удвічі краще, ніж ви собі уявляєте. Хоча я підозрюю, що мій брат спробував би мої яйця. Нагадайте мені пізніше надіслати вам подарунок від Дому Хіті.

Принц насолоди засунув руки в кишені обернувся, йдучи коридором, ніби збирався на вечірню прогулянку.

—Швидше, —гукнув він через плече. —Деяким із нас ще належить потурати своїм низьким бажанням. Вбивство, на жаль, здається афродизіаком лише для Дому Гніву. Насправді це нікого не дивує.

Розділ 4

Принц Жадібності насупився з-за свого позолоченого столу. — Ви спізнюєтеся.

Ми зупинилися на порозі його приватної кімнати, оглядаючи мешканців. Жадібність, Хіть і двоє демонів-охоронців. Гнів торкнувся кісточками пальців моєї тильної сторони долоні, а потім зайшов до того, що, здавалося, було кабінетом Жадібності, миттєво заволодів одним із оксамитових крісел із спинкою, не сказавши жодного слова.

Вираз його обличчя не змінився, але я відчула в ньому холод.

Холодний, владний королівський король замінив теплого коханця, який був кілька хвилин тому. Гнів виглядав кожним дюймом королем, яким він був, претендуючи

на свій трон. Від нього виходила сила, яка не була суто магичною за своєю природою — це була його впевненість, його знання про те, що він володіє кожним місцем, куди він заходив, навіть у Домі Гріха, який був не його. Слова Гніва з карткової гри, в яку ми колись грали, раптом пригадали мені. *«Якщо я вірю, що я сильний, тоді, я сильний».*

Інші також повірили. Жадібність спостерігав за ним, примруживши очі, але не виразивши нічого.

Я пройшла до кімнати, але відступила, дивлячись на принців і агресію, яка продовжувала випромінюватися від кожного з них. Що стосується змагань з мочіння, то це було непомітно, але ефективно. Заходьте в простір, поведіться так, ніби ви ним володієте, і нікому не вклоняйтеся. Мені потрібно це запам'ятати. Жадібність ледве вгамовував свій гнів, що лише підживлювало гріх Гніва, даючи йому перевагу. Настала тиша, напруга в кімнаті зростала, чим довше брати дивилися один на одного. Очі Гніва блиснули, коли Жадібність міцніше стиснув

свій

стакан. Здавалося, він був напівготовий кинути келих з алкогольним напоєм у Гніва, але, мабуть, передумав, коли помітив небезпечну посмішку демона війни.

— Ти щось казав? — Тон Гніва був розмовним, але в тому, як він невимушено нахилився вперед, була нотка небезпеки, ніби він хотів спонукати брата подумати, що він збирається поділитися секретом. Обіцянка насильства кипіла просто під поверхнею його елегантного шпону(прим. тонкий лист деревини), щось надто первинне, щоб довше залишатися прихованим під святковістю.

Жадібність, мабуть, відчув ту саму небезпеку. Він повільно вдихнув, потім видихнув. — Я почув, що ти прибув сюди сорок хвилин тому. Змушувати господаря чекати — це неввічливо, особливо враховуючи обставини нашої зустрічі.

З того місця, де він зараз прихилився до величезної камінної полиці між картинами від підлоги до стелі, Жадібність тихо засміявся, але не прокоментував поведінку жодного зі своїх братів. Мене здивувало, що він не назвав причину нашого запізнення.

Після того, як Хіть відірвав у мене все щастя й насолоду в Палермо під час багаття, він був моїм найменшим улюбленцем із братів Гніва.

Здавалося, він не помічав чи не хвилювався, що залишити когось порожнім лушпинням заради спорту, це не спосіб завоювати друзів.

Якби Гнів не вивів мене з того темного місця, де я заблукала, я б, ймовірно, досі лежала калачиком у ліжку.

— Тобі пощастило, що ми взагалі прийшли. — Нарешті Гнів відкинувся на спину, не звертаючи уваги на те, як пирхнув Хіть на його вибір слів. Я тихо видихнула, не підозрюючи, що затримала його так довго, і похитала головою.

Підлітки, проклята їхня доля. — Опівнічне вбивство у вашому оточенні навряд чи є головною проблемою Дому Гніву. З цим можна було почекати до ранку, щоб розібратися.

— Я не погоджуюсь. — Жадібність поставила свій стакан. — Тео? Принеси проклятий череп.

Синьошкірий демон із блискучими червоними очима та іклами, схожими на вампіра, вийшов із таємної панелі, прихованої в стіні книжок,

що стояла поруч із столом. У його руках було щось знайоме: людський

череп. На відміну від тих, які я отримувала, цей мав темні рубіни в очах, що додавало жаху.

Я важко ковтнула, уже боялася того, що мало статися. Коли череп поклали на край столу Жадібності, він чарівним чином ожив, заговоривши голосом, від якого волосся піднялося на моєму тілі. Тільки цього разу голос не нагадував мого близнюка; це звучало як справжній кошмар.

«Тік-так, іде годинник, відраховуючи ваш страх. Якщо ви не поступитеся, ви спостерігатимете ще більше кровопролиття. Щоб відплатити тобі, наступною атакою буде найвища голова, найдорожчий Принц Жадібності».

Жадібність знову зосередив свою увагу на Гніві. —Потвора, мабуть, дізналася про наш альянс. Вона, безсумнівно, вірить, що я весь час діяв від твого імені, і тому хотіла мене провчити тому, що я на її думку її обдував. Це, — він смикнув підборіддям на другого демона з головою жаби, який швидко ступив уперед та котив візок із саваном, — це те, що залишилося від мого цінного третього.

Демон-жаба здер пелену з тіла, і сморід вдарив у мене саме тоді, коли відбулося жакливе видовище. Моя рука злетіла, щоб закрити рот. Від демона майже не залишилося нічого впізнаваного. Шматки закривавленого м'яса, жилаві сухожилля, кілька кісток. Кістки, здавалося, були погризені великими зазубреними зубами. У мене скрутило живіт.

—Богине вгорі.

Увага кожного принца переключилася на мене, але я не відповіла на їхні погляди. Я відмовилася відвести погляд від тіла. Я мала бути королевою. І королева, особливо та, що походила з Дому Гніву, не уникала жакливих частин правління. Вона привітала їх.

— Як ви думаєте, на кого напали... — З того, що залишилося, я не могла визначити стать жертви.

—Веста. —Жадібність мовчазно став над останками. Це був перший раз, коли я бачила, як він поводився по-людськи. З усіх принців, яких я зустрічала, я завжди вважала, що він не бажає грати нікого іншого, крім принца пекла. — Вона була командиром моєї армії. Унікальна. Бажана багатьма.

—Чому вона була жадана? —я запитала.

Перед тим, як відповісти мені, Жадібність жестом попросив її забрати.

—Через її величезний таланти у стратегії та битві.

Я не сказала цього вголос, але її величезний бойовий таланти не врятував її від долі.

Незнайомий демон прослизнув до кімнати, коли те, що залишилося від тіла, було забрано. Він повільно зняв закривавлену пару рукавичок і викинув їх у смітник. Його волосся було між сріблястим і золотистим відтінком, наче йому було надто лінь, турбуватися з вибором одного кольору. Я поглянула на проникливі очі, які зараз так пильно вивчали мене, блакитні, настільки бліді, що їх можна було описати лише як лід. Він повільно звернув увагу на принців.

— Це так, як ми й підозрювали. — Його слова прозвучали тихо, протягуючи. — Напад перевертня.

— Ти впевнений? — запитав Гнів, підходячи до мене.

— Або це, або пекельна гонча, — відповів блакитноокий демон. — Чи встановлювали ви свій програш в інших колах останнім часом? — Єдиною відповіддю Гніва був вражаючий погляд. — Я так не думав. Є небагато інших істот, які мають силу та владу, щоб нанести ці сліди на кістку. Враховуючи те, що ми знаємо про нашу головну підозрювану та з ким вона себе асоціює, це висновок, який має найбільше сенсу. Особливо в поєднанні з рубінами. Хоча я не можу напевно виключити жодного іншого звіра. Рвані рани точно були зроблені кігтями, а не лезом.

— Батьку, убий мене, — простогнав Хіть. — Чи завжди потрібно говорити так, ніби ви читаєте медичний текст?

Мій інтерес відійшов від власних думок до демонів. Принци рідко розмовляли з іншими демонами в такій принизливій манері, що означало, що цей блакитноокий був їхнім родичем. Був лише один принц, для якого я офіційно не була представлена, хоча мені було цікаво, коли я хоч мигцем побачила його в Домі Обжерливості під час Свята Вовка.

Я знову вивчала блакитноокого демона.

—Ти —принц Лінощів, —сказала я. Він схилив голову, але не став уточнювати. —Я думала, ти будеш...

—Більш лінивим? —Хіть втрутився у розмову. —Він є, повір мені. Єдине, що він робить, це розваги зі своїми книгами. Його дім — це одна гігантська безладна бібліотека. У всьому його оточенні не можна знайти жодної оргії чи грішної картини. Я не можу сказати тобі, коли востаннє він займався розпустою. Б'юся об заклад, що він навіть не гладив власного члена протягом десяти років. Скрізь довбана образа для демонів.

Лінощі повільно посміхнувся своєму братові, але не приємно. — У моїй колекції багато текстів, які описують авантюрні сексуальні пози. Я, мабуть, знаю більше способів змусити тіло тремтіти від задоволення, ніж ти.

—Можливо, ти знаєш, як це зробити, —сказав Хіть, —але насправді робити це на практиці зовсім інше. Тобі потрібно відкласти книгу і докласти до неї зусиль.

—Я все ще можу читати з чийхось вуст на...

—Цього досить, —перебив Гнів, коли кинджал пролетів у повітрі, вп'явшись у плече Хіті.

— Якого біса, Жадібність? — Хіть висмикнув лезо, сердито дивлячись на Жадібність, коли він ступив уперед, агресія хвилями котилася з нього. — Хочеш посваритися, брате? — Він скинув піджак, блиснувши очима, грубо заковчуючи рукава сорочки. — Ходімо.

— Хіть, відступи. — Гнів ступив перед братом, стримуючи його своїм масивним тілом. —Або залишайся і будьте корисними, або забирай цю нікчемну нісенітницю в інше місце.

— Жадібність кинув в мене свій кинджал свого будинку; це не тривіальна нісенітниця. Я тут, щоб зробити йому послугу. Замість того, щоб слухати прокляті черепи та не дуже блискучі спостереження Лінощів, я міг би захопитися розпустою та пити.

—Ти все ще стоїш тут. Це означає, що Жадібність не зачепила нічого життєво важливого. —Гнів звернувся до Жадібності, не даючи Хіті шансу відповісти. —Де знайшли тіло Вести?

Минула тиша, перш ніж Жадібність відповів. — У її ванній кімнаті. Вона закінчила тренування й прибирала перед нашою вечерею. Коли вона не прийшла, я зрозумів, що щось не так. Веста ніколи ні на що не запізнювалася. —Він взяв склянку, яку залишив на столі, і ковтнув

рідину. Набагато видше, ніж я могла це усвідомити, він кинув скло об стіну, дивлячись, як воно розбивається. — Веста була особливою. Такої, як вона, ніколи не буде. Ви знаєте, хто це зробив. Вона навіть поклала рубіни в очі черепа, щоб надіслати повідомлення. На честь мого дому я вимагаю кровної відплати. Якщо ви не дасте мені цього, то Дім Жадібності оголосить вас і ваших ворогом.

Гнів повільно повернувся до мене. — Еміліє.

Його тихий тон, те, як Хіть і Лінощі раптом виявили цікавість до невидимих ворсинок на своїх костюмах, щоб не перетинатися з суворим поглядом Жадібності. Ймовірно, це був перевертень. Вони складали докази. Проти моєї сестри.

Я не була до кінця впевнена, що означає їхня кровна відплата, але я не могла дозволити їм завдати шкоди Вітторії, не маючи більше фактів. У той же час я знав, що нам не потрібен Жадібність, щоб відкрито воювати з нами.

Гнів глянув на мене, його вираз тепер був холодною маскою правлячого принца пекла, а потім повернувся до свого брата. Лінощі, яка ймовірність, що ці рани завдав інший звір, а не перевертень?

— Мала. У мене немає точних відсотків, але малоймовірно, що інша істота пробилася стіни чи охорону навколо замку, не помітивши її. Тепер перехідник, який може магічно перетинати царства, матиме набагато більше шансів перенести себе в ці стіни.

— І Заздрощі сказав, що ця гидота не мала проблем з проходженням його підопічних, — додав Жадібність. — Вона дійшла до його приватного крила, де влаштувала справжнє шоу, але Заздрощі запідозрив, що те, що вона вивела Олексія так публічно, було хитрістю, щоб відволікти його. Невідомо, який неприємний трюк вона задумала. Він шукав, чи не вкрали щось, але нічого не повідомив.

— Я сумніваюся, що Заздрість був би таким відвертим, якби він дійсно знайшов щось зникле, — сказав Лінивець.

Я похитала головою — чи було це достатньо доказів, щоб підтвердити, що моя сестра винна? Я звернулася до Жадібності. — Вітторія була з вами в союзі. Навіщо їй нападати на ваш дім? Якими були умови вашої угоди?

Жадібність, здається, не був схильний відповідати на моє запитання, але Гнів кинув на нього суворий погляд, який змусив його переосмислити ігнорування своєї майбутньої королеви. Наразі я

дозволила, щоб це трохи зійшло з мене, хоча я б не стала терпіти таку неповажну поведінку вдруге. —Ваша сестра хотіла мати союзника в Семи Колах з причин, які я не

буду розкривати перед ворогуючими демонськими судами. Частина умов включала обітницю не шкодити вовкам. Це здавалося справедливим, оскільки вона вже уклала з ними союз і вимагала від них того ж у відповідь. Мене зацікавила ідея приборкати таких звірів. Дивлячись, що вони можуть запропонувати. Зазвичай між нами суперечки, тому це було цікаво взяти участь.

—Звучить не так, якби у Вітторії були підстави робити з вас ворога. Я подивилася на нього. — Чому вона порушує своє слово? Ви постійно згадуєте, якою особливою була Веста, але якщо ви не бажаєте поділитися з нами, чим вона була особливою, окрім її бойових талантів, чи це щось що відкрила б моя сестра?

— Я не зволю діяти так, ніби я розумію, як працює спотворений розум Вітторії. Твоя сестра, ймовірно, дізналася, що я був шпигуном Гніва, і отримав її помсту. Я уявляю, це так просто.

Я глянула на свого принца, не в силах приховати свого здивування. — Ти змушував його шпигувати за моєю близнючкою?

— Мені хотілося спостерігати за будь-якою потенційною загрозою для тебе. —Гнів не промовив і не мав вигляду ніби йому шкода.

—Розумієш? —сказав Жадібність. —Навіть твоя наречена знає, що слід уважно стежити за нею. Вона мстива, злісна негідниця. —

Здавалося, що Жадібність був готовий помститися, коли він дивився на мене. — Вона надіслала проклятий череп, щоб познущатися над нами.

Вона не тільки вбила, вона покалічила мого третього до невпізнання.

Вашій сестрі потрібно зустрітися зі творцем своїх злочинів. І якщо мій брат не санкціонує її смерть, я прийду за тобою та твоєю родиною і не зупинюся, доки остання

крапля її заплямованої крові не буде стерта з цього царства. Вітторія відібрала в мене, а тепер я поверну послугу, щоб ми покв италися.

Моє серце зацеміло. Так, докази були проклятими, але будь-хто міг зробити так, щоб це мало такий вигляд. —Ви не можете... —Я

відійшла від принців, мені знадобилася секунда, щоб подумати. —

Череп, він не схожий на ті, які мені надсилала моя близн ючка.

— А звідки ти знаєш, як мають звучати її зачаровані черепи? —

вимовив Жадібність з викликом у голосі. —Вона також надсилала

погрози Дому Гніву?

Я обернулася, надія наповнювала мої вени, коли я дивилася на Гніва. Раніше Вітторія зізналася мені, що надіслала мені принаймні один зачарований череп. Я не був упевнена, чи хоче Гнів поділитися цією таємницею Дому, але він не давав мені жодних вказівок, щоб я тримала їх при собі.

Нещодавно я отримала зачаровані черепи, але вони не були погрозами. І кожен череп завжди моторошно нагадував її. Цей не такий. Вона також ніколи раніше не надсилала черепа з рубінами. — Я зустріла погляд Гніва. — У нас все ще є черепи, так? Ми візьмемо їх і принесемо сюди, і кожен зможе послухати.

— Це нічого не доводить, — сперечався Жадібність. — У цьому випадку вона могла запросто попросити когось іншого промовити риму. Можливо, вона зробила це, щоб посіяти зерно сумніву. Крім того, рубіни — це камінь, яким вона широко відома.

—Ще більше підстав думати, що хтось міг підставити її ».

—Хто —домагався свого Жадібність.

— Чи є хтось, хто хотів би нашкодити Весті? — Я вистрілила у відповідь. —Будь-хто, хто хотів би завдати вам шкоди, напавши на неї? І звідки ти такий впевнений, що останки належать твоєму третьому?

— запитала я Жадібність, знову привертаючи увагу кожного принца.

— Залишилося небагато, що можна ідентифікувати. Крім того, що ви знайшли останки в її кімнаті, як ви знаєте, що це Веста, а не хтось із її супроводжуючих? Або звідки ти дізнаєшся про статі?

—Я...—Жадібність походив навколо свого столу. Він подивився на Лінощі. —Ти аналізував кров?

—Так, але було кілька різних профілів —демон і перевертень, — що ускладнювало ідентифікацію, хоча запах перевертня був найсильнішим. Це не дивно, враховуючи вміст їхньої крові, як правило, сильніший, ніж у будь - якої іншої істоти. І леді Емілія має рацію; Я не міг визначити статі.

—Це означає, що ви не можете з упевненістю знати, що Веста мертва, а не просто викрадена чи пішла з власної волі. — Я подивилася прямо на Лінощі. —Прав ильно?

Лінощі повільно видихнув. — Правильно, хоча я вважаю це мало ймовірним.

— А як же кров перевертня? — запитала я Жадібність. — Навіщо

командиру твоєї армії потрібно щось, окрім крові демона?

Жадібність скривилася. — Я припускаю, що це могло бути від її нападника. Ще один доказ того, що перевертні діяли від імені твоєї близнючки.

— Ви не можете точно знати, хто діяв за чиїм наказом. Це чисті припущення. Якщо ти хочеш засудити мою сестру, — я знову зіткнулася з Гнівом, звертаючись безпосередньо до нього, — я сподіваюся, що ти зробиш це на основі фактів, а не просто ймовірності її провини. Ти кажеш, що рубіни — це те, чим вона широко відома, але будь-хто, хто володіє цими знаннями, міг би її легко підставити. Включаючи Жадібність.

— Ти переступила, тіньова відьмо. — Голос Жадібності був тихим гарчанням.

— Якщо вам нема чого приховувати, ця здогадка не повинна вас образити, ваша високість. У черепах, які вона мені нещодавно надіслала, не було рубінів. Це досить дивно, що ваш мав. Якби я була на вашому місці і шукала правду, мені було б дуже цікаво дізнатися про Весту та про те, що вона робила за кілька годин до своєї смерті. Хтось чув щось незвичайне чи бачив щось дивне за межами її кімнати?

— Ні, — коротко сказав Жадібність.

— Веста сперечалася з кимось у суді? — натиснула я.

Принц цього кола кинув на мене злий погляд. — Вона була командиром моєї армії. Надмірно талановита і зосереджена на своєму обов'язку. Вона мало зацікавлена в тому, щоб догодити комусь із двору. Її було призначено для того, щоб її боялися, а не обожнювали.

— При всій повазі, ваша високість, хтось пройшов повз її особистий захист і наздогнав її. Якщо їй можна так легко завдати шкоди, то хто скаже, що те саме не могло статися з вами? — Я оглянула кімнату, але ніхто, окрім Гніву, не зустрів мого погляду.

— Мій брат уже вирішив, що найвірогіднішою істотою, яка зламала б наші захисти й увійшла в її кімнати непоміченими, був перевертень. — Жадібність кивнув в бік Ліноців, який схилив голову. — Твоя жаклива сестра взяла собі за коханця одну таку істоту. Вона явно хоче розпалити внутрішню війну. Інакше навіщо їй було б докладати зусиль, щоб створити союз, якого вона не мала наміру шанувати? Потрібно змиритися з правдою і припинити судити невинних. Веста

мертва. Твоя сестра відповість. На цьому все закінчилося. Твоя смертна сентиментальність явно затьмарює твою здатність бачити очевидне.

Моя сестра може бути винна в жахливих речах, але вона була моєю кров'ю. Я боролася б за неї, доки не дізналася б усієї правди. І це те, що слід було зробити для кожного, кого звинувачують у такому серйозному злочині. Той факт, що Жадібність задовольнявся керівництвом тим, що можна назвати лише полюванням на відьом, без будь-яких справжніх доказів провини, був жахливим. Те, як його брати могли стояти тут і розважатися, викликало божевілля. Я відчула на собі увагу нареченого і звернулася до нього.

Погляд Гніва був проникливим, утримуючи мій. І зовсім нечитабельний. Щось схоже на жах закрадалося в мій живіт, чим довше він дивився на мене. Це був не мій майбутній чоловік, який пильно дивився мені в очі; це був досить страшний демон, щоб керувати ними всіма. Жадібність обійшов свій стіл, поклавши руки на кинджал, який він щойно дістав після того, як жбурнув ним у Хіть. — Яке твоє рішення, брате? Ти оголосиш війну Дому Жадібності чи потворі, яку вона задумала назвати сестрою?

Відблиск чогось холодного й розважливого у виразі обличчя Гніва змусив мене впасти на коліна й благати про пощаду, але я змусила себе дивитися на нього очима, тримаючи власні емоції на замку. Здавалося, він був на порозі прийняття рішення, тож я знову заговорила за свою близнючку. — Генерал і король повинні приймати важкі рішення, навіть якщо вони непопулярні. Судження, щоб бути справедливим, має ґрунтуватися на фактах. Не емоціях.

М'яз у його щелепі стиснувся.

Гнів не дивився на жодного зі своїх братів, коли він сказав: — Напавши на члена Будинку Жадібності спричинивши тяжкі тілесні ушкодження та смерть, Вікторія Ніколетта ді Карло відкрито оголосила війну Семи Колам, і тому вона зараз вважався ворогом королівства. Якщо її побачать десь у будь-якому колі, кожен принц пекла може діяти так, як вважає за потрібне, щоб забезпечити безпеку свого народу. Цим Дім Гніву приймає прохання Дому Жадібності про кровну відплату. Якщо буде виявлено, що будь-який офіційний член семи Домів гріха переховує засуджену, не повідомивши мене про її захоплення, вони також будуть страчені.

Я витріщилася на Гніва. Я знала, що правильно його почула, але не міг у це повірити. Я ледве могла *думати*, не звертаючи уваги на раптовий дзвін у вухах. Мій наречений, демон, з яким я збиралася завершити вічний шлюб, щойно засудив мою близнючку до смерті. Його брати пробурмотіли схвально, і я люто глянула на них усіх, коли всередині кипіла лютя. У них не було фактів. Жодних доказів, ні доказів провини.

—Я запишу кровну клятву. —Жадібність кивнула тому, на кого я не бажала дивитися. — Це може зайняти деякий час, оскільки нам потрібно буде використовувати мову, прийнятну для Домів Хіті, Лінощів, Жадібності і Гніву. Наразі, будь ласка, прийміть номер для гостей, щоб відпочити або насолодитися одним із наших численних ігрових залів.

Гнів кивнув і нарешті повернувся до мене. На його обличчі не було ні смутку, ні прощення. Це виглядало як обов'язок і холодна справ едливість. Це виглядало як тріумф.

Коли я занурилася в Джерело, мій зір у люті майже почервонів — дюжина троянд спалахнула в кімнаті. Хіть і Лінощі відступили, на їхніх

обличчях промайнув спалах страху. Тепло від шаленого полум'я призвело до того, що на їхніх бровах виступив піт.

Це був перший раз, коли моя магія створила вогонь із здатністю завдавати шкоди. І це було доречно, тому що я хотіла спостерігати, як вони горять. Вогонь тріщав і вибухав, йому потрібно було кудись піти, щоб розпочати знищення.

Я глянула на картину, біля якої стояв Хіть, і моя магія відповіла миттєво, кожен бутон троянди врізався в полотно, запалюючи його.

Жадібність вигукнув наказ, і демон ступив уперед, схопивши з серванта глечик з водою. Йому не потрібно турбуватися. Я мовчки нака зала полум'ю відступити, зустрічаючи їхні широкі погляди, коли запах обвугленого полотна пронизував повітря. Можливо, моя сестра мала рацію. Можливо, демонам настав час боятися, я це нова зміна.

—Вибачте, моя вдача взяла верх над мною.

Я вчепилася за спідниці й крутнулася на підборах, слідуючи за тремтячим служителем із кімнати. Я щойно повернула свою сестру, і це був би найхолодніший день у всьому Пеклі, перш ніж я дозволила б, щоб її спіткала якась біда. Якою вона була брехливою, підступною

негідницею, вона була моєю кров'ю, і я захищала її кожною краплею своєї, незалежно від того, заслуговує вона на мою відданість чи ні.

Розділ 5

— Я не проситиму тебе не планувати відплату, — сказав Гнів, коли ми зайшли в кімнату для гостей, і він начарував захист, щоб наша розмова була приватною. — Тільки обережно.

— Як ти міг... що?

Я миттєво припинив крокувати й обернулася, дивлячись. Я ледве могла повірити, що він каже мені нехтувати його королівським наказом. Він уважно подивився на мене, і тоді я зрозуміла; що він планував щось для себе. Я згадала його обережне формулювання: *якщо буде виявлено, що будь-який офіційний член семи домів гріха переховує засуджену, не повідомивши мене про її захоплення, вони також будуть страчені.* Гнів добре знав, що без укладення нашого шлюбу я ще офіційно не була членом жодного дому гріхів, і його королівський указ мене взагалі не стосувався.

Мої очі горіли від невипланих сліз. Добре чи погано, але він був моїм партнером і оберігав мої інтереси. За винятком того, що цей указ ускладнив один аспект: він не міг би безпосередньо допомогти мені в моєму розслідуванні, в такому випадку він порушив би присягу. Весь мій гнів вивітрився.

— Твої брати захочуть твою голову, якщо виявлять твої підступні переговори.

— Це було б не вперше. — Його усмішка була хижа. — І це не буде востаннє. Ти забула, що їхній гнів лише посилить мою силу. Я вітаю їхні спроби війни.

Я підійшла і міцно його обійняла. Його руки автоматично обійняли

мене, пригортаючи мене назад, і я щасливо зітхнула. — Ти один з найхитріших демонів, чудовий демон. І я рада, що ти мій. Навіть якби я просто хотіла тебе задушити.

— Або спалити мене? — Гнів був задоволений, а не стурбований моєю демонстрацією влади.

— Мені шкода, якщо ця втрата контролю спричинить для тебе ускладнення».

— Не спричинить. А навіть якщо так, мені подобається твій гнів. Тепер, коли моя лютість була під контролем, я зосередилася на тому, що ми щойно дізналися про вбивство. Частини історії мені не подобалася, але я не могла зрозуміти чому. — Ти знаєте щось про походження Вести?

— Тільки те, що Жадібність шукав її спеціально кілька років до того, як вона прийшла до його Будинку. Ми не часто ділимося секретами щодо нашого найближчого радника, тому я не знаю нічого іншого.

— Заздрість?

Гнів повільно видихнув, розмірковуючи. — Можливо, він зі своїми шпигунами щось і знає. Але в мене є власні шпигуни, і вони так і не з'ясували, чому Жадібність хотів, щоб Веста командувала його армією.

— Це дивно, чи не так?

— Залежно від прихованих талантів чи магії, якими вона володіла, було б зрозуміло, чому він її бажав. Його гріх спонукає його здобувати речі, які надихають жадібність, включаючи демонів.

І все ж Лінощі згадав, що існує кілька різних типів крові.

— Вона була демоном?

— У мене немає підстав вважати інакше. — Гнів притулив підборіддя до моєї голови, перш ніж поцілувати. — Що ти думаєш?

— Можливо, вона була чимось іншим, ніж справжнім демоном. Чому б інакше Жадібності не розповісти про те, чому вона була такою особливою і не могла бути замінена? І чому було стільки крові перевертнів?

— Під час такої жорстокої бійки кров залишилася як від нападників, так і від жертви.

— Я розумію це. Але Веста була розірвана на шматки. Навіть якби вона сильно поранила вовка, вона втратила б більше крові ніж він — крові демона...

— Це слушна думка. Але сила крові перевертня переповнює наші

почуття. Схожий на запах сильного терпкого. Якщо ти відчуєш запах аміаку, спробуй відчути будь-які нотки під ним, аміак завжди буде домінувати.

—Кров і кістки. Все, що потрібно зробити, щоб уникнути вбивства, це окропити місце події кров'ю перевертня.

— Це частково є причиною того, чому перевертні не хочуть мати нічого спільного з демонами та вампірами. Раніше на них полювали саме тому.

Мої губи скривилися від огиди. Недарма вовки зневажали вампірів і демонів.

Відкинувши цей жахливий шматок історії, я подумала про інші життєздатні варіанти для даного випадку. — Якщо ми поговоримо з родиною Вести, можливо, ми дізнаємося інформацію про те, хто міг би захотіти завдати їй шкоди. З ким вона могла б провести час подалі від Жадібності, коли вона не тренувала його армію. Якщо ми дізнаємося, що вона робила поза своїми обов'язками, то зможемо мати тверду нитку, за якою слідувати.

—Я подивлюся, що зможу дізнатися, коли підпишу присягу. — Він провів рукою по моєму хребту повільними, ніжними рухами. — Якщо говорити про це. Пізніше нам потрібно буде знайти виправдання, щоб ти пропустила присягу на крові. Якщо ти підпишеш цей документ, навіть мій титул не матиме значення.

Я притулила голову до його грудей, задумавшись. —Ну, вони точно знають, що я була розлючена на тебе, коли ми йшли. Що, якщо ми підемо в один із ігрових залів, і я вип'ю забагато демонічного вина? Я не буду по - справжньому п'яна, і якщо це станеться, ти можеш магією відвести це, як ти зробив, коли перевіряв мене на обжерливість. Я влаштую жахливу сцену, а ти можеш заохотити мене повернутися до наших кімнат і виспатися. Нам просто доведеться переконливо зіграти перед одним із твоїх братів, щоб він міг за нас поручитися.

Гнів відсахнувся, щоб поглянути мені в очі. — Якщо ти влаштуєш сцену, вона має бути настільки розпусною, щоб привернути увагу в ігровому залі в Будинку гріха. Це справді має викликати скандал, гідний уваги, а це буде надзвичайно важко. Я не впевнений, що це можливо, якщо не знищити частину замку чи звільнити інший гріх. Ти готова прийняти цей виклик?

Він ставив це запитання мені, але я мала відчуття, що він також

цікавиться тим самим про себе. Але, можливо, це було ключем. Поки ми чекали наших супроводжуючих, я згадала прийомну залу Жадібності, і в голові спала одна погана ідея. Я була досить впевнена, що зможу створити справжній ажіотаж. І легендарна вдача нареченої сприяла б цьому.

Мені не довелося влаштовувати скандал; Мені потрібно було лише запалити гріх Гніва.

— Знайди Хіть чи Лінощі в ігровому залі та повідом мені, де ти. Т и можеш посадити насіння, давши мені простір охолонути, і я зроблю свій парадний вхід.

—Я не ...

—Ти маєш довіряти мені, Самаелю. —Прошепотівши його справжнє ім'я, він замовк. Я довіряла йому, знаючи його правду. Настав час йому повернути послугу. —На тебе має вплинути моя гра так само, як і на всіх інших. Якщо ти дізнаєшся про мій план заздальгідь, це не тільки зіпсує сюрприз, але й унеможливить шлях тобі збрехати про нього. Тепер іди. — Я підвелася на пальці ніг і швидко поцілувала його, перш ніж підштовхнути до дверей. —І, будь ласка, нехай негайно пришлють служницю.

Я зайшла до темного ігрового залу, похитуючи стегнами трохи більше, ніж потрібно, і вихопила склянку демоничного вина з таці, що проходила повз. Я повільно сьорбнула, мої нафарбовані губи спокусливо викривилися, оглядаючи кімнату. Вкриті скатертиною карткові столики стояли по периметру й були заповнені лордами й леді цього кола. Усі меблі з дерева були темними, елегантно різьбленими та досить плюшевими, щоб спонукати гравців посидіти й залишитися ще на деякий час. Алкоголь і їжа також робили часті обходи, гарантуючи, що демонам не потрібно було залишати свої місця, щоб перекусити.

Килим був вишуканим, якщо знайти час, щоб помилуватися ним, але він також змішався з темним, чарівним відчуттям ігрового залу. Смолоскипи тихо мерехтіли з кожного кутка, створюючи комфортну атмосферу. Жадібність явно хотів, щоб меценати забули про світ за межами цього дому гріха. Біля центру кімнати була видна сцена з кількома демонами, які повільно знімали одяг. Перед ним було

розміщено кілька маленьких столиків, які давали відвідувачам можливість посидіти та подивитися на спекотне шоу. Там було здебільшого порожньо, за винятком кількох демонів, які пили наодинці біля підніжжя сцени. Якщо моя перша ідея не вдалася б, цей етап міг би стати ідеальним другим варіантом. Праворуч був довгий сяючий бар, у якому стояли вежі пляшок із алкогольними напоями та готовими до споживання винами. Як я і підозрювала, я відчула, як перші краплі сили Жадібності підкріплюють мої дії. Я прагнула уваги, і тому ті, хто був радий послухатися, притягувалися до мене. Замість того, щоб відкинути магію, я вітала її, та використовувала як паливо для своєї секретної місії.

Гнів упевнено увійшов до кабінету Жадібності, тож я прийняла його манеру поведінки й поводитися так само, навіть якщо моє серце прискорювалося.

Я помітила свою ціль біля серйозного на вигляд столу, де вони кидали кубики, і зупинилася, щоб оглянути мешканців, перш ніж вони помітили мене. Усі демони, що сиділи навколо нього, здавалися особливо витонченими, і я сподівалася, що це означає, що вони належали до вищого дворянства. Окрім створення сцени, мені потрібно було дізнатися про когось, хто знав Весту. Мені було недостатньо просто усунути мою близнючку як підозрювану, я хотіла знати правду. Жадібність, здається, дуже швидко вирішив щодо Вітторії, що мені здалося підозрілим, навіть якщо інші принци цього не зробили.

Я підійшла до Хіті, насолоджуючись відчуттям перлинних китиць, що гойдаються на задній частині моїх стегон. Що стосується спідниць, то це майже не вважалося таким. Тканини не було, лише сотні ниток перлин, які ледве сягали середини стегна. Знизу на мені нічого не було, тому кожен

крок і додатковий волан моїх стегон забезпечували відвідувачам справжнє шоу. Мій топ був таким же зухвалим. Завдяки чоkerу з нитками перлів, з'єднаними з ремнями та чашками, це був не більше ніж наполовину корсет, повністю виготовлений із дорогоцінних каменів, який залишав дуже мало для уяви, коли я рухалася.

Нагота тут не була скандальною, але реакція Гніва на те, що я планувала, повинна змусити демонів у цьому колі заговорити. Я зрозуміла, щойно Гнів помітив мене серед натовпу азартних гравців,

його увага була пекучою, відчутною. Я повністю його проігнорувала і підійшов до Хіті. Температура навколо нас опустилася на один-два градуси, але я все одно не пошкодувала погляду на свого нареченого. Він мав свою роль, а я свою. Життя моєї сестри цілком може залежати від того, чи вдасться мені уникнути підписання клятви кров'ю та збирати інформацію, щоб звільнити її від провини.

— Пощастило, ваша високість? — Я схилилася над накритим столиком поруч із Хіттю, знаючи, що будь-хто, хто стоятиме поряд, зможе чітко побачити мій зад і проблизьк моїх грудей, коли вони рухаються проти перлин. Як і передбачувано, Хіть дозволив своїй увазі затриматися скрізь, де не слід.

Я відчула найменшу частинку його гріха, хоча здавалося, ніби він тримав його в страху. Він справді боявся свого брата. Я припустила, що кинджал Будинку суперника у грудях залишив справжнє враження. Виникла незручність, яку мені доведеться подолати. Нам з Гнівом потрібен був гріх хтивості, щоб ця сцена спрацювала.

— Здається, це щойно повернулося. — Він блиснув посмішкою, потім знову поглянув на стіл. Поруч з ним чоловік-демон з винятковою кількістю золота кинув на мене погляд. На його правій руці було щось схоже на перстень з печаткою. Він мав бути вищим дворянством, що робило його ідеальним для цієї гри.

Я стримано посміхнулася йому, нахилившись до Хіть. — Хто твій друг?

Хіть відійшла від своєї захоплюючої гри й прослідкувала за моїм поглядом. — Герцог Девон. Один із головних радників Жадібності. Моя посмішка зростає. — Приємно познайомитися з вами, ваша милість. Я...

— Тут немає жодного демона, який би не знав, хто ви, леді Еміліє. — Девон посміхнувся. Шкода, що це насправді здавалося щирим. — Ви коли - небудь грали в Dead Man's Pride?

Я спостерігала, як інший демон подув на кубики й кинув їх на стіл. — Я не дуже люблю азартні ігри.

Його увага зосередилася на моєму топі, його погляд показав, що він може бути зацікавлений дізнатися, чи я віддаю перевагу іншій грі. — Чи не хотіли б ви потішити мене?

Краще б собі очі виколов. — Поки що я просто спостерігатиму.

Можливо, якщо ви досить талановиті, ваша милість переконає мене в

іншому .

Роздратування Гніва змусило повітря знову трохи охолонути.

Я протиснулася між Хітью та герцогом, навмисно торкнувшись стегном об руку останнього. Я повернулася до Хіті й прошепотіла досить голосно, щоб Девон підслухала. — Раніше ви щось говорили про подарунок від Будинку Хіті. — Я відпила вина, потім випила майже до дна, перш ніж взяти ще один повний келих. Здається, ніхто не помітив, що я не закінчила попередній. Я нахилилася до Хіті ближче й стишила голос. — Ти розпали в мою цікавість. Це як твій останній подарунок, чи я справді отримаю від нього задоволення? — О, це набагато краще. — Хіть повністю звернувся до мене, його гра була забута, коли він виміряв мене. Усе, що він побачив у моєму обличчі, мало бути достатньо переконливим, щоб він вирішив грати. — Я можу давати задоволення, не беручи нічого натомість. Хочете трохи скуштувати?

— Тут? — Я глянула на герцога. Він удавав, що не слухає, але, нахилився уперед на своєму сидінні, він, здавалося, дуже прагнув почути відповідь.

Принц хтивості кивнув на сцену, де кілька демонів танцювали в різних станах роздягнення. Один чоловік, на члені якого було лише дорогоцінне каміння, повільно погладжував себе, здавалося, насолоджуючись жадібними поглядами. Інший самець поряд з ним прошепотів щось йому на вухо, а потім нахилився, щоб взяти його сильне збудження в рот, догоджаючи іншому демоні, щоб усі бачили. Хіть уважно стежив за мною. — Ти можеш приєднатися до них там, відчувати силу двох гріхів одночасно. Ті прикраси тіла, які вони носять, підсилюють кожне відчуття. Уяви собі, як почуватимуться ці перлини, коли вони ковзатимуть по чутливій плоті, потрапляючи в зони внутрішнього задоволення, про які ти навіть не мріяла .

Я знову перевела увагу на Хіть і одразу перекинула її на герцога Девона. — Насправді я воліла би залишитися тут. Чи можете ви все-таки дати мені скуштувати, чи це відволіче від гри?

Могутній холод гніву Гніва вразив мене, наче буря, за секунду до того, як він підійшов до мене, і, судячи з того, як кілька гравців за столом зірвалися геть і покинули свою гру та стос монет, я була не єдиною, хто міг відчувати це.

Теплі пальці торкнулися мого зап'ястка. — Еміліє .

— Не треба. — Хоча моє тіло кричало інакше, я відмахнувся від нього. — Я перебуваю в середині приємної розмови з людьми, які не засуджували мою близнючку. — Я звернула увагу на герцога і ввічливо посміхнулася йому. — Принц Гнів, будь ласка, привітайся з герцогом Девонем .

Гнів блиснув зубами. — Відійди, Девоне .

— Тепер спокійно. — Хіть усміхнувся до брата. — Продовжуй так, і леді Емілія зазнає трьох гріхів одночасно.

— Ні, якщо я відріжу твою клятву голову й подам її своїм гончим. — Гнів зумів відлякати ще одного гравця. На щастя, герцога це не злякало. Богиня, мабуть, наглядала за мною, тому що Девон віддав перевагу формі гріха цього двору і це увага, а наше маленьке шоу вміло живило його форму жадібності.

Нарешті я зустріла лютий погляд Гніва. Богине, споглядати за ним було чимось чудовим, коли він випускав свою магію з клітки. Він майстерно грав свою роль. Невдовзі він здичавіє, і я не могла дочекатися, коли ця звіряча частина його нарешті звільниться.

— Вибач мене. Я пережила досить деяких гріхів за один вечір. Будь ласка, повернися до свого столу. — Я схопилася перед тим, збрехала , знаючи, що Хіть відчує це так само легко, як і Гнів. Я подивився на Хіть , але навмисне подивилася на Девона і знову запитала: — Ти даси мені зараз скуштувати? Чи я повинна почекати?

Хіть перевів свою увагу з того місця, де Гнів все ще ширяв позаду мене, а потім нахилився. — Схоже, якщо ти зараз отримаєш свій подарунок, — пробурмотів він біля мого вуха, — ти можеш підбурити бунт.

— Ризик, на який я готова піти. — Я наштовхнулася на герцога й дозволила йому підтримати мене, поклавши одну руку надто низько на спину. У той момент, коли він торкнувся мене, гріх хтивості огорнув мене. Однак я була готовий до цього, тож привернула силу до себе, та використала її як продовження того, що я хотіла замість того, щоб дозволити їй заволодіти мною.

Герцог Девон швидко опустив руку, але відчуття дотику не вщухло. Гріх хтивості відчувався так само, як і в перший раз, коли я його відчула , ніби невидимі руки були на мені, танцюючи вздовж мого тіла. Тільки цього разу невидимі руки були сміливішими, ймовірно, через те, що вони перебували в домі гріха Жадібності й відкрито бажали

уваги.

Музика, якої я раніше не помічала, стала голоснішою, барабанний бій став наполегливим і первинним. Плотський. Настав час реалізовувати мій план. Я впала на коліна Девона, викликавши його здивоване обурення, хоча герцог був дуже радий, що я сиділа там, як приз, заради якого він нічого не зробив, щоб виграти, але був більш ніж радий похизуватися.

Його груди торкнулися моєї спини, коли він нахилився: — Ваш компаньйон не вб'є мене, чи не так?

— Навряд чи, ваша милість. Не тоді, коли нас попросили розслідувати вбивство.

Чарівні руки, якими мене обдарувала хіть, не витрачали часу на спокушання; вони ковзали по передній частині мого тіла й повільно спускалися вниз. З тим чарівним відчуттям, що охоплює мене, мені буде надзвичайно важко зосередитися на зборі інформації, але це буде досить легко для другої частини моєї схеми.

Я притулилася до герцога, а ці злі невидимі руки продовжували свій повільний, спокусливий шлях по смузі голої шкіри, яка тяглася з під грудей до мого пупка, а потім знову погладжувала вгору. Магія була схожа на краплю рідкого тепла, яка котилася вгору та вниз по моїй шиї, між моїми грудьми, кружляючи над їхніми вершинами, продовжуючи мляво гладити мене.

Я повільно ковзнув вниз по стегну герцога, моя увага була розділена між дією та реакцією, яку я відчула, це йде з іншої точки кімнати.

— Прикро, що з нею таке сталося, чи не так? — запитала .

— Ви маєте на увазі Весту? — Від наступного руху мого тіла у Девон перехопило подих.

— Так, — задихано прошепотіла я, все ще заплющивши очі. Богиня проkliнає силу хтивості. Це було надто добре. — Ти знав її?

Ще одна гарячка, яка не мала нічого спільного з магічним бажанням Хіті, змусила мене витріщити око. Гнів зайняв місце на протилежному боці ігрового столу, його твердий, палаючий погляд був прикутий до мене та герцога, на чиєму коліні я гойдалася .

Я таємно посміхнулася своєму нареченому. Перебуваючи там і дивлячись на Гніва, здавалося, ніби він був єдиним зі мною в кімнаті. Саме його уваги я хотіла понад усе, його жадібний голод, я хотіла його розпалити. Його люті. Я так відчайдушно, так глибоко прагнула його,

що мене все боліло. Те, що ми ділили в гондолі, було недостатнім, і жадібне бажання, яке я відчувала до нього, повернулося назад, небезпечно змішуючись із даром Хіті .

—Я трохи знав Весту, —сказав Девон, відповідаючи на запитання, про яке я майже забула. Якщо я мала хоч якусь надію зберегти розум, мені потрібно було перестати дивитися на Гніва, поки гріх Хіті працював на мені. —Останнім часом вона виглядала розсіяною.

—Як так?

Зліва від мене пролунав тихий сміх Хіті, за яким послідувала сильніша хвиля його магії. Демонський виродок збирався вбити мене із задоволенням або допомогти розпалити бунт, від якого він мене застерігав. М'який, дихаючий стогін зірвався з моїх губ. Богине нагорі, все було так

добре. Перли моєї спідниці потрапили в цікаві місця, коли я знову покрутила стегнами, шукаючи ще більше того чудового почуття. Герцог різко вилаявся, коли помітив, що я роблю, але тримав руки на картковому столі, щоб їх міг бачити Гнів.

Моя увага знову прикута до принца демонів, коли мене охопила ейфорія. Яхотіла сидіти в нього на колінах, кататися на ньому, доки ми обоє не наситимось. Гнів схопився за підлокотники стільця, наче стримувався. Я не була упевнена, чи це гнів чи бажання прикули його увагу до мого шоу. Мені було байдуже. Ця гра, в яку ми грали, стала ще цікавішою.

— Ваша милість? — спромоглася я запитати між невидимими ударами.

—Ви згадали, що Веста виглядала розсіяною. Пам'ятаєте як саме ? —

Вона... — Герцог поворухнувся на своєму сидінні піді мною. —

Вона програла кілька ігор. Для суду було досить незвично заговорити. Веста ніколи не втрачала фокусу. Я навіть чув, що останнім часом вона ставила дивні запитання про запах крові та тонкощі цього.

— Я була впевнена, що всі демони можуть виявляти інформацію в крові.

— Саме тому деякі почали цікавитися нею. Вона призначила охоронця, щоб перевірити кровні суперечки під час сутичок. Дивна кількість крові перевертнів постійно забруднювала сцени.

Що, безсумнівно, розлютило б будь-яких перевертнів, чия кров була взята, даючи можливу правдиву підозру для Жадібності щодо їх відповідальності за напад. — Хтось коли-небудь згадував про це

Жадібності ?

— Його високість карав усіх, хто виставляв Весту в будь-якому негативному світлі. Усе, що я чув, було результатом судових пліток. Я ненавмисно зісковзнула на коліна герцога Девона, коли він знову прилаштувався, одразу відчувши те, що він приховував. Його збудження. Я швидко відійшла від нього, але не раніше, ніж з-за столу пролунало тихе гарчання. Здавалося, що Гнів збирався кинутися на герцога, кожен м'яз його тіла здавався напруженим, і його вперта воля була, мабуть, єдиним, що тримало його під контролем. Богине, він був неймовірний. Завдяки п'янкій комбінації жадібності й хтивості, змішаної з гріховною привабливістю

Гніва, я хотіла, щоб він поклав мене на ігровий стіл, розставив мої ноги й володів мною прямо тут і зараз.

Мій король важко ковтнув, його погляд потемнів, і я зрозуміла, що він відчув моє збудження. Спочатку я не була певна, чи зможе він відрізнити, хто мене запалив, це точно був не герцог. Я бажала лише свого улюбленого гріха, але, коли він випромінював гнів, я зрозуміла, що він неправильно оцінив. Здавалося, наш виступ був дуже близький до того, щоб нарешті викликати сцену. Настав час зібрати будь-яку іншу інформацію, перш ніж Гнів втратить контроль.

—Чи було ще щось незвичайне у Весті до її смерті? —Я запитала. — Як це сприймають члени її родини?

—Унеї не...немає сім'ї. —Дихання герцога Девона стало нерівним, коли мої руки проскочили по моєму топу. —Веста спочатку не була з цього кола. Принц Жадібність зберігав це в таємниці, яку повинні були знати лише він і Веста, але інформація про це поширюється в суді. За правильну ціну. Згідно з плітками, Веста не було її ім'ям.

Цікаво. —Ви знаєте, як її звали?

—Ні. Вона ніколи про це не говорила.

—І вона була одна в суді?

Герцог провів язиком по губах. — Веста роками займалася розвагами, але нічого не відволікало її від виконання обов'язків. Деякі вважали, що Жадібність хотів зробити її своєю дружиною, але він завжди це заперечував, і вона теж.

— Чи були вони коли-небудь, — я провела кінчиками пальців по зовнішній частині стегон, —у стосунках ?

Руки Гніва згиналися. І раптова думка про те, як він насолоджується

собою, спостерігаючи, як я роблю те саме, змусила мене забути, що це мала бути схема. Все, чого я хотіла, це його. І жадібність взяла верх. Герцог Девон почав гладити мої руки, і я подумала, чи Хіть трохи підбадьори в його, чи просто жадібність спонукала його взяти участь у моєму шоу.

—Веста зазвичай віддавала перевагу товариству жінок. Хоча відомо, що вона іноді спала з чоловіком, якщо хотіла його.

—Ви чули ще щось цікаве?

—Наразі я б краще не думав ні про що інше, леді Еміліє. — Герцог схилювся через моє плече, його увага була прикута до моїх пальців, які ходили під мою спідницею, і я.. .

Температура різко впала. Зі сцени пролунали перелякані крики. Я вчасно озирнулася, щоб побачити, що сталося. По сцені тріснув лід, пари, що оберталися, послизнулися, але не впали. Зараз ми були дуже близькі до створення сцени, але цього було недостатньо, щоб справити враження на цьому майданчику. Гнів потребував втрати контролю. Обійми диявола, якими він був.

Я піднялася з колін герцога й примостилася на ігровому столі, спиною до Гніва, повільно підводячи одну ногу вгору й переходячи на іншу, непохитно схрестивши ноги й ефектно привернувши голодний погляд Девона. Мій келих затріщав, розливши вино по столу.

Герцог Девон не помітив. Його жадібну увагу нарешті було захоплено повністю. Він розв'язав застібки на штанях і висмикнув його, а потім погладив себе, коли решта гравців за нашим столом повернулися до нього, потураючи гріху. Моя увага залишалася прикутою до нього, хоча я справді була зосереджена на величезній присутності позаду нас. Низький гуркіт прокотився ігровим залом, не настільки тривожним, щоб припинити азартні ігри чи жадібність, але достатньо, щоб напої бризнули на карткові столи. Я послала тиху молитву богині, сподіваючись, що Гнів незабаром почне діяти. Я вже наслухалася від Девона більш ніж достатньо. Герцог підвівся і сильніше погладив себе, стогнучи, наче наближався до звільнення. Лорди й леді за нашим столом жадібно нахилилися до нього, підживлюючи його бажання, щоб за ним спостерігали.

—Леді Еміліє, — простогнав Девон. —Доторкнись до сво... —
Достатньо.

Голос Гніва ледь перевищував шепіт, але волосся на моїх руках стало

дибки. Потужність пульсувала в повітрі навколо нас, наче ось-ось насунеться шторм. Це було єдине попередження, яке хтось отримав. І тоді це сталося; громовий тріск розриває повітря, заглушаючи барабанний бій. Герцог, що стояв переді мною, завмер, його розгубленість швидко

змінилася страхом, коли він упустив свій член і відскочив назад, ледь не розминувшись із шматком стелі, що розбилася перед ним. Шматки штукатурки сипалися дощем, падаючи колом навколо мене, захищаючи мене від хаосу, що насувається.

Я привернула свою увагу — лінії павутини поперек стелі, тріщини зростали, поки повністю не розсипалися. Дерево розкололося, кристалеві люстри затріщали, сцена почала провалюватися сама собою, наче земля її поглинала. Демони закричали та покинули свої секс-шоу, шукаючи безпечні місця. Я сиділа у центрі свого непроникного кільця, дивлячись, як ігрові столи за ігровими столами раптово вкривалися льодом, досить важким і товстим, щоб зламати й розтрощити декоративне дерево.

Кров і кістки. —Наша гра спрацювала. Можливо, занадто добре.

Поруч розвалився стіл. Інший швидко слідує за ним. Навколо ігрового залу меблі вибухнули в пил або були покриті льодом, який був настільки важким, що все, до чого торкався, розбивалося на осколки.

Мій стіл залишився неушкодженим, одна цятка спокою в бурі гніву.

Гнів Гніву руйнував усю кімнату шматок за шматком. Моє дихання було білими хмарами, температура зараз небезпечно нижче нуля. Це було так, наче ми перейшли у світ, повністю зроблений із льоду; це було жорстоко і смертельно. Так само, як вираз обличчя мого принца, коли він звернув свій гнівний погляд на герцога. Я здригнулася. І Девон тут же розлютився.

Тоді Гнів справді був поруч, перекинувши мене через плече, як варвар, його велика рука прикривала мій зад, коли він виносив мене зі зруйнованої кімнати.

Він практично вібрував від тиску стримування своєї влади. Я не могла уявити, що ще він міг би зробити, що ще він міг би знищити, якби це був лише смак його магії.

Моя увага зосередилася на Хіті, який хихотів у хаосі. Згадавши нашу гру, я почала бити Гнеїва по спині. —Відпусти мене!

Принц демонів не відповів, не те, щоб я очікувала цього від нього. Гнів

був зосереджений лише на своєму гріху, коли він швидко виводив нас із ігрового залу, де все ще лунали крики, а в кімнаті вирувала жорстока, неприродна хуртовина. Сніжинки цілували мою голу шкіру, настільки

холодно, що вони здавалися невеликими укусами. Гнів справді був силою природи.

Використовуючи надприродну швидкість, він повернув нас у нашу кімнату, перш ніж я це зрозуміла .

Він м'яко поставив мене на ноги й пішов геть, вибухаючи люттю. Я сховала усмішку. Наш план чудово спрацював. Гріх Гніва зруйнував одну з ігрових кімнат Жадібності, і ми отримали інформацію про Весту. Загалом це був шалений успіх. Хоча бідний герцог стверджував би інакше.

— Це було добре? — запитала я. — Як ти думаєш, це була правдоподібна сцена?

Це повинно було бути так від цього залежало життя Вітторії.

Гнів повільно відвернувся від того місця, де він магічно влаштував захист на кімнату, щоб приховати наші голоси, його увага прикувалася до мене. Він справді був схожий на здичавілу тварину, у якої щойно обірвався повідець і яка тестувала нову клітку. Моє серце прискорилося, і не від страху. Я хотіла спровокувати його на дії. І він, безумовно, виглядав готовим діяти. Його збудження тиснуло на штани, а те, як він дивився на мене, ніби годинами поспіль присвятив себе витисканню задоволення з мого тіла, змусило мене знову заболіти за нього.

— Вам сподобалося шоу, ваша величність? — Витримуючи його погляд, я повернулася на місце, переконавшись, що перлинні китиці змахнули мені по спині. — Ти міг принаймні дозволити бідолашньому герцогу закінчити. Дворянство за столом насолоджувалося його грою. — Еміліє. — Це звучало не стільки як попередження, скільки як благання. Ще один крок, і він зникне так само, як і я.

— Чи була я настільки зла, щоб обдурити принца пекла? — Я пров ела руками по ледь помітній випухлості, дозволяючи одному ременю впасти. — Ще краще... чи була я настільки зла, щоб спокусити диявола?

Я почула гнів проклятих богів, про яких я ніколи не чула, коли підходив ближче. Він виглядав так, ніби був на відстані між диханням

та нападом. Я майже відчула, як між нами спалахує напруга, і схилилася до нього.

Гнів зробив невеликий крок до мене, його погляд зупинився на моєму. Мисливець вийшов пограти. — Скажи мені, що ти цього хочеш. Моя увага пробігла по ньому, повільно й ретельно. Я не забула, що гнів діяв для нього як афродизіак. Я не забула, як це також змусило мене почуватися.

— Зараз я хочу демона, а не принца. Покажи мені, чому тебе називають Нечестивим. — Я схопила його за сорочку й притягнула до себе, мої губи зависли над його. — І не смій стримуватися.

Розділ 6

Гнів притис мене до стіни, перш ніж я знову вдихнула. Він доторкнувся до перлин на моєму топі, гаряче дихав на мою потилицю, грубо торкаючись мене стегами. — Якщо ти передумаєш...

Я обернулася і перервала його жорстоким поцілунком. — Зупинися ще раз, хоча б на секунду, і я обіцяю, що ми перевіримо твою прихильність до гри з ножем, демоне.

Усмішка Гніва у відповідь обіцяла відхилення під час процесу. Він ніжно погладжував мої груди поверх перламутрової верхівки, доки вони не стали важкими й не захотіли ще.

— Цей верх. — Його пальці скрутилися навколо пасма, його тепла оголена шкіра майже торкнулася моєї. Я ніколи більше не ненавиділа жоден предмет одягу. — Потрібно йти.

Принц міцніше стиснув пасмо, і смикнув, перлини підстрибнули по підлозі, коли мій топ розлетівся. Він дозволив своєму погляду повільно вдивлятися в мої очі, мої губи та кожен дюйм мого тіла, доки він не досяг підлоги й не потягнув його назад. Мені подобалося, коли він так

на мене дивився. Ніби я була початком і кінцем кожної з його фантазій. Він точно був моїм.

—Ти абсолютно руйнівна. —Він занурив голову, цілуючи мою шию, не зупиняючись, доки не обхопив одну з моїх грудей і не втягнув її в рот, його зуби дуже легко шкрябали. Я притулилася до стіни, мої руки рухалися вниз по його потужних рукам, тримаючи його близько, коли він крутив язиком по чутливій вершині.

— Гніве. — Я звивалася до нього, не витримуючи повільного, досвідченого махання його язиком. Моє тіло було мокрим і готовим. — Я хочу тебе. Так погано, що я не можу чітко мислити.

Він перейшов на другий бік і продовжував цілувати її відкритим ротом, тихо сміючись, коли я схопила його за волосся й утрималася. — Коли я побачив тебе на колінах у того ідіота, наскрізь мокрого і який був майже на шляху до завершення, я хотів трахнути тебе прямо там. Перед усім клятим двором.

Те, як він гарчав, низько й грубо, як його дуже не схожі на принца слова, запалило мою кров. Я притиснулася до нього, потребуючи його відчутти, піднялася навшпильки й прошепотіла: —Я б тобі дозволила. Губи Гніву торкнулися моїх, поцілунок не був ні солодким, ні ніжним. Це було тваринно і дико. Претензії та боротьба за панування. Сьогодні ввечері ми завершимо фізичну частину нашого шлюбу, і Гнів не хотів покірної королеви. Він прагнув рівну собі. Так само, як я.

Я відірвалася від нашого поцілунку, потім лизнула його горло, задоволена, коли він випустив низку прокльонів і знову грубо вдарився стегнами об мої, його довжина була твердою, як граніт. Він уткнувся обличчям у мою шию, цілував і смоктав, доки з мене не почало безконтрольно вирватися дихання.

Він відступив і відкинув пасмо волосся з мого обличчя, наче перевіряв, чи це все відбувається насправді. — Увесь цей час я думав про те, чим би я хотів зайнятися. — Одна велика мозоляста рука пройшла вздовж мого лівого боку, повільно ковзаючи по моєму стегну, доки він не дістався до задньої частини мого коліна й підняв мене на себе. — Уявляю, як ти почувалася. Звуки, які ти видавала. Коли я би вбив того вирока, розставив твої ноги і увійшов у тебе. Прямо там, на тому довбаному столі. Його спокусливі слова, жар і бажання в його очах. Це було занадто. —Будь ласка. Ти мені потрібен всередині мене. Зараз. — Я розірва ла

краї його штанів, просунула руку в тканину й почав грати.

—Еміліє .

Моє ім'я на його вустах, благоговіння в його тоні, пробудили щось в мені. Почуття настільки сильне, що я могла виразити його лише дією.

Я

смоктала його нижню губу між зубами, ніжно прикусивши, і гладила його швидше. Його шкіра була ніжна, як шовк, але його збудження було сильніше сталі .

Ця чудова, смертоносна істота була моєю. Я вчинила би потворні, дикі вчинки, якби хтось завадив мені вимагати його прямо тут, прямо зараз .

— Еміліє, кров демона. — Він кілька разів штовхнув в мою хватку, перш ніж зірвати свої штани, його сорочка швидко послідувала за ними. Гнів розвернув мене, спершись руками об стіну. — Тримай ноги разом і нахилися вперед.

— Так, генерале. — Я зробила, як він наказав, моє тіло вже було гладким, мокрим і готовим.

—Розумниця .

Я всміхнулася йому через плече, коли він схопив у жменю мою попу, цей рух був чистим володінням, коли він грайливо стиснув її. —

Можливо, тобі слід покарати мене.

—Це прохання? —Його очі спалахнули бажанням, коли я кивнула. — Скажи мені, коли з тебе вистачить, моя леді.

Він розділив нитки перлів і схопив мене за стегна, піднявши мене під кутом. Він притиснувся до мого входу, і моє тіло стало гарячим і напруженим від еротичного відчуття. Він дражнив мене, ковзаючи своєю довжиною вперед і назад по моїй гладкості. Я вигнулася до нього, мовчки благаючи. Він потерся об мене сильніше, натиснув трохи глибше, але лише штовхнув кінчик. Я різко вилаялася й намагалася натиснути на нього, але він відступив, знову ковзаючи по моєму тілу. І знову. І знову. Поки я практично не задихався і не повзав по стіні від потреби.

—Гніве. Будь ласка Трахни мене.

— Як накаже моя королева. — Одним жортким поштовхом демон повністю влаштувався в мені. Він дав мені хвилину, щоб звикнути до нього, моє тіло неприємно розтягнулося. Він притиснувся до мене своєю вагою, цілував мою шию, кусав мочку вуха, вислизнув, а потім увійшов, занурюючись глибше. І глибше. —Скажи мені зараз.

—Що? —Задиханий, спекотний голос ледь схожий на мій.

Гнів повторив цей рух, уже не для того, щоб я підлаштувалася під його розмір, а для того, щоб повільно мучити мене до смерті від задоволення. Під час свого наступного неймовірно повільного поштовху він вразив пучок нервів, що викликало у мене стогін. Він торкнувся губами мого вуха. —Що я твій улюблений гріх. Він притягнув мене до себе, штовхаючи мене ще трохи вниз, знаходячи ідеальні кути, щоб викликати найбільший екстаз. Це було трохи грубо, трохи дико і дуже первісно. Я не могла уявити більш ідеального об'єднання .

—Скажи, що ти моя. —Пристрасть Гніву палала гарячіше, ніж його гріх, і я палала заради нього. Моє тіло стиснулося навколо нього, моє серце пульсувало, і вогонь обпікав мої вени. Я була його. Назавжди. Так само, як він був моїм.

— Ти моє улюблене все. — Я сперлася на стіну, притиснувшись спиною до нього, працюючи стегнами в такт його глибоким поштовхам. Даючи стільки ж, стільки я отримувала. —Ти мій.

— Чорт, Еміліє. — Гнів застогнав, притиснувши одну руку до мого стегна, щоб він міг притягнути мене до себе, а іншою рукою охопив моє тіло, його пальці грали на мені, як на інструменті, яким він майстерно володів. Це було майже занадто, і все ж Я ніколи не хотіла, щоб це почуття припинилося. —Ти відчуваєшся, як небеса .

—Богине прокляни мене. Сильніше .

Гнів зобов'язаний. Він розв'язав себе, вдаряючись об мене так сильно, що світильники почали тремтіти. Картина, яку я ледве помітила, впала на підлогу.

І ось, минуле врізалось в сьогодні, і мене охопило видіння.

В іншому Домі демонів, Гнів притиснув мене до стіни в темному коридорі, витягуючи задоволення з мого тіла, коли він штовхався в мене. Миобидва повністю зірвали мій одяг, але залишили його штани. І думка про нього напіводягненим зводила мене з розуму. Моя увага була прикута до руки з татуюванням змії, коли вона працювала над моїм тілом, доводячи мене до кульмінації, а потім уповільнювалася, поки я не божеволіла від потреби. Йому подобалося дразнити, витягувати моє задоволення, поки я не приймала це сама.

Я могла чути інших звуків біля нашого секретного коридору. У будь -

який момент хтось може натрапити на нас. Жоден із нас не хотів аудиторії, але, балансуючи на вістрі відкриття, легкий укусу страху, який прийшов з ним, раптово посилив враження.

Підійшовши ближче до краю, я помітила слабке саяво, що виходило з моєї руки; на моєму лівому безіменному пальці почало з'являтися татуювання. Гнів знову прорвався, глибше й швидше — мій розум і тіло були на межі піддатися задоволенню, якого він вимагав.

Він мене нагнув. —Тримайте ноги разом. Ближче.

Його командування та тертя, яке створила нова посада, змусили мене назвати його ім'я, незважаючи на нашу потребу в тиші. Я вигнула спину, і демон вдарив глибоко в точку, де я побачила зірки. Я важко дихала, мою увагу зависла на великій руці, яка тримала моє стегно. Там же з'явилося татуювання на безіменному пальці Гніва. Я посміхнулася, згадавши слова, які він сказав раніше. Вічна клятва. Я накрила його руку своєю, сплевши наші пальці в косу, коли він востаннє зіштовхнув наші тіла одне з одним, здригаючись і лаючись, коли ми обидва підходили.

Видіння раптово зникло, і я знову опинилася в сьогоденні. Мабуть, це тривало недовго, інакше мій принц помітив би. Гнів висмикнув свій член, а потім штовхнув його назад, його дихання було нерівним біля моєї шиї. Ми обоє були поруч, наша шкіра волога й гаряча. Я наближалася до своєї кульмінації... але я все одно присягалася, що відчувала поштовхи від кульмінації у своєму баченні, що лише посилювало мій досвід зараз.

—Богине. Не зупиняйся.

— Ніколи.

Його слова були сказані з обіцянкою обітниці. Гнів потер мій клітор гріховними колами саме там, де він усе ще встромлявся в мене, і я різко кінчила. Через мить він приєднався до мене з різкою лайкою. Мої ноги тремтіли, коли він нахилився вперед і ніжно поцілував мою шию. Перевівши подих, я дивилася на татуювання, які зараз з'явилися на наших пальцях у сьогоденні, нарешті розібравши слова, коли світло зникло на нашій шкірі. Букви були написані вертикально рожевим золотом, від самого нігтя до місця, де мій палець зіткнувся з моєю рукою.

S

E

М
Р
Е
Р
Т
V
V
S

Слова були написані як римські написи. Мені знадобилася хвилина, щоб зібрати до купи те, що сказала латинська мова. *Назавжди твоє*. Гнів потягнувся й поклав свою ліву руку на мою, відкриваючи рожево-золотисте чорнило, яке тепер також розбіглося по всій довжині його безіменного пальця. SEMPER TVVS.

Минуле й сьогодні зіткнулися, і на мить я не могла сказати, що є що. — Еміліє. — Його голос був м'яким, розміреним. Я не могла перестати дивитися на татуювання. Я обережно висмикнула свою руку з - під його і втягнула повітря. Це не була ілюзія чи минула пам'ять; та сама фраза справді врізалася в мою шкіру тут і зараз.

Я підняла руку, обертаючи її. — Це через шлюбні узи?

Гнів вирвався з мого тіла й повернув мене, поки я не зіткнулася з ним. — Так. І ні. Ти щось згадала ?

— Я... я не впевнена. Я бачила нас. В минулому. Прямо зараз. — Я підійшла до ліжка й сіла, ігноруючи темряву. — Ми були в темному коридорі, займалися коханням. І з'явилися ці самі слова .

— Ти ще щось пам'ятаєш? Взагалі щось?

— У мене склалося враження, що ти сказав ці слова раніше того вечора. — Я потерла скроні, раптом мені стало погано. — Дорога богин е вгорі. Це була я. Чи не так? Не перша відьма. Це не зникла дружина Гордості. Не якась реінкарнація. Я. Але як?

Гнів присів переді мною, його руки ніжно лежали на моїх колінах. Його дотик мав не просто заспокоїти й розрадити, а й підкріпити. Ніби він міг якось допомогти зруйнувати силу прокляття. Прокляття. Серце калатало, я заплющила очі. Прокляття...

Там було щось інше, щось вирувало по краях моєї пам'яті. Розмите та розфокусоване. Як відкрити очі під водою. Спогад силкувався звільнитися, щоб пробитися назад до мене. Я відкрила очі й зосередилася на новому чорнилі на своєму пальці.

— Це завжди було тут? Приховане гламуром?

— У мене є теорія, але... — голос Гніва замовк, мабуть, через прокляття.

— Хто я? — вимагала відповіді я. Кімната оберталася. — Що я? Ти пам'ятаєш?

Гнів так довго відповідав, що я ледь не підскочила, коли він заговорив. — Довгий час я цього не знав. І якби я це знав, то пам'ять би спотворилася.

— А зараз? — Мій голос був тихий, напружений. — Ти пам'ятаєш, хто я?

Золотий погляд Гніва впився в мій, коли він повільно кивнув. Усе моє тіло напружилось, поки я чекала. — Ти той, кого вона намагалася змусити мене ненавидіти вічно. Але їй це не вдалося. — Його хватка злегка зміцнілася, але не болісно, наче він ніколи не збирався відмовлятися від мене. Якщо я не хотіла б піти. — *Згадай*.

Єдине слово, сказане владно й безперечно домінувало, постійно відтворювалося в моїй пам'яті, майже шалено обертаючись, наче куля, що вийшла з-під контролю. Там було щось у тому, як він наказав мені запам'ятати... магія. Він керував мною за допомогою магії.

Гнів живив мене своєю силою, ймовірно, завдяки нашому шлюбу. Я відчула легкий слід магії Гніву в повітрі, глибоко в собі, і вчепилася в нього, бажаючи, понад усе зрозуміти, як я можу бути і ворогом, і коханкою. Як я могла колись забути.

Моє серце гриміло в грудях, надто сильно. Щось боролось й билось в мені, щось гарчало й дичавіло, щось, що хотіло вирватися на волю. Наша сила ніби злилася, сплелася, створивши нову магію. Сильна магія. Надто величезний колодязь влади, щоб його втримати. Це був вогонь і лід, сповнений люті та пристрасті. Будь-яке заклинання, прокляття чи замок, які були в моїй голові, зламалися. Я закричала, коли магія заповнила мою систему, освітлюючи мене зсередини.

— Самаелю. — Я потягнулася до Гніва, але він уже був поруч і тримав мене. Пропонуючи свою силу. Мабуть, він відчув незначну тріщину в тому, що стримувало мої спогади, і схопився за це, перетворивши свою силу на спис і націливши його на той єдиний отвір.

— Скажи мені, хто ти. — Його голос був наповнений тим самим магічним наказом. — *Згадай*.

Здавалося, ніби я зараз занурена, намагаючись дихати, думати,

боротися за повітря. Я ахнув, захлинаючись. Паніка охопила, і я раптом переконалася, що перебуваю на межі смерті. У моїй голові пролунало попередження.

Смерть була не для мене. Ще ні.

Я заплющила очі й перестала боротися, усвідомлюючи, що мені потрібно відпустити, віддатися силі, що гримить у своїй клітці. У той момент, коли я уявила, що пливу, а не тону, шалене відчуття вщухло. Затонулий спогад різко злетів на поверхню, а потім вирвався на волю. Я відкрила очі, і Гнів різко вдихнув. Реакція настільки незначна, що її вважали б нічим не примітною, якби вона походила від когось, крім нього, але я знала, що це початок кінця. Правда, яку я так важко шукала, більше не була прихована магією.

— Я згадала. — Мій голос був хрипким, наче я кричала годинами.

Можливо, я дійсно це робила. Час здавався дивним. Мій принц виглядав втомленим, але сповненим надії. — Я знаю, хто я.

Кинджал Гніва був у його руці. Він встав і жестом попросив мене зробити те саме. Ми підійшли до дзеркала, що висить біля ванної кімнати, і демон кивнув на скло. — Скажи мені, що ти бачиш. Кого ти бачиш.

Блискучі рожево-золоті ірис неухильно дивилися на мене. Знак моєї справжньої сили. Хоча частина мене не була настільки здивована, як мала б бути. Можливо, у глибині душі, де прокляття не могло втопити свої пазурі, я завжди знала. Була причина, чому я найкраще погоджувалася зі гріхом який я обрала .

Слова Селестії повернулися до мене з тієї ночі, коли я зустріла її в Кривавому лісі; Стара сказала, що Гнів був моїм дзеркалом. Тоді я підозрювала, але не могла узгодити правду, як саме це зробити.

Тепер правда дивилася на мене, чекаючи. — Я бачу лють.

— І?

Мій вогонь. Мій гнів. Ця давня, жахлива сила, про яку я лише трохи дізналася шкрябаючи поверхню. Усі вони належали мені. — Я бачу богиню, яка ним керує.

— Я бачу собі рівну. Моя королева.

Гнів простягнув мені свій меч, спокусливо викрививши губи. Він здавався легшим, трохи обтяженим, ніби кошмар нарешті закінчився. Я не був впевнений, але притримав язик за зубами. Було ще багато речей, які я

ще не могла пригадати, а це означало, що навіть з частиною сили Гніву всередині мене, прокляття не було повністю знято.

Мої спогади тільки почали вислизати крізь тріщину, яку ми зробили, і я мала жахливу підозру, що ще багато тривожних істин чекають свого відкриття.

Гнів притягнув мене до себе, і, сховавшись у його обійми, я сподівалася, що він правий. Що навіть якби прокляття не було повністю розірвано, можливо, зараз усе було б краще. Він притулювся до мене й прошепотів: —Ласкаво прошу назад, Ваша В еличність.

Розділ 7

—Мені потрібно підписати кровну клятву. —Гнів поцілував мене в лоб, потім натягнув штани. Це було так нормально, буденно, після катастрофічного усвідомлення того, ким я є. Після того, що ми щойно зробили, не кажучи вже про сцену, яку ми створили, і можливі наслідки руйнування Гнівом частини замку свого брата. І тероризування герцога. Богине. Герцог. Коли його страх пройшов, я припустила, що йому буде соромно забруднитися перед іншими представниками знаті. Кілька останніх годин були схожі на дикий, багаторічний гарячковий сон. — Ми можемо обговорити все детально, коли повернемося додому. З тобою все буде добре?

Я продовжувала дивитися на своє відображення в дзеркалі. Я не була відьмою. Я була богинею люті. Якби я просто не був свідком правди, я б досі в це не повірила. Мої райдужні оболонки повільно повернулися до теплого коричневого кольору, до якого я так давно звикла, і це ще одне нагадування, що я ще не повністю звільнилася від прокляття. — Так.

Гнів спостерігав за мною, помітивши момент, коли я дійсно

подивилася на кинджал. Це був не його кинджал Будинку, як я думала. Зблизька він був трохи менший за нього. Світлішим.

У змії також не було лавандових очей; дорогоцінні камені в цьому кинджалі були темно-рожевими. Навколо руків'я обвиваються ліани, делікатно звиваючись навколо змії, схожі на ліани, які я викликала раніше в його ванні.

— Це твоє, — сказав він, відповідаючи на моє невисловлене запитання, знизавши плечима. новенька сорочку. Я шукала спогад про кинджал, але зовсім не впізнала його. Гнів рухався переді мною, піднявши

моє підборіддя вгору, доки я не зустріла його стійкий погляд. — У мене ніколи не було можливості дати це тобі раніше. Але воно твоє. Я сам це спроектував.

Моя увага знову повернулася до кинджала. Мені сподобалося це відчуття. Вага. Це було ідеально для мене. Так само, як одяг, який чекав у моєму гардеробі, коли я вперше прийшла у цей світ. Бо Гнів знав мене. Тільки богиня знала, як довго. Я не була вісімнадцятирічною відьмою; Я була нестаріючою істотою. Не маючи змоги повністю зрозуміти, що це означає, я відкинула ці думки, зосередившись на зброї в руці. У мене був власний кинджал Будинку . Тривога гризла мене.

— Тепер, коли ми завершили фізичну частину нашого шлюбу, чи буде стосуватися мене наказ, який ви раніше видали щодо Вітторії? — запитала я .

—Ти офіційно не є членом моєї палати, доки не присягнеш кровною присягою. — Він застібнув сорочку, здавалося, ретельно вибираючи наступні слова. —І указ дає кожній палаті повноваження діяти так, як вона вважає за потрібне. Технічно це дозволяє мені робити саме це, не порушуючи присяги. Ми знайдемо Вітторію раніше, ніж мої брати. Тобі не доведеться давати клятву кров'ю, якщо ти цього не хочеш. Справді, я міг би побачити, як ми можемо домовитися, щоб ми присягнули разом.

Якби я ще не знав, що кохаю його, це вирішило б його долю. Я знову подивилася на свій кинджал, усвідомивши щось нове. —Вітторія — богиня смерті, чи не так?

— Так.

Істеричний сміх булькав у моєму горлі, але я заглушила його,

відмовляючись почати плакати замість цього. Після «смерті» Вітторії я незліченну кількість разів молилася богині смерті та люті. Вона була тим божеством, з яким я найбільше спілкувалася під час моїх пошуків помсти. Тепер я знала чому.

За винятком того, що все було набагато складніше, ніж я могла уявити. Замість одного божества було дві богині: Смерть і Лють.

Навіть зараз, побачивши, як мої очі змінюють колір від моєї сили, мені було важко це прийняти. Я виросла. Мала смертну сім'ю. До того, як моя сестра «померла», і я випадково викликала короля пекла, я жила у Палермо нічим не примітним життям.

А може, не так випадково? Це не могло бути випадковістю, що Вітторія залишила заклинання, потрібне для виклику Гніву, там, де я його знайшла. Мені просто потрібно було знати чому.

Невже вона думала, що він був ключем до звільнення решти моїх спогадів? І якщо вона в це вірила, то чому вона сказала мені не виходити за нього заміж зараз? Чи справді це було лише тому, що вона вважала, що для того, щоб приєднатися до його дому, я повинна відмовитися від частинки себе натомість? Очевидно, в історії було набагато більше, враховуючи, що деякі її дії не зовсім узгоджувалися з її словами.

Наразі я не могла уявити, як наші життя, як богинь були приховані. Ймовірним джерелом була магія, але я ніколи не чула про таке закляття. Кожен мій спогад про наше життя здавався справжнім. Якщо це був гламур, то його створив хтось із величезною владою. Хтось, як La Prima Strega(прим. Перша Відьма) .

Я думала про бабусю Марію, про секрети, які вона приховувала від нас. Історії, які вона перекрутила про Нечестивих, Першу відьму та наречену диявола. Бабуся сказала нам, що коли мова зайшла про Нечестивих, *ніщо* не було таким, як здавалося. Але, можливо, справжній лиходій весь час був набагато ближчим.

Навіть *подумавши* про це у мене стиснуло живіт. Така велика зрада була незбагненною, хоча тепер мене ніщо не здивує. Люди, яких я беззастережно любила, виявилися морально сумнівними, а істоти, яких я звикла ненавидіти, зрештою, не були такими вже й жахливими. Мій світ руйнувався навколо мене з нуля. Здавалося, ніби гігантська прірва розкололася й поглинула мене цілком. Гнів підійшов і погладив мою руку. —Я не можу... Я не пам'ятаю більше. —Я знову поглянула на

Гнів ва.

—Чи відновлю я всі свої спогади? Або минуле завжди буде нечітким? Замість відповіді, Гнів начарував одяг — оксамитову сукню, рукавички з ґудзиками збоку та дорожній плащ — з ефірів і поклав їх на ліжко. По краях були вишиті лози та квіти. У рожево-золотих і чорних кольорах.

Мабуть, суміш його і моїх кольорів.

Язмусила себе зосередитися на тому, що привело нас сюди, і на нових наслідках невдачі. —Герцог згадав кілька цікавих речей про Весту. Ти щось чув ?

— Більшу частину, — зізнався Гнів. — Веста родом не звідси. Мій брат Жадібність нібито хотів з нею одружитися. І вона останнім часом була розсіяна. Не могла відчувати запаху крові, але розпитувала про це детально. У будь-якій сцені, де вона була, була б присутня дивовижна кількість крові перевертня. Все, на жаль, судові плітки без фактів. Хоча мене особливо інтригує кров. Це досить незвично для командувача армії, коли він не в змозі відстежити інформацію, яку можна легко й ефективно зібрати з запаху сцени, але на додачу до цього, вовча кров, яка часто з'являється, викликає здивування.

—Якщо вона була тут нещасна, ці запити могли б означати, що вона намагалася знайти спосіб імітувати власне вбивство. Якби це була я, і я не могла би відчувати ту саму інформацію, яку міг би знайти демон, я б хотіла знати кожну деталь, щоб створити правдоподібну хитрість. Можливо, ті випадки крові перевертнів раніше були для практики. Можливо, вона бачила, як багато потрібно, щоб пересилити почуття демона.

Моя сестра точно довела, що симуляція вбивства можлива. Поки я не знайшла неспростовних доказів протилежного, я залишала б підозри, що Веста не була справді мертвою. Мені спала на думку нова думка, але це була ще одна складна загадка, на розгадування якої потрібен час.

—Що це? —запитав Гнів.

— Речі не мають сенсу. Вітторія вирішила укласти союз із Жадібністю. Це нібито мало об'єднати його двір і перевертнів, але дивно, що його командир була «убита» за таких загадкових обставин. Особливо, коли Вітторія є експертом у створенні правдоподібної смерті. Якщо Веста справді така талановита, як стверджував Жадібність, мені важко

повірити, що її легко випередити. Ніхто з тих, хто чує напад, не може бути пояснений підопічним, але заради суперечки, давай вилучимо з рівняння перевертнів, хто б мав доступ до її приватних номерів? Твій брат не згадував нічого

поганого за межами її кімнати. Без подряпин і насильницького входу. Це означає, що вона, мабуть, знала того, кого впустила. У її історії має бути щось інше. Ти запитаєш свого брата і побачиш, що він скаже?

—Звичайно. Але ми могли б мати більше шансів дізнатися подробиці від твоєї сестри. Жадібність навряд чи піде на співпрацю з домом - конкурентом, навіть якщо він звернеться за нашою допомогою». —

Гнів натягнув пару шкіряних рукавичок, приховуючи наші нові по дружні татування. — Після того, як ти одягнешся, карета чекатиме на тебе навпроти. Я скоро зустрінуся там. Дружино .

Попри все хаотичне й неправильне, на моїх губах з'явилася посмішка. —Чоловіку .

Це було правильним. Більш ніж правильно. Було відчуття, що я повернулася додому.

Принц демонів притягнув мене до себе, поцілував настільки люто, що я розтанула на ньому, а потім пішов. Наша гра в обман ще не закінчилася. Він мав зіграти ще одну роль. Сподіваюся, Жадібність буде достатньо роздратований знищенням одного з його ігрових залів і не буде наполягати на моєму підписі чи появі. Він хотів би, щоб я була якомога далі від Гніву, щоб я знову не розлютила його брата і не зруйнувала решту його замку. Я впевнена, що герцог теж був у нього на вусі. Дворянство не бажало, щоб його дурили.

Це змусило мене задуматися, чи може це потенційно бути мотивом для когось вбити Весту. На цьому етапі я не виключала жодної можливості. Поведінка Жадібності була, безперечно, дивнішою, ніж зазвичай, і продовжувала ставити його під сумнів для мене.

Я зібралася, швиденько одягнулася і щойно вийшла на вулицю на м'який сніг, потягнувшись до дверей вагона, як з'явився Гнів. Мене повинно бентежити, що хтось такий великий може рухатися так безшумно, але мій чоловік був хижак, який лише прикидався люб'язним.

Гнів допоміг мені сісти в карету —чорно-золоту красуню без водія, запряжену чотирма вершниками апокаліпсису, домашніми демонськими конями Гніва і вдарив кулаком по даху, показуючи

червоноооким коням чорного кольору з металевими зубами злітати. Він відкинув оксамитові драпіровки, дивлячись на краєвид, що пропливав повз, із дедалі похмурішим поглядом. Ліворуч від нас вирувала Чорна Річка, хвилі з темними шапочками булькали, як казан. Якесь неприємне відчуття промайнуло по спині. Вода була набагато спокійнішою, коли ми прибули вперше, і якщо бабуся Марія щось перед ала мені, то лише шукати ознаки біди.

Безумовно, назрівали хвилювання.

Мені було цікаво, чи це має якесь відношення до кровної присяги, яку принци щойно підписали. Можливо, сім кіл уже готувалися до смерті моєї сестри. І, незважаючи на обіцянку Гніва, що ми знайдемо її першими, можливо, небезпека вже стукала в її двері.

Гнів зустрів мій допитливий погляд і злегка похитав головою. Ми не відійшли досить далеко від конкуруючого дому, і Жадібність, ймовірно, ма в шпигунів біля краю бездоганної, засніженої галявини його замку. Як і будь - яка магія, існували обмеження на заклинання, які використовував Гнів, щоб зберегти приватність наших кімнат.

Оскільки це був транспортний засіб, що рухався, він, імовірно, був надто складним, щоб магія встигала. Я розуміючи кивнула і звернула увагу на вікно. Я відчайдушно хотіла запитати, чи він зібрав ще якусь інформацію про Весту від Жадібності, але ми скоро повернемося додому й зможемо там все вільно обговорити. Моя палаюча цікавість повинна була почекати.

Ми сиділи в напруженому мовчанні, поки карета котилася довгою дорогою, що вела через невелику притоку. Через годину, але, ймовірно, минуло лише половину цього часу чи менше, ми нарешті піднялися на крутий пагорб, який привів нас до мосту, що з'єднує землю між Домом Гордості та Домом Гніву.

На вершині пагорба Гнів перейшов у повну бойову готовність. Я хотіла знати, чи відчуває він Вітторію, чи є якась інша причина для тривоги, але він кинув на мене ще один погляд, який показав, що говорити поки що небезпечно. Я шукала інші відомі загрози, але не могла придумати жодної. Він зняв рукавички й дістав свій кинджал Будинку, втиснувши вістря в долоню, досить сильно, щоб наповнити лезо своєю крові. І металеві, і оздоблені дорогоцінними каменями сяяли, ніби задоволені й підкріп лені його жертвою. Його поріз зажив за секунди. Чудова пільга безсмертя. Мені

було цікаво, якщо я була богинею, як я могла бути смертною. Нарешті Гнів порушив мовчанку.

— Якщо хтось підійде до карети, і щось піде погано з будь-якої причини, активуй свій плащ і біжи до нашої фортеці. Анір командуватиме армією, поки я їх стримуватиму.

— Активувати мій плащ? Це магія?

Він кивнув. — Додай йому трохи своєї сили, і він відображатиме світ навколо тебе, фактично роблячи тебе невидимою. Це не замаскує твій запах, але дасть тобі час, щоб втекти.

— Ти очікуєш, що я покину тебе, якщо на нас нападуть?

— Так. Зараз я генерал, а ти солдат. Ти зробиш, як наказано.

— Невже це так? — Я підвкла брови. — Я не пригадую, щоб присягала чи давала якісь обітниці.

Мій тон був виважений, але мій король не був дурнем. Погляд Гніву у відповідь, ймовірно, змусить його демонічних воїнів побігти до вигрібної ями з пухкими кишками.

Я не була його солдатом. Я була його дружиною. І якщо нахабний осел думав, що я покину його на користь якого б небудь ворога, він сильно помилявся.

Як було очевидно з моїх енергетичних рожево-золотих ірисів і моєї здатності виробляти вогонь, який тепер спалив фізичні об'єкти, я не була позбавлений власної лякаючої магії. І я стояла би поруч із ним, борючись із останнім подихом, якби до цього дійшло.

— Я безсмертний, Еміліє.

— А що я? — Якби я була богинею, і ми роками були разом у минулому, тоді було ще щось, про що він мені не говорив. Щось, до чого я дійшла, до суті, коли ми були вдома.

Погляд Гніву боровся з моїм, весь золотий вогонь і крижана лють. Це була сутичка, яку він не виграє; я повністю вирішив. Жодне те, про що він міг би сперечатися, не відмовило б мене залишитися з ним. Після ще однієї довгої миті він нарешті здався.

— Якщо щось піде не так, я спробую перевести нас на нашу територію. Тримайся поруч і дістань своє лезо. Бий першою і швидко. Якщо хтось виявиться достатньо нахабним, щоб напасти на нас у другій половині дня біля мого дому, він без вагань завдасть тобі шкоди.

— Ти віриш, що це В ...

Виття розірвало повітря, звук залунав крізь вагон. Пролунав другий

зойк. За ним швидко йшов третій і четвертий. Невдовзі цілий хор тужливих зойків наповнив повітря, відбиваючись від гір удалині й тихо відбиваючись луною.

Тонке волосся по всьому тілу піднялося.

Вовки. Судячи з їх звуків, вони були великими потойбічними перевертнями. Це відповіло на моє запитання про те, хто там був, але залишило питання чому для роздумів. Коні іржали й іржали, звук не схожий на жодного смертного коня, якого я коли-небудь зустрічала. На перший погляд Гнів видавався спокійним, зосередженим. Поки я не побачила мерехтіння хвилювання в його очах. Він створений для війни, для битв. Там, де інші закривалися від страху, його щось струснуло. Він повільно посміхнувся мені. —Перемінники розлючені. І ця благословенна емоція підживлювала і без того неймовірний запас магічної сили демона. Я відповіла на його посмішку, відчуваючи, як полегшення проникає в мої кістки. Нам було б добре. Гнів дозволив шторам опуститися, ховаючи нас від очей чужинців. Очевидно, його не хвилювало бачити своїх ворогів.

Знову пролунало виття, цього разу ближче, голосніше й наповнене, мабуть, командою альфа. Домініко був тут. Я не могла уявити, чому вовки опинилися в семи колах, і після того, як Жадібність наполягав, що вони напали на його командира, страх гриз мене, незважаючи на хвилювання мого чоловіка. Враховуючи те, як Домініко повадився з моєю сестрою, як легко і швидко він прислухався до її наказу відмовитися від мене, я не могла уявити, що він діятиме проти неї. Гнів ударив кулаком по даху вагона, налякавши мене, і наша карета раптово зупинилася. Це було все. Нервова енергія гула крізь мене. Якщо перевертні були тут, а також Домініко, я молилася, що це означало, що моя сестра не відстала. Якщо вона була такою, і якщо вони не планували атаку самотійно, то все, що нам потрібно було зробити, це нейтралізувати перевертнів, схопити Вітторію та віднести її до Дому Гніву. Жоден із інших принців навіть не дізнався б, що ми її знайшли й сховали. Гнів кивнув підборіддям у бік дверей, показуючи, що збирається їх відчинити. Я стиснула руків'я кинджала, мої долоні були вологими, а серце калатало. Якби я змогла знайти свою сестру і поговорити з нею, можливо, ми могли б взагалі уникнути кровопролиття. Напевно, коли вона побачить мене, вона встане. Тоді ми могли б обговорити Весту, і я так чи інакше відповіла би на її

провину.

— Пам'ятай, будь поруч. Бий швидко. — Принц замовк, поклавши руку на ручку, а потім похитав головою. Він схопив мене за талію і сильно й швидко поцілував. — Якщо ти помреш на мені зараз, я вполюю тебе й зтягну назад.

— Звучить досить загрозливо.

— Це чортова обіцянка, моя леді.

— Я теж люблю тебе. — Я обхопила його обличчя. — Якщо ти закінчив, давай вб'ємо перевертнів.

Його погляд потемнів. — Кровопролиття збуджує мене майже так само, як і твоя маленька гра. Після бою я відведу тебе прямо в ліжку.

— Гнів блиснув нищівною усмішкою. — І ми не збираємося повертатися ще довго, довго. Сподіваюся, ти збрала перлову спідницю

.
Будь-яка нервозність чи трепет, які я відчувала, зникли. Я підозрювала, що промова Гніва мала на меті зосередити мене на тому, що станеться після битви, дати мені на чому зосередитися. Він був добрим генералом; Я б розірвала тисячу вовків, щоб тільки повернути його в ліжку. Його усмішка була сповнена чоловічої зарозумілості. Цілком заслужено після нашої приголомшливої любові, тому я не могла звинувачувати його в цьому. Відчувши, що я готовий, Гнів взяв свій кинджал і штовхнув двері. Він блискавично прорвався крізь них. Я вискочила прямо за ним, мій клинок був наготові.

Піднесення, яке я щойно відчувала, зникло, коли я побачила видовище перед нами.

Вовки, майже сотня, величезних і жахливих, стояли на мосту, плече до плеча, блокуючи нам шлях до Дому Гніву. Але не це змусило моє серце калатати в грудях. Це були десятки вовків, які пливли півколом навколо нас, їхні лапи на десяти футах над землею. Вони ходили колами. І вони чекали свого часу, щоб кинутися, якщо хтось із їхніх братів впаде.

Кров і кістки. Я не сумнівалася, що Гнів знищить величезну частину з них сам, але їх було так багато. Забагато. Моя сестра збрала військо. Ніби мої думки покликали її, Вітторія з'явилася за рядом особливо злісних перевертнів. Зникла її характерна усмішка, пустотливий вогник танцював в її очах. Істота, яка дивилася на нас, була холодною, позбавленою людяності. Безсмертна. Вона була тим, ким я була

насправді, і це вразило мене до глибини душі.

— У нас була домовленість поговорити сьогодні, сестро. Мені набридло чекати, тож я привела друзів, щоб супроводжувати вас на Змінні острови. — Вітторія зосередилася на Гніві. — Я пропоную тобі тихо відпустити її.

Земля загуркотіла, наче гнів Гніву сколихнув саме серце королівства.

— Віддайся Будинку Гніву добровільно й мирно, і я дозволю твоїм цуценятам жити .

— Як великодушно з вашого боку. — Рот Вітторії викривився в повільній злобній посмішці. — І дурний. Здається, ти не чув, що я вмію. Дозволь мені продемонструвати .

— Вітторіє, — сказала я, змушуючи голос звучати спокійно. — Ходімо з нами.

— Навіщо мені?

— Тому що тебе підозрюють у вбивстві, і за твою голову є ціна. — Невже це так?

— Так. — Я витримала її веселий погляд. — І я вважаю, що в історії є набагато більше. Будь ласка. Встань і поговори зі мною. Я хочу почути твою точку зору. Дозволь мені допомогти очистити твоє ім'я від будь-яких провин.

— Чому мене повинно хвилювати, що принц пекла вважає мене вбивцею? Жодному з них не можна довіряти. Вони обманюють, маніпулюють і пишаються цим. І я досить довго терпіла гру за їхніми правилами.

Моя сестра підняла праву руку й зігнула лікоть, наче тримала м'яч. Вона була надто далеко, щоб я могла розібрати слова, які вона шепотіла, але я зі зростаючим страхом дивилася, як вона тихо наспівувала. Блискуче лавандове світло кружляло навколо її зігнутого ліктя, повільно обводячи передпліччя та зап'ястя, перш ніж осісти навколо руки.

Гнів вилаявся і ступив переді мною, закриваючи мене своїм тілом. Я озирнулася навколо нього, нажахана, коли пальці моєї сестри подовжилися. З її наддовгих пальців вискочили кігті, чорні, як ніч, гостріші за кинджали. Її рука виглядала обгорілою, ніби вона засунула її в якийсь пекельний вогонь і вирвала магію, яка хотіла залишитися в спокої. Темні вени повзли на її лікті, здавалося, змішуючись із кров'ю. Вихрове лавандове світло згасло.

Вона підняла свою кігтисту руку, гордо демонструючи демонічний відросток. Я нічого не могла зробити, окрім як дивитися, коли вона повернулася до перемикача. —Домніко, моя любове. Прийди .

Сірувато-блакитний вовк праворуч від неї, завбільшки з ведмедя з блискучими блідо-фіолетовими очима, плив до моєї близнючки, тихо скигливши, присідаючи перед нею.

Без попередження магічно змінена рука Вітторії вдарила кулаком в груди вовка, звук хрускоту кісток і розриву м'язів викликав огиду в моторошній тиші. Я не могла повірити в те, що сталося. Вітторія потягнула руку назад, стискаючи серце, що ще б'ється, і повернулася, піднявши його, щоб усі бачили. Домініко впав у нерухому купу закривавленого хутра, мертвий.

—Що ти зробила? —прошепотіла я. Від цієї жорстокості мій живіт скрутився. Кров. Раніше я бачила такі рани. На відьмах. Ми з Гнівом не зовсім знали, що забрало їхні серця. Він здогадався про тварину, не в зм'ї виявити жодного сліду демона. Я була переконана, що це був принц пекла. Я повільно похитала головою, не в змозі зрозуміти, що моя близнючка а здатна на такий жорстокий і безжальний вчинок. Вона вбила власного

коханця. *Вона* вбила відьом на нашому острові. Чому, все ще залишалося загадкою, але тепер я знала, хто. І мені це нудило. —Ти вбила тих дівчат. Не Антоніо чи ангел смерті. Моя сестра. Моя рідна кров.

І в цей момент важко було повірити, що вона також не вбила Весту. Вітторія подивилася на мене, її погляд був розважливим. — Кожен може вбити, люба сестро. Чи хотіла б ти побачити справжню причину, чому вони мене бояться? Чому вони хочуть бачити мене в клітці?

— Будь ласка. — Мій голос пролунав благально, але мені було байдуже. —Будь ласка. Не роби цього. Просто ходи з нами.

—Жебрацтво для смертних.

Вітторія пересунулася, її увага зосередилася на бездиханному вовку біля її ніг. Вільною рукою вона зігнула два пальці в русі «іди сюди», і бездиханне вовче тіло Домініко піднялося в повітря. Вона підвела голову, дивлячись на серце, яке все ще повільно билось в її руці, а потім заштовхнула його назад йому в груди. Коли вона вирвала свою демонічну руку назад, рана відразу зажила .

Його сплутане хутро зникло, замінене блискучою, не закривавленою

вовчою шерстю. Усі ознаки смерті зникли. Сяючі очі Домініко відкрилися, і він прогарчав, виставивши зуби.

Не на істоту, яка його вбила, а на нас. Все, що я могла зробити, це дивитися, не в змозі зрозуміти, що моя сестра не тільки вбила когось, але й повернула їх *назад* .

—Ми боги пекла, Еміліє. Ми —ті, кого бояться. —Моя близнючк а знову подивилася на мене. — Ні відьми, ні перевертні, ні навіть принци пекла не можуть протистояти нам, коли ми об'єднані. Твоя сила пробуджується. Настав час повернути те, що належить нам. Пора повертатися додому.

Моїм домом був Будинок Гніву. За вибором. Щось темне піднялося всередині мене, захисне .

— Через це ти застерегла мене від Гніву? Тому що ти хочеш, щоб я приєдналася до тебе?

—Звичайно. Ти не належиш до демонів. Ти належиш до своєї крові .

— А якщо я відмовлюся йти з тобою? — Я перевірила хватку свого кинджала. —Що тоді ?

Моя сестра дозволила тиші зависнути між нами, рівно стільки, щоб це було незручно.

—Мизнайдемо інший спосіб звільнити твою силу з її чарівної клітки.

—Вітторія пробігла своєю увагою по Гніву, в її очах спалахнула веселість, коли земля котилася під її ногами. —Ти гас. Летючий.

Шкідливий. — вона витягла з ефірів кинджал. Цей клинок світився дивними магічними символами. Гнів надприродно затих. — А я іскра, яку тобі потрібно запалити.

Мій чоловік не чекав, поки вона вдарить.

У вирі руху й люті він випустив усю міць своєї сили.

І вовки напали.

Розділ 8

Гнів бився з жорстокою граціозністю, рухаючись, як живий кошмар, що дихав, коли він рубав кривавий смуг наших ворогів. Убивав без жалю і паузи. Щось стрибнуло, він знищив, уже перейшовши до наступного вбивства, перш ніж перше впало на землю.

Його тіло було створено не просто для війни; воно було створене для цього завдяки важкій праці, зброя, яку він відточив до досконалості саме для цієї мети. Якусь мить, яка тривала від удару серця до удару серця, я могла лише дивитися на воїна.

Він вдарив; вовки впали і не встали. Кров бризнула по засніженій землі. Металевий присмак згустив повітря разом із веселим ароматом адреналіну. За лічені секунди демон війни вже знищив дюжину перевертнів. Ще дюжина замерзла, їхні тіла раптово закуталися в лід, під час атаки.

Тут пекельна правда його могутності виявилася повною мірою. Гнів посилав імпульс магії, яка мандрувала землею, як блискавка. Сигнал, безперечно. Демонські коні звільнилися від екіпажу та вуздечок, кидаючись крізь вовків, зі скреготом металевих зубів, з легкістю роздираючи плоть і кістки.

Я почала діяти, пробиваючись крізь орду, намагаючись збити ряди навколо нас. Пам'ять тіла керувала моїми діями, наче я завжди знала, як вбивати з такою ж холодною жорстокістю. Як богиня люті, я впевнена, що мала багато практики, навіть якщо я не могла цього пригадати.

Я вдарила рукояткою свого кинджала по замерзлим вовкам, не звертаючи уваги на шматки тіл і закривавлене м'ясо, що розбилося об лід.

Моє тіло співало від сили, від люті. Але була межа — це було схоже на стіну, яку звели, коли Заздрість вкрав мою магію.

Прокляття все ще стримувало мене. Уперше мій гнів через те, що мене цілеспрямовано тримали в невіданні, переміг страх дізнатися всю правду. Якщо ми витримаємо цю боротьбу, я мовчки поклялася, що зроблю все можливе, щоб повернутися до себе справжньої .

Я більше ніколи не почуватимуся безсилою чи замкненою.

Почав рясно падати сніг, і без того сіре небо ставало все темнішим, ще більшим передчуттям. Якщо Гнів наказав снігу та льоду виконати його вказівки, це мало сенс, бо підземний світ був замерзлою тундрою.

Його силу було неможливо стримати, настільки, що сама земля підкорилася його волі. Я сподівалася, що це налякало наших ворогів. Я хотіла, щоб саме царство поглинуло їх цілком.

Гнів проштовхнувся вперед, дійшовши до краю мосту, коли ще більше вовків спускалося з Королівства Тіней. Демон кинув за собою свої сили, заморожуючи все, що рухалося, крім мене та його демонських коней. У хаосі битви я шукала свою близнючку .

Вітторія зникла, але я відчувала її присутність на периферії. Вона чекала. Щоб вона планувала, це не буде добрим для на. Мені потрібно було дістатися до неї, переконати її зупинитися або самій вивести її з ладу. Вовк стрибнув, клацнувши щелепами, і завмер, упавши на землю за фут від мене. Кров забризкала мені обличчя. Я не зупинилася, щоб витерти її .

Позаду мене шепіт руху привернув мою увагу. Явивернулася, сильно й швидко вдаривши вовка, який кинувся за спину Гніва. Це було близько. Занадто близько. Моя лютість кипіла глибоко всередині, погрожуючи википіти. Я залишалася поруч зі своїм королем, мій гнів був ударом війни, що стукав в такт з моїм серцем. Вовки намагалися вдарити демона, але або він знищив їх, або я. Праворуч від мене заіржали його коні, кусаючись і пробиваючись крізь вовків.

Здавалося, що ми боролися годинами. Кров насатила землю, мій плащ просочився нею, як жертва. Я насолоджувалася цим, дякувала. Я вітала ще більше жорстокості .

Більше смерті. Більше люті. Більше *помсти*. Мій клинок сяяв рожевим золотом під плямами крові, поглинаючи жертви, які я йому приносила. Ми майже дійшли до центру мосту, коли я почула звук страшніший, ніж звуки перевертнів і коней разом узятих. Воно гарчало

й гавкало, як скажений пес. Насправді їх декілька.

Ступіли кроки, трясучи землю. На краю мосту, що йшов від Дому Гніву, зупинилися чотири могутні пекельні собаки. Явилаялася собі під ніс. Гнів не жартував, коли назвав собаку, яку я зустріла у Коридорі Гріха, цуценям. Він був розміром з поні. Ці триголові звірі були розміром зі слона. Їхні крижано-блакитні очі спалахнули —і найближчі до них вовки здійняли свої голови, тепер їхня увага була зосереджена між Гнівом і його нападаючими собаками. Боротьба стала ще важчою для вовків і моєї близнючки. Дякую можновладцям.

Не гаючи ні хвилини, пекельні собаки сніжного кольору вступили в бій. Я спостерігала досить довго, щоб побачити, як їхня бліда шерсть почервоніла від їхніх убивств, а потім знову почали власне кровопролиття. Я зосередилася на лезі в своїй руці, повертаючись і вдаряючи, наче все це був якийсь добре спланований хореографічний танець. Битва була музикою, а смерть моїм вправним партнером. Весь час жага помсти стукала в мою душу.

Гнів боровся з таким же запалом, як і на початку, не виглядаючи втомленим. Вовки не могли сказати того ж. Дехто з них, спотикаючись, біг геть убік, густа біла піна вкривала їхні морди, а груди здіймалися від напруги. Між пекельними собаками, демонськими конями та Гнівом перемога здавалася близькою. Неминучою. Я пригнулася, коли вовк перестрибнув через мене, а потім перерізав собі горло, його кров забризкала моє обличчя та змочила моє волосся, коли він упав на землю.

—ЕМІЛІЄ !

Я обернулася, почувши крик моєї сестри, від якого холола кров, не в змозі зупинити свій перший інстинкт шукати її та захистити. Це була помилка. Світ пішов до біса від того акту сімейної прихильності та людяності. Перевертень повалив мене на землю, його щелепа вткнулася мені в горло. Кігті роздерли мій плащ, роздерши мої груди, і я закричала . Потім вовк зник, відірвався від мене й кинувся об міст так сильно, що

аж шия й спина тріснули, достатньо голосно, щоб його було чути поза бійкою пекельних коней і пекельних гончих, що билися далі. Вовк сильно

здригнувся, а потім замовк. Я видихнула і знову зойкнула. Рана на моїх грудях пульсувала з кожним прискореним ударом серця. Весь біль ще не відчувався, це безперечно, результат адреналіну. Хоча я відчула дивне запаморочення.

Очі Гніва були подвійним полум'ям золота, коли він стояв наді мною, розглядаючи пошкодження, завдані моєму тілу. Температура впала, стало набагато холодніше. Його гнів досяг межі.

Моїй близнючці та перевертням, краще відступити, поки він їх не знищив. Він потягнувся до мене, потім опустився на коліна. Кров розквітла на його сорочці. Він подивився вниз, насупивши брови, наче теж не міг у це повірити. З його грудей стирчало сяюче лезо.

—Гніве! —я піднялася, не звертаючи уваги на роздираюче відчуття, коли моя рана ще більше розкололася, і я схопила його, захищаючи своїм тілом. —Все добре. —Моя рука тріпотіла над його раною. —Я витягну це. Ти зцілишся.

—Ти ж знаєш. —Вітторія стояла позаду Гніва, без докорів сумління висмикуючи кинджал із його спини. — Стільки людей шукають Клинок Знищення...

Я відвела погляд від рани, яка все ще люто кровоточила, на мою близнючку. Гнів сказав, що проклятий клинок може вбити його, і моя сестра вдарила його в серце ножем, який явно завдав шкоди. Зазвичай Гнів зцілювався за мить. Він також сказав, що міг відчути його, коли воно було поблизу, але він відволікся. Через мене.

Його бронзова шкіра швидко зблідла, але його лють була незрівнянною, коли він дивився на мене. —Твій плащ.

Я глянула на нього, показавши, що кинджал явно вплинув на його здоровий глузд. Не було жодного шансу ні в цьому царстві, ні в будь-якому іншому, що я покину його ось так.

—Зціли його. —Я глянула на сестру. —Зціли його зараз!

Здавалося, Вітторія розглядала моювимогу. Вона знизала плечима. — Немає.

— Вітторіє. — Моє дихання стало прискореним, нерівним. — Ти б відмовили мені в цьому?

Вона дала знак вовку, що це, мабуть, Домініко, і він вп'явся зубами в моє плече, влучивши в рану на моїх грудях і смикнувши мене назад. Біль охопив мої почуття. І перевертні використали це відволікання, щоб утворити бар'єр між мною та моїм чоловіком.

Я подолати агонію й підійшла до вовків, які не припиняли гарчати . — Припини це. Вітторіє, зупинись. Я зроблю все, що ти хочеш.

— Можливо, я хочу подивитися, як він стікає кров'ю. Що ти відчуваєш, Еміліє? Божеволієш ?

Вітторія вдарила Гніва ногою в спину саме туди, куди влучив клинок, і він закашлявся кров'ю.

— Злишся? — Вона влучила йому в скроню рукояткою кинджала, настільки сильно, що він міг би вбити смертного, виходячи з одного лише гучного тріску. Він заворушився, коли кров полилася йому по обличчю, але не здригнувся. Щось точно було не так, інакше він би відбивався. — Чи розлючена ?

—СТІЙ! —скрикнула я .

—Що знадобиться, щоб розбудити твою магію? —Вітторія схопила його за волосся й відкинула голову назад, оголивши йому горло, натиснувши туди лезом. — Це?

Чим би не був цей кинджал, він завдавав йому надзвичайної шкоди. Якби вона перерізала йому горло, якби я його втратила...Я підірвалася. Ця древня сила, той дрімаючий звір —він прокинувся з помстою, побачивши кров Гніва. Я не стримувалася. Я не хапалася за контроль. Я відпустила всі інші емоції, окрім гніву та люті .

І люті повністю заповнила мої почуття. Я стала стовпом рожево - золотого полум'я. Повітря стало гарячим, хоча навколо мене, Гніва, Вітторії та Доменіко спалахнуло захисне кільце. Усе інше, окрім собак і коней Гніва було ...спалено.

Вовки заверещали, а ті, що не встигли втекти, спалахнули. Мій бар'єр пронизав сморід горілого хутра, за слідував нудотно-солодкий запах обгорілої плоті. Вітторія дивилася з великим інтересом, але нічого не сказала, оскільки моя сила вирувала ще більше.

Сніг і лід перетворилися на калюжі, річкова вода кипіла під нами, вовки зникли, повертаючись до Царства Тіней. Каміння на мосту почало танути. За лічені секунди ми могли б падати у киплячу воду, наше м'ясо википало б з наших кісток.

Мені було байдуже. Я б взяла свою сестру з собою. Моя потреба помсти була невгамовною спрагою, яку я не могла вгамувати. Я взяла би їх усіх, а потім...

На мене раптово налетів мокрий сніг, крижані уколи сотень замерзлих крапель ненадовго вивели мене з трансу. Пальці Гніва стиснули мої,

перш ніж його хватка ослабла. Я кинула свою силу, а потім стала на коліна, притискаючи його до себе.

—Звичайно, було неможливо знайти Клинок Знищення, — закінчила Вітторія, відкидаючи клинок убік. — Саме тому мені довелося вдатися до отрути. Бути богинею смерті має свої переваги. Знадобився деякий час, щоб зробити зілля правильним, але я зробила щось досить сильне, щоб знищити безсмертного.

Моєму мозку знадобилася секунда, щоб наздогнати мої емоції та зібрати воєдино те, що вона казала. Я звернув увагу на сестру. — Ти не знайшла Клинок Знищення?

— Ще ні. — Вітторія похмуро зітхнула. — Хоча брехня про це спрацювала так само добре, зважаючи на все. — Ось чому Гнів цього не відчув. Це все була довбана хитрість. Моя лють знову охопила мене, але перш ніж я встиг звільнитися, моя близнючка підняла руку й зробила стискаючий рух. —Спи .

Моє серце сповільнилося. Мене охопила паніка, коли я зрозуміла, що зараз нічим не можу допомогти ні собі, ні Гніву. Моя голова з тріском вдарилася об землю. Я не моргаючи дивилася на свого чоловіка, який, здавалося, зібрався і вигукував моє ім'я.

Його обличчя було останнім, що я бачила перед тим, як світ втратив свої кольори.

Я прокинулася від звуку потріскування вогню, хоча замість тепла повітря мене пронизувала прохолодна вогкість. Пахло точеною землею. Як могила. Тими самими, якими бабуса водила нас на кожен повний місяць, щоб ми могли зібрати бруд, щоб благословити наші амулети та захиститися від диявола. Мого чоловіка .

Я кліпнула на стелю, вкриту корінням, і злякано сіла. Було темно, темно під землею, і товсте коріння, що перетинало стелю, свідчило про те, що де б я не була, наді мною було велетенське дерево. Я оглянула порожню кімнату... камеру. Ґрати складали цілу стіну, надто близько одна до одної, щоб проскочити крізь неї, інші стіни були набиті брудом, підлога була непроникним каменем.

Смуги болючого вогню пробігли по моїх грудях і стали болісними.

Битва. Гнів. Вовки.

Усе відразу повернулося назад. Незважаючи на пекучу рану, я скинула

солом'яний матрац, на який мене поклали, і схопилася за прuti, сподіваючись вирвати одну з них.

Різкий біль пронизав мої руки, і я швидко відпустила їх. Вони були зачаровані; сподіваюся, це було лише ускладненням, а не повною перешкодою. Я пірнула у Джерело й викликала свій вогонь, цілячись у метал; полум'яні бутони троянд потонули, метал сердито засвітився багряним, потім... не сталося нічого. Прокляті грати поглинули магію. Я перевірила їх знову, і мене відкинуло назад від припливу потужності. Ідеально. Моя магія живила чари; чим більше я боролася, щоб звільнитися, тим більше потрапляла у пастку. Це був маленький неприємний трюк, але ефективний. Прокляни її богиня. — Вітторіє ! — Ти пам'ятаєш ту ніч, коли ти підслуховував мою розмову про Зірок Семи, Тіньова відьмо?

Я здригнулася, почувши інший голос, і зосередилася на тому, що, як я вважала, було більш темною тінню, що притиснулася до дальнього кутка моєї камери. — Заздрість?

Принц того гріха сів вперед, лише настільки, щоб світло від самотнього смолоскипа в коридорі показало його холодні красиві риси обличчя. — Ти не єдина, хто розчарована, улюбленице. Я б хотів, щоб мій брат теж був тут.

— Як *ти* тут?

Заздрість кинув на мене роздратований погляд. — Твоя сестра не могла відірвати від мене свою демонічну руку. — Він неуважно потер груди, саме там, де мало бути серце. Його сорочка була роздerta, наче Вітторія справді вирвала йому серце. Він помітив мій нажаханий вираз і повільно посміхнувся. — Не хвилюйся. Воно відросло. Зморщений і таке ж чорне. Але воно є.

— Я не хочу знати.

— Безсмертя. — Він знизав плечима. — Рани гояться, серця відроджуються. Життя продовжується. І так далі.

Коли це було сказано так і пробурмочено м'яким тоном, це звучало жахливо.

— Якщо Вітторія не хотіла твоєї смерті, навіщо їй виривати твоє серце й замикати в камері?

— Якщо ти не помітила, твоя сестра і садистка, і психопатка. Хоча, судячи з тієї гидкої рани на грудях, це не дивовижна новина. — Заздрість підвівся й змахнув пил зі штанів, а потім похмуро поглянув

на свої брудні руки. — Вона також одержима мною, хоча я вважаю, що я не можу звинувачувати її в цьому. Я нестерпно красивий. Моя відмова від її залицянь, а також її пропозиція про союз зводять її з розуму.

— Можливо, ти нестерпний, але решту ще належить побачити. — Цікаво, що моя сестра також шукала Заздрість, коли у неї був союз із Жадністю. Хіба що сталося навпаки. — Ти був її першим чи другим вибором для альянсу?

— Другим. Хоча я впевнений, що вона хотіла б прийти до мене першою. Моя скарбниця більша, ніж у Жадібності.

— Сумніваюся, ваша високість.

Цього разу він справді посміхнувся мені, демонструючи свої хлоп'ячі ямочки. Я бачила їх лише раз, і це пом'якшило мене до нього.

— Схоже, твоя сестра не єдина, хто має гострі пазурі. Вір, у що хочеш, улюбленице, але пам'ятай, що я не можу брехати. — Він глянув на сліди на моїх грудях. Якби я не знала його краще, я б подумала, що занепокоєння зморщило його лоб. — Про це потрібно подбати. Це вже виглядає зараженим, і гниль засмердить клітини аж до пекла.

— Належним чином відзначено. — Мої очі звузилися. — Чому ти продовжуєш називати мене Тіньовою Відьмою? — запитала я. Не було цілителя, не було пов'язок, не було сенсу зупинятися на тому, за чим я не могла доглянути. Якщо рана так сильно інфікована, сморід буде останнім, про що варто хвилюватися. — Я знаю, хто я. Ким я є.

— Зараз? — Він звучав непереконливо, коли знову сів на підлогу.

Я глибоко вдихнула, зосередившись на останньому образі Гніву, який підживлював мій гріх. Щоб дозволити йому тимчасово вирватися з клітки, я відпустила. — Ти розповідаєш мені.

— Твої очі... — Заздрість підняв брови, виглядаючи майже враженим.

— Більше не виглядають смертними. Здається, аморальність перемогла. Нічого дивного. Хоча ти не цього лікуєш, що досить цікаво. Я відпустила свою лютість і видихнула. Заздрість уважно вивчав мої риси обличчя, але не прокоментував те, що, як я собі уявляла, було поверненням моїх теплих коричневих ірисів. Я підняла плече, потім показала на очі. — Не зовсім безсмертна.

— Ти можеш не мати повної сили, але смертне життя підпорядковується безсмертю. Це найсильніша сила з двох. Крапля безсмертя сильніша за відро смертності.

Це мало сенс. Майже. За винятком того факту, що Гнів дуже наполегливо боровся, не раз, щоб я не «померла». Я хотіла би швидко зрозуміти, чому. — Давайте не сходити з колії. Я запитала про Тіньових Відьом. Скажи мені, що це насправді означає. Будь ласка.

Заздрість похитав головою, розмірковуючи.

— «Тінь», тому що ти володієш лише тінню або тінню своєї справжньої сили. «Відьма», тому що з таким розрідженням твоєї магії ти є саме такою. Якими є всі відьми —нащадками богинь.

—Чому ти не міг сказати мені це раніше?

— Прокляття не дозволило б мені цього зробити. Здається, змінюється не лише колір очей.

Я думала про чарівний зв'язок між мною та Гнівом. Той, який дозволив йому пронизати мій розум і зламати те, що стримувало мої спогади. —Ти віриш, що моє одруження з Гнівом має до цього відношення? Заздрість сприйняв мене так, наче я раптом почала дуже інтригувати.

—Ви обидва прийняли зобов'язання?

—Це з'явилося на обох наших пальцях. —я підняла руку, показуючи нове татуювання. —Після того, як ми...

На краєчках його губ майнула посмішка. — Ви завершили свій зв'язок у Будинку Гріха Жадібності. Я здивований, що Гнів втратив контроль над суперником. Це те, чого він поклявся ніколи більше не робити. Я відвела погляд, думаючи про події, які привели до нашої імпровізованої любові. — Частина замку Жадібності впала; Емоції Гніва трохи зашкалювали.

Гукливий сміх Заздрості знову привернув мою увагу до нього. — Я уявляю, як мій любий брат і його темперамент якось пов'язані з цим. Це точно пояснило б, чому він вимагав тебе саме тоді. Добре зіграно, маленька відьмо-тінь.

—Я не мала на меті, щоб це сталося.

—Якщо щось розпочато, ми рідко маємо контроль над результатом, незалежно від наших початкових намірів.

Заздрість відкинувся назад, спершись ліктями на коліна, недбало склавши руки перед собою. Його рукави сорочки були підігнуті до ліктів, демонструючи напрочуд складні м'язи. Там був воїн, який ховався під відпрацьованою насмішкою та зневагою, яку він носив, як броню. Його темне волосся було скуйовджене й недоречне, але від

цього він лише здавався більш байдужим. Більш королівським .
Це був не перший раз, коли він нагадав мені, ким він був насправді:
занепалим ангелом. До того, як я це усвідомила, я думала, що він
схожий на того, хто має розбитий ореол, що було цілком доречно, але
тепер я впізнала у цьому розбите серце.
Його смарагдовий погляд зустрів мій, глибоко в ньому спалахнуло
попередження. — Не плутайте нудьгу з дружною чи благодійністю.
— Я б не назвала це дружною чи благодійністю. — Я трохи сумно
посміхнулася. — Я б сказала добро, але ти б відкусив мені голову.
Роздратування випромінювалося з нього. — Я багато ким, але доброта
— не одне з них. Егоїст? Безумовно. Усе, що я кажу, зрештою
приносить користь моїй справжній меті. Ніколи не забувай про це.
— Знаєш, — сказала Вітторія, виходячи в коридор біля нашого
підземелля, — що справді жалюгідно, я думаю, ти справді в це віриш.

Розділ 9

Моя сестра стояла біля камери, виглядаючи холодною й безжальною у
своїй морозно-блакитній сукні. Її людяність зникла, але я намагалася
повірити, що від неї дійсно нічого не залишилося. Навіть якщо це було
поховано глибоко-глибоко в її жалюгідній безсмертній душі. Її погляд
кинувся на мене. — Від тебе пахне надією. Це тобі не підходить,
сестро.

— Де Гнів?

Вона оглядала мене з голови до п'яток, майже не звертаючи мою
травму, не більше ніж побіжний погляд, раптом її увага зупинилася на
моєму передпліччі. На змії, півмісяці та квітах, які назавжди помітили
мою шкіру за ліктем. Те саме татування було у Гніва.

Її губи скривилися з відразою. — Тобі не здається дивним, що він

може відчутти ваше загальне місцезнаходження через ці огидні татування, а ти не можеш? — Вона натиснула, коли я стиснув губи, відмовляючись відповідати. — Я хотіла би знати, чому магія подорожує лише в один бік. Я більше не була упевнена, що це правда, але я не показала, що щось змінилося, коли ми завершили фізичний аспект нашого зв'язку.

— Ну, я хотіла би знати, чому ти так брутально дратуєшся, але сьогодні ніхто з нас не отримує того, чого хоче. — Заздрість рухався надприродно швидко і тепер стов біля мене. Його рот скривився в жорстокій посмішці, коли Вітторія загарчала на нього, вискалюючи зуби. — Перейди до суті твого візиту, щоб ми могли спокійно продовжувати планувати твою смерть.

— Моя сестра ніколи не завдасть мені шкоди.

— О, це *смішно*. — Заздрість відкинув голову назад і засміявся. — Дай мені перевірити, чи я правильно розумію: ти покалічила її кохання, поранила її своїми зарослими болонками, посадила її в клітку і віриш, що вона не збирається знайти дорогу щоб знищити тебе, якщо ти стоїш у неї на шляху ?

— Вона б ніколи цього не зробила. — Вітторія напорошила вуха . Хоча погляд, який вона кинула в мій бік, здавався менш певним. — Ми однієї крові .

— І він її доля. Як вона його. «Як угорі, так і внизу». Вони баланс. Світло і темно. Один впав згори, а інший створений у підземному світі внизу. — Хребет Заздрості випростався, і вся його веселість зникла. Щось всередині мене стало на місце. Його слова здавалися правильними, як ключ, що ковзає в замок. — Хіба ти не прислухалася до мого слова, коли ти вторглася в мій будинок і трахала мого другого? Любов не перемогти. Це сила могутніша, жакливіша, ніж будь-яка магія, якою ти володієш або страх, який ти вселяєш. Навіть зараз. Я замовкла. Його слова викликали спогад, який здавався важливим. Бабуся сказала, що кохання — це найпотужніша магія, що воно завжди веде мене туди, куди мені потрібно. Я була переконаний, що вона мала на увазі любов моєї родини, але, знаючи, що я робила зараз, я не був настільки впевнена. Тим паче, що вона сказала це відразу після того, як вказала, що мене позначив принц пекла.

— Доля — сука невірна. Так само, як любов. — Вітторія закипала. — При правильній підказці її голову можна повернути. Так само, як у

Гордості — Йому справді повернули голову? — заперечив заздрість. — Я б не

був таким впевненим.

— Я не дозволю, щоб моя сестра була зв'язана такими дурними обмеженнями, як доля чи кохання.

Заздрість перевів погляд на мене. — Я хотів би побачити, як ти намагаєшся її зупинити.

Я покінчила із тим, що про мене говорили так, ніби мене не було. І я не була без влади, хоч би мене взяли проти моєї волі. Я б використала цю зустріч собі на користь. Перш ніж моя сестра встигла відповісти, я тихо промовила заклинання правди. Я все ще була відьмою, але тепер моя магія

була ближчою до магії богині. Заклинання кинулося й міцно стиснуло мою близнючку. Коли я говорила, мій голос був пронизаний чистою домінантністю. З припливом влади я звучала демонічніше, ніж будь-хто з принців. — Де Гнів?

Вітторія ледь не вирячила очі, намагаючись відбити магичний наказ. Я наповнила заклинання ще більшою силою, холодно спостерігаючи, як з її носа сочиться кров, капаючи на гарну сукню .

Її зуби зітнулися разом; піт виступив на її чолі. Все могло відбуватися так швидко і надалі, але я б розстрожила їй череп і зламала розум, щоб отримати те, що хотіла. Заздрість захихотів біля мене, мабуть, відчувши мою лютість. Її увага прикута до нього, яскрава. — Мій храм. — ДЕ?

Вітторія роздула ніздрі. Вона була сильною, але мене підживлювала лють. — Змінні острови.

— Ти вбила командира Жадібності ?

— Ні.

— Ти найняла когось, щоб її вбити?

Вітторія знову вишкірила зуби, але зуміла приховати відповідь. Магія вже відступила, тож я не була впевнена, чи збрехала вона про вбивство командира Жадібності чи ні, але це дало мені крихту надії, що вона цього не зробила. — Дякую, сестро. Це було не надто боляче, чи не так?

Вона, хитаючись, відійшла від ґрат моєї камери, її обличчя було вбивчим, коли вона витирала кров з носа. — Ти пошкодуєш про це. Я переконалася, що повторила її холодний погляд із минулого, мій

голос був сповнений злоби. — Ти також скоро пошкодуєш, що замкнула мене тут, утримуючи від Гніву.

— Я тебе попереджав. — Заздрість ледь не підстрибував на своїх ногах. — Ти чиркнула сірником; Сподіваюся, ти мала на увазі це, коли сказала, що насолоджувався опіком.

Я проігнорувала їхні суперечки й витріщилася на своюблизнючку. — Ти надіслала зачарований череп Жадібності?

— Кожен, хто має правильне заклинання, може зачарувати череп. Навіть принц пекла.

Це не була пряма відповідь, але вона змусила мене знову задуматися, чи не був сам Жадібність, замішаний за черепом. Поки що я не знайшла нічого, що підтверджує, що він не надіслав це сам собі.

— Так, — протягнув Жадібність, — навіть скромні принци- демони можуть робити салонні трюки. Прямо як богиня.

— Чи хтось із твоїх вовків зазнав нападу демонів або пропав безвісти?

— запитала я. — Якщо не брати до уваги переворот, який ти щойно здійснив зі мною та Гнівом .

—Якби демон завдав шкоди вовку, який перебуває під моєю опікою, цей демон більше не дихав би.

—Навіть якби цей демон був високопоставленим чиновником суду, до якого ти б приєднала ся?

— Особливо тоді. — Увага Вітторії зосередилася на Заздрості. —

Якщо ти продовжиш усміхатися мені, я вирву твоє серце вдруге, демоне. —Вітторіє, —суворо сказала я. —Чи було вбито чи вкрадено когось

із твоїх вовків за останній тиждень?

—Навіщо тобі це знати? —запитала вона. Я зціпила зуби. Це була знайома тактика відхилення, яку Гнів використовував, коли уникав запитання.

— Я зрозуміла, що кров перевертня може пересилити почуття демона. Навколо останків командира Жадібності було знайдено досить багато. Ти пам'ятаєш Весту, чи не так? Я впевнена, що ви, мабуть, зустрілися, коли уклали той союз із Домом Жадібності.

—Я не звертала особливої уваги на оболонку Жадібності .

—Ти звучиш гірко, —зауважив Заздрість. —Вона теж відмовилася від твоїх залицянь?

Я хотіла порушити це питання, але моя сестра явно не стала б

говорити перед демоном. —Чому я тут, Вітторіє?

Вона відвернула свою увагу від Заздрості й зміряла мене. —Я хочу, щоб ти прийняв всю свою владу. Настав час позбутися твоєї смертності, покарати наших ворогів і відновити наш Дім.

—Як я маю пролити...

Я заткнулася на тому, що збиралася сказати. Навколо гримів спогад, намагаючись вислизнути.

Наш Дім... Я звернула увагу на Заздрість, який здавалося, був дуже зацікавлений моєю внутрішньою боротьбою. У його Домі гріхів я сказала, що сім існує пекла, а він виправив мене на вісім. Я була зосереджена на правдивому, вині і відпустити її, не бажаючи втрачати нагоду зібрати інформацію, яку я прагнула. Я ненадовго заплющила очі, дозволяючи спогадам матеріалізуватися.

—Домашня помста. —Я звернула увагу на свою близнючку, коли її ім'я прийшло в голову. Восьмий будинок. — Більше нічого про це не пам'ятаю.

—Це історія для іншого разу, —ухильно сказала Вітторія. Заздрість засміявся. —Будь ласка, не соромся поділитися секретами свого будинку. Мені, звичайно, це було б цікаво. Моїм братам теж.

—Ти ніколи там не був?» —запитала я Заздрість, зводячи брови. — Чи Гнів?

—Ні. І жоден з моїх шпигунів чи будь-який інший шпигун пекла не зміг увійти в це коло.

—Чи це не тут? —спитала я, знову дивлячись на свою близнючку . Спалах гір промайнув у моїй голові. Засніжена і підступна. Ізольована.

— Це те, що ти мала на увазі, забираючи назад те, що належить нам за народженням, — сказала я. Вітторія кивнула, але не стала розповідати. За що я була вдячна. Я не могла згадати нічого конкретного про наш дім, і мені потрібно було згадати одну подію, яка змінила життя. Я також була майже впевнена, що саме тому вона не хотіла, щоб я приєдналася до Дому Гніву . Вона хотіла, щоб я керувала нашим Домом гріха. І мені, ймовірно, доведеться відмовитися від цього заради нашого конкурентного суду. —Т и згадала щось про те, щоб позбутися моєї смертності. Як я маю цього досягти?

—Все, що тобі потрібно зробити, —це дозволити мені видалити те серце смертного, яке вони тобі дали.

Здавалося, що час різко зупинився. — *Що?*

Вітторія підійшла ближче до камери. — Я подбаю про те, щоб це було швидко, майже безболісно. — Вона кивнула на мої груди, на сліди від кігтів, які все ще палали. — Вони заживуть миттєво. Без інфекції.

Жодних шрамів.

Я схопилася рукою за груди, відступаючи назад. Вона була серйозною. Моя близнючка хотіла забрати моє серце. — Я не... що ти маєш на увазі, що хтось дав мені смертне серце?

— Ямаю на увазі, що ти був обмежена у доступі до своєї правди. Тобі було дано щось смертне в надії, що людство проникне кров'ю в тканину твоєї душі. Вони хотіли, щоб тебе приручили. Як ти думаєш, хто б зробив таке? — Вітторія знову сперлася на ґрати, і магія шипіла на її шкірі. Здавалося, вона не помічала болю. Або їй було байдуже, якщо вона б це зробила. — Ти знаєш. Підозрювала. І все ж ти все одно не хочеш прийняти те, що вони зробили з нами. Щовона зробила. Вони взяли нашу владу, тому що вони нас боялися. Боялися помсти, яку ми пождемо.

— Ні. — Я похитала головою, незручно сидючи на спростуванні. Тому що я знала, що брешу собі. Я знала, що моя сестра каже правду. І все ж я не могла, не хотіла дозволити собі це визнати. Вголос або навіть мовчки. — Бабуся не стала б. Вона не могла цього зробити. Навіщо їй? — Це заклинання-замок. Означало зв'язати. Начароване найтемнішою магією. Людськими жертвами.

— Бабуся ненавидить темну магію. Майже стільки ж, скільки Нечестивих. — я глянула на Заздрість, який був незвично тихий. Сум. Ось що спалахнуло в його очах, перш ніж він відвів погляд. Він вірив, що це правда. Жовч обпекла моє горло; Я відчувала себе близькою до блювання. — Вона б ніколи не вбила людину. Нам навіть не дозволялося використовувати кістки чи темні заклинання.

Тому що ми, ймовірно, дізналися б правду набагато швидше, — прошепотів тихий голос у глибині мого розуму. Вітторія не сказала більше ні слова, натомість дала мені можливість змиритися з тим, скільки наша бабуся приховувала від нас.

Моє вкрадене смертне серце розбилося. Знаючи, що це надійшло від людини... частина мене хотіла, щоб моя близнючка негайно вирвала це з мене.

— Не треба. — Заздрість раптово опинився переді мною, хитаючи

головою. — Навіть не розглядай це. Ти не готова. Довірся мені.

— Чому?

Він виглядав так, ніби не хотів відповідати, ймовірно тому, що не звик так вільно ділитися інформацією, але поступився. — Є невеликий шанс, що ти можеш не пережити трансформацію.

— Ти щойно сказав, що безсмертя завжди перемагає.

— Я говорю багато речей, які вважаю правдою. Це не означає що це факти .

— І все ж я стою тут, — втрутилася Вітторія, — повністю відновлена. — Ти пануєш над смертю, — різко сказав він. — Звичайно, ти б вижила .

Я витримала погляд Заздрості. Півроку тому, якби хтось сказав мені, що я думаю про те, щоб повірити на слово Принца Пекла замість своєї близнючки, я б подумала, що вони збожеволіли. Я подумала про переконання Гніва щодо свого брата, він точно не був убивцею. Якщо мій чоловік йому довіряв, то і я довіряю .

Крім того, я не була упевнена, що він мав на увазі під тим, що я не була «готова», але я знала, що я точно не був готова прийняти це рішення. Заклинання чи ні, мені подобалося моє серце там, де воно було.

— Якщо моє серце єдине, що стоїть на твоєму шляху, — запитала я Вітторію, — чому б просто не взяти його?

— Вона не може, — сказав Заздрість. — Ти повинна вибрати, щоб це спрацювало .

— Або? — запитала я, вдивляючись в обличчя своєї близнючки. — Які наслідки?

Вітторія видихнула. — Ти помреш. Як вони завжди планували. Ми ніколи не повинні були пам'ятати, ким ми є. Тієї ночі, коли ми зняли амулети? Це утворило тріщину в нашому проклятті. Ось чому вона застерегла нас від їх заміни. Вони не збиралися попереджати диявола. Вони збиралися почати ланцюгову реакцію, яка звільнить нас, ще одне з їхніх пророцтв. Ніхто не хоче звільняти богинь помсти, особливо коли вони їх образили.

— Як ти дізналася про це? — запитала я .

— Книга заклинань прошепотіла мені свої таємниці. Невдовзі після того, як я зняла свій амулет і віддала його тобі, моя прихована здатність була розблокована, і з часом вона стала сильнішою, шепіт став голоснішим і наполегливішим, щоб я діяла. Одного разу шепіт

привів мене до першої книги заклинань. Ось як я навчилася знімати власне блокування заклинань. Це була правда. Я читала запис у її щоденнику, де згадувалося про шепіт і бажання Вітторії зрозуміти. Я відійшла від ґрат камери й упала на матрац, від якого вибухом здійнялися порошинки. Бабуся знала це весь час. Вона не тільки знала, але й прив'язала нас до наших смертних форм. Знаючи, що врешті-решт ми помremo , опинившись у пастці, як смертні, якщо добровільно не вирішимо зламати заклинання. Наш брак освіти в атакуючих заклинаннях мав сенс. Все це вдалося. І я ненавиділа це. Я хотіла продовжувати боротися проти цього, але все сходилося .

—Але ж ми були дітьми. Ми вирости. Як це можливо?

—Ти пам'ятаєш подорож до тієї хатинки в лісі? Та, що з подругою Бабусі? —раптом запитала Вітторія. Яківнула, моє занепокоєння зростало. — Як ми туди потрапили? Як ми потрапили додому? Чому було так жорстоко холодно і засніжено? Було дуже схоже як тут, чи не так? Нещодавно я думала про те саме. Я ставила під сумнів справжню мету цього візиту та те, як я не могла пригадати такі дрібниці, як поїздка туди та повернення додому. Все, що я могла пригадати, це кашемірові рукавички, киплячий казан...

Я відчула, як утворилися перші сльози, і стиснула щелепу. Наші спогади, все наше життя, нічого не було справжнім. Усе це була магія, брехня та зрада. І все ж це все ще *відчувалося* справжнім.

—А як щодо наших батьків? —я запитала. —Вони знали?

В очах Вітторії промайнуло щось схоже на жаль. — Я повернуся пізніше, щоб побачити, що ти вирішиш. Я не пропоную надто довго чекати, щоб прийняти рішення. Гнів не боротиметься з отрутою вічно. Він надзвичайно могутній, але не проти магічної отрути, створеної Смертю. — Вона знову подивилася на мою рану. — І це має також повинно вилікуватися, або твій вибір буде зроблено за тебе ».

— Як?

—Якщо ти помреш природним шляхом, я просто поверну тебе. Без твого смертного серця.

—Ти могла б принести мені бинти та припаси.

—Ти маєш рацію. Я можу. —Вітторія похитала головою. —Але я не буду.

Я лежала на матраці лише кілька хвилин, дивлячись ні на що, намагаючись опрацювати все, що дізналася, коли наді мною з'явився Заздрість. Його погляд був вражаючим. Трохи пихатий, трохи роздратований і такий жорстокий, якого я ніколи не бачила .

—Ви пам'ятаєш Зірки Семи? — запитав він.

—Ти запитував мене про це раніше.

—А ти не зволила відповісти.

—Якщо ти не помітив, — сказала я уривчасто, — нас перервали.

— Ти будеш лежати і дутися весь вечір? Або зосередитися на завданні?

— Його голос був різким від досади. Як я смію негайно не прислухатися до його королівських вимог.

Крім убивства, у якому я не була впевнена, що це справді вбивство, була кровна відплата на Вітторії, отруєння Гніва та все, що я щойно дізналася про свою сім'ю за короткий проміжок часу. Мій світ руйнувався швидше, ніж ігровий зал Жадібності, і Заздрість мав би відповзти назад у свій куток і залишити мене подумати кілька хвилин. Мені потрібно було скласти перелік досяжних цілей, і на даний момент мені було важко скласти одну думку.

— Дозволь мені освіжити твою пам'ять, — сказав він. — Ти пішл а шукати Сім сестер. Ти знайшла їх і Дзеркало Потрійного Місяця, яке я шукав. Ти пам'ятаєш, де?

—Чому це.. —Я сіла, скривившись від відновлення болю. Моя шкіра почала горіти, ніби лихоманка охопила мене. Я дивилася на коріння на стелі, збираючи воєдино те, чого прагнув Заздрість. І мій живіт впав.

— У коридорі гріха було дерево. Мені довелося нагодувати його кров'ю, щоб відкрити секретні двері в його корінні .

— Знаєш, чому я послав тебе за дзеркалом? — Заздрість натиснув , його тон набув деякої нагальності. Я похитала головою. — Тому що, для ключа, щоб розблокувати магію на дереві, потрібна кров пекельного бога. Кров богині. Ніхто інший не зможе відкрити ці двері. І я маю на увазі *нікого* , незалежно від того, наскільки сильний.

— Кров і кістки. — Голова боліла. — Якщо Гніву навіть вдалося якось звільнитися, він не зможе знайти мене. Коридор гріха блокує наш зв'язок. І навіть якщо він знайшов дерево, він не зможе отримати до нього доступ.

—Дерево має коріння, але воно часто пересувається, що робить його практично неможливим для будь-якого демона. Це означає, що нам потрібно розробити план втечі. — Він з огидою глянув на мою рану. — І нам потрібно зробити це швидко, перш ніж ти станеш мені непотрібною. —Твоя турбота про мій добробут справді зворушлива. —Я зітхнула ,

коли Заздрість кивнув на знак згоди, явно не помічаючи сарказму в моєму тоні. —Я не можу розтопити ґрати. Я сумніваюся, що зможу спалити наш вихід. Я можу сказати своїй сестрі, що погоджуся віддати їй своє смертне серце, але якщо вона дістанеться мого серця до того, як ми зможемо її

підкорити, я думаю, мого визнання буде достатньо, щоб вона діяла. Що ти пропонуєш?

Заздрість ходив по маленькій камері, проводячи рукою по волоссю. Він поворушив щелепою, ніби йому спала на думку якась ідея, але мовчки сперечався сам із собою. Нарешті він зупинився і повернувся до мене. Вираз його обличчя був холодним. В його очах з'єднаних ямками бездонної ненависті. —Твоя сестра хоче мене.

Я кліпнула очима, коли зрозуміла сенс його слів. —Щоти збираєшся зробити? Запропонувати переспати з нею?

—Мина порозі війни, Еміліє. Ябезглуздо її трахну, якщо доведеться. Я використаю свій гріх і зроблю все так добре, що вона заздритиме будь-якому іншому коханцеві, якого я візьму після неї. Це може виграти час, щоб вислизнути з камери.

— Що з тобою? — запитала я, ненавидячи, що навіть подумаю погодитись із чимось, що явно змушує його виглядати на межі гріха мого чоловіка. —Якщо я вислизну, ти все одно будеш у пастці. З нею. Невідомо, чи справді вона вбила командира Жадібності. І я не хотіла би бачити, що вона з тобою зробить, якщо ти її зрадиш.

—Твоя турбота про мій добробут справді зворушлива, — процитував він мені у відповідь, провівши образливий жест рукою. — Я зроблю так, щоб я був біля дверей камери. Тоді я підштовхну її до матрацу, буду грубим, скільки їй заманеться, і грюкну дверима, перш ніж вона зрозуміє, що ми робимо. Якщо нам пощастить, мені не доведеться торкатися її більше, ніж штовхнути до ліжка.

—Мені це не подобається. Там... —Нас обох налякав тихий, хрипкий кашель. Я кинула на принца викривальний погляд, і він знизав

плечима. — Як ти не згадав, що тут була ще одна людина?

—Відродження серця – непросте завдання. Я прокинувся незадовго до тебе. —Заздрість підійшов до ґрат, вдивляючись у напівтемряву. — Хто там?

Знову кашель. Звучало не дуже добре.

—Привіт? —запитала я, підходячи до Заздрості. —Гніве ? —Еміліє ? Серце боляче стиснулось. Це був не мій чоловік. Я не могла сказати, відчула я полегшення чи більше хвилювалася за його благополуччя. Але все ж я впізнала цей голос.

— Антоніо? — Він знову кашлянув, звук був ближчим. Ніби він у камері поруч із нашою. —Ти теж ув'язнений ?

Його тихий сміх перетворився на надривний кашель. — Вона пообіцяла, що я знову побачу свою маму. Якби я зробив усе, що вона сказала. Вона хотіла, щоб я вдав, що я вбив тих дівчат. Якщо я зіграю свою роль, вона поклялася, що поверне мою матір. Так само, як і з вовком. Ангел смерті. Це те, що я думав. Хто, як не ангел, міг повернути мертвих? Я думав, що, можливо, вона також поверне відьом. Я не знав... Я не знав, що вона хотіла помститися їхнім родинам.

Я закрила очі. Його дії мали сенс. Після смерті матері він ніколи не був колишнім. Несподівано приєднався до святого братства, відійшов. Горе було не просто тінню, яка переслідувала людей; це був найгірший компаньйон. Це була емоція, яка могла спонукати когось згаснути через смуток і сльози або перетворити їх на чудовисько. Жадання помсти, як крові. Справедливість. Відплата. Ніби пролиття крові повернуло б цю одну людину. Я б знала. Це була та сама іскра, яка запалила мій нинішній шлях. З боку Вітторії було жорстоко повісити таку нездійсненну надію

перед його обличчям. Не по-людськи. Явхопилася за переконання, що якась благородна сторона її все ще залишилася. Щось, що можна відкупити. Зв'язок між нами, який неможливо розірвати. Якщо ні, то, можливо, Жадібність був правий. Можливо, її не судилося врятувати.

—Вона нас усіх обдурила, Антоніо. Навіть мене .

Заздрість кинула погляд, який показав, що його не обманули, і я жестом попросив його тримати свій неприємний язик за зубами. Він підняв руки на знак удаваної капітуляції й повернувся у свій куток, щоб ховатися й будувати змови. *Богине, дай мені сили впоратися з*

вищими, зарозумілими принцями демонів.

— Ти хочеш повернутися додому зараз? — запитала я, коли мій старий друг більше нічого не сказав. — Знаєш, ще не пізно.

— Додому. — Він сказав це слово, ніби перевіряв його й знайшов смак надто гірким, як йому подобається. — Це все ще один обман, чи не так? — Перш ніж я встигла придумати відповідь, як його втішити, він сказав: — Домініко ніколи не залишає її. Навіть коли вона сюди спускається, він стоїть у кінці коридору, охороняє. І він не один. Це важко розібрати, але зазвичай є кілька інших. Сюди привезли новеньку. Вона не підходить до камери, але я бачу, що вона дивиться. Вона здається дикішою за інших. Як дикий пес, який терпіти не може бути в клітці. Домі ніко здається напруженим, коли вона поруч. Останнім часом постійно.

— Звідки ти знаєш, що вона новенька ?

— Я чув, як вони шепотілися вночі, коли вона приїхала. Щось про те, що вона не може подорожувати між царствами. Домініко та ще один вовк повинні були дістати її.

Я глянула на Заздрість. Його обличчя було напруженим. Навіть якби наш план замкнути Вітторію в нашій камері спрацював, нам довелося б боротися з вовками. Що не було б надто тривожним, якби не моє гнійне поранення та відсутність зброї. Я також не була упевнена, що робить сила Заздрості, але мені було цікаво, чи перебування в місці, замкненому магією богині, взагалі під силу його здібностям. Судячи з його похмурої реакції, це було недобре. І якщо з'явилася нова вовчиця, яка поставила інших у гніт через свою нездатність помандрувати до Царства Тіней, я не хотіла зустрічатися з нею віч-на-віч. Я напружилася, щоб знову розгледіти ґрати. — Ви знаєте, чи новенька вовчиця ще тут? — запитала я .

Жахливий звук, хрускіт кісток, а потім хлюп, порушили тишу. Вітторія з'явилася в полі зору, тримаючи в руках відрізане серце, що текло. Жах перетворив мою кров на лід.

Вона не могла мати...

— Там. Тепер нам не потрібно слухати його балаканину, і він знову може побачити свою маму. Це те, чого він хотів. — Я впала на коліна, і почала блювати. Моя сестра повільно стала навколішки, зустрівши мій погляд, серце Антоніо все ще билось в її руці. — Ти хотіла спочатку його трахнути? Я можу повернути його. Я забула, що ти була так

закохана в нього. Він буде як новенький, якщо я зараз діятиму. Я впевнена, що це не завадить його виступам, хоча він смертний, тож, ймовірно, він не такий вражаючий у свій найкращий день. Хоча, зважаючи на те, як він любив говорити, можливо, його рот міг би бути достатньо приємним.

—Що з тобою? —я промовляла це зі сльозами на очах .

—Я роблю саме те, для чого була створена, Еміліє. Коли ти зроби ш те саме?

Під час боротьби з вовками я дала собі обітницю зробити все, що в моїх силах, щоб розблокувати свою повну силу, але для мене мав бути якийсь інший спосіб досягти цього. Коли я повернулася до Будинку Гніву, я шукала рішення в кожному клятому гримуарі.

Вітторія плюнула на мене й підвелася, викликала скляну банку з ефірів, засунула всередину серце й закрутила кришку, щоб надійно закріпити її. Воно зникло в клубку диму. Зникло разом із рештою її хворобливої колекції. Це змусило мене згадати сон, який я колись бачила, тієї ночі, коли я переохолодилася, і Гнів доглядав за моїм здоров'ям. Я бачила зображення сердець у банках.

Тепер я знала, звідки вони взялися. Спогади про інший час і місце.

Можливо, її храм. Або там, де вона зберігала свою колекцію. Можливо, у нашому Домі Гріха була жахлива кімната, де зберігалися її трофеї.

—Я паную над смертю, —продовжувала вона. —Ти та, хто не знає, хто ти і яка твоя мета, *Лють*. Ти думала, що Дім Помсти не був злим?»

—Ти сказала йому, що повернеш його матір.

— Наш маленький друг неправильно зрозумів, — сказала Вітторія. —

Я сказав йому, що він знову побачить свою матір. Тоді ми з Домі ніко показали йому мій маленький серцевий фокус. Антоніо доповнив решту. Я не винна, що він не попросив роз'яснень. Я дотримала свою обіцянку. Я уявляю, що його душа зараз возз'єднується з матір'ю.

Якщо ти не хочеш трахнути його, то в чому проблема? Він був нічим іншим, як смертним знаряддям. У нього не було проблем переступити через тебе, коли це відповідало його потребам. Знаєш, як легко було змусити його погодитися на мій план? Навіть знаючи, що він завдасть тобі болю?

Я дивилася на свою близнючку, на незнайомку, якою вона стала.

Побачивши її такою холодною та беземоційною, такою легкою з вбивствами, можливо, вона й справді вбила Весту. Я бачила цю версію

моєї сестри, яка бездіяльно стояла, поки її вовки роздирали демона, залишаючи всюди запах їхньої крові. Можливо, новий вовк, про якого згадував

Антонію, зробив честь. Антонію... Мене знову знудило, я не могла дивитися на його кров, яка покрила руку моєї сестри.

— Поверни його, — благала я, витираючи блювату з губ, стоячи. — Клянуся своєю кров'ю, якщо ти цього не зробиш, я ніколи не допоможу тобі повернути наш дім.

Очі Вітторії спалахнули чимось схожим на перемогу. — Твоє серце замість його ?

Я зробила паузу. Я не хотіла віддавати своє смертне серце, але я не могла дозволити своєму старому другу померти. Вітторія загнала мене в куток, і вона це знала. Я глибоко вдихнула. — Я ...

Заздрість, який досі мовчав, заговорив. — Знаєте, мені цікаво. Що ти відчуваєш, знаючи, що твоя мати любить Емілію? У мене немає матері, але я думаю, що це неприємне відчуття. Таке, яке би надихнув мого тезку на гріх.

Я відчула легкий пульс гріха Заздрості, такий тонкий, що моя сестра могла взагалі не усвідомити, що він використав магію. Її очі звузилися.

— — Щоб це було правдою, наша мати мала б проявити інтерес до нашого існування. Вона створила нас, а потім перейшла до наступної мимовільної фантазії. Ви бачите її тут? — Вітторія навіть не потрудилася озиратися навколо. Хоча її використання терміну *створити* змусило мене здригнутися. Мабуть, ми ще не народилися. Це була ще одна дивина, до якої я мусила звикнути, хоча моя сестра зовсім не турбувалася. — Старої тут немає, тому що у неї є важливіші справи, душі для мук і все, чим вона займається.

Посмішка Заздрості була котячою, великого хижого kota, який збирався накинутися. — Мої шпигуни нашіптували цікаві історії. Ті, в які Емілія може перевірити .

Ще одне тихе мерехтіння його гріха. Я залишалася на місці, непорушно, не бажаючи руйнувати заляття. Хоча внутрішньо я кричала, щоб він поквапився. Антонію потребував повернення свого серця.

— Чи не хотіла би ти знати, де твоя мати була останні роки, — продовжував Заздрість глузливым тоном, — що вона робила?

І тоді я це побачила. Легкий рух тіні на стіні. Хтось стояв просто поза

полем зору. Я напружилася, сподіваючись, що Заздрість відчув щось таке, чого не відчули мої притуплені смертні почуття, і саме тому він почав відволікати мою близнючку. Вітторія не відволікала увагу від принца, що змусило мене задуматися, чи вона вже усвідомлювала, хто повільно наближається, і не хвилювалася. Або вони накидали гламуру, ховаючись від неї. Я молилася, щоб останнє було правдою.

—Мені байдуже, —нарешті сказала Вітторія. —Вона не намагалася зламати наші закляття. Не потрудилася прийти нам на допомогу. Вона створила нас, щоб спостерігати за підземним світом, а потім пішла. Вона чудово вміє зникати, мандрувати в будь-яке царство чи всесвіт, який вражає її уяву. Може пройти тисяча років, перш ніж ми знову побачимо її.

—Дім Гніву —це своєрідний вибір місця проживання для людини, яка не цікавиться своїми дочками. Ну, поправив Заздрість, — принаймні один із них. Тоді він подивився на мене. — Я вважаю, що її титул був Матрона проклять і отрути.

— Селестія. — Мій голос пролунав у шокованому шепоті. Я не відповідала Заздрості. Я розмовляла із жінкою зі сріблястим і лавандовим волоссям, яка підійшла позаду моєї близнючки .

Її темні очі зустрілися з моїми, перш ніж опуститися на сліди кігтів на моїх грудях. Щось схоже на гнів спалахнуло в її давньому погляді, щось , що я впізнала у собі.

Однією миттю по тому, вона викликала коріння над нами, вирвала їх зі стелі й обвила ними Вітторію, скувавши її руки, ноги й тіло. Моя сестра люпцювала нападника, потім зненацька повністю застигла, а за тим вже і замовкла, коли Стара ступила перед нею.

Посмішка Селестії викликала страх у монстрів. Тут стояла не просто богиня підземного царства, а його творець. —Привіт, донечко.

Розділ 10

— Мати. — Шок Вітторії розвіявся майже так само миттєво, як і з'явився. Вона біла об коріння, що зв'язувало її, вигукуючи прокльони та прокляття. Селестія дивилася, байдуже. Моя сестра була могутньою богинею, але Селестія була Старою. Титаном. Ніби усвідомивши це, Вітторія замовкла, важко дихаючи, її погляд був ще сильнішим. — Ви довели свою думку. Відпустіть .

Решітки моєї камери спалахнули лавандовим блиском, а потім занурилися в землю. Я обережно переступила через бар'єр, відчувши полегшення, коли вийшла із камери без болю чи труднощів.

Я кинулася до сусідньої камери, міцно стиснувши ґрати. Бездихан не тіло Антоніо валялося на підлозі, калюжа рубіново-червоної крові вражала світло смолоскипів. У моїй пам'яті спалахнула моя близнючка, що лежить на вівтарі, навколо неї така ж калюжа крові. На відміну від моєї сестри, Антоніо не був безсмертним. Він не воскрес би знову. Він згниє, а його кістки згодом перетворяться на пил. І він зникне назавжди. Незалежно від того, що він зі мною зробив, він не заслужив цього .

— Допоможіть йому, — звернулася я до Старої, — будь ласка. Поверніть йому його серце.

Увагу Селестії кинулася на тіло. В її виразі не було нічого, що вказувало б на її думки. Вона озирнулася на мене. — Він пішов, дитино. Повернути його зараз... це неприродно. Він не був би природним.

Я в розпачі перевела погляд із Старої на свою близнючку. — Вітторія повернула перевертня. І Антоніо не помер природною смертю. Має бути якийсь спосіб його врятувати .

Селестія витягла з ефіру банку з його серцем і піднесла, щоб я побачила. Я не могла чітко дивитися на це, після того як знала, що саме до

цього призвело, але всеодно змусила свій погляд не тремтіти. Селестія постукала по склу. — Воно більше не б'ється. Нічого не поробиш. Зараз він поза межами нашої досяжності. Ти повинна відпустити його, дочко Місяця.

— Я не можу.

Сльози, які я стримувала, вирвалися і потекли по моїх щоках. Це було занадто. Це все. Гнів був відсутній і отруєний; він міг страждати в даний момент, а я відчувала себе безсилою, я не могла допомогти йому. Моя дитяча любов була жорстоко вбита, перш ніж ми змогли знайти справжній кінець та прощення. А моя близнючка, заради якої я буквально відправилася у пекло, щоб помститися за те, що її було жорстоко вбито, тому що я дуже її любила і відчайдушно намагалася врятувати, ця помилка була джерелом усього душевного болю.

Мене пронизало ридання. Чим більше я намагалася сховати його всередину, тим більше я ламалася. Це була не просто безглузда смерть Антонію. Це було *все*. Весь мій світ руйнувався. Моя родина. Моє життя. Нічого не було так, як здавалося. Навіть моє розуміння власного життя, того, ким я була як особистість, як богиня. Ця вага всього цього придушила мене.

Я впала на коліна й піддалася хвилям горя, що затягнуло мене. Я не знала, як бути далі. Як піднятися. Я не знала, чи *хотіла* я підніматися і продовжувати. Я втопилася від такої кількості битв, як емоційно, так і фізично. Можливо, світ був би кращим без богинь та їхньої жорстокої, нелюдської сили та лихих ігор.

Усі, кого я любила, усі, хто мав нещастя зустріти мене, страждали.

Я побачила блискучі чоботи Заздрості, коли він підійшов до мене. Я наполовину очікувала, що він зробить різке зауваження, щоб спровокувати мене на щось інше, ніж нищівний смуток, який обтяжував мене. Або, можливо, назве мене жалюгідною істотою, якою я була .

Натомість він простягнув руку. Сльози текли по моєму обличчю, коли я дивилася на це, ридання ледь не душили мене.

— Вставай, — тихо сказав він. — Вони завжди боялися, що ти справді будеш це робити .

Його слова, ті самі, які він сказав мені кілька тижнів тому, коли я відвідувала його Будинок гріха, привернули мою увагу до його обличчя. Він не дивився на мене, як на жалюгідну. Він виглядав як людина, яка глибоко розуміє, що таке втратити все. Бути змушеним стояти, коли ти хочеш впасти. Самостійно встати і кинути виклик руці долі, яка принесла стільки болю, завдаючи ударів знову і знову. Вирішити жити і процвітати, незважаючи на погане. І найголовніше, наважитися мріяти про кращі дні, тоді як поточний світ був справжнім кошмаром.

—Вставай, Еміліє, —повторив він, його рука стала рятівним кругом.

—Нагадай їм усім.

Мої сльози сповільнилися, коли мої пальці стиснули його руку. Він м'яко, але міцно смикнув мене, допомагаючи підвестися. Я глибоко, уривчасто вдихнув і міцніше стиснула його руку, допоки не висохли останні сльози. —Дякую тобі.

Перш ніж відпустити, він стиснув мою руку. — Звичайно, мені це вигідно. Не будь надто вдячна. Ти все ще не дуже подобаєтесь мені. Я знала, що це не повна правда, але я не запитувала, як йому вдалося частково збрехати. Натомість я подивилася на Селестію та Вітторію. Моя родина по крові. Моя близнючка все ще боролася у своїх чарівних кореневих ланцюгах, і обличчя моєї матері неможливо було прочитати. Був би час ми могли б поговорити, подивитися, що можна зробити з моєю смертністю та спогадами, але саме зараз я мала дістатися до Гніва .

Я звернулася до матері. — Вовки?

—Ми замкнені в Царстві Тіней на наступну годину, —сказала вона. — Іди. І не забувай, ти винна мені мою книгу заклинань. Я скоро прийду за нею. Приготуй її .

—Я приготую. —Я витримала погляд Старої і кивнула один раз. Як будь-який бог, я уявляла, що вона ртуть. Її настрої змінюється з її черговою примхою. Мені не потрібен був ще один ворог, на якого можна було дивитися через плече, і я була вдячна, що не забула покласти її книгу в свій рюкзак тієї ночі, коли дізналася, що Вітторія жива.

Заздрість пішов земляним коридором, не подивившись, чи я слідую. Як і обіцяв, ми вийшли в кімнату, де я вперше знайшла Дзеркало Потрійного Місяця, перевертні не чекали.

Заздрасть оглянув простір, його увага зосередилася на всьому, ніби подумки зберігаючи інформацію для подальшого використання. — Не дуже божественно, але я вважаю, що є певна частка сільського шарму. Якщо не звертати увагу на каміння і бруд.

Усміхнувшись його коментарю, я похитала головою й рушила до постаменту в центрі кімнати. Минулого разу, коли я була тут, там було Дзеркало Потрійного Місяця. Тепер мій кинджал виблискував з того місця, де він завис вістрям униз, у центрі. Я обхопила його пальцями, відчуючи, як мене наповнює приплив рішучості. І, можливо, надію. Я знайду свого короля, а потім знайду спосіб зламати своє заклинання. Якимось чином у той час я також з'ясувала правду про вбивство чи зникнення Вести й очистила б свою сестру від злочинів. Або побачу, як вона розплачується за свої злочини.

Я видихнула. Це було нелегко, але я знайшла би спосіб досягти всього. По-перше, мені потрібно було знайти свого партнера. Мого чоловіка. Я зіткнулася з Заздрістю, згадавши, що моя сестра сказала про місцезнаходження Гніва. Якби їй можна було вірити. Я знову не була повністю богинею, тому не могла бути впевнена, але наразі у мене не було проблем із брехнею. На відміну від принців демонів.

— Ти знаєш, де знаходиться храм Вітторії? — запитала я. Він кивнув, зосередивши увагу на кинджалі. — Тоді ходімо.

Ми стояли за воротами пекла, прямо на початку Коридору Гріха, дивлячись на люту магію, яка тріщала над кістками. Гнів наклав заклинання, щоб замкнути ворота, коли ми вперше прибули до Семи Кіл, і магія звилася навколо нього, як демонічні ліани.

Ця магія здавалася дещо іншою за кольором і відчуттям, але я не могла довіряти своїм спогадам. Прокляття все ще сильно діяло, хоча воно не було таким потужним тепер, коли я дозволила частині магії Гніву проникнути в мою душу.

Зимовий шторм, який, здавалося, завжди був присутній у певній якості, був у повній люті. Де б він не був, мій чоловік був у люті. Однак його характер і те, як він вплинув на царство, дали мені надію. Гнів має бути неушкодженим, щоб викликати таку турбулентну погоду. Я кліпала сніжинками зі своїх вій, тремтячи, коли Заздрість при клав руку до воріт, як це зробив Гнів. Він заговорив незнайомою мовою, і

зелена

магія освітила його руку і потонула в воротах. Він тримав руку там, чекаючи, поки пролунає клацання.

І нічого не сталося.

Заздрість вилаявся і спробував ще раз. З тими ж результатами. Він відвернувся від воріт, пробираючись руками у волосся, бурмочучи собі під ніс. Він висмикнув свій Кинджал Будинку із-за мисливського зеленого піджака й уколів собі палець. Як і у Гніва, його рана зажила миттєво, але він встиг вимазати кров'ю ворота. Вони не відкрилися. Будь-яка надія, яку я відчувала, повільно відступала, з'являлися страх і невпевненість. Хоча я була цілком упевнена, що з ним усе гаразд, мені потрібно було дістатися до Гніву. —Моя кров відкриє їх?

Заздрість перестав ходити по колу, примруживши очі. —Ти може ш спробувати, але я підозрюю, що магія, яка зв'язує ворота, була розміщена тут, щоб запобігти поверненню твого роду так само, як і мого .

Він не сказав «твого роду» з будь-якою отрутою, але я все одно здригнулася. Для когось поза цим царством я була схожий на демона. Це займе деякий час, щоб звикнути. Я підійшла ближче до лосиних рогів, які виконували роль ручок.

— Гнів замкнув їх. Навіщо йому зв'язувати мене чи будь- якого іншого принца, щоб він не пройшов крізь ці ворота ?

—Магія не демонічна. —Заздрість зітхнув, перед ним затуманилося дихання. —Зоряні відьми знову вдалися до своїх старих трюків.

Зоряні відьми, як бабуся. Вона сказала мені, що вони були охоронцями між царствами. Вони виконували роль наглядачів у в'язниці прокляття. Я припустила, що так вони назвали Сім Кіл. Вона також стверджувала, що я була однією з вартових, але тепер я знала, що це була брехня.

Уявити, як моя бабуся їде сюди, щоб замкнути мене, було ще одним кинджалом у серце. Вона пообіцяла прийти знайти мене після того, як наказала тікати і сховатися від принців пекла; вона поклялася, що ми возз'єднаємось. Я не сказала їй, що вирішила прийти до Семи Кіл, і частина мене хотіла вірити, що якби вона знала, то не замкнула б мене тут.

— Я все одно спробую, — сказала я, все ще сподіваючись, хоча й сумнівала ся.

Я притиснула лезо до кінчика пальця та здригнулась, коли з'явилася

кров, і розмазала краплю, як це зробив Заздрість. Я уявила, як скрипно відчиняються ворота. Або навіть розкриваються. Я сподівалася, що якщо я досить сильно повірю, бажаний результат з'явиться. Нічого не сталося.

Я вивчала магію, тривожна думка з'явилася у мене в голові. Гнів опинився в пастці за межами цього царства. Це означало, що або моя сестра перевезла його на Змінні острови до того, як Зоряні відьми спрацювали, або вони якимось чином працювали одна з одною.

Якщо це так, то бабуса повинна знати, що я тут.

Вогонь спалахував у повітрі навколо нас, ліани повзли по воротах, руйнуючи, палаючи та смикаючи, наче я могла спалити будь-який бар'єр, який вони намагалися поставити між мною та моїм чоловіком. Вибух за вибухом влучав у ворота, моя лють зростала з кожною невдалою спробою.

Заздрість вилаявся і відступив, полум'я здіймалося все вище й вище, наче проклинали небо. Яке б заклинання не використовували відьми, воно навіть не тріскалося. Я відпустила свою магію, мої плечі опустилися від поразки. Моя бабуса дійсно замкнула мене в пеклі.

—Бабуса не може бути лиходієм.

—Ну, це найцікавіше в перспективі, —сказав Заздрість. —Уїї версії цієї казки ти зла. У пророцтві ти темрява, від якої вона повинна захистити смертний світ.

— Але я б ніколи нікому не завдала шкоди. Не дивлячись на пророцтво.

Навіть коли я це сказала, я знала, що це брехня. Якби хтось завдав болю Гніву чи будь-кому іншому, кого я любила, я б без вагань завдала їм болю у відповідь. Вдарила б у відповідь жорстоко.

Заздрість стиснув губи, мабуть, уже знаючи, що я щойно зрозуміла, і приховала свій коментар при собі.

Було стільки шарів, які потрібно було зняти. Прокляття. Пророцтво. Я ледве пам'ятала, що взагалі вони існували, хоча деталі завжди були туманними. Дещо, як мені сказали, було результатом прокляття, воно змінювалося з кожним переказом казки.

Моя подруга Клаудія сказала мені, що туманні спогади були наслідком прокляття, що саме воно заважає всім нам пам'ятати. До того часу я навіть не знала, що існує прокляття чи пророцтво, лише кровний борг перед дияволом. Принаймні так стверджувала бабуса. Моя бабуса

нарешті розповіла мені про пророцтво тієї ночі, коли ми попрощалися. Вона не розповіла багатьох подробиць, лише натякнула, що ми з Вітторією якимось чином сигналізували про кінець прокляття диявола.

—Все так, як ти сказав того вечора, коли я зустріла тебе, —сказала я, сумно посміхаючись Заздрісті. —Це заплутана мережа.

—А ми тільки почали обрізати нитки.

Якусь мить ми обоє мовчали. —Якби ти збирався вбити когось тут і не хотів би, щоб хтось виявляв деталі, ти б використав кров перевертня, щоб замести сліди?

Якщо Заздрість був здивований моєю зміною теми, він не показав цього.

— Можливо, якби я хотів розпалити війну. Чуття вовків краще.

Зрештою вони дізнаються правду та завдадуть сильного й швидкого удару. Це одна з причин, чому демони перестали викрадати вовків багато років тому. Використання вовчої крові не варте тієї ціни, яку зрештою доводиться платити.

—Як ти думаєш, Вітторія вбила командира Жадібності?

—Я думаю, що це насправді не має значення, так чи інакше. Чи це була вона, чи відьми, чи перевертнями. Незалежно від того, чи була Веста викрадена, чи дійсно померла, — сказав Заздрість, — Вітторія — це каталізатор. Вона могла б вибачитися, сказати правду. Називай це перемир'ям, чим завгодно. Натомість вона зібрала армію вовків. Вона намагалася залучити Жадібність до союзу, знаючи, що це зіштовхне його з нами, щоб використати його для будь-якої гри, яку вона задумала. Вона гралася зі мною, увірвалася в мій будинок, спала з моїм другим. Вона пішла на суд вампірів, викликала там розбрат. Вона висміювала Гордість .

—Що вона робила?

— Вітторія явно насолоджується хаосом. — Заздрість востаннє оглянув ворота. —Я знаю про секретний портал, до якого відьми не мають доступу, який переведе нас на Змінні острови. — Він глянув на мій кинджал. —Тримай це наготові. Думаю, він нам знадобиться. Перш ніж я встигла запитати, де це і навіщо мені зброя, він схопив мене за руку, і ми перейшли до секретного portalу. Коли дим розвіявся з нашої демонічної подорожі, я зрозуміла, навіщо мені потрібна зброя. Кілька

демонів Умбри стояли пліч-о-пліч, не такі непомітні, вони

перегородили нам шлях. Позаду них був величезний замок із перлами та золотом. Вишуканий до надмірності, але це не був Дім Гріха Жадібності чи Обжерливості. Це був Будинок Гордості .

Я кинула на Заздрість недовірливий погляд. — Дозволь вгадати, у тебе немає запрошення.

Гнів сказав мені, що поява принца в іншому колі демонів без запрошення є актом агресії. Заздрість знизав плечима. — Яне зовсім схопив перо й пляшечку з чорнилом, коли твоя сестра підстерегла мене. Гордість буде розумним. Тунель доступу до порталу знаходиться на східному краю його кола, прямо перед початком Палаючих Гробниць. Я сумніваюся, що він створить проблеми.

Я скоса подивилася на зазвичай безтілесних демонів. Вони не виглядали як гостинна вечірка. Демони Умбри відтягнули свої напівзгнилі губи, їхні гострі зуби й темні ясна цокали, наче вони вже уявляли, як наша кров змочує їхні мови.

— Принц Гордості вас не побачить, — прошипів найближчий до нас демон Умбра. — Найкраще повернутися. Ховайся у своєму замку, поки твій принц не врятує тебе, маленька принцесо.

Було щось особливо розлючене в насмішкуватому, жалюгідному, найманому шпигуні, який виплюнув слова маленька принцесо, від яких у мене закипіла кров.

Низький сміх Заздрісців привернув їх увагу. — Схоже, шпигуни мого брата загальмували. Тобі справді не слід було кидати той сірник. — Він глянув на мене, кивнувши. Настав час дати волю своїй киплячій люті. — Тепер ти відчуєш, як вона горить.

Демони Умбри били швидко, але моя магія була швидшою. Палаючі троянди та квіти вибухнули між нами, приземлившись на зазвичай невидимих демонів. Перш ніж вони змогли активувати будь-яку силу, яка перетворила їх на безтілесність, мої вкриті колючками виноградні лози вирвалися із землі.

Від однієї лише думки виноградні ліани поповзли вгору по їхніх ногах, прив'язуючи їх до землі, і я штовхала їх їм у горло, не даючи нікому промовляти заклинання чи кричати про допомогу. Великі колючки рвали їм горлянку, душили їх власною кров'ю.

Я відпустила свою магію вогню й дозволила виноградним лозам виконати важку роботу — калічити та вбивати. Раніше я любила носити квіти у своєму волоссі, тепер я любила спостерігати, як вони

перетворюються на красиву зброю та знищують моїх ворогів. Один демон підкрався позаду мене, але Заздрість вигукну в попередження. Я обернулася саме тоді, коли його лезо дугою спрямувало ся вниз, розрізаючи моє вже пошарпане плаття. Я викрутилася лише з маленькою подряпиною. Тоді я кинулася на демона, вставивши кинджал у його горло. Він плюнув мені в обличчя і розсміявся.

— Твій принц, мабуть, не хотів навчити тебе битися. — Він пров ів своїм жирним поглядом по моєму тілу. — Гадаю, у нього є для тебе інші ідеї. Шкода, що його незабаром замінять. Раніше це ніколи не було проблемою, чи не так?

Я підняла демона на ноги, трохи струснувши його з силою, яку я навіть не підозрювала. — Що ти знаєш про Гніва ?

— Тільки те, що ваш коханий скоро помре. І ти будеш нічим іншим, як божественною повією, якою ти є. Поетична справедливість, якщо ви запитаєте мене.

Перш ніж подумати про те, що я роблю, я перетягнула лезо від вуха до вуха через його горло. Досить складно, щоб відірвати голову від тіла. Я холоднокровно дивилася на мертвого демона, не збентежена тим, що щойно зробив. Тоді мені стало зрозуміло, ким я поступово стаю. Чим більше прокляття втрачало наді мною владу, тим більше я пам'ятала, що таке бути богинею. Не відчувати докорів сумління.

Підживлюватися жагою помсти і відкрито вітати порок мого дом у.

Я нахилилася й дістала голову.

Заздрість свиснув і засунув руки в кишені, похитнувшись на п'ятах. — Нагадай мені не обзивати тебе поганими словами. Принаймні не без того, щоб надіти броню та спершу застосувати захисне заклинання або дванадцять.

— Це було не те, що говорилося про мене. — Я посміхнулася, хоча це було відтінком смутку, а не щастя чи гордості за те, що я зробила. На запитальний погляд принца я додала: — Помилкою було те, що вони сказали, що Гнів помре. Уявити собі світ без нього... я не могла цього витримати.

Заздрість уважно вивчав мене, вираз його обличчя був незбагненим.

— Якщо Гнів ніколи не зможе віддати тобі своє серце, ти все ще будеш боротися за нього?

Я оглядала тіла навколо нас. Деякі все ще смикаються з того місця, де

вони захлинулися на лозах. Якби я змогла зробити це під час битви з перевертнями, можливо, мого чоловіка взагалі б не поранили й не отруїли. — Я можу тільки сподіватися, що одного дня тобі не доведеться ставити мені таке запитання, — сказав я. — Що мої дії будуть говорити голосніше, ніж мої слова.

Я подумала про Гніва під час останньої заяви, точно розуміючи, чому він віддавав перевагу діям, а не словам. Вони мали більшу цінність. Більше значення, ніж слова, які можуть бути просто гарною брехнею. З призом у руках я повернулася до замку й рушила до дверей. Настав час відвідати принца цього кола. Так чи інакше, Гордість дозволив мені скористатися цим порталом, щоб я могла дістатися до свого чоловіка. Заздрість крокував поруч зі мною, крадькома поглядаючи, я вдавала, що не помічаю. Якщо він збирався запитати, чому я взяла пам'ятку про нашу криваву битву, він цього не зробив.

І це змусило смертну частину мене задуматися, чи дійсно я налякала Принца Пекла.

Розділ 11

Після тривалих суперечок здебільшого через мій одяг, який не був гідний палацу і значною мірою завдяки невеликій демонстрації моєї магії вогню, нас запросили до суду Гордості. Його тронний зал був свідченням його гріха. Першого разу, коли мене затримали в його домі після блукань його полями на якому ріс сонний корінь, я побачила лише одну кімнату. Зал був вишукано прикрашений, позолочений, як щось, що б обожнював Король-Сонце. Можливо, Людовик XIV надихався цим принцом.

Підлога була з білого мармуру з тонкими золотими прожилками. Стелі приміщення з барвистими фресками також були позолочені там, де

стіна стикалася зі стелею. Великі кришталеві люстри висіли по всій довжині кімнати рівномірними проміжками, випромінюючи тепле, сонячне світло.

Декоративна ліпнина використовувалася, як оздоблення підлоги та верхньої стіни. Ліворуч і праворуч уздовж стін висіли арочні дзеркала, створюючи дзеркальний шлях до принца. Звичайно, хтось такий гордий, як він, потребує стільки нагод, щоб подивитись на себе у славі. У кінці дуже довгої дзеркальної зали Гордість сидів на своєму троні, одягнений у темно-синьо-золотий парчевий жилет, тонкі штани темно - сірого кольору та темно-коричневі чоботи, що блищали. З якої сторони не глянь, він виглядав принцом, яким був, у стилі, підпорядковуючись найвищій моді. Я знала, що виглядаю надзвичайно недоречно через свій потертий у боях одяг із плямами крові та відсутністю відвідування ванної кімнати. Мені було байдуже. Наразі у мене на думці було лише одне: портал.

Ми з Заздрістю пройшли крізь натовп насмішкуватих придворних, одягнених бездоганно, як в усіх демонських дворах, які я відвідувала . Кожен із цих демонів мав майже ідеальні риси, що змусило мене задуматися, чи не була їхня моторошна досконалість результатом

магічних вдосконалень, а не природньою вродою. Це також змусило мене згадати про шрам, який мав їхній принц на губах; він, ймовірно, мав можливість приховати це, але вирішив цього не робити. Це знову змусило мене задуматися, як він його отримав.

—Деякі з нас пишаються своєю зовнішністю, —сказав принц цього кола, майже відповідаючи на мої думки. Я сформувала свої риси в нерозбірливу маску. Гордість дивився на мене згори, губи його скривилися чи то від крові, чи то, що ймовірніше, від пошматованої тканини моєї сукні. — Зрозуміло, не всі. Хоча, як я припускаю, як неофіційний член двору Гніву, ти не враховуєшся.

—Мені теж приємно бачити тебе знову. Дякуємо за теплий прийом . — Я впустила відрубану голову на підлогу, насолоджуючись шипінням несхвалення, яке доносилося з боку придворних, коли вона покотилося до основи його трону й з гуркотом зупинилася. —І деякі з нас витрачають час на щось більше, ніж просто на сидіння в розкішних кріслах, прикидаючись п'яними та виглядаючи гарно.

—Я не просто *виглядаю* красиво. Я *лихий*, —зарозуміло сказав він. Я

боровся з бажанням закотити очі на його марнославство. — Чому я зобов'язаний цим неоголошеним візитом?

—Мені потрібен доступ до порталу, розташованому на твоїй землі. —З якою метою він вам потрібен ?

—Повернути мого чоловіка до його дому гріха.

Гордість глянув на мою руку; якщо він помітив татуювання SEMPER TVVS на моєму пальці або впізнав, що це таке, він не показав цього.

— Можливо, це й краще, щоб він залишився там, де є.

Моя лють почала зростати, стираючи всі інші емоції. Як дипломатичність, так і ввічливість. Заздрість відкашлявся, але я не прислухалася до його попередження. Я була втомлена, рана від кігті в страшенно пекла, і я була на відстані дихання від плачу чи крику чи якоїсь божевільної комбінації того й іншого.

—Якщо ти не даси мені пройти, я повернуся. А коли я повернуся, я отримаю могутність армії Дому Гніву. Ніхто мене від нього не втримає. Ні ти. Ні моя сестра. Ні будь-яка інша проклята істота в цьому царстві чи у будь-якому іншому. Якщо я повернуся, я дам волю своїй силі. Я спалю все, що тобі дороге. Я можу пообіцяти, що це не загроза. —Я провела лезом по

своїй долоні, дозволяючи крові капати по всій його чудовій підлозі.

Він дивився, злегка піднявши брови. —Це обітниця.

—У цьому царстві дати кровну обітницю дуже серйозно.

—Я добре це знаю.

—Я не думаю, що ти...

Голова Гордості метнулася до дверей тронної зали, і через секунду я почула це. Звук наближення шторму. Кроки відлунювали, як грім. Температура різко впала. Туфлі на підборах застукотіли по мармуровій підлозі, коли кілька придворних кинулися до виходу, їхні кроки відлунювали від шуму мокрого снігу, який раптово розбивав вікна . Я глянула на арочне вікно за Гордістю і помітила, що небо тепер потемніло. Вітер завивав, грізніше, ніж міг сподіватися будь- який перевертень. Самі стіни здригнулися від чергового пориву надворі. Від раптового нальоту льоду тріснуло дзеркало.

Моє серце забилося швидше, і я повільно обернулася, глибоко всередині спалахнувши надією. На відміну від решти цього двору, це був не страх, який люто стукав у моїх грудях. Придворний підбіг до помосту, золота корона лежала на пом'ятій оксамитовій подушці. Він

поклав її Гордості на коліна, а потім відступив, ледь не спіткнувшись об ноги, коли двері з гуркотом відчинилися, розбившись об стіну. Дим і сніг клубилися в кімнату. А потім там з'явився Гнів. В ін ввійшов до кімнати з виразом убивства на своєму красивому обличчі. Його увага кинулася на мене, пом'якшившись на найкоротшу мить, перш ніж він помітив сліди від кігтів на моїх грудях, які виглядали так само погано, якщо не гірше ніж минулого разу, коли він їх бачив. Він знову перевів свій холодний погляд на своїх братів, і ще один крижаний вибух пронісся кімнатою. Мені хотілося кинути до нього, смикнути його ближче й безглуздо поцілувати. Я задовольнилася тим, що залишалася такою ж контрольованою, як і він. Хоча всередині я боролася з бажанням переконатися, що він такий же неушкоджений, яким здався.

—Поясніть. Голос Гніва обіцяв насильство. — Зараз.

Пояснення того, як мій принц потрапив сюди, було саме тим, чого я теж хотіла, але наша розмова мала зачекати, поки ми не зможемо поговорити приватно. Ті, що залишилися від двору Гордості, втекли з кімнати, не потрудившись залишитися і стати свідками того, що обіцяло бути справжнім шоу. Принц цього кола спостерігав, як останній кинувся геть і залишив мене та трьох принців-демонів у нашій приватній битві. Гордість кинув на брата пихатий погляд.

— Ти не думав, що я просто прийму королеву, не перевіривши її вірності? — сказав Гордість, не звертаючи уваги на гнів, що хвилями котився з Гніву. — Твоє судження не завжди було найкращим щодо неї. Цього разу ми всі маємо право знати її справжні мотиви .

Цього разу? Перевіряєш мою вірність? Я все ще не знала, що сталося перед моїм блокуванням заклинань, але чим більше я збирала інформації , тим більше я дізнавалася, що ми з Вітторією планували проти Гордині та Гніву в минулому.

—Це був тест? — запитала я, дивлячись між Гордістю та Заздрістю. — Все це?

—Не зовсім все. Я сказав тобі, що вибираю себе над усім іншим. І це пішло мені на користь. —Заздрість знизала плечима. —Це була його ідея. Але все пішло не так, як ми планували. Проте тест був необхідний, враховуючи те, що сталося... раніше.

— Як втішно. — Я стиснула губи, розлючена, що прокляття не

дозволяє розповісти більше деталей і що мої спогади все ще в облозі.
— Яким був ваш початковий «тест»? Ви працювали з Вітторією? Вона взагалі вас викрала чи це теж вигадка?

Заздрість не подивився ні на Гордість, ні на Гніва, а зустрів мій образливий погляд. — Як тільки ваша карета поїхала від Жадібності, ми знову послали демонів Умбри за Гнівом. Наш план полягав у тому, щоб побачити, як далеко ти зайдеш, щоб врятувати його. Ти можеш сказати, що любиш його зараз, але твої мотиви історично не були такими... благородними. Минулого разу демони Умбри спрацювали досить добре. Я йшов звідси, щоб зібрати свої сили, але тут з'явилася твоя сестра і вирвала мені серце. Я опинився в тій клітці, і ось ми тут. Возз'єдналися.

Я глянула на Гордість. — І ви не потрудилися йому допомогти?
— Вилучення з мого кола Заздрості мені цілком підходило. Крім того, було мало часу, щоб діяти. Вона схопила його і відразу ж змусила вовка віднести його до Царства Тіней.

— Вітторія могла зробити йому боляче.

Погляд Гордості потемнів. — Твоя сестра справді має вражаючий досвід заподіяння болю іншим.

Гнів повільно піднявся сходами, що вели до позолоченого трону його брата. Раніше я не помічала, але стілець був створений як лев. Ноги та пазурі великого звіра були підлокотниками крісла, а голова та грива — спинкою. Паща лева була відкрита, ніби ричить.

Мій принц височів над Гордістю, який ще встигав безтурботно сидіти.

— Мені наплювати на твій тест. Вітторія привела вовків на нашу землю; ти мав її зупинити.

— Це не те, що я б попросив її зробити це, і це врешті-решт задовольнило мої потреби. — Голос Гордості став жорстким. — Так само, як Заздрість знав, що вона поїхала до вампірського двору на півдні, роблячи чорт знає що, і не потрудився сказати нікому, крім Жадібності. Ти знаєш, якими колючими вони стали. Подейкують, вони плетуть змову. І наш дорогий брат, нічим з цього не поділився, чи не так? — кинув він на Заздрість. — То чому мене принижують за те, що я служу моїм інтересам?

Заздрість посміхнувся. — Ти ревнуєш, що Вітторія пішла до принца - вампіра замість того, щоб побачитися з тобою?

— *Стоп*, — сказав Гнів. — На нашу землю потрапили вовки. Вітторія

розпалює розбрат з вампірами, які нам нікому не потрібні. Вона вирвала серце Заздрості, потенційно вбила командира Жадібності або допомогла їй утекти, отруїла мене та викрала мою дружину. І цей ваш маленький тест здався виправданим? Поки ми намагаємося розкрити вбивство, щоб уникнути внутрішньої війни? — Здавалося, що Гнів був готовий скинути брата з трону. Я була здивований, що він цього не зробив. — Ви ризикували не лише безпекою моєї дружини, а й миром на нашій землі.

—І я б зробив це знову. Тепер ми точно знаємо, що Емілія не планує проти нас. Або ти. Мета виправдовує засоби, подобається вам це чи ні. Скажи мені, —продовжив Гордість, підводячись, —у твоїй голові не було ані зерна сумніву. *Жодного.* — Щелепи Гніва стиснулися, але він не заперечував звинувачення. —Тепер ти знаєш.

Мій чоловік глянув на мене, і я випрямила хребет. Я сумнівалася в ньому. Місяцями. Я не могла звинувачувати його в будь-яких сумнівах, які він міг би мати щодо мене у відповідь. Зараз важливо будувати наше нове майбутнє. Разом. Фундамент був, і, якщо трохи попрацювати, ми зрештою змогли б це зробити. Чим довше Гнів утримував мій погляд, тим більше починала закрадатися невпевненість. *Все було б добре, чи не так?* Звичайно, це була тимчасова перешкода, яку ми подолали. Це мало бути так. Забороняючий вираз обличчя мого чоловіка пом'якшився. Але голос Гордості перервав момент.

— Крім того, я відмовляюся вірити, що ми всі дозволимо одній жалюгідній богині посіяти розбрат між нами. Нехай спробує з вовками і вампірами. Якщо Жадібність роздратований тим, що мій тест міг ненавмисно відвести тебе на одну ніч від його нудного розслідування, йому просто потрібно подолати це. Всі знають, що Веста була там нещасна. Він просто злий, що втратив щось цінне. Ти знаєш, як він сердиться, коли для нього гра не вдається.

Незважаючи на мій гнів через те, що мене обдурили ці принци пекла, я визнала, що це потенційна можливість отримати цінну інформацію. — Звідки ти знаєш, що Веста була нещасною? — запитала я. — Чи є у тебе шпигуни при інших дворах?

Вираз обличчя Гордості став таким же злим, як і блиск у його очах. — Розмова на подушках, люба. Люди розповідають мені всілякі цікаві речі після того, як я прикрашаю їхні простирадла.

—Хто тобі про неї сказав? —натиснула я .

—Звичайно ж, вона сама це зробила .

Я коротко сплела усі нитки. Це була досить несподівана відповідь. Принци не вміли брехати, тому він мав говорити правду. — Коли? Гордість знизав плечима. — Може, тиждень чи близько того? Я не можу пригадати.

Заздрість ущипнув його за перенісся. — Ти трахнув командира Жадібності. Ти таки здурів?

—Вона сама шукала мене, до твого відома, —різко сказав Гордість . — Вона не могла відірвати від мене очей, і я відповів їй послугою, щоб не пошкодити її его.

—А потім її вбили, —сказала я твердим тоном. —Як ти думаєш, чи зашкодив би їй Жадібність, якби повірив, що вона надала тобі особисту інформацію про будинок?

—Звичайно, ні. —Гордість не звучав так впевнено.

Гнів уважно вивчав брата. —Як ви разом опинилися в одному місці?

—Вона прийшла сюди. На одну з моїх зустрічей. —Гордість зиркнув на нас. —Що? Я отримав офіційний запит від Дому Жадібності, щоб вона прийшла. Він не сказав тобі?

Миз Гнівом презирнулися. Жадібність взагалі нічого не згадував про те, щоб відправити свого командира до суперницького суду демонів. — Ти казав, що вона шукала тебе, — почала я, крутячи голову. — Про що вона хотіла поговорити?

Гордість знизав плечима. —Звичайні речі. М'яч. Вино. Портал. Моя спальня.

— Яким був її інтерес до порталу? —спитала я, відчуючи, що ми близькі до того, щоб знайти підказку.

— Такий самий, як і будь-чий, — відрізав Гордість. — Вона хотіла знати, чи це безпечно і чи прямує лише до Змінних островів. Як би я залишив щось подібне без нагляду.

—Чи було щось, що вона сказала, взагалі щось таке, що могло бути дивним або недоречним?

— Після цього ми майже не розмовляли. — Гордість кинув на мене суворий погляд. — Якщо ти закінчила мене допитувати, я дуже хочу пляшку вина. Цей вечір видався досить виснажливим .

Мої груди раптом знову розболілися, нагадавши мені про мою травму. Мені хотілося більше допитати ідіотського принца, але потрібно було

доглянути за моєю раною. І Гордість, здавалося, потребував перерви, його гнів зростав, і ніколи не було добре підштовхувати принца до ще одного гріха.

Гнів спустився сходами до мене, нічого не пропускаючи навколо нас. —Ходімо додому, моя леді.

Не дивлячись ні на Заздрість, ні на Гордість, я прийняла руку Гніва й трималася, поки він магією переносив нас. З цією новою інформацією ставало все важче переконати себе, що Веста справді мертва. Чи можливо, що вона зрадила Жадібність і зв'язалася з моєю сестрою та вовками?

Я не могла бути впевненою зараз, але я б точно дізналася. Якби я поставила достатньо запитань, то зрештою отримала би відповіді на цю зростаючу загадку. І якби я нажила собі кількох ворогів, це було б невеликою ціною.

Розділ 12

Гнів не повів нас ні до своєї спальні, ні до моєї. Він навіть не відвів нас в купальню, щоб видалити бруд і кров. Коли ми вийшли з диму його демонічної магії, ми стояли на блискучому березі Мілководдя Кресента.

З крижано-блакитної поверхні піднімалася пара, запрошуючи нас пірнути в її оманливо мирні води. Ніщо «зроблене» не могло потрапити в магічну воду, інакше воно вбило б нас. Багато кісток стирчало з мілководдя, як корпуси розбитих кораблів, щоб довести, що смерть — це не казка і старих баб. Незважаючи на жахливий апетит, у підземній лагуні було щось безтурботне.

Принц повернув мене, поки я не повернулася до нього, а потім обережно потягнувся до моєї сукні, відтягуючи її, щоб краще

розглянути мою рану.

Я прошипіла крізь зуби, коли матеріал, який присмоктався до мого порізу, поступився м'яким спонуканням Гніву, забравши з собою трохи шкіри та змусивши її знову розкритися. Рана сочилася і кровоточила . Гнів здригнувся, наче мій біль був його власним. — Вона заражена . — Де ти був? — запитала я, не в змозі чекати більше, щоб дізнатися.

Я провела по ньому руками, з полегшенням побачивши, що він цілий і здоровий. Не те, щоб я бачила якісь ознаки того, що він постраждав, все через його здатність швидко загоювати рани. — Як ти втік? А як же отрута? Гнів виглядав так, ніби отруєння та ножове поранення, через які він щойно пройшов, зараз найменше хвилювали нас, але для мене це було дуже важливо.

Він зітхнув і дістав із кишені маленький флакончик, піднявши його. Рідина мерехтіла, як ранкове небо на моєму острові, кришталєво чистою блакиттю.

— Селестія дуже талановита у створенні тоніків і настоянок. — Він поклав маленький флакончик у кишеню. — Я завжди ношу щось для запобіжних заходів. Я взяв це, як тільки зміг, а потім покинув храм твоєї сестри, коли вовки знову змінилися в людську форму. Ворота були закриті, тож мені знадобився деякий час, щоб дістатися до порталу що веде до кола Гордості .

— Чи не міг би ти просто *телепортуватися* туди?»

Гнів похитав головою. — Магією не можна подорожувати туди, тому мені довелося йти пішки.

Я подумала про випробування Заздрості та Гордості та про словесний удар, який видав демон Умбра перед тим, як убити його. Я справді нажила собі тут ворогів. — Що я тобі зробила... раніше?

— Нічого. — Обличчя Гніва стало абсолютно порожнім. — Не турбуйся про дурість Заздрозів або Гордості. Вони не повинні були перевіряти тебе або твою вірність.

— Якщо я тебе зрадила, це не нічого.

Він пильно подивився на сліди від кігтів, ніби вони образили його особисто, одразу уникаючи цієї теми. Це змусило мене подумати, що, можливо, у його братів була причина перевірити мене. — Я мав би вирвати цьому вовку хребет і запхнути йому в горло. Змусити його страждати за кожну унцію болю, яку він завдав тобі.

Йому точно не бракувало фантазії. Щоб пом'якшити гнів, який, як я

бачила, у ньому піднявся, я кивнула у бік блискучої води. — Я думала, що для мене це заборонено, враховуючи те, що сталося минулого разу. Минулого разу я відчула, ніби моє серце ось-ось зупиниться; біль був таким гострим, таким жахливим, що він відвів мене прямо до Матрони Прокляття й Отрути, моєї матері, на той час я навіть не підозрювала цього. Вона приготувала для мене тонік, і все було добре. Наскільки я знала, вона досі тримала Вітторію під землею, і я не була у захваті від перспективи подібної реакції у пастці без неї поруч.

Гнів підтягнув мене ближче, щоб знову оглянути мою рану, його погляд був крижаним і твердим.

— Це була не ти; це були мої крила. Магія, яка зв'язує їх, відреагувала на блокування заклинань, яке затемнює твої спогади. У поєднанні було занадто багато магії, і води діяли так, ніби обидва були загрозою. — Він помітив невпевненість на моєму обличчі. — Я доручив Селестії дослідити ти це більше. Вона не думає, що у тебе будуть проблеми, якщо ти знову зайде ш у воду. Цілющі властивості мають діяти зараз, як і передбачалося завжди. Якби я думав інакше, я б не ризикнув.

Одна історія повернулася до мене. Одне, про що Селестія згадувала тієї ночі. Про те, що вода належить богиням і намагається повернути те, що належало їм. Гнів назвав це народною казкою і сказав їй припинити поширювати брехню. Я дивилася з води на нього, намагаючись розгадати це. Щось не зовсім мало сенс... щось...

— Роздягайся. — Гнів відступив і кивнув на мою сукню. Він стягнув сорочку й розстібнув ґудзик на штанях. Його хитрі губи згорнулися, ніби він точно знав, куди потрапили мої думки з цим одним словом. — Давай зайдемо у воду і залікуємо цю рану, поки не стало гірше.

— Є я безсмертною, чи не так?

— Не повністю. Принаймні поки що. — Він простягнув руку, заохочуючи мене ступити у воду, яка як я пам'ятаю, була теплою, як ванна. — Приєднуйся до мене, моя леді. Будь ласка.

Я пригадала, як він колись сказав, що мілководдя має властивості істини. Прямо зараз я хотіла від нього трохи правди так само сильно, як і зцілення. Я підійшла до краю блискучого темного піску й дозволила крижано-блакитній воді охопити мої пальці ніг. Лагуна була чарівна, чарівна. Це осяяло мене.

Гнів відійшов, зайшовши трохи глибше, щоб звільнити місце. Я увійшла за ним і взяла його за руку, насолоджуючись крихітними

бульбашками, які приємно шипіли на моїй шкірі.

Ми йшли вбрід, доки мої груди повністю не занурилися, і магія води не почала доглядати за моїми ранами. Це було неймовірно. І трохи дивно, коли магія очистила мої порізи, а потім стягнула мою шкіру. Навіть рана, яку я завдала, коли присягала кровною обітницею в тронному залі Гордості, зажила. Будь-який миттєвий дискомфорт зникав майже так само швидко, як і з'являвся.

Гнів спостерігав, як магічна вода працює, занепокоєння було присутнім у його зазвичай стоїчному обличчі. Він виглядав готовим кинути й атакувати за перших ознак біди. — Краще?

Я глянула униз, із задоволенням побачила, що рана зажила.

Залишилися слабкі сріблясті лінії, але шрам мене не турбував. Не вдвічі більше, ніж таємниця, яку, як я боялася, що Гнів все ще зберігав. —Трохи. Мій чоловік невпевнено простягнув руку і провів пальцем по моєму

тілу, перевіряючи, чи воно в порядку й справді зажило. Я глянула через його плече, милуючись фазами місяця, намальованими вздовж стін печери, а він продовжував ретельний огляд. Раніше я думала, чи він намалював небесну сцену, але не могла уявити, як він проводить години з пензлем чи відром фарби. Хоча він мене часто дивував. Можливо, він дійсно це зробив.

—Чи є причина, щоб ти продовжував рятувати моє життя, коли воно не зовсім в небезпеці? — Я знову подивилася на нього, чекаючи. — Мені здається, тебе повинно щось непокоїти.

Гнів кружляв навколо мене, хвилі від його рухів м'яко розбивалися об берег. Я не був упевнена, чи прокляття заважало йому говорити, чи він навмисне вибирав те, чим поділитися зі мною. — Наскільки я знаю, якщо твоє серце зупиниться зараз, хоча ти ще не зовсім безсмертна, це може вас убити. Поки я не буду знати напевно, я відмовляюся ризикувати.

— Заздрість сказав, що крапля безсмертя щоразу перемагає смертність.

— Хоча я пропустив ту частину, де Заздрість також хвилювалася, якщо це було цілком правдою.

—Ти настільки готова віддати своє серце, щоб дізнатися? — запитав він.

Я обхопила його шию руками, потребуючи фізичного контакту. Його

руки автоматично обійняли мою талію, міцно й заспокійливо притискаючи мене до себе. Ми пройшли через пекло, і я хотіла нагадати, що ми тут, разом. В безпеці. Він занурив своє обличчя й захопив мій рот своїм, поцілунок був голодним і сповненим сильних, сильних емоцій.

Коли ми нарешті розлучилися, важко дихаючи, наші губи приємно розпухли, я посміхнулася. — Заради тебе? Я б віддала своє серце. Він подивився на мене, його вираз було важко прочитати. І я подумала, чи, можливо, він не зовсім готовий віддати мені своє серце у відповідь, що, хоча ми зараз переважно одружені, можливо, усі демони з нашого минулого ще не вигнані. Можливо, тому він нічого не згадав про те, що ми завершимо церемонію, яка назавжди скріпить наш шлюб. Правда, не було багато часу, щоб обговорити це, перш ніж на нас напали вовки й розлучилися, але все ж. Перш ніж я встигла про це занепокоїтися, рот Гніва знову накрив мій, ніби саме його життя залежало від цього зв'язку.

Його язик намагався просунутися крізь мої губи, і я розтулила губи, вітаючи його смак. Поцілунки Гніва справді були п'янкими. Кожен досвідчений помах чи дражніння його язиком мого, викликали в моєму тілі жагу інших невимовних речей, які він міг зробити цим злим ротом. Тепло скупчилося низько в моєму животі, розбурхуючи мої бажання, повільно поширюючись. Невдовзі все, на чому я могла зосередитися, це його руки, які ліниво рухалися від моєї талії до моїх ребер, його великі пальці торкалися нижньої сторони моїх грудей. Він взяв одну долоню, спустившись ротом до мого горла, це відчуття змусило маленьку бруньку затвердіти, коли мене пронизала тремтіння задоволення.

Огрубілі руки ковзали вгору та вниз по моєму хребту, його ласка легка, ніжна й божевільна найкращим чином. Він торкався мене, наче я була дорогоцінною, наче кожне обіймання було моментом, який треба берегти, віддаватися і насолоджуватися ним. І це було. Для нього він знав, що таке мати цей кінець, щоб мене втраченою. Це було милосердя, що я аж не могла цього пригадати.

Я так само мляво торкнулася його ззаду, досліджуючи кожен дюйм тіла мого воїна, наче це була незвідана територія, яка належала тільки мені. Я б ніколи більше не дозволила, щоб хтось нас розлучив. І я билася з усім, що мала, щоб пам'ятати його та те, що ми ділили.

Він відірвався від поцілунку, його погляд потемнів, коли він відводив його від моїх очей униз, спостерігаючи, як я торкаюся його боків і могутньої спини, мої допитливі руки шукають спосіб викликати в нього екстаз. Вони

знову занурилися під воду, обійшовши його стать, щоб пограти з підтягнутими м'язами його стегон, перш ніж я обхопила рукою його товсту довжину й почала терти. Дихання Гніва стало різким, коли я погладила його, його рот розкрився від стогону.

Я міцніше стиснула хватку, відчуючи, як його стать з ентузіазмом реагує на мою долоню. Коли я повільно провела руками до його грудей, він притягнув мене до себе й почав цілувати та кусати мою шию з ненажерливим голодом.

—Я хочу бути в тобі. —Його руки пливли вниз, обіймаючи набряк моєї попи й стискаючи. Я розтанула у відчуттях шипучої води та його шиплячих дотиків. Його тверда, як камінь, довжина втиснулася між нами, змушуючи мою власну плоть пульсувати від потреби. — Я сумував за тобою.

—Я теж за тобою скучила. —Я занурила пальці в його волосся, коли Гнів наблизився ротом до моїх грудей, облизуючи в такому ритмі, що змусив мене вигнутись до нього, шукаючи відчуття між моїми стегнами. — Я збиралася знищити королівство, щоб знайти тебе, — зізналася я. Гнів раптово занурився під воду, а потім обхопив мене за талію, підвівшись, а я сіла на його плечі. —Самаеле !

Від стрімкого руху я схопилася за його голову, викликавши глибокий сміх принца. Тримавши мене міцною хваткою, він підійшов до стіни печери, біля якої звисала група сталактитів(прим. мінеральні утворення). Я вперлася спиною в гладку кам'яну стіну, все ще тримаючись за Гні ва.

— Хапайся за них. — Його голос був хрипким, низьким. Мене охопило бажання.

З моїми стегнами, які обхоплювали його плечі, а його рот спокусливо наближений до моєї верхівки, я виконала його наказ. Я щойно схопила сталактити й закріпилася, коли він обхопив мене руками й розставив мої ноги трохи ширше. У мене перехопило подих від показу, і спалах тривалої смертної скромності змусив мої ноги автоматично зімкнутися.

Гнів лукаво посміхнувся, а потім довгими м'якими рухами лизнув мое

серце. Це було так делікатно, так інтимно, що мені довелося закусити губу, щоб не застогнати, поки він обожнював мене. Я забула про будь-яке збентеження; Гнів змусив мене почуватися цілком зручно.

Наше останнє з'єднання було вибуховим; перший раз, коли він скуштував мене, був підживлений нестримною пристрастю. Це... це був справжній релігійний досвід.

Гнів присвятив себе моїй насолоді, і я повністю віддалася йому. Я відкинула голову назад, важко дихаючи, а він продовжував повільно спокусливо смакувати мене. Він не поспішав, грубо не смоктав і не дразнив. Він займався зі мною коханням своїм теплим, вологим язиком, дозволяючи йому сказати все, що він не міг або не хотів, коли він занурився в мене.

Коли я наблизилася до того, щоб впасти через межу насолоди, він цілував мої стегна з відкритим ротом, і це було найкращим видом тортур, поки я чекала, що він повернеться до того болючого місця, до набряклого пучка нервів, який незабаром попросить мене назвати його справжнє ім'я. — Доторкнися до себе, моя леді. — Його голос був еротичним муркотінням, а його прохання...

Не перериваючи його погляду, я провела рукою по своєму тілу, дразнивши його, перш ніж просунути палець усередину. За мить рот Гніва знову охопив мене, облизуючи мою статі і мої пальці, а я продовжувала торкатися себе, і за кілька секунд я знову вигукнула його ім'я.

Я повторювала це, як молитву пошепки, і він продовжував своє власне вірне поклоніння, доки останній момент моєї кульмінації не прокотив мене, залишивши мої ноги тремтіти, а груди здійматися.

І жага більшого. Боже прокляни мене. Я не могла ним натішитися. Гнів цілував моє тіло, коли він повільно опускав мене, і наша гладка шкіра ковзала одна об одну, відчуючи ейфорію. Гнів провів пальцем по губах, а потім підняв мою руку, ніби збирався по-джентльменськи поцілувати її. Його погляд став розплавленим, коли він підніс мій палець до рота й присмоктався. Я вилаялася, і він блиснув усмішкою, яка була цілком чоловічою самовдоволеністю. Могутній мисливець просто завоював свою жертву, а я навіть не боролася.

— Ти ось-ось почнеш шепотіти всілякі брудні прокльони, моя леді. Він рухався, поки не затиснув моє тіло між собою та гладким каменем у мене за спиною. Неможливо, моє бажання мати демона зростало. —

Цього разу, Еміліє, я буду йти повільніше.

Гнів легенько поцілував мене, а потім провів ротом по моїй щелепі в ще одній м'якій шепітній ласці. Він притиснув тупий кінець свого збудження до мого опухлого входу і ковзав ним вперед-назад, поки я не заскиглила від задоволення. —О, богине нагорі .

Мій спокусливий принц провів однією мозолястою рукою по моєму боку, повільно піднімаючи мою ногу. Другою рукою він продовжував свої чудові торттури, доводячи нас обох до шаленства. Те, що починалося як спосіб наблизити мене до цієї славетної межі, тепер, здавалося, так само вплинуло на нього. Гнів увійшов одним чудовим поштовхом. Він відсахнувся, щоб подивитися мені в очі, коли витягувалася, а потім ковзнув усередину. Кожен рух і з'єднання наших тіл були повільними, млявими. Проклятий демон мав рацію; Я почала лаятися, брудні слова заохочували його продовжувати. Його рука обхопила мою щелепу, коли він закрив мій рот своєю рукою і поглибив наш поцілунок. Мої пальці впились у його плечі, коли я стиснула його. Гнів підніс ці злі губи до мого вуха. —Ти близько?

— Так.

—Чорт забирай, с пасибі.

Його рука ковзнула між нашими тілами, і він приклав великий палець до моєї статі, збільшуючи час своїх поштовхів, додаючи більше тиску на ту точку, яка посилювала гарячі брижі у мені.

Я знову досягла кульмінації, його справжнє ім'я злетіло з мого язика. Він відійшов і впився глибше, цього разу трохи швидше, моє власне ім'я зісковзнуло з його губ. Перш ніж я встигла спуститися з високих висот мого останнього релізу, Гнів знову змусив мене піднятися на ту саму вершину задоволення. Незабаром ми обоє задихалися, наші губи й подих змішалися. —Ти моя. —Його голос був грубим, глибоким.

— Так само, як ти мій. Назавжди. — Гнів підняв мою ногу трохи вище, і я схопила його за плечі, у мене вирвався стогін. Мої відповіді змусили його працювати ще більше. Він штовхав знову і знову, задоволення неухильно зростало, поки я не подумала, що згорю. Моє тіло пульсувало, і я більше не могла стримуватися від приливної хвилі задоволення, я ка розривала мене. — Самаеле!

Він провів мене через мій оргазм, потім приєднався до мене, моє ім'я відбилося в печері, відскакуючи на нас. У нас перехопило подих, серце калатало, коли він ніжно поцілував мене й опустив мою ногу. Вона т

рохи попульсувала; Я була настільки охоплена задоволенням, що не помітила, як заціпеніла .

Мій чоловік потер мені литковий м'яз, досліджуючи очі. —Ти все ще тут зі мною?

Тепло води, відчуття гніву проти мене, що заколисує мене. Я жодного разу не потрапляла у інший час чи місце. —Так, я тут .

В очах демона спалахнуло полегшення, і я подумала, чи завжди він здавався таким напруженим, коли ми цілувалися чи були фізичними. — Ходімо спати, моя леді.

Замість того, щоб доплисти до берега, Гнів схопив мене на руки, грайливо бризкаючи при цьому. Було так добре просто сміятися, хоча б раз не відчувати тягар світу. Тут, унизу, з моїм принцом, мені не доводилося думати про зраду чи вбивство. Страх і темряву. Тут, у чарівній лагуні під Домом Гніву, існувало лише кохання.

Я вирвалася з його рук і пірнула під воду, вибухнувши біля нього й викликавши здивований сміх, коли мені вдалося відкрити вогонь у відповідь.

Після цього ми впали на блискучий темний пісок, і я кинулася на свого чоловіка, який, здавалося, зовсім не заперечував, коли я направила його в себе. Як тільки ми втомилися від сміху та заняттям коханням на березі, Гнів чарами повернув нас у свою спальню. Красивий блідо - лавандовий комбінезон був складений на подушці, і коли я натягнула його на голову й протягнула по тілу, я помітила крихітні золоті зірочки вгорі. Він був ніжним і жіночним, і я його обожнювала .

Гнів кинув на мене вдячний погляд. Ковзання влучило в середину стегна, демонструючи мою бронзову шкіру. Якби я не була така виснажен а нашими випробуваннями, я б спокусилася взяти його ще раз. Він поплескав по ліжку, в очах його розпусно спалахнула іскра. — Зберігай сили на ранок. Тобі це точно знадобиться.

З обіцянкою прокинутися і зайнятися диким, неприборканим коханням, я залізла на масивне ліжко. Гнів притиснув мене до свого тіла, і

за кілька секунд його дихання стало глибоким і рівним. Я розслабилася в його обіймах і закрила очі. Мирно. Я не могла пригадати, коли востаннє почувалася такою спокійною зсередини. У світі все ще було багато хаосу, але тут, у цій спальні, я знала справжнє значення цього слова. Можливо, це почуття безпеки стало причиною моєї загибелі. Я на мить забула, що означає бути проклятою . Від однієї секунди до наступної я магічним чином вирвалася зі спальні Гніва. І почався наступний кошмар.

Розділ 13

— Ласкаво просимо назад, принцесо. — Домініко вишкірив зуби в усмішці, яку ніхто не сприйняв би як усмішку. Швидкий огляд оточення підтвердив мої побоювання. Я знову опинилася в Царстві Тіней, прикута . Це була та сама маленька кам'яна кімната, та сама ніша з наручниками. Цього разу, принаймні, я одягнута, і мені не знадобиться темна мантия. Це була єдина позитивна частка удачі. Вони вдарили, коли Гнів спав, і, ймовірно, минули б години, перш ніж він прокинеться й побачить, що моя душа зникла. Враховуючи його екстремальну реакцію раніше, вони сподіваються, що він залишився спати. Я не стала перевіряти ланцюги. Я вже відчула той самий уку́с магії, який блокував мої сили. Я глянула на свого викрадача, ненавидячи самовдово́лений вираз його обличчя.

— Я припускаю, що це означає, що моя сестра хоче поговорити.

— Можливо, я просто хотів перевірити, чи ти все ще носиш мій знак. — Перевертень провів по мені поглядом, зупинившись на моїх грудях. Це не мало жодного сексуального характеру, але мені це теж не подобалося. — Чи знаєте ти, що рана від альфи інколи може викликати відчуття, подібні до тих, що відчувають тварини, коли вони впадають у

тічку? Особливо, якщо той альфа додав у свій уку́с трохи магі́ї та намі́ру.

— Мене ти не поранив, мене подряпали .

— А хто вп'явся зубами в ту рану? Не твій демон, — сказав він глузливым тоном. — Чи є тваринні бажання останнім часом? Можливо, т и хотіла встати на карачки.

— Ні. А ти огидний.

Він розсміявся, і від цього волосся піднялося в мене на руках. — Не хвилюйся. Я насправді не наділяв тебе альфа-знаком. І я не маю бажання торкатися чогось, заплямованого демонським півнем.

Я утрималася від того, щоб згадати, що моя близнючка також спала з демонами. І вампірами. І хто-небудь інший запалив її бажання, як це було тут цілком прийнято. — Де Вітторія?

— Вона веде гостя. Ти б дізналася раніше, доки нас не перебила твоя мати. — Він недбало притулився до стіни в ніші, надто близько, і мені це не сподобалося. — Вечір обіцяє бути чудовим. Можливо, якщо ти будеш дуже слухняною, і я скину з тебе кайдани .

— Як Вітторія втекла від нашої матері?

Посмішка Доменіко знову стала зубастою. — Ти справді думала, що Стара буде тримати її довго, чи не так? У неї були інші завдання, і коли т и була в безпеці, вона пішла.

Від подальшої розмови мене врятував звук кроків, що наближались. Два набори. Одна пара була розмірена, неспішна; інші звучали так, ніби їх тягнули. Трепет прокотився по спині. Той інший що повинен був прийти , теж робив це проти своєї волі.

Вітторія зайшла до кімнати й штовхнула свого «гостя» вперед. Старша жінка спіткнулася у вогні свічки, і страх став стрілою, яка потрапила прямо в моє серце.

— Бабусю! — Я боролася зі своїми кайданами. Моя бабуся, яка насправді не була моєю бабусею, була в синцях і сильно побита. Її нижня губа розпухла, ніби її вдарили кулаком чи твердим предметом. Засохла кров обліпила її скроню. Незалежно від того, що вона могла зробити, побачивши її у такому стані, щось насильницьке прокинулося в мені. — Відпусти її, Вітторіє.

Моя сестра кинула її на підлогу, а потім глянула на мене. — Там. Я відпустила її. Чи ти щаслива зараз?

Я звернула увагу на бабусю, і вона нарешті глянула на мене у відповідь.

Смуток і... тривога... тьмарили її обличчя. Вона поглянула на мій нічний одяг, татуювання SEMPER TVVS на моєму пальці та інше татуювання на моєму передпліччі, мої ланцюги, і все одно зіщулилася. Ніби я була монстром у кімнаті, а моя сестра не побила її або не наказала побити й затягнути до Царства Тіней.

Я проковтнула клубок, що піднімався в горлі. —Бабусю. Все добре. Це я."

Вітторія відсторонено спостерігала за моєю реакцією. Тоді вона вдарила нашу бабусю ногою в бік, змусивши її згорнутися калачиком, перевести подих. Я кричала про пощаду, але, здається, ніхто не помітив. Бабусині губи заворушилися, і я зрозуміла, що вона не шепоче заклинання, а молиться. Її слова вразили мене; вона благала верховну божественну богиню про захист. Від нас. Щось скрутилося в центрі мого ества, болісно і неприємно.

— Ти раніше не хотіла мені вірити, — Віторія звинувачувально простягнула руку, —тож ось тобі доказ. Вона не поспішає тобі на допомогу. І вона не молиться за тебе, хоча ти в кайданах. Вона лише робить це для себе. Тигри не змінюють своїх смуг, і вона не та маленька домашня кішка, якою себе видає. Чи намагалася ти залишити це царство останнім часом? Виникли труднощі, любя сестро? Гадаю, ти це зробила, тому що я знайшла, як вона прокляла ворота.

Я стрімко видихнула. Бабуся перестала молитися і знову зустрілася зі мною поглядом. Цього разу в її темних очах спалахнула іскра. Непокора. Вітторія мала рацію. Моя бабуся не шкодувала і не зволила вибачитися перед ворогом. І це саме те, що вона думала про нас. Про мене.

Те, що залишилося від мого вкраденого серця, розбилося.

—Чому? —запитала я тихим, крихким голосом. —Чи було щось із нашого дитинства реальним?

На мить вираз обличчя бабусі пом'якшав. З'явилася бабуся, яку я знала, добра, але жорстока. Захисна і любляча. Ось та жінка втішала мене, коли моя близнючка «померла». Це була скеля в моєму світі, стійка сила, яка тримала мене на якорі під час найгіршого шторму, який я пережила. Принаймні я так думала. Ось одна із тих, хто мене зрадила. І все ж я не могла знайти в душі ненависть до неї. Навіть зараз. Це означало, що блокування заклинань вдалось. Можливо, я все ще була богинею під прокляттям, але тепер почувалася так, як смертні.

— Вибач, бамбіно. — Голос бабусі задрижав. — Ми зробили те, що потрібно було зробити.

Сльози, які мені вдавалося стримувати, ринули потоком. Вони стікали по моєму обличчю, сіль покривала мої губи. Це була правда. Усі злі, темні речі, на які претендувала Вітторія.

Я уривчасто вдихнула, відчайдушно намагаючись взяти себе під контроль. Мені потрібно було зрозуміти, як та, яка любила мене як свою онуку, могла мене зрадити. Мені потрібно було почути її визнання, що вона вбивала інших заради їхніх сердець. Богине вгорі .

Я не могла розпочати обробку цієї частини. — Ти використал а найтемнішу магію, щоб зв'язати нас. Як ти могла піти на людські жертви? Моя бабуся, яка тепер почувалася мені нещадною чужинкою, на мить задумалася.

— Військовий час сповнений жертв. Люди це розуміють, так як відьми. — бабуся промовила це без емоцій, наче розповідала інгредієнти для якогось заклинання чи рецепту. — Два життя за весь шабаш... це те, про що домовилися старійшини.

Мій живіт скрутило вузлами. Я почувалася розбиюю. Не було ні докорів сумління, ні смутку, тільки холодне виправдання зла. — Кого К овен убив за наші серця?»

Увійшла Вітторія, її лавандові очі спалахнули темною радістю. — Вона стрибає до кінця казки, коли, справді, ти повинна почути її з початку. — Вона люто подивилася на бабуся. — Налаштуйте належним чином сцену. Або твоє використання для мене цього вечора закінчилося. Розкажи їй про Софію. Твою подругу .

— Софію Санторіні? — запитала я, уже боячись того, що збиралося відкритися. — Що ти з нею зробила ?

Бабуся присіла, важко дихаючи. Мені було цікаво, чи Вітторія забила чи зламала одне з ребер. Моя сестра підняла її й штовхнула на стілець, який матеріалізувався нізвідки. За лічені секунди Вітторія також прикувала її. Незважаючи на все, що зробила бабуся, я намагалася вирватися, щоб допомогти їй, але я не могла уникнути власних обмежень.

— Давай, розкажи їй, — зажадала Вітторія, нахиляючись і прошепотіла їй на вухо. — Або я примушу тебе.

— Я спіймала її, коли вона кричала в храмі Смерті. Тож я підбала про те, щоб інформація, яку вона дізналася, ніколи не залишала ту кімнату.

Були певні... правди, які довіряли лише мені та ще одному члену ради. Нам сказали будь-якою ціною зберігати таємницю.

—Тож ти тримала її розум у пастці майже два десятиліття? —спитала я з недовірою в моєму тоні.

— Якби вона не пішла проти ради, якби вона не розкрила наші таємниці, її ніколи б не піддали такому покаранню.

Вона говорила так, наче відкриття правди виправдовувало її та дії ради. Жах був лише частиною тих емоцій, які я зараз відчула .

Бабуся підвелася, уперто схиливши підборіддя, витримуючи мій погляд. Її погляд говорив, що вона розповідає мені, тому що хотіла, а не тому, що моя близнючка змушувала її. Важко було уявити сльози на очах бабусі тієї ночі, коли я виявила тіло Вітторії. Там, де колись була любов, тепер між нами палала ненависть, яскрава і всепоглинаюча. Я не могла повірити, що вона здатна проклинати власну подругу, а потім використовувати її як застереження все наше життя.

— А тепер розкажи їй про її принца, — сказала Вітторія. — Не пропускай нічого.

— Спочатку Принц Гніву був проклятий забути все, крім своєї ненависті, — сказала бабуся різким голосом. Не від злості, а від болю. З кожним вдихом і видихом її подих уривався. —Перша відьма сказала йому, що все, що він любить, у нього заберуть. Тоді він ні про щоне дбав, зберегти свої крила. Це було до того, як він зустрів тебе. —Бабуся ще раз уривчасто вдихнула. —Він прокляв її одразу, пообіцявши взяти те, що вона любить, натомість, якщо вона не поверне йому крила. Тож La Prima Strega уклала угоду з дияволом. Ніхто не знає точних термінів. Вона закріпила заклинання своєю кров'ю, принесла жертву богині та була надто впевнена у своїх силах. Вона забула, з ким мала справу. Вона дозволила цьому осісти. Це було заплутане павутиння з багатьма нитками, які звивалися й перепліталися між собою, поки вони не були настільки вузликами, що здавалося, що їх неможливо розрізати. Два прокляття зійшлися, і наші життя опинилися між ними.

—Наше прокляття... частково через Першу відьму? —Я запитала .

Бабуся кивнула. — Ти знаєш першу частину історії — колись у Гордості була дружина, яка була донькою Першої Відьми. Перша Відьма хотіла повернути свою доньку, звільнити її від принца-демона, тому вона придумала план протиставити Гнів і Гордість одне одному. Вона уклала угоду з Домом Помсти .

—Звичайно, за певну ціну, —додала Вітторія холодним тоном. На поверхню спливав спогад. Я все ще не могла пригадати, хто була Перша Відьма, але я чітко усвідомлювала, чого вона хотіла. — Ми прикидалися однією людиною. — Вітторія кивнула, заохочуючи мене просуватися вперед. Боротися, щоб повернути спогади, які належали мені. Магія, що зв'язувала мене, боролася. Я намацала нитку сили, яка належала Гніву, і сильно потягнула її, дозволяючи їй ще трохи розірвати прокляття. Нитка була вперта, чинила опір, але сила мого чоловіка була надто сильною. Ще одна щілина розкололася, звільнивши спогад. — Мене відправили до Гніву; моєю місією було спокусити його. Щось на зразок полегшення промайнуло на обличчі моєї близнючки . — І мене відправили до Гордості із тією ж місією, — підтвердила Вітторія. — На святі Вовка Гнів мав натрапити на мене та Гордість , вважаючи, що це ти. Перша Відьма хотіла, щоб почалася війна. Вона хотіла, щоб її донька побачила, що Гордість не серйозно ставиться до неї, ніколи не був серйозним, якщо він публічно свариться зі своїм братом через когось. — Вона хотіла розбити серце своєї дочки. — Мені стало погано. Це була жорстока гра. Схема, яка знищила стільки життів. Все тому, що Перша Відьма не хотіла втратити свою доньку через демона. І я грала у цьому певну роль. Я ніколи не ненавиділа себе більше. —А Гнів? Що сталося? — Він віддав тобі своє серце. Він піймав цю схему, і йому було байдуже. Тієї ночі, коли ти мала піти й дозволити мені завершити нашу місію на бенкеті, з того, що зібрали мої шпигуни, ти прокралася до нього. Ти відтягнула його вбік на вечірці, потягнула на зустріч. Коли я намагала ся спокусити Гордість, ти була з ним у саду, де він зізнався в коханні.

Гнів... Богине нагорі. Мороз прокотився по тілу. Гнів, грізний генерал війни, зробив себе вразливим. Мабуть, вперше за його довге існування. А потім почалося пекло. Я видихнула тремтячий видих. Усі ці роки він був проклятий ненавидіти мене. Але він боровся проти цього. Намагався зачепитися за хороше. Не дивно, що він вагався, чи віддати мені зараз своє серце. Одного разу, коли він повністю віддався, він був покараний.

—Перед тим, як він сказав мені, що кохає мене, я зізналася у всьому тієї ночі, — сказала я, раптом згадавши опівнічний сад. Нічні квіти, серп місяця. Япригадала, що думала, що все це посміхається нам. Тепер я

думаю, чи це було насмішкою. —Якось під час нашої гри мої почуття змінилися. Я не могла виконати план. я любила його. Тому я відтягнула його до того, як він побачив тебе і Гордість .

— Я не впевнена, що тоді сталося між вами, — продовжувала Вітторія.

—Мої шпигуни були недостатньо близько. Все, що я знаю, це те, що через одну-дві хвилини ти зникла. Була кров. Трохи вирваного волосся. Але більше нічого. Гнів став балістом. Він увірвався в замок і ледь не знищив своїх братів, переконаний, що один із них стоїть за нападом. У той час ніхто не знав, що тебе вразило. Демонів Умбри звинуватили, їх кимось найняли. Головним підозрюваним був Заздрість, хоча я точно знаю, що він пішов з вечірки задовго до початку кровопролиття. Потім Гнів зосередився на Жадібності і, нарешті, на Гордості.

Вітторія заплющила очі, наче знову пережила спогад тієї ночі. Мене там не було, але було легко уявити, як детонує Гнів. Хаос, страх. Груба, нестримна сила його гріха, який намагався знищити, коли він безуспішно шукав мене.

Моя сестра подивилася на мене, і, можливо, це був спогад тієї ночі чи якийсь її смертний шматочок, який нарешті проріс, але вона дала знак Домініко, який, як я забула, він усе ще притулявся до стіни, і чарівним способом позбавив мене стриму... Вони впали на підлогу купую металу. Лише силою волі я не спустилася за ними на землю.

— Поки кровопролиття між принцями продовжувало вирувати, я пішла тебе шукати. Гнів повідомив усіх, що ми близнючки, тож наша схема закінчилася, і навіть якби це не так, я б тебе не покинула, —

пом'якшила голос Вітторії. — Тобі знадобилося недовго, але я запізнилася. Як тільки відьми захопили тебе, вони швидко рушили.

Відьми-близнюки, які

народилися? Їх одразу принесли в жертву. За допомогою магії їхні серця б'ються.

— Що? — По спині пробігли озноби. Інше усвідомлення стало на місці.

Я глянула на Нонну, яка нарешті виглядала сумною. — Пророцтво відьом-близнюків стосувалося не нас.

Вітторія похитала головою. —Цього ніколи не було. Пророцтво про відьом-близнюків просто говорить, що їх принесуть у жертву, ми не ті відьми. Так, тієї ночі народилися близнюки-відьми, немовлята, і зіркові відьми принесли їх у жертву та забрали їхні серця. Вони вклали ці серця всередину нас і створили наші заклиральні замки. Мибули

пройняті їхньою смертністю.

— Нонна виростила їх, виростила нас, — сказала я, все ще хитаючись. Якинула на бабусю жакливий погляд. — Ти була в наших перших спогадах. Ти навчила нас благословляти наші амулети. Ти навчила нас готувати. — Я потерла руки. Холод пройшов до кісток. Наша бабуся жорстоко вбила двох невинних відьом. Відьом вона виховувала. Це було незбагненно. Дивлячись на неї зараз, я не могла обробити суміш емоцій, що вирували в мені. Вона була найвищою силою добра в моєму житті. Ненавиділа усе, що пов'язане з темними мистецтвами. І весь час вона була найбільшим злом. — Як ти могла? Як ти могла так вчинити з тими дівчатами?

Кулаки бабусі стиснулися з боків. — Обов'язок. Ми всі знали, що настане день, коли ми будемо змушені пожертвувати. Вони віддали свої життя, і ми віддали свої серця того дня теж. Це наша доля спостерігати за в'язницею прокляття. Щоб Нечестиві і Страшні не вийшли. Коли прокляття почало діяти, ви стали великою загрозою для нашого світу. Ти богиня помсти. Ми не хотіли ризикувати твоєю люттю, коли ти дізнаєшся, що відьма забрала у тебе щось таке дорогоцінне. Перша відьма не хотіла, і не могла, зняти своє прокляття, і ми діяли відповідно».

— Все, щоб зв'язати нас? Через ненависть і страх? — Я побачила правду в очах бабусі, але я також побачила дещо інше. Щось складніше. Можливо, бабуся почала сумніватися у своєму обов'язку. Можливо, вона полюбила нас, своїх ворогів. І, можливо, тому вона набила нам голови брехнею про Нечестивих. Вказуючи нам, кого боятися. Одне з попереджень, які вона нам сказала, повторилося в моїй пам'яті.

Що б ви не робили, ви ніколи не повинні розмовляти із Нечестивими . Якщо ви їх бачите, сховайтеся. Як тільки ви привернули увагу принца - демона, він не зупиниться ні перед чим, щоб заволодіти вами. Вони опівнічні істоти, народжені темрявою та місячним світлом. І прагнуть тільки знищити...

Знаючи, що я зробила зараз, я зрозуміла справжнє попередження. Вони ховали мене від Гніву. Вони знали, що він не зупиниться ні перед чим, щоб знайти мене, щоб знищити те, що зробили відьми. Він вичікував свого часу; він шукав. І навіть через свою ненависть він ніколи не дозволяв цій вуглині кохання згаснути.

Історія та попередження не були брехнею. Вони просто не були моєю

правдою. Ці застереження належали лише відьмам. Вони робили все від них залежне, щоб нас розлучити. Щоб розірвати наш зв'язок. І вони провалилися. Я більше не бачила благального погляду бабусі. Я подивилася на свою сестру. Зараз вона могла бути монстром, але вона не прикидалася чимось іншим .

—Я все ще не розумію одну частину... як ця схема обману Гніву та Гордості мала працювати? Я знаю, що Заздрість казав, що жодні шпигуни ніколи не потрапляли до нашого кола. Але хіба демони не знали *про* нас, навіть якщо вони ніколи не були в нашому домі? Вітторія вимовила заклинання, потім намалювала карту в просторі між нами. Вона світилася м'яким лавандовим відтінком, коли ширяла переді мною. Моя близнючка показав на майже знайомий материк. — Підземний світ має багато подібності до тлінної землі Італії. Верхній регіон, що відповідає П'ємонт, є місцем, де бродять менші демони та крижані дракони. —Вона поворухнула рукою, і засяяла інша місцевість, приблизно схожа на Тоскану. — У цьому регіоні живуть принци пекла. — Вона пронесла магію вздовж південного кордону, приблизно в тому ж місці, що й регіон Кампанія. —І ось тут Будинок Помсти. Тут є підступний гірський хребет, який служить майже непрохідною перешкодою для наших володінь , навіть для безсмертних. У горах є своєрідна завіса, яка стирає спогади. За винятком нашого, нашої матері та будь-кого, кому ми вирішимо подарувати справжній зір. —Моя близнючка вказала на інший розділ. — Вампірський двір знаходиться біля самої вершини, де Калабрія для людей. А острів Сицилія майже ідентичний до розташування Змінних островів.

Карта зникла в тіні. Принаймні тепер я зрозуміла, що принци які, здавалося, знали багато про все, були в темряві щодо нас. —Я не розумію, чому ми залишалися таємничими. На скільки, століття? Чи є причина, чому ми не прийшли з принцями?

Вираз обличчя Вітторії змінився. Це була не зовсім ненависть, але в її рисах була якась холоднеча, яка спливала щоразу, коли я згадувала про принців пекла. —Демонам, особливо князям пекла не можна довіряти. І під нами. Унас було достатньо, щоб зайняти нас у південному регіоні, і не було причин вплутуватися в їхні чвари.

— Ми були тут незабаром після створення підземного світу, — раптом згадала я.

—А князі прийшли через століття, коли їх вигнали зі свого власного

царства .

Я відчула, що в цій конкретній частині нашої історії є набагато більше, але поки що залишила це. Понад усе мені потрібно було зрозуміти нашу нинішню скруту, прокляття та те, як воно виникло — якщо я мала надію його подолати.

Моя близнючка була у досить добродушному настрої, вільно пропонуючи інформацію без будь-яких магічних обмежень. Можливо, у мене не було багатьох інших можливостей зібрати стільки інформації, тому я скористалася нею. — Якщо мене відірвали від Гніву, як ти отримала прокляття?

— Як я вже сказав, я прийшла за тобою. — Погляд моєї сестри став темнішим за тіні, що прокралися в кімнату. Вона кинула в нашу бабусю прокляття, від чого вона втратила свідомість. — Я вислідила тебе, і Зоряні відьми були готові. Вони поставили пастку. Ти лежала на вівтарі, з твоїх грудей капала кров.

Вона дозволила тому удару впасти мені прямо в живіт. Саме так я знайшла її тіло в монастирі на Сицилії. Тепер я знала, що її поза була спеціально розроблена. Це було не повідомлення для мене, це було попередження для бабусі та відьом.

Згадала богиня смерті.

— Я кинулася до тебе, не помітивши купки солі та трав, — продовжувала вона. — Не звертаючи уваги на заклинальні свічки чи таємничі символи, що світяться по всіх стінах. Коли я перетнула коло, їхня магія замкнула мене. Вона перехопила мою силу, фактично зробивши мене смертною на короткі миті. Це був час, який їм був потрібен для виконання ритуалу. Вони прикували мене до ланцюга і віддали моє власне зачароване серце.

Ми кілька разів напружено дивилися одне на одного. Незважаючи на її зраду, незважаючи на місяці гніву і мук, які я відчувала, я потребувала свою близнючку. В даний момент. Мені потрібен був наш зв'язок. Але Вітторія не була смертною. Вона не обіймала мене. Не було слів втіхи чи спільних сліз. В її очах сяяла лише одна обіцянка. Помста. Обітниця виправити жахливу помилку.

— Тоді вони змусили нас носити ріг Аїда, ще більше блокуючи наші спогади, — припустила я. — І я уявляю, що ми також ховаємо нас від будь-якого стеження нашої матері.

— Точно. Замок заклинань і амулети завадили Старій знайти нас. Те,

чого також боялися відьми.

Саме тому вони докладали додаткових зусиль, щоб сховати нас. Мати Крону, одну з трьох первісних богинь, як ворога становила б ще більшу загрозу для їхнього світу. Я видихнула. Ми з Гнівом не були впевнені, чи це правда щодо амулетів, але це була теорія, про яку ми сперечалися. Ми носили ці амулети не для того, щоб сховатися від диявола, а щоб сховатися від себе. — І коли ми їх зняли, тієї ночі... наша магія намагалася прокинутися .

—Тож бачиш. —Вітторія підійшла туди, де наша бабуса лежала без свідомості в своєму кріслі. — Ці відьми не заслуговують твого співчуття. Вони заслуговують на смерть. Ось чому я пішла і почала брати їхніх дочок. Нехай вони відчують, як це було втратити все. — Вітторія крутнулася на підборах і зустрілася зі мною поглядом. —Ніхто не зв'яже Смерть чи Лють і живе, щоб розповісти історію. Вони хотіли уникнути війни? Ну, це саме те, що вони отримають. Я не зупинюся, доки кожна відповідальна родина не заплатить. Принци пекла нічим не кращі і давно повинні були заплатити за свої гріхи. Тобі потрібно бути поруч зі мною, мститися по праву. Це єдиний спосіб, яким Дім Помсти може відродитися.

—Ти збираєшся почати війну між надприродними.

— Почати? — запитала Вітторія, оглядаючись. — Війна вже почалася. Це почалося в той момент, коли вони прокляли нас і тримали в полоні майже двадцять років у цьому царстві. Це почалося, коли та відьма проклала демона, якого ти тепер називаєш чоловіком, і втягнула нас у свої проблеми. Всі вони забули, хто ми. На що ми здатні. Деякі битви не ведуться зі зброєю в полях, сестро. Деякі з них набагато ефективніші, якщо з часом робити тонкі рухи. Зрештою, мені байдуже, чи б'ються інші надприродні особи; Я дбаю лише про помсту за нас. —Вона подивилася на жінку, яка була нашою бабусею, і її вираз став неймовірно холодним. — Гнів ніколи не віддасть тобі свого серця. Він не може. Прокляття з нього не знято. Він завжди буде надійно тримати частину себе під замком. Як тільки ти це зрозумієш, повернешся до мене. Ми повинні багато чого зробити разом. Як завжди.

— Мені потрібно, щоб ти сказав мені одну річ. Ви вбила командира Жадібності чи допомогла їй втекти? Гордість сказав, що вона питала про його портал.

—Гордість довів, що досі піклується *лише* про себе. Як і завжди. І є

багато чого, що ти все ще не розумієш, і не зрозумієш, доки не знімеш блокування заклинань. —Вітторія проігнорувала мої запитання й кивнула Домініко. Перевертень зробив крок вперед і зробив блискучий портал. Було зрозуміло, що моя сестра не збиралася говорити про магичні черепи чи будь - яке потенційне вбивство чи втечу демона. І мені потрібно було повернутися до Гніва, перш ніж він зробив щось необачне. Я глянула на бабусю, і в мені прокралася крапля занепокоєння: —Що ти збираєшся з нею робити?

—Відправлю її назад до Ковену з повідомленням. —Я не була упевнений, чи це її синці. Частина мене хотіла благодіяти про її життя. Виявляти милосердя. Довести всім, що я не те чудовисько, яким мене вважали. Але, можливо, я була. Перш ніж я перейшла через портал, моя сестра сказала: — Якщо я знову прийду, щоб знайти тебе, ти пошкодиш про це. Я очікую твою допомогу найближчим часом.

Я зупинилася на чарівному порозі й холодно поглянула на свою близнючку. —Не погрожуй мені. І більше ніколи не бери мене сюди проти моєї волі. Якщо я захочу тебе знайти, я це зроблю. Я терпіла це через те, що намагалася отримати правду. У тебе тут багато ворогів; тобі не потрібен ще один .

Розділ 14

Сталева, вбивча лють спалахнула в очах Гніва, коли я підвелася в ліжку, моя душа проштовхнулася назад у моє тіло. Вираз його обличчя обіцяв нескінченний біль і муки.

Перетягнути мене в Царство Тіней вдруге було межею, яку Вітторія та Домініко явно не повинні були переступати. І тепер демон війни виглядав готовим отримати належне. Як і суд вампірів на півдні, Гнів

прагнув крові. Богиня, перевертень, демон, здавалося, не має значення, на кого ляже основний тягар його гріха, доки його вороги не заплатили достатньої ціни . —Я неущкоджена, —сказала я, нахилиючись на бік, щоб зустрітись

з ним. —Просто висушена .

Гнів натягнув на мене ковдру, а потім обняв мене за талію важкою рукою. Його мовчання заповнило кімнату, голосніше й напруженіше, ніж будь-які слова. Знаючи, що я робила зараз, про те, як мене вирвали від нього в минулому, вирвали нас так само, коли ми справді закохалися одне в одного, я могла тільки уявити, про те, що він відчуває зараз, це ймовірно було погано. Вітторія роздирала рани минулого, а Гнів, здавалося, був готовий завдати удару у відповідь, завдати болю у відповідь.

— Я тут. — Я поклала руку на його плече, обережно стиснувши твердий м'яз. Він був скручений досить міцно, щоб лопнути. Я обвела тату золотого змія, сподіваючись заспокоїти його. Швидкий огляд спальні засвідчив, що він не замерз, що було добрим знаком. —У мене все до бре. Чесно. Я також попередила свою сестру, що вона матиме наслідки, якщо вона мене знову викраде .

Він замовк на ще якусь довгу мить, зробивши кілька розмірених вдихів. У кімнаті трохи похололо, перш ніж він взяв себе під контроль. Він ніжно провів рукою по моїй руці, злегка втираючи тепло в мене, переконуючись, що я справді неущкоджена .

—Твоя шкіра має синій відтінок, Еміліє. Якби ти не розбудила мене ногою, показуючи ознаки повернення, я б прийшов за тобою й знищив усі істоти в цьому царстві. Я б забрав тебе звідти, а потім стер з життя все *царство* .

—О. —Я висмикнула руку з-під ковдри й поглянула на свою шкіру, зіщулившись.

Не дивно, що він був такий злий. Я виглядала напівмертвою. Мені було б страшно, якби я прокинулася й побачила, що він теж схожий на труп. Зважаючи на обставини, його реакція була досить м'якою. Якби з ним сталася якась біда, я б напала першою .

— Твоя сестра грає в дуже небезпечну гру. — Тон Гніва був сповнений злоби.

— Я знаю. — Я намалювала маленькі кола на його плечі. — Вона мислить нечітко. Помста й відплата —її боги, і вона їх шанує регулярно

но. — Що було настільки критичним для неї, що вона не може чекати, поки ти її шукаєш ?

«— Мені здається, вона відчуває, що частина мого прокляття руйнується, і є тріщини, де мої спогади повертаються. Вона намагається допомогти мені згадати, тому я...

Гнів звернув на мене всю свою увагу. —Тому ти що?»

—Вітторія хоче відновити Будинок Помсти. Вона каже, що має намір розпочати війну між відьмами, демонами та іншими надприродними істотами, але я не обов'язково в це вірю. Вона, звичайно, ненавидить відьом і відчуває сильну неприязнь до демонів, але, здається, її основна увага зосереджена на відновленні нашого дому.

У простір між нами заповзла тиша.

— Це те, чого ти хочеш? — запитав Гнів ретельно намагаючись промовити це нейтральним тоном. —Відновлення твого будинку?

— Поки я не дізнаюся всю історію і не відновлю свої спогади, я не хочу приймати це рішення. — Я закусила нижню губу. — Це те, що спричинить ускладнення для нас? Здається, моя сестра думає, що так буде. —Ні. Я б ніколи не забороняв тобі робити все, що ти хочеш. І доки Вітторія залишає тобі рішення на власний розсуд і поважає твої бажання, мені наплювати, що вона робить, кому вона молиться чи з ким починає війну. Її голові вже є ціна. Жадібність хоче її смерті. Так само Заздрість і Гордість. І Хіть, і Ненажерливість можна легко похитнути, якби справа дійшла до війни. І Лінь не піде проти більшості. Я єдиний, хто стоїть на шляху її повного знищення. І якщо вона знову візьме тебе проти твоєї волі, я полюватиму на неї. Я зроблю їй боляче. Повільно. І боляче. Її смерть буде такою жорстокою, такою підлою, що вона стане попередженням для кожного, хто наважиться торкнутися моєї дружини. Коли я закінчу, моїм собакам нічого не залишиться.

Його тілом пройшов дріжд. Я був неправа. Реакція Гніва зовсім не була м'якою. Він відчайдушно намагався тримати себе під контролем заради моєї вигоди. Я подумала про те, що дізналася сьогодні ввечері, про те, як відреагував Гнів, коли почалося прокляття. Як він мало не вбив своїх братів у своїх божевільних пошуках мене. Все, що він знайшов, це кров і вирване волосся. Звичайно, він міг би подумати, що його брати щось задумали. Прокляття було б останнім, про що він подумав би .

Яне могла не подумати, чи не було до того часу між принцями сварок. Незважаючи на те, що вони зараз сварилися та намагалися перехитрити

один одного, все одно здавалося, що в них була якась сімейна прихильність. Якась лояльність. Можливо, одного дня ці рани теж загояться.

Япритулилася до свого принца, поклавши голову йому на груди. Його серце билось, як бойовий барабан. Мій марширував у тому ж нав'язливому ритмі.

Якби Гнів вирішив, що моя сестра є справжньою загрозою для мене, він без вагань усунув би її. Я майже не сумнівалася, що навіть зважаючи на те, що вона безсмертна богиня, він досягне успіху.

Якими б жахливими не здавалися події з Вітторією, я все ще горіла надією, що в ній є якась роль, яку можна викупити. Якийсь спосіб для мене досягти того, що колись було теплим і добрим, коли ми були смертними.

Мені хотілося вірити, що цілі Вітторії, розірвати моє заклинання й надати мені повну силу, є лише тому, що вона хотіла для мене найкращого, але я хвилювалася, що це більше пов'язано з її поточним планом.

Якщо вона хотіла мати могутнього союзника, а не знайшла його з - поміж принців-демонів, можливо, вона в якійсь мірі хотіла розблокувати мою силу заради своєї вигоди. І якщо Гнів мав рацію, якби я могла не пережити вилучення мого серця, я розуміла, чому наполегливість Вітторії спонукала б його видалити її як загрозу. Раніше він змусив забрати мене проти моєї волі.

Я все ще намагалася повернутися до себе. Якби наші ролі помінялися, я б також знищила б усіх, хто загрожував би нашому щастю. Я б убила без жалю чи докорів сумління. Так само, як я зробила це з тим демоном Умбра. Але це була моя близнючка, і вона не була така проста чи чорнобіла .

—Я відчуваю твої емоції, —тихо сказав він, —але не можу читати твоїх думок».

—Я думаю про свою сестру. Вітторія —це... —я зітхнула і глянула на нього. —Вона більше не людина. Я хотіла би вірити, що збережу свою мораль, але я не впевнена, що це можливо. Особливо зараз. Наш дім був Помстою. Здається, це живить нас обох. Ще до того, як я зрозуміла, хто ми такі, моя перша відповідь на «смерть» Вітторії була простою: помста. У глибині душі я знаю, що моя сестра поранена, і що це єдиний спосіб для неї висловити це.

Гнів уважно подивився на мене, глибока складка утворилася на його лобі. — У кожного є вибір, який він робить. Твоя сестра використовує своє безсмертя як привід для непробачних вчинків. Вона могла змінити свій шлях, легко викувати новий. Вона не хоче. І в цьому полягає проблема. Вона монстр за вибором, а не за народженням. — Він оголив зуби в усмішці, яка обіцяла неприборкане насильство. — Як усі ми. Але вона не єдина, хто може відкинути моральний кодекс, щоб виконати завдання.

Я витримала його погляд на кілька ударів. З його очей не світилося нічого, крім чистої рішучості й крижаної обіцянки. Як тільки він вирішить це, він перемістить увесь підземний світ, щоб досягти своїх цілей. Вітторія була дуже близька до того, щоб стати його завданням номер один для усунення. Ніщо, що я могла би зробити чи сказати, не могло б його

переконати. Я знала це напевно, тому що саме таким шляхом я піду. І ніхто мене не зупинить. Ми справді були парою, зробленою в пеклі. — Незалежно від методів, використаних для досягнення цього, я багато чого дізналася цього вечора. — Я перевернулася на спину і втупилася в стелю. — Я не вірю, що Веста мертва. Це єдине запитання, на яке моя сестра відмовляється відповідати, насправді вона робить усе можливе, щоб уникнути цього. Якби вона була не винна, я не розумію, навіщо їй було б неприємно втирати це в обличчя Жадібності. Вона ненавидить демонів, особливо принців пекла. Якщо вона справді хоче розпочати війну, чому б не визнати такий великий тріумф, як убити когось такого важливого, як один із їхніх командирів? Особливо, якщо Веста була такою особливою, як стверджував Жадібність. Вітторія не соромилася хвалитися іншими своїми завоюваннями. Навіщо зараз мовчати?

Гнів видихнув. — Я також запитав, чому Веста шукала Гордість. Він щось приховує, але я не вірю, що це має якесь відношення до її можливого зникнення.

— Тоді у що ти віриш? — Я знову перевернулася на бік, обличчям до нього.

— Я думаю, що він шукав інформацію і думав, що використовує Весту. — Його рот майже піднявся в усмішці. — Коли він зрозумів, що його переграли, я думаю, що його гордість отримала ще один удар. Ось чому він здавався здивованим і роздратованим. Він думав, що був мисливцем, і виявив, що потрапив в іншу пастку. Він був надто

чутливим до таких речей, відколи твоя сестра розтоптала його ретельно створений імідж.

—Йому було не байдуже на неї ?

—Твою сестру? —Коли я кивнула, увага Гніва ковзнула на мене. — Я не впевнений. Але він, безумовно, докладає величезних зусиль, щоб її знищили. Хоча це може бути просто тому, що він ненавидить себе за те, що дозволив своїй гордості стати на заваді сказати своїй дружині правду.

—Яку тоді ?

—Наскільки я знаю, Гордість і Вітторія ніколи більше не цілувалися. Він мав підтримувати свою репутацію розпусного принца, тому він дозволив усім думати, що він лягає з нею в ліжку.

—Ти впевнений, що він ніколи не лягав у ліжку з Вітторією?

Гнів уважно розглянув моє запитання. —Я не думаю, що хтось, крім Гордості і Вітторії, знає всю правду. Він точно не поділився жодними подробицями тієї ночі.

І якби у Вітторії вирости почуття до нього, і вони були б невідділеними, це, безумовно, могло б підігріти її поточну місію «знищити демонів і відьом». Я думала про іншу теорію. —Як ти думаєш, Жадібність послав сам собі череп?

—Я б не виключав такої можливості. Якщо він переконаний, що твоя сестра винна, це дасть йому чіткий мотив спробувати створити докази на підтвердження своєї теорії .

Це було саме те, про що я теж думала. —Не маючи повного доступу до земель Жадібності, ми не зможемо довести, звідки взявся череп, вірно?

—Мій принц похитав головою. Я зібрала ще кілька думок. —Герцог Девон згадав, що родина Вести була не звідси...

—Ти думаєте про кров, що залишилася на місці події?

Я кивнула. —Ми, очевидно, не знаємо обставин, які привели Весту сюди, але ми знаємо, що вона розпитувала про портал Гордості та запах крові. Якщо її сім'я була звідкись за межами володінь Жадібності, навіть поза Семи колами, можливо, вона скористалася б порталом, щоб повернутися додому. З сумішшю крові, яку ми знайшли, можливо, вона навіть підкорила якогось іншого демона, щоб отримати вигоду ?

І якщо це правда, то, можливо, вона була зовсім не жертвою, а справжньою убивцею. Якщо вона була така нещасна у дворі Жадібності, як стверджував герцог, можливо, вона вбила когось, хто

стояв на її шляху, залишивши понівечене тіло, перш ніж здійснити велику втечу?

—Це, безперечно, область, яку слід дослідити та або виключити, або підтвердити свою правоту. —Гнів поцілував мене в чоло, потім піднявся з ліжка й натягнув вигладжені штани. Щось зовні привернуло його увагу, і він тихо вилаявся, виходячи на балкон.

Будь-яке виснаження, яке я відчувала, зникло. Я відсунула ковдру й схопила халат, перш ніж приєднатися до нього, зупинившись на місці. По небу були розсипані блискучі червоні зірки, червоні, як залитий кров'ю

знак. Поки ми мовчки спостерігали за ними, вони повільно утворювали форму.

Анатомічне серце, прорізане по центру кинджалом із зображенням черепа на верхній частині ефеса. З кінчика леза сочилася кров, принаймні так здавалося, коли багряні зірки підморгували й розливалися по пульсуючому символу. *Тук-тук. Тук-тук.* Воно билася, пульсові хвилі повільно піднімали волосся вздовж моїх рук, подорожуючи царством.

Це було небесне серце. І це явно не було природне сузір'я.

—Що це? —запитала я, мій голос притих.

— Безсмертне серце. — Вираз обличчя Гніва став похмурым. Зірки продовжували пульсувати зі свого положення на небі, червоне здавалося розривом у Всесвіті. Моє власне серце прискорилося. — Це символ суду вампірів.

Гнів звернув увагу на подвір'я внизу, оглядаючи освітлену місяцем ділянку. Я стежила за доріжкою, якою подорожувала його увага, шукаючи будь-яких ознак руху. Випала свіжа снігова ковдра, багряні зірки відбивалися від неї, як краплі крові на землі. Червоні бризки створювали враження, що битва вже вирувала і солдати полягли.

Я потерла руки. Ніч була тиха, але зовсім не спокійна. Було відчуття, що тіні спостерігають, чекають. Біда була поруч.

—Незабаром прибуде емісар.

Судячи з тону голосу Гніва та того, як він продовжував оглядати територію замку, цей візит не був бажаним.

За ті тижні, що я зупинявся в Домі Гніву, я побачила багато вражаючих кімнат — бібліотеки, гостьові люкси, кімнату для тренувань, сад,

мілину Кресену, їдальню, круглу вежу, де Селестія варила свої зілля. і тоніки, мою спальню і спальню Гніва, ще побувала у багатьох інших офіційних і неофіційних кімнатах, терасах і балконах, але я ніколи не заходила у тронну залу Гніва. Це було поєднання лютої, готичної елегантності.

Частина мене хотіла впасти на коліна, зізнатися у своїх гріхах, як віддана, або, ще краще, назавжди вимагати свого улюбленого гріха перед судом. Хоча аудиторії доведеться чекати, приміщення, схоже на собор, зі склепінчастою стелею наразі було порожнім, окрім мене та Гніву, не було інших присутніх .

—Це приголомшливо, — сказала я, голос луною відлунює. Ми стояли просто всередині різьблених подвійних дверей, дивлячись на місце, де диявол правив своїм королівством. Це влаштовувало Гніва. Все було вишуканим, але все ще містило крапку злочестивості. Я чекала іскри пам'яті, але їх не було.

Чорна мармурова підлога з блідо-золотими прожилками, високі арочні стелі з відповідними колонами з темно-сірого каменю та масивні люстри з коштовним камінням чорного дерева виблискували у світлі свічок. Приглушені тони квіткового дизайну були представлені у вітражах. Які були розміщені щонайменше на двадцяти футах від землі з обох боків кімнати, дозволяючи світлу проникати всередину та розсіювати темряву. Смолоскипи, вмонтовані у змійові бра, були рівномірно розташовані вздовж нижніх стін, вогонь потріскував, наче нагадував тим, хто заходив сюди, що вони перебувають у підземному світі.

Хоча це богохульство, це нагадало мені церкву. За винятком цього храму, демон війни був єдиною «небесною» істотою, якій молилися. Блискуча золота зброя прикрашала стіни, схожі на кімнату для тренувань Гніва. Щити, обладунки, мечі та кинджали. Луки та стріли та вигнуті леза, які змушували мене тремтіти від їхньої злости. У самій глибині кімнати найширше арочне вікно гордо височіло над тронном. Зайнявши майже всю стіну, вітраж мав безпомилкову пару розпростертих чорних крил. Я важко проковтнула, розуміючи, що вони, мабуть, символізують крила, вкрадені у Гніву. Це, мабуть, муки, щоб їх пам'ять так вшанували.

Я знову звернула увагу на перший рівень. Прямо під величезним вікном із чорними крилами, горів камін. Я ніколи не бачила такого великого, як

вікно, він займав майже всю стіну. Доріжка темно- бордового кольору простягалася вздовж кімнати, закінчуючись біля основи помосту з чорного дерева. Непрозорий дорогоцінний камінь виглядав, як застиглий дим, неприголомшливий, але красивий. Він був схожий, чи не на той самий, камінь, який я бачила, коли ми вперше увійшли в це царство.

На верхівці помосту стояли два однакові трони. Як король підземного світу, я уявляла, що його місце буде більшим. Бронзові змії кольору шампанського вигиналися навколо чорної шкіри, дуже схожі на татування, які Гнів набив на своїй правій руці. Моє серце защеміло, коли я помітила ліани з колючками, які елегантно обвивалися навколо тіл змій. Гнів скосив погляд у мій бік, його рот викривився в легкий посмішці, незважаючи на обставини, які привели нас у цю кімнату так пізно вночі. — Ти здивована .

—Ти дійсно хочеш, щоб я була королевою. Не тільки чоловік. Він дивився на мене повністю, і я був вражена силою його присутності. Розкіш його магії та його царствена манера поводитися. З його рубіновою короною, блискучими золотистими очима та чорним костюмом, майстерно пошитим до його статури, він був темним королем багатьох мрій і фантазій. Мою мрію включено. Диявол усміхнувся, ніби він теж це знав. — Ти мені дорівнюєш у всіх відношеннях. Все, що моє, належить тобі. Ніколи не забувай про це. Те, як він щиро сказав це, як він потягнувся до моїх рук і стиснув їх у своїх, здавалося, ніби він говорив набагато більше. Я нахилилася до нього. —Я ...

Подвійні двері за нами розчахнулися. Кілька служниць- демонів кинулися всередину, тримаючи в руках гігантські урни з чорними каллами та темно-бордовими ранункулусами. М'які пелюстки, схожі на шифон, були одними з моїх улюблених. Покоївки кинулися до помосту й майстерно поставили урни, дозволивши трубоподібним квітам калл і бордового ранункулюсу каскадом спадати сходами. Було привезено ще кілька рослин, хоча я не могла відразу помітити маленькі червоні ягоди однієї.

— Олеандр — цікавий вибір, особливо якщо ти надсилаєш повідомлення, —сказала я, а потім кивнула у бік рослини, яку ще не визнала . —Але що це? Я припускаю, що вони теж отруйні чи смертоносні в якомусь сенсі .

—*Abrus precatorius*(прим. Абрус молитовний). —Тон Гніву натякав на розвагу. —Чотки. Вампіри їх ненавидять. Не просто за їхні благочестиві імена, а тому, що вони насправді можуть їх убити. Деякі смертні це зрозуміли, тому ти часто знайдеш їх намистинами на чотках. Хоча ювелір повинен бути надзвичайно обережним —один укол ягоди може призвести до смерті.

—Я думала, вампірів можна вбити лише кілком?

— Кілок у серце смертельний для більшості істот, за винятком нинішньої компанії. — Гнів кинув на мене сардонічний погляд, добре знаючи, що я глибоко усвідомлюю, що лезо в грудях не зашкодить йому.

— Часник шкодить, свята вода нічого не робить з того, що я зібрав, а ці ягоди? — Він вирвав одну у слуги, що проходив повз, і вщипнув його великим і вказівним пальцями. — Це одна з найбільш ретельно охоронюваних таємниць вампіра.

—Ваша Величність!

Я обернулася на знайомий голос, із задоволенням побачивши, що моя подруга Фауна, поспішає до тронної зали, чудово виглядаючи в глибокій мідній сукні з дорогоцінними каменями, нашитими на ліф. Здавалося, минула ціла вічність відтоді, як я бачила її востаннє, хоча минуло лише пару днів.

Фауна була моїм першим другом при дворі Гніва, і хоча інші, здавалося, були задоволені плітками про мій приїзд, вона зробила все можливе, щоб мене прийняли. Я не знаю, як би я пережила ті перші кілька тижнів без її дружби.

— Леді Еміліє. — Вона зробила мені ввічливий реверанс і низько опустилася перед Гнівом. —Я забезпечила намисто.

Вона підморгнула мені, простягаючи Гніву досить велику скриньку з коштовностями. Він підняв кришку, щоб зазирнути всередину, перш ніж закрити її знову. —Ти отримала щось для себе?

—Так, ваша величність. —Фауна відкинула своє кучеряве чорне, як смуга, волосся набік, демонструючи чокер із маленькими червоними ягодами. Цей колір чудово виглядав на тлі її теплої коричневої шкіри. — Я запропонувала один Аніру, але він відмовився. — Її очі кольору сепії

блиснули. — Але він прийняв краватку з бісером. Зараз він одягається і незабаром має прийти.

Гнів схвально кивнув головою. — Переконайтеся, що він схожий на

придворного.

—Звичайно. —Фауна знову приклонилася, а потім вибігла з кімнати, її мідні спідниці розгойдувались по мармурі, наче шепіт хвиль на березі. Я кивнув на коробку. —Можна я це побачу ?

Гнів відкрив кришку й підняв намисто.

—Овва. —У мене перехопило подих від його краси. І його справжнє призначення. Це не була проста прикраса. Це була зброя. Нитки ягід Розарію гороху чергувалися з рубінами. Дорогоцінне каміння темно - червоного кольору крові. Це мало спокусити. Малювати око. А потім попередити. Емісар вампіра міг дивитися, але не торкатися. Якщо він не хотів померти. —Тонкість —не твоя сильна сторона.

—Тонкість для боягузів, моя леді.

Гнів жестом попросив мене обернутися, і він швидко закріпив прикраси на моїй шії. Я знову зіткнулася з ним, проводячи руками по вишуканому виробу. Принц демонів прослідкував своїм поглядом по моїх руках, а потім опустився нижче, ніби вперше бачив мене й випивав усе. На його обличчі промайнув плотський вигляд. Настільки первісний і інтенсивний, що я спокусилася побачити, в які проблеми ми можемо потрапити на троні.

— Тобі подобається? — спитала я, знаючи, що йому це більше ніж подобається. Я майже бачила, як він підраховує, чи встигнемо ми втілити мою нову фантазію в реальність, коли він знову подивився на мене.

Моя рожево-золота сукня облягала мої вигини, колір такий блідий і м'який, що хтось може забути жахливу магію, що шипить під моєю шкірою. Мене могли привабити блідо-рожеві обвуглені троянди, що вкривали верхню частину мого ліфа, яка була надто низька, її могли б помилково сприйняти за бліді виноградні лози з шипами, які підкреслювали мої стегна, перш ніж зникнути в більш пишних тюлевих спідницях для красивих прикрас, і не зрозуміти, попередження, яким вони були. Моя сукня була моєю магією у формі, яку можна носити. Мені дуже сподобалося .

Гнів виглядав так, ніби він хотів подрібнити його і показати свою вдячність за це чисто тваринним способом. Від думок про те, як він під тягує мої спідниці, щоб заритися глибоко всередину, мої щоки почервоніли. Не соромно, а хочеться. Мені потрібен був вентилятор. Або крижана ванна .

— Ця сукня може бути одним із проклятих об'єктів, які ми ще не знайшли. — Краї його рота піднялися. — Це, звичайно, зачарувало мене. Хоча я думаю, що це тільки ти, моя леді.

Я глянула на свою сукню, борючись з усмішкою. Мені подобалося, коли Гнів фліртував зі мною. Це було бажаним відволіканням, трохи світла, щоб врівноважити темряву.

Нашу увагу привернув різкий стукіт. Будь-який натяк на чуттєвість чи безтурботність зник з обличчя Гніва. На його місці була жорстка, неблаганна маска найсильнішого принца пекла. Тут був демон, чия сила була настільки неперевершеною, що змінила все царство. — Увійдіть. Старший демон поспішив і шанобливо вклонився. Він був у костюмі,

який нагадував мені дворецьких із моїх улюблених любовних романів.

— Група емісара щойно покинула стайні, ваша величність.

— Попередьте Аніра та інших. Я хочу, щоб вони зараз були тут. — Гнів простягнув до мене руку, такий формальний і сповнений манер. — Ходіть, моя леді. Готуймося до наших гостей.

— Хоч вони були небажаними.

— Справді. — Усмішка Гніва була вовчою.

Я поклала свою руку на його згин, і ми попрямували до тронів. Навіть почувуючись у безпеці у нашому власному домі гріха, нерви все ще змушували мене битись. Прикро, враховуючи, кого ми збиралися розважати.

Гнів допоміг мені піднятися сходами, потім підніс свої губи до раковини мого вуха, його теплий подих викликав чарівне тремтіння, що танцювало вздовж моєї спини. — Дихай. Або емісар увійде, роблячи все, що в його силах, щоб змусити твоє серце калатати з більш неприємних причин.

Щоб завершити свою спокусливу заяву дією, він поцілував точку пульсу на моєму горлі, його язик злегка ковзав по ній, коли він дряпав зубами мою шкіру. Його руки... ці прокляті, неймовірні речі, пливли вздовж моїх грудей, вниз по моєму силуету, поки він грайливо стиснув мою сідницю, обіцяючи зробити саме те, що він сказав.

Я різко сіла на свій трон, викликавши глибокий сміх Гніву. Я була справді розгублена, коли боролася зі спокусою, щоб він став переді мною на коліна, його голова між моїми стегнами, коли вампір увійшов у наші володіння, а язик демона увійшов у мене.

Очі Гніва спалахнули, він відчув моє збудження і, ймовірно, відчув емоції, з якими я боролася. Богиня проклинає його за те, що йому неможливо встояти; це був не час думати про зустріч. Або підкорятись бажанням.

Я злегка похитала йому головою. — Поводься добре. Емісар скоро прибуде.

—Я не розумію, що ви маєте на увазі, моя леді. —Погляд, який він кинув на мене, був сумішшю чистого чоловічого самовдоволення та удаваної невинності. —Я просто захоплююся своєю лютою дружиною. Він сів на свій трон і знову прийняв ту крижану манеру поведінки. Я б не хотіла опинитися на кінці такого погляду. Це обіцяло нескінченну жорстокість. Анір і Фауна увійшли до кімнати, а за ними кілька інших демонів, яких я не впізнала, і всі вони носили свої вбрання.

Більшість демонів, як чоловіків, так і жінок, часто стояли впевнено, але щось у тому, як рухалися ці придворні, змусило мене подумати, що вони не просто лорди та леді Дому Гніву. Я б поспорила, що це були солдати.

Я скося поглянула на чоловіка. Він був готовий до бою. Я не була впевнена, чи це був просто запобіжний захід, чи це був образливий крок. У нас не було багато часу, щоб підготуватися, і він вийшов зі спальні, щоб зустрітися з Аніром і його найкращими солдатами, перш ніж я закінчила одягатися. Я поняття не мала, у чому полягає його план, але була впевнена, що він точно мав якийсь.

Гнів перехопив мій погляд і блиснув швидкою, хитрою посмішкою. — Завжди май готову стрілу, якщо запросите ворога.

— Можливо, я можу допомогти з частиною вогню. — Я викликала палаючі квіти й дозволила їм зависати над помостом. Жар від вогню швидко став спекотним.

Дехто з солдатів напружився, але втримався. Не прохаючи, я пригадала, що сказала Фауна, коли я вперше зустріла її, про те, як деякі солдати сміялися, коли один високопоставлений офіцер хотів вилучити моє серце, що все ще б'ється, і подати його їм. Моя лють повільно спалила інші емоції, коли я звернула увагу на демонів у кімнаті. Я не була свідомою вибором підкорятися своєму гніву, але я також не відразу боролася з ним. Чи був хтось із тих демонів, які хотіли заподіяти мені шкоду, зараз?

Одна думка, і я могла би знищити їх усіх. Надішліть їх кричати, коли

їхня плоть тане з їхніх кісток. Я могла би помститися їм усім і... М'який, жіночий сміх розірвав чари. Я відпустила свою магію й глянула на наших гостей. Я не чула, як їх оголосили, і намагалася перевести подих, щоб це не було очевидно.

—Блейде. —Здавалося, Гнів не був вражений, коли він звертався до емісара, вигравши для мене дорогоцінні секунди, щоб прийти до тям. Мені хотілося нахилитися й поцілувати його, але я зосередила свою увагу на двох фігурах, що наближалися до нас, прийнявши вигляд холодної нудьги, який я бачила, використовував Заздрість.

Блейд, вражаючий вампір із виточеними рисами обличчя та скуйовдженим каштановим волоссям, швидко провів по мені поглядом, зупиняючись на намисті зі смертоносними ягодами, перш ніж звернути увагу на Гніва, вираз його обличчя було неможливо розібрати. Його очі були темно-багряного кольору на межі з чорним, обрамлені густою смугою вій. Він виглядав як біда. Але більше у зухвалому бунтарському ключі, а не в тій непомітній небезпеці, якою був Гнів, коли він вирішив стати чієюсь проблемою.

Я ледве кинула на Блейда другий погляд, коли побачила його супутницю, жінку, яка сміялася. Вона була схожа на королеву воїнів, хоча я не бачила жодної зброї, прив'язаної до неї. Це означало, що вона була зброєю, смертоноснішою за будь-який сталевий клинок, який вона могла носити.

Темне волосся каскадом спадало їй на спину, її сукня з чорного дерева більше нагадувала шкіряний обладунок, ніж високу моду, популярну в демонських дворах. Але від її очей у мене мурашки пішли по тілу. Я бачила їх раніше. У кошмарному сні. Вони були вкриті зірками й бездонні. Древні і сповнені ненависті. І вони були націлені на мене, коли вона наближалася до помосту з вампіром.

Гнів нахилився вперед, його голос знизився до гарчання. —Сурсеє . Жінка ще не відвернула від мене уваги, її рот здригнувся, здавалося, похмурою розвагою. Я виявила, що хочу придушити вираз її обличчя. Хіба це не інтригуюче? — Її тон показав, що вона має на увазі що завгодно, але не інтригування. Вона зробила ще один крок до нас, її погляд звузився. —Ти знаєш хто я ?

Вона не була вампіром. Також вона не була демоном. У ній теж не було нічого смертного, і все ж я не вважала її богинею. У мене виникла жахлива підозра, і те, як Гнів сидів напружено, ніби він збирався

вистрибнути зі свого трону й задушити її, підтвердило мої страхи.
—Ти перша відьма, — сказала я. —La Prima Strega.

Розділ 15

Перша відьма, Сурсея, дивилася на мене так, як хижаки розглядають потенційні загрози чи здобич.

Інстинкт взяв гору, і я вищирила зуби, зловна посмішка вказувала, що, можливо, я не повністю відновлю свою колишню славу, але я також не бу ла здобиччу. Я дивилася на відьму вниз, моя лють зростала, чим довше я тримала її ненависний погляд. Вона забрала у мене Гніва. Вона використала мене і Вітторію у своїй заплутаній грі. І я б змусила її заплатити кров'ю та сльозами за свої гріхи. Не зараз, але незабаром моє обличчя стане таким, яке вона бачить у кошмарах.

Її увага перекинулася на Гніва, її обличчя стало глузливым. — Шість років і шість місяців вже пролетіли, чи не так, ваша величність? Тут час може рухатися інакше, але він все одно рухається. Знову ж, скільки днів було? Здається, я забула .

Погляд Гніва миттєво змигнув на мій, а потім повернувся до нашого ворога, але цього було достатньо, щоб знову потішити відьму. Її сміх знову наповнив тиху кімнату. Тільки цього разу звучало так, наче вона знала якусь таємницю. Однією вона поділилася з моїм чоловіком.

І я здетонува да .

—Вклонись королю. —Мій голос був холодним. Владний. Я відчула, як увага Гніва переключилася на мене, відчула, як уся кімната дивиться в мій бік, але не переривала погляду на відьму. Вона, мабуть, відчула, як палає вогонь у моїй душі. Сурсея вигнула брову, але повільно опустилася на коліна, шкіра її сукні скрипіла в тиші.

Я звернула увагу на вампіра, який майже непомітно відступив. Я майже

не сумнівалася, що тепер мої очі рожево-золоті й горять моєю ледь прив'язаною силою. Якщо йому було байдуже, ким я була раніше, то тепер йому також було байдуже.

— Не змушуй мене повторюватися. Вклонися, або згориш. — Я викликала вогненну троянду і послала її над Блейдом.

Він зціпив зуби, але впав на коліна, схиливши голову в напрямку Гніва.

—Ваша Величність.

Я дивилася на їхні лежачі форми, не звільняючи їх із позицій вимушеної покорі. Гнів не промовив ні слова, відчуючи мої емоції та даючи мені час, потрібний мені, щоб відновити контроль. А може, він просто був задоволений і хотів подивитися, що я буду робити далі; дізнатися, як ще наші гріхи поєдналися в нечестивому шлюбі. Він сказав, що хоче мати собі рівну. Гнів міг керувати льодом, але я була вогнем. І Перша Відьма справді не мала розпалювати мою лютість. Якби від імені вампірів говорив лише Блейд, я сумніваюся, що відреагувала би так, як відреагувала .

Саме присутність Сурсеї, її непристойна поведінка, натяк на те, що вона мала таємницю, яку знав мій чоловік, а також її насмішка над Гнівом зводили мене з розуму від люті. За те, що я завдала йому болю, я хотіла завдати їй удесятеро більше болю. Це було нераціонально.

Абсолютно . Всепоглинаюча потреба чистої помсти. Я раптом дуже добре зрозуміла свою сестру. Я хотіла, щоб наші вороги страждали. За кожен рік, кожен місяць, день, годину та секунду болю, яку вони завдавали моїм близьким, я хотіла відплатити за це, доки вони не попросять пощади або смерті. А потім я б їм і в цьому відмовила . Хоч як би спотворено, це була сила кохання. Воно могло принести тепло й світло, а також могло перетворити одну вуглинку на шалене пекло, знищуючи тих, хто йому загрожував. Кохання може бути найстрашнішим гріхом з усіх, що має дві сторони.

Або, можливо, це був просто шлях Дому Помсти .

Смолоскипи навколо камери спалахнули вище, полум'я шалено мерехтіло на примарному вітерці. Я озирнулася на майже порожній двір, на солдатів у вбранні, Анір і Фауна серед них. В очах кожного спалахнула

повага, а не страх. Можливо, я трохи налякала їх раніше, але вони очікували, що принцеса Дому Гніву вселить страх, як це зробив їхній принц. Щоя зараз використовую цю силу проти наших ворогів...

Ясхилила голову в їх бік, визнаючи їх. Моя увага повернулася до небажаних гостей, які все ще плазували біля наших ніг.

Та давня, жахлива сила в моїй душі заворушилася. Перша Відьма напружилася. Її прокляття заблокувало його, і магія, яка утримувала його, погіршувалася. Так чи інакше, мій замок зламається. І тоді цей монстр був би вільним. Сурсея це відчула. Вона повинна була.

Саме ця думка, ця обіцянка одного дня дозволити моєму звірові стати диким, заспокоїла мене. І все-таки мені знадобилася кожна унція стриманості, щоб не дати волю своїй магії зараз і не спостерігати, як вони горять.

Вусики диму звивалися в повітрі, і їдкий запах горілої шкіри доносився туди, де ми сиділи. Перша відьма здригнулася, але не поворухнулася, щоб загасити тліючий вуглик у своїх спідницях. Гнів провів пальцем по верхній частині моєї долоні, його ласка стала прохолодним бальзамом для моєї люті. Я видихнула повільно, тихо. І я повернула свою магію до її джерела. Я почекала ще один удар, щоб переконатися, що знайшла свій центр. Один неправильний рух, і я стала би монстром, якого боялася.

—Підніміться. —Вираз мого обличчя тепер був таким же надійним, як і мої емоції.

Гнів відкинувся на спинку трону, жорстоко стиснувши губи. Тут сидів веселий диявол і насолоджувався своєю не менш злою королевою. Він холодно дивився на вампіра, не звертаючи уваги на відьму, наче її там взагалі не було. —Чому ви тут?

—Щоб обговорити потенційний альянс між нами.

—Дивний час для вашого принца. Він століттями не турбувався про північні регіони.

—Не зовсім так дивно. Після нещодавнього візиту богині смерті та її унікального компаньйона-демона-перевертня, це змусило мого принца задуматися про можливість мати таких незвичайних союзників. —До його честі, Блейд витримував пильний погляд мого чоловіка.

Мої очі звузилися. Крім того, що вона хотіла викликати занепокоєння та потенційно почати війну між надприродними істотами, Вітторія щось задумала. Можливо, компаньйон, про якого згадав Блейд, просто Домініко якимось чином скинув свій запах, але в моєму розумі виникла інша теорія, і я випадково пішла за нею. —Чи звали демона-перевертня Веста?

— Ні. Марселла. — Коли він відповідав, увага Блейда не залишала Гніва. — Вона родом із Змінних островів.

— Ви впевнені, що вона була не звідси? — Я запитала .

— Більше вона нічого не сказала. І ми були здебільшого стурбовані богинею .

Мене охопила підозра, але Блейд явно не мав іншої інформації про компаньйона моєї сестри. Принаймні він нічим не хотів би поділитися , якщо ми відмовимося від альянсу.

Враховуючи кров, що залишилася на місці вбивства, було логічно, що Веста була генетично унікальною. Можливо, саме тому Жадібність жада в її. І це був перший аспект, про який я задумалася, коли було знайдено кров і демона, і кров перевертня. Ця інформація змусила мене засумніватися, чи інтерес Вести до порталу на землі Гордості мав щось спільне з потенційною неможливістю для неї подорожувати до Царства Тіней. Якщо моя теорія правильна і вона генетично унікальна, можливо, її демонська сторона робить це неможливим. Дуже схоже на нового вовка, про якого згадував Антоніо.

Поки Блейд і Гнів мовчки билися, я уважніше вивчала вампіра. Міцні брови обрамляли ці пронизливі багряні очі, його вії були досить густими, щоб будь-хто позаздрив. Його волосся було трохи задовге, щоб його можна було повністю приборкати, і здавалося, що він недбало розчесав його перед тим, як приїхати сюди. Повні губи викривилися в напівусміхненій усмішці, ніби він щойно пригадав особливо жартівливий жарт, яким не потрудився поділитися.

Можливо, ця розвага була пов'язана з хитрим блиском у його очах , тим самим, який натякав на те, що багато жертв впало на цю шахрайсь ку чарівність.

Його чорний піджак підтягувався до його пропорційної фігури, а біла ляна сорочка та краватка в тон були несподіванкою. Враховуючи його апетит до крові, я могла би подумати, що він вирішить одягнутись у все чорне. Темні штани облягали м'язисті ноги й були модно заправлені у щойно натерті черевики для верхової їзди. На його обличчі було таке враження, що він міг присвятити себе тому, щоб стати вашим справжнім захисником або найлютішим ворогом, виходячи з примхи. Навіть стоячи, випроставши спину під тягарем пильного погляду Гніва, він створював враження, що його піджак за кілька секунд від того, щоб його викинули. Його комір і краватка, здавалося, натиралися не тому,

що вони були незручними чи не мали прикрас, а тому, що вампір, схоже, не хотів прикидатися. Він виглядав готовим позбутися будь-якої ввічливості й прийняти жорстоку істоту, якою був під вишуканістю. Або, можливо, він просто відчував спрагу і захотів випити після своєї подорожі. Якщо він був емісаром, мені було цікаво, якими були менш дипломатичні вампіри.

Гнів не поворухнувся, але не було сумніву, що він представляв загрозу, поки він дозволив тиші розтягнутися, щоб створити деяку незручність. Мій чоловік, на відміну від мого враження від Блейда, не діяв за примхами. Він відрізнявся холодним розрахунком і жорстокою працездатністю. Як тільки він вирішив зробити крок, інші могли або відступити, або загинути. Якщо вони розлютилися в процесі, тим краще. Їхні почуття живили б його гріх.

Мій принц нарешті дозволив своїй зосередженості ненадовго перейти на відьму, перш ніж відповісти на попереднє проголошення вампіра. — Ви думали, що взяти її — найкращий шлях до миру? — Я ...

Принц демонів підняв руку. З огляду на те, як Блейд обірвав свою відповідь, можна було подумати, що Гнів тримав кинджал. — Чи вона була лише вторинним відволіканням?

Блейд вагався менше ніж на секунду, але цього було достатньо, щоб помітити, що Гнів застав його зненацька. — Ми думали ...

— Ви думали прийти сюди, до мого дому, під фальшивим приводом миру, щоб ви могли взяти те, чим ви були зрештою. — Гнів кивнув головою. — Ти справді такий тупий? Чи зневірений? Ти знаєш хто я. На що я здатний.

Тому, можливо, це нахабство і дурість. — Мій чоловік стояв, від його невдоволення повітря аж померзло. Лід вкрив сходи на помості. — І ти наважився стояти тут, брехати мені в обличчя, і вірив, що тобі це зійде з рук.

Сурсея ступила вперед, дістаючи щось, що вона сховала в рукаві. Зброя, без сумніву. Вона закипіла, висмикуючи лезо. — Ваша дружина буде... Гнів ледь глянув у її бік, заморозивши її на місці, як це зробив із перевертнями, які напали на нас.

Одна справа побачити замерзлого вовка, і зовсім інша побачити людину, закуту в товсту крижину. Її спіймали на крику, її обличчя було спотворене від болю чи люті. Нам не пощастило, що вона померла,

вона була безсмертна, згідно з розповідями Нонни, але принаймні її прир учили на деякий час, заморозивши в стражданнях.

Мені анітрохи не шкода Сурсеї. Вона ніколи не мала намагатися мені погрожувати. Особливо після того, як вона прокляла Гніва і забрала нас одне від одного.

Ніби він думав про те саме, згадуючи ніч, коли мене вкрато прокляття, температура знову впала, кімната набула блакитного відтінку, ніби самі стіни промерзли до кісток. Усі смолоскипи та величезний камін тепер мали сенс, повітря було таким холодним, таким жорстоким, що смерть причаїлася, як собака, що нюхає залишки біля м'ясної крамниці.

Пожежі дали трохи перепочинку від інакше невблаганної атмосфери.

Гнів був добре і справді підштовхнутий за межі свого гріха.

І вампір це визнав. Він підняв руки на знак капітуляції. — Я не хочу війни.

— Враховуючи, що мої елітні війська щойно знищили кількох вампірів, які таборували на околицях мого кола, і кількох на території замку, я думаю інакше.

Я зберегла нейтральний вираз обличчя, не бажаючи показувати своє здивування. Логічно я розуміла, що у Гніва не було часу поділитися тим, що він дізнався, але я хотіла, щоб він згадав *щось* до їх прибуття. Не перешкоджаючи льоду, що тепер покривав підлогу, Гнів повільно спустився сходами, головний хижак, що прокрадався. — Є щось, що ти хотів би зізнатися? Зараз саме час.

В очах Блейда, які інакше залишалися без емоцій, промайнув розрахунок. — Яприніс захист. Усі знають, що подорожувати королівством небезпечно. Менші демони, заблукані душі.

Принц Гніву тепер стояв у межах досяжності руки від вамп іра.

Напруга наповнювала тронний зал, і я боролася з бажанням стати поруч зі своїм чоловіком. Це був його бій, його хід.

Схоже, демони-солдати відчували той самий примус, можливо, це був гріх, до якого вони всі приєдналися. Їхня потреба виплеснути свій гнів і бити будь-кого, нахабного, щоб збрехати їхньому королю. З огляду на те, як Гнів схилив голову, я уявила, що це саме те, що зробив Блейд. Дурний. Це був крок, про який він, безсумнівно, пошкодує. Хоча мені теж було його не шкода.

— Вас супроводжувала одна з найзлісніших істот на землі. Скільки вампірів вам справді знадобилося, щоб захистити вас? — Його погляд

перевів на застиглу відьму. —Аніре ?

Другий командувач Гніву дозволив повільній, мерзенній посмішці розповзтися по його обличчю на виклик свого короля. Демон кивнув, показуючи, що настав час відкрити все, що вони обговорювали раніше. Як колишній боєць, Анір, ймовірно, чекав цього моменту, сподіваючись, що він дійде до цього. Людина вклонилася, потім вийшла з кімнати, підосви його чудових черевиків ляскали об мармур. Мій чоловік знову звернув увагу на вампіра.

— Останній шанс, Блейде. Скажіть мені справжню мету вашого візиту, і ви підете неушкодженим. Збрешіть, і ви за це постраждаєте. Непокора впала на вампіра, як королівська мантия. —Я казав вам. Я тут, щоб укласти з вами союз заради мого принца. На відміну від богині смерті, ми не хочемо розривати це царство на частини.
—Дуже добре.

Тон Гніву був оманливо спокійним і чітким. Не більш загрозливий, ніж кілька сніжинок, що ліниво падають з неба в безхмарний день. Я побачила правду того, що це означає, і здригнулася. Це не був заспокійливий спокій, який вказував на спокій чи безтурботність; це був заряджений спокій, від якого волосся на моїх руках ставало дибки. Холодна поведінка Гніва мала заманити його супротивника в помилкове відчуття безпеки, коли наближалася справжня загроза.

Зараз ми були в центрі шторму, балансуючи на прірві того, що обіцяло бути найгіршим із того, що мало статися. І вампір навіть не підозрював, що спустив лавину, яка незабаром поховає його.

Через кілька секунд подвійні двері розчахнулися, і Анір увійшов попереду прикутого в'язня. Гвардійці стояли з боків білявої жінки з мечами наготові .

Мої риси обличчя залишалися незворушними, коли вони наблизил ися до помосту, але я краєм ока стежила за Блейдом. Він здригнувся, щойно побачив дівчину. Гнів також впіймав його погляд; він дозволив найменшому натяку на усмішку викривити свої губи.

— В'язень, ваша величність. — Анір відійшов убік і дозволив прикутій жінці підійти. Перш ніж вона посміхнулася досить широко, щоб показати ікла, її червоні очі видали її за вампіра. Незважаючи на грубе прядене плаття, яке вона носила, пихатий нахил її підборіддя вказував на високопоставленого члена їхнього двору. Вона проігнорувала Блейда й перевела свій примружений погляд на мене. Щось на зразок тривоги

промайнуло на її обличчі, перш ніж вона знову прийняла той безтурботний вираз.

Гнів не турбувався знайомствами чи приємностями. — Це був один із вампірів, яких мої війська знайшли на території Дому Гніву. Ви впевнені, що ти не хотіла би мені зараз нічого сказати, Блейде? —

Вампір зціпив зуби, повільно похитавши головою. Гнів подивився на в'язня зі смертоносним вогнем в очах. — Одягніть прикрасу.

Анір підніс дивне намисто. Краплеподібний рубін завбільшки з яйце висів на золотому ланцюжку, наче сплеченому з якогось органічного матеріалу. Неприємне відчуття змусило мене сидіти склавши руки, не бажаючи наближатися до будь-якої магії, що виникала від прикраси.

— Ні. — Жінка була або безстрашна, або дурна. А може, вона знала, що вдома на неї чекає гірша доля, якщо вона зрадить свого принца.

Блейд залишався стоїчним, коли охоронці схопили її, змусивши встати на коліна. Анір накинув намисто на голову й швидко відступив.

З'явилася мерехтлива, майже прозора вуаль, що вкривала все її тіло.

Воно тануло в її шкірі, і я з жахом спостерігала, як її волосся змінилося з золотистого пшеничного на темно-коричнєве. Її бліда шкіра стала бронзовою, а риси обличчя поволі набули знайомої форми серця. Я стояла, хитаючи головою. — Як це можливо?

Вампір поглянула на мене, її очі блиснули від теплих карих до рожево-золотистих. Обличчя, яке дивилося на мене, було моє власне. Ідеальна копія.

Мурашки по шкірі піднялися по моєму тілу. Це було як дзеркало. Не так знайомо чи втішно, як бути близнюком, а нав'язливо чужим способом, який змусив мене почуватися вразливою. Кожна деталь, від мого останнього шлюбного тату SEMPER TVVS, яким поділився Гнів, до нашого татування зв'язку, вони також були на вампірі.

Я притиснула руку до грудей, і вона зімітувала рух. Це було моторошно, коли хтось копіював ваші дії менше ніж через секунду після того, як ви рухалися. Мій погляд зупинився на прикрасі, і я раптом зрозуміла, що таке органічний матеріал: моє волосся.

Якимось чином вона отримала замок і здійснила темну магію. Про це нас завжди попереджала бабуса Марія і ось чому вона наполягла на тому, щоб ми спалювали обрізки нігтів і волосся. Я думала, що вона надто обережна й забобонна. І все ж вона мала рацію. Ворог використав їх проти мене. Якщо бабуса нас боялася, то навіщо нас було захищати?

У мене не було часу розбиратися з теоріями. Гнів глянув на мене з незбагненим виразом обличчя. — Запитайте її, якою була її місія. Зрозумівши, що він насправді мав на увазі, я схилила голову. Я прошепотіла латиною, щоб витягнути з неї правду. У неї було якраз достатньо часу, щоб кинути на Блейда стурбований погляд, все ще на моєму обличчі, перш ніж заклинання накинuloся й схопило її. — Чому вас сюди послали?

На відміну від моєї близнючки, її воля була не такою сильною; вона легко зламалася. — Щоб спокусити короля.

Лють підживлювала мою магію, і я встромила в її розум, вимагаючи більше правди. — З якою метою?

По її щоці скотилася сльоза. Моя щока. — Щоб відволікти його.

— Від чого? — Мій голос був низьким, кошмарним від сили. —

Розкажіть мені деталі вашої місії.

Вона важко ковтнула, слова пекли з її горлі, щоб вирватися назовні. — Щоб відволікти його, поки Сурсея позбавить вас дієздатності та відведе до вампірського суду.

— ЧОМУ? — Тепер я тремтіла від люті. Вони наважилися прийти сюди, щоб знову розлучити нас.

— Не знаю! Мені було сказано лише розважати короля, доки вас не усуну ть.

Здійснюючи такий швидкий рух, якого жоден смертний не міг би досягти, Гнів раптово опинився позаду вампіра, який носив моє обличчя. Вираз його обличчя був найхолоднішим, який я коли-небудь бачив.

Тут була справедливість у чистому вигляді. Це не було ні добрим, ні милосердним. Ні добро, ні зло. Це було просто, жорстоко. Як природа. Гнів схопив її за голову й повернув, нудотний тріск показав, що вона не доживе до ще однієї ілюзії. Гнів ще не закінчив. Замість того, щоб дозволити її тілу впасти на підлогу, він вивернув його сильніше, відриваючи її голову від плечей голими руками.

Я важко ковтнула, коли моє обличчя повільно тануло в її власному. Крові не було, враховуючи, що вона вже була мертва. Без крові. Але раптовий кінець... остаточна її справжня смерть... змусила мене здригнутися. Блейд холодно дивився на цю сцену, хоча я помітила, що одна рука була скручена на його боці.

Гнів сказав, що він мав можливість залишити це коло неушкодженим. І

хоча вампір буде звільнений, він, безумовно, не залишить це без втрат. Він просто не прийшов у тому вигляді, якого він очікував. Дурень, що він намагався обдурити диявола.

Мій чоловік передав відрубану голову Блейду. — Віднеси це своєму принцу. Якщо він знову спробує вкрати мою дружину за допомогою салонних хитроців або будь-яким іншим способом, ми з моєю королевою усунемо всіх вампірів із цього царства.

Блейд узяв голову, міцно стиснувши щелепу. — Це була його наречена. — Тоді йому слід було більше дбати, щоб захистити її від своїх ворогів. — Гнів переступив через тіло, ставши ближче до посланця вампіра. Це був тонкий маневр, який також заблокував мене від будь-якої спроби відплати. — Натомість він послав її сюди, щоб трахнути мене, а ти використав відьму, щоб викрасти мою дружину. Ви справді думали, що ілюзія спрацює? Щомною так легко буде маніпулювати неякісна магія? Що я хоча б на секунду переплутав би її зі своєю дружиною? — Демон нахилився. — Ти бачив трохи *того*, на що здатна моя королева. Якщо я не вб'ю тебе першим, це зробить вона. А тепер геть до біса з мого кола. І не повертайся, якщо не збираєшся почати війну.

Розділ 16

— Я не хотіла думати, що Вітторія серйозно думає про вампірів, — сказала я, коли Гнів мовчки увійшов до кухні. Швидко наближався світанок, але я не могла заснути. — Або вони використовують її інформацію, щоб самостійно спланувати іншу проблему.

Я повернулася до рубання зелені, а він попрямував до морозива. Запашна петрушка й кріп наповнили повітря, запах свіжий і бажаний після останніх кількох жахливих годин.

Моя сестра та бабуся Марія в Царстві Тіней. Вампіри.

Це була ще одна емоційно насичена ніч, і хоч би яким виснаженим було моє тіло, спати здавалося неможливим завданням. Надто багато думок і турбот витало в моїй голові. Кожного разу, коли я думала, що знаю, з чого почати розплутувати цей безлад, нова нитка зав'язувалася сама собою. Треба було з'ясувати вбивство чи вигадку вбивства Вести, зняти решту мого прокляття та виконати нашу шлюбну церемонію, щоб скріпити наші обітниці.

Церемонія, про яку Гнів не згадував і не наполягав на ній навіть після того, як вампіри спробували нас розлучити. Якщо ми завершимо зв'язок, я уявляла, що будь-які майбутні спроби викрадення закінчатся. Щось, про що Гнів, безсумнівно, думав, але жодних домовленостей не було зроблено. Я хотіла вірити, що це так, щоб я могла продовжити розслідування вбивства Вести, не ставши офіційно членом Дому Гніву, але закралися сумніви.

Я подумала про те, що моя сестра сказала про те, що Гнів не може віддати мені своє серце. Якби його прокляття, було втратити все, що він любив, а я все ще була тут...

Я важко ковтнула і подрібнила трави з більшою силою, ніж потрібно. Мені довелося розставити пріоритети для своїх цілей, і засмучення через Гніва мало бути останнім. Мені спочатку потрібно було зосередитися на пошуку доказів того, що Веста жива. Тоді я зможу знайти спосіб врятувати Вітторію від кривавої відплати, а потім зняти замок від чар.

—З тобою все гаразд? —спитав демон, дивлячись, насупивши лоба, як мій ніж атакує обробну дошку. —Це через Першу Відьму?

Я невимушено підняла плече. Після того, як Блейда випровадили із замку, Гнів наказав відвести Сурсію в підземну камеру, де вона замерзне, а я прокралася на кухню. Мені потрібно було творити. Зробити щось знайоме й заспокійливе, щось таке, що нагадало мені, що я більше, ніж заклата богиня, чия близнючка потенційно вбивала членів конкуруючих демонських дворів або звільняла їх, чия сім'я могла бути справжніми лиходіями в дуже складній, кошмарній казці. Чий чоловік ніколи не міг по - справжньому любити мене вільно, і чий список ворогів і труднощів, здавалося, зростає з кожним днем.

Мені було неприємно думати, що звідси може статися ще щось гірше.

—Як ти думаєш, чого хотів від мене їхній принц?

—Пити ?

Я привернула увагу до нього. Спочатку я подумала, що він мав на увазі, що вампір хотів мене випити. Усміхаючись, Гнів підняв пляшку ігристого демонового вина. Я кивнула, і він налив мені склянку, перш ніж схопити пляшку блідо-фіолетового лікеру, якому він віддавав перевагу, і подати собі щедрю кількість .

Він сьорбнув, потім прихилився до прилавка, дивлячись, як я споліскую зерна каннеліні з тихим захопленням, заінтригований, коли я почала м'яти їх у мисці, поки вони не стали достатньо гладкими, щоб розтікатися. Я також ще не була впевнена, що готую, але мала уявлення про те, який я хотіла би мати на смак. Сподіваюся, це буде добре.

— Щоб відповісти на ваше запитання, — сказав він, — я підозрюю, що він хоче отримати твою владу, враховуючи бурхливий стан його двору. Королівські вампіри мають здатність підкорити когось. Усе, що мав би зробити принц, це дати тобі трохи своєї крові, і ти, по суті, зробила б усе, щоб догодити йому, сподіваючись на більше.

Яподрібнила два великі зубчики часнику, потім зняла цедру з лимона, а потім розрізала його на четвертинки, щоб вичавити на пюре з квасолі.

— Вони могли прийняти альянс Вітторії. Твій брат згадав, що вона теж їх шукала. Вона також повністю відновлена. Я все ще лише тіньова відьма. Вони знали, що це розлютить тебе, тому це був досить великий, відчайдушний ризик. Я не бачу цінності в тому, чого вони намагалися досягти, коли у них був хтось, хто бажав стояти поруч з ними.

—Твоя сестра панує над смертю. Вони нежить. З примхи вона могла вирішити, що більше не хоче з ними добре гратися, і вони припинили б. Вибір викрасти тебе був найкращим варіантом. Незважаючи на ризик, якби вони досягли успіху, це вирішило б багато їхніх проблем. Ти також не володієш повною владою, що полегшило б тобою маніпуляції для їхнього принца. План був досить пристойний. Але вони не планували щось одне. —Що тоді ?

—Тебе неможливо повторити.

Я кинула на нього сардонічний погляд. —У мене є близнючка .

—Це не має значення. —Гнів підняв плече. —Я завжди тебе знав. І завжди буду. Твоя душа кличе мене. Це відчуття повернення додому. Миру. Жодна магія не зможе це повторити. —На секунду я забула, як дихати. Ми дивилися одне на одного, і через мить губи Гніва викривилися в тривожній посмішці. —Крім того, нікому не вдається дивитися на мене з такою люттю та бажанням, як ти.

— Ммм. — Я посміхнулася і злегка похитала головою. — Я бачу, правда вийде назовні.

Коли Гнів так говорив, важко було повірити, що він мене не любить. — Як я все ще тут? — запитала я, відкладаючи ніж. — Твоє прокляття...

Він зробив ще один ковток свого напою, потім обняв мене рукою, притягаючи до себе. — Якщо ти не заперечуєш, я б краще не говорив про це сьогодні ввечері. — Принц припав губами до моєї скроні в цнотливому поцілунку. — Я обіцяю, що ми це зробимо. Скоро. Але не зараз.

Я вивчала його особливості. Напруга в його щелепі, лютість в його очах. Здавалося, демон потребує перепочинку від наших кошмарних кількох годин, тому наша розмова могла почекати.

— Гаразд. — Я натягнуто посміхнулася йому й знову зосередилася на їжі. Він переїхав на інший кінець кухонного острова, давши мені багато місця для роботи. — Щоти думаєш про те, що Блейд сказав про незвичайну супутницю Вікторії?

— Марселла?

— Ммм-ммм. — Я зачерпнула цедру лимона й посипала нею квасоллю, а потім швидко додала трави. Я капнула оливковою олією, двома столовими ложками теплої води, потім додала сіль і свіжомелений перець. Кухарі Гніву мали в коморі пластівці червоного перцю, тому я також додала щедру щіпку їх. Я все перемішувала, доки все добре не перемішалось, потім додавала решту свіжої зелені, пластівців перцю та ще трохи оливкової олії. — Я не можу не запитувати, чи Веста прийняла нову особу чи відновила своє справжнє ім'я. Якщо вона той супутник демон-перевертень, про якого він говорив.

— Це пояснило б кров.

— Це також може пояснити, чому Веста не просто втекла до Царства Тіней. Якщо вона і демон, і перевертень, вона, ймовірно, не зможе подорожувати туди сама, як інші вовки. Правильно?

— Я б так уявив. Я можу туди подорожувати, бо я король. Але менші демони не можуть. Якщо Веста наполовину демон, я вважаю, що це, безумовно, завадить її здатності подорожувати туди самотійно, — сказав Гнів. — Хто був із твоєю сестрою, коли ти увійшла у Царство Тіней?

— Тільки Домі ніко.

—Альфа. —Гнів вийняв тости з духовки та поклав їх на блюдо. Не потребуючи вказівок, він намазав соусом з білої квасолі шматочки тосту й простягнув його мені, а потім подав і собі. Він відкусив і ненадовго заплющив очі. —Це дуже смачно.

Я спробувала власний шматок і щасливо зітхнула. Це був експеримент, і вийшло саме так, як я сподівалася. Воно було вершковим і ароматним і я почувалася живішою після пекельного вечора. Мені сподобалося, як це було просто, як кожен інгредієнт доповнював інший. Я відкусила ще один шматок, дозволяючи моєму розуму блукати можливостями. —Це добре як соус, але я також хотіла би спробувати його з куркою-гриль, заправленим зеленим салатом і, можливо, смаженим червоним перцем. А може, вишневий перець. Зробити із цього справжню їжу.

— Ммм.

Гнів відпив свій напій, потім доїв свій тост, перш ніж зробити ще один, між нами запанувала зручна тиша. З кожним укусом він, здавалося, все більше розслаблявся, втрачав частину напруги, яку мав у собі відтоді, як я покинула з Королівства Тіней і прийшли вампіри.

—Я думаю, що твоя теорія про те, що Веста не мертва, правильна, — сказав він. — Я ще не зовсім зрозумів, чи усвідомлює це Жадібність. Я схильний вважати, що він таки попався на хитрість і тому міг надіслати собі череп. Або, що ймовірніше, попросив когось із своїх найближчих охоронців надати докази, щоб засудити твою близнючку. Таким чином він не збреше про череп.

—Тож нам потрібно знайти Весту або змусити мою сестру зізнатися в тому, що вона зіграла роль у втечі Вести.

— Якщо твоя сестра справді допомогла їй утекти, вона має сказати мені прямо. Я відчую, якщо вона бреше, і віддам доказ Жадібності.

Що потім усуне кровну відплату, яку він отримав, і врятує мою близнючку від будь-якого з інших принців. Мені було нелегко змусити сестру заговорити, але я мала спробувати.

Наївшись досхочу, ми мовчки стояли з напоями. Гнів крутнув, дивлячись у свій келих, ніби замислившись. —Кулінарія нова.

Його визнання застало мене зненацька. Я ледь не вдавилася від наступного ковтка вина. — Що?

«До блокування заклинань ти не цікавилася кулінарією, —сказав він, звертаючи свою увагу на мою. — Ти виглядаєш розслабленою, коли

твориш, умиротвореною. Твоя смертна родина вчинила багато поганого, але я відчуваю, що вбивати їх бажання трохи менше, коли я бачу, як ти дивишся на смажений часник, наче це найдивовижніша річ у нашому всесвіті.

—Звичайно, окрім тебе .

— Це само собою зрозуміло. — Якимось чином Гнів вдалося повільно наблизитися до того місця, де я стояла. Моє серце калатало з кожним його розміреним кроком, його зосередженість падала на мої губи з нестримним бажанням. —Як я на тебе дивлюся, моя леді?

Голод, сирий і неприборканий, спалахнув на його обличчі. Не було жодного сумніву, що я збираюся стати його основною стравою. Я відкла ла свій келих убік. Моє дихання прискорилося в зарядженому очікуванні, коли він підійшов ближче; його хитрі очі, не помічали моєї реакції на його близькість, блиснули.

—Ти точно не схожий на те, що ненавидиш мене, демоне.

—Ненависть —це останнє, що я відчуваю, коли дивлюся на тебе.

Я хотіла, щоб він зізнався в коханні. Здавалося, він хотів. Я бу ла майже впевнена, що він ось-ось вимовить ці найцінніші слова, коли принц штовхнув мене об стільницю, а його рот натомість впав у мій .

Одна рука заплуталася в моєму розкутому волоссі, піднявши мою голову вгору, щоб провести своїм язиком по шву моїх губ, і мій рот розкрився інстинктивно, даючи йому доступ до смаку та дражніння. Його друга рука обхопила мене за талію, притискаючи мене до його твердого тіла. Кожен удар його язика посилав у мене смугу відчуттів, змушуючи мене вигинатися біля нього, шукаючи ще.

Гнів володів моїми устами з упевненістю партнера, який *точно* знав, як спокусити коханця належним чином і ретельно. Як цілувати з такою пристрасстю, такою силою, щоб і вкрати подих, і віддати його. Я присягалася, що він міг сказати, як сильно калатало моє серце і хиталися коліна, і що я не хотіла, щоб це почуття закінчувалося, тому що він цілував мене сильніше, вимагаючи від мого тіла насолоди, яку він пропонував, повністю віддатися поки він узяв мене на небо.

—Я збираюся з'їсти тебе прямо тут, на прилавку, моя леді».

Гнів проводив поцілунки з відкритим ротом уздовж вирізу мого ліфа, повільно стягуючи матеріал донизу, щоб оголити верхню частину моїх грудей. Його теплий язик вискочив, дратуючи мою тендітну плоть, а його друга рука ковзнула вгору й обхопила іншу частину грудей. Він

смоктав матеріал і стискав, кожен потяг його рота змушував жар у моєму живіті опускатися нижче.

Я притягнула його рот до себе, бажаючи його зжерти. Він торкнувся мене стегнами, а потім підступний принц проковтнув мій стогін, штовхаючи свій шовковий язик мені назад у рот. Одна рука впала на поділ моїх спідниць, його пальці загорнулися в матеріал, коли він повільно тягнув поділ вгору.

— Ти така неймовірно красива, Еміліє .

Гнів відсахнувся, дозволяючи нашим губам зависнути одне над одним, наше дихання змішалось в ледь помітному поцілунку, перш ніж він знову затиснув мої губи. Цей поцілунок був випробовуючим, всепоглинаючим. Це викликало у мене жагу до нього. Нарешті його пальці знайшли ту пульсуючу ділянку між моїми ногами, але якраз коли він збирався покласти край моїм мукам, у двері постукали. Гнів відвів свою руку й притиснувся своїм чолом до мого, лаючись.

— Я збираюся вбити і покалічити весь свій двір. Це ціле довбане царство, якщо хтось знову нас перерве. Сподіваюся, ти не заперечуєш керувати королівством нікчемності.

— Можливо, вони підуть, — запропонувала я, глянувши на штани Гніва. Богине вище, я хотіла цього всередині себе зараз.

Він усміхнувся й підняв моє підборіддя, проводячи великим пальцем по моїй нижній губі, поки вона не розсунулася. — Можливо. — Він знову поцілував мене, не відпускаючи, довго й довго. Пролунав ще один різкий стукіт, який розлучив нас. Гнів відступив і глянув на стелю, і я подумала, чи не дражнив він, що вбив би увесь свій двір. — Я позбудуся їх.

Через деякий час демон перетнув кухню й зламав двері. Хіть увірвався, усміхаючись, дивлячись на мою пом'яту зовнішність, а потім на вражаючу опуклість Гніва. — Справді? На кухні? — Він ляснув брата по спині. — Ти все ж можеш опинитися в моєму домі гріха, хтивий злочинцю. Гнів випустив глибокий, буркотливий звук роздратування, який мені здався надзвичайно милим. — Чого ти тут без запрошення, і чому б мені не вколоти тебе? — вимовив він.

— Ти тупий півень. — Хіть знайшов грушу у великій мисці для сервірування і підкинув її в повітря, а потім потер нею свій лацкан. Він перевіряв відтерті фрукти. — Ти запросив нас до Ями на світанку. Усі там, і перший бій готовий початися. Вони чекають на тебе .

—Яма? —запитала я, дивлячись між ними. —Це боксерський ринг? Легендарний і ексклюзивний. Це найкращий бойовий ринг у Семи колах. Ця сволота не дозволяє нам прийти і подивитися. — Хіть відкусив грушу, його вугільні очі заблищали від мого допитливого погляду. — Твій чоловік надає своєму двору спосіб звільнити їхній гріх вибору. Даючи смертним душам шанс на спокуту. Нудна ця частина. —І скоро буде бійка?

Хіть кивнув. —Від світанку до смеркання.

Ідея так довго йти куди завгодно після ночі, яку ми провели, змусила мене підкоситися в колінах. Гнів нічого не пропустив. За мить він знову опинився біля мене, торкаючись своїми губами моїх. — Я повернуся, як тільки зможу. Відпочинь .

Хіть пирхнув і доїв грушу. — Судячи з цього погляду, він тобі знадобиться.

Після того, як Гнів і Хіть пішли, я все ще не спала, тож я виріши ла трохи подосліджувати. Поки я знову не побачила свою сестру, мало що можна було зробити, щоб дізнатися про зникнення Вести, тому я взялася за наступний найбільший пункт у своєму списку цілей.

Порушення мого заклинання.

Завдяки глузливому коментарю Домініко про те, що моя мати має важливіші справи, я знала, що її там не буде, але все одно пішла до вежі Селестії. Якщо хтось і мав якісь тексти чи нотатки про блокування заклинань, то це була б Матрона проклять і отрути.

Має бути спосіб зняти заклинання, не жертвуючи своїм серцем. Я відмовлялася вірити, що Вітторія вирвала б його, це було моїм єдиним виходом. Якби я змогла розірвати заклинання самотійно, було б менше хвилювань. На одну причину менше для людей намагатися продовжувати розривати мене й Гніва.

—Привіт? Селестіє? —Я обережно постукала кісточками пальців по дерев'яних дверях, почекавши кілька ударів, перш ніж спробувати ручку. Вона легко повернулася, і двері відчинилися, відкриваючи порожню темну кімнату. З вікон, розташованих високо у вежі, проникало слабе світло, приглушене хмарним небом і останньою зимовою грозою.

Я зайшла і знайшла кілька свічок і ліхтарів, щоб запалити. Я поставила їх на стіл, завалений пучками трав і кошиками із сухими рослинами, а

потім окинула поглядом круглу камеру.

Здавалося, все було, як востаннє, коли я була тут. На камінній полиці лежав череп із викарбуваними на ньому таємничими символами, різні скляні банки, наповнені предметами, які постукували по стінках, статуетки, трави, спеції, сушені пелюстки, рідини різноманітних кольорів, казани та димлячі флакони невідомого походження. Але стос гримуарів і книжок — це те, що я збиралася зібрати. Коли я збрала пристойну купу, я витягнула одну з дерев'яних табуреток і сіла.

Моя мати, хоч як дивно було так думати про Селестію, мала докладні нотатки щодо різних засобів. Я погортала один гримуар, у якому були ескізи рослин разом із кількістю, необхідною для змішування ідеального тоніка. Отрути та зілля від кохання, від душевного болю, від розладу шлунка та головного болю, для прокляття ворога з бородавками чи віспом чи м'ясоїдною висипкою.

Я зупинилася, щоб прочитати один; приворот на забування.

Богине вище. На секунду я захвилювалася, що це було закляття, яке бабуса використала проти нас, але ми збирали могильний бруд лише для благословення наших амулетів. Ми ніколи не очищали камінь і не спали з ним під подушкою. Хоча я пам'ятаю, як одного разу дражнила цим свою подругу Клавдію, коли вона зізналася, що зробила щось подібне після того, як її коханий відмовився від неї.

ЗАКЛИНАННЯ НА ЗАБУТТЯ

Свічка з воску, три

Дерев'яна чаша, зроблена з

саджанця в лісі Червоного Дерева

Річкова вода, набрана в молодик, один стакан

Могильний бруд, одна

жменя

Чорний місячний

камінь, один

Квіти глоду, одна щіпка

Меліса сушена, одна чайна

ложка

Розмарин, одна гілочка

Тканина людини, яку ви хочете забути

Мелісу, розмарин і квітки глоду змішати з половиною річкової води. Повільно довести до кипіння і настояти. Додайте річкову воду, що залишилася, у дерев'яну миску, запаліть свічки та покладіть чорний місячний камінь у миску на північ. Посипати камінь брудом. Використовуючи тканину того, кого ви хочете забути, очистіть камінь і повторіть:
Земля, спогади в могилу відправити. Вогонь, горіти рази три.

Вода, для очищення поневолених емоцій. Я п'ю цей чай і наказую тобі покинути мене назавжди.

Випийте чай за один прийом, потім спите з каменем під подушкою до наступного повного місяця.

Це було одне з найпростіших заклинань. Я гортала сторінку за сторінкою нотаток, які поступово використовували сильнішу магію.

Селестія мала ліки від будь-якої хвороби чи прокляття.

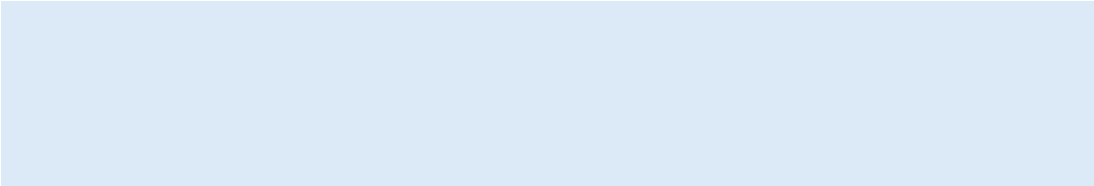
Те, що вона створила, справді вражало. Ябула вражена, усвідомивши, що обидві, Вітторія, і я певним чином переслідували її, коли ми були «смертними», моя сестра любила возитися з парфумами та коктейлями, а я любила творити на кухні. Відкинувши це тривожне усвідомлення, я діста ла ще один щоденник і погортала його ще.

Приміток про заклинаннях не було. Немає чарівних еліксирів, щоб вилікувати те, що мене хвилювало. Це було те, що я сподівалася знайти, але не очікув ала.

Якби блокування заклинань було так просто зняти, вони були б не дуже ефективними. Крім того, Гнів знав, що в мене є блокування заклинань, і він, ймовірно, змусив Селестію працювати над ліками, якби вона ще не спробувала сама. Незалежно від того, що Вітторія казала про те, що нашу матір відволікають інші примхи, я не думала, що вона буде сидіти склавши руки і дозволяти відьмам потенційно вбивати її дочок, не намагаючись врятувати нас. Щойно я переглянула ще один гримуар, коли натрапила на цікаву настоянку з жахливою назвою. Кровотеча серця .

Я провела пальцем по ілюстрованому флакону з блідо- фіолетовою рідиною, яку матрона набрала на поле, мій пульс прискорився від знайомої настоянки. У Гніва був цілий графин, наповнений такою ж рідиною. Я навіть спробувала його, коли вперше пробралася в його особисту бібліотеку.

Звичайно, це не могло бути те саме, але я затамувала подих. Здавалося, я читаю таємницю, яку він, звичайно, хотів би зберегти, але я мала знати, чи це те, що він п'є, і чому. Мою увагу привернув опис на відміну від заклинання пам'яті, це був лише простий список інгредієнтів разом із його використанням. Я читаю вголос для себе .

Щоб запобігти поганим наслідкам кохання
чи іншим сильним почуттям.

Я перечитала рукописну записку, чітко зобразивши її єдину мету.
Довелося помилитися.

Кровоточиві серцеві рослини були токсичними для смертних, але Гнів не був смертним. Я перечитувала список інгредієнтів, і мій шлунок скручувався вузлами. Пелюстки кровоточивого серця. Струб ванілі. Крапля олії лаванди. Бренді. Апельсинові кірки, висушені фіолетовим драконовим вогнем і поставлені на дистиляцію при повному місяці. Майже всі смаки, які я знайшла у тому лавандовому лікері. Той самий напій, який Гнів налив собі сьогодні ввечері. Ніч, наповнена високими емоціями.

—Богине вгорі.

Ось так прокляття не напало знову. Гнів чарівним чином притупляв свої емоції, не бажаючи знову закохуватися й розривати наш світ. Дивна суміш розуміння й жаху охопила мене. Я пригадала ту ніч, коли вперше побачив, як він пив це, ми щойно повернулися від матрони після купання в Мілководді Кресенту .

Він крокував і виявляв занадто багато емоцій. Щось я зауважила, коли попросила його сісти й припинити мене нервувати. Потім він кинув у відповідь і випив один напій, запропонував мені трохи, але я відмовилася. І невдовзі після цього він знову відновив холодну ефективність.

Сьогодні ввечері він був сильно поранений, лютий і, ймовірно, був близький до краю після того, як я вирвала правду про місію вампірів. І він розслабився незабаром після випитого. Я помилково прийняла це за їжу, яка живить його, тепер я знала, що справа не в алкоголі чи закусках, а в тоніку. Принаймні частково.

—Що ти зробив? —прошепотів я в порожню кімнату.

Мої плечі опустилися вперед, поки я продовжувала дивитися на інгредієнти. Якби Гнів не знайшов способу міцно замкнути свої почуття, мене б знову вирвало. Я знала, що, логічно, він зробив це для нас, і все ж моє власне серце боліло від усвідомлення того, що мій

чоловік не міг дозволити собі любити мене. Він навіть зайшов так далеко, що магічно зв'язав себе.

— Леді Еміліє? — Фауна увірвалася, її червона нічна сорочка нагадувала мені вирване серце, а потім різко замовкла, побачивши мій вираз обличчя. — Що не так?

Я ще раз глянув на заклинання, дозволяючи своїй люті замінити смуток. Я не була засмучена Гнівом; Я була розлючена нашими обставинами. На людей, які були настільки охоплені ненавистю, що вони пригасили вогонь нашої любові. Я дивилася на Фауну, мої руки стискалися в кулаки.

— Я хочу покінчити з цим прокляттям раз і назавжди. Я хочу зламати заклинання. І я хочу повністю претендувати на свого короля. Обличчя моєї подруги розпливлося в чарівній, лютій посмішці. — Тоді приступаймо до роботи.

Розділ 17

— Ми повинні почати з одного прокляття за раз». Я підсунула кілька щоденників туди, де біля мене сіла Фауна. Я коротко розповіла їй про те, що я відкрила, і на її обличчі з'явилася похмура рішучість. — Блокування заклинань технічно не є прокляттям, але я також хотіла би побачити, що ми можемо знайти про це. Варіанти, як його зламати. Якщо його хоча б можна зламати, окрім видалення серця. Будь-які можливі наслідки.

— Так, — сказала Фауна, дивлячись на здоровенний гримуар. — А як щодо прокляття його величності?

— Пріоритет. Що ми знаємо про це?

— Сурсея відлила його після того, як принесла кровну жертву богині. Це привернуло мою увагу. — Ти знаєш, який?

Моя подруга похитала головою. — Його величність намагався це з'ясувати, але згадує лише, як вона заклинала пролитою кров'ю. Темна магія вимагала жертв. Кров. Кістки. Усе те, від чого нас застерігала бабуса Марія. І все ж щось тут не мало сенсу... — Навіщо богині потрібна жертва крові?

Фауна кліпала очима, ніби здивована. — Бо так завжди роблять відьми. І урок, який мені навчили досі, полягав у тому, що відьмам не можна довіряти.

— Чи хотіла б ти перевірити теорію? — запитала я, виношуючи план. В її очах спалахнуло хвилювання. — Чи потрібна кров? — Я кивнула, і її посмішка стала ще ширшою, коли вона витягла тонкий кинджал, який

сховала під своїми спідницями. Іноді я забувала, що її гріх поєднується з гнівом і що кровопролиття змушує її душу співати. — Кому я роблю пропозицію?

— Богиня люті.

Благослови її готовність допомогти! Фауна не вагалася, вона вколола палець і вичавила кілька крапель крові на свічку, а жертва диміла в мерехтливому полум'ї. — Я прошу богиню люті вийти.

Ми сиділи мовчки, обидві напружені, поки я чекаа, щоб відчути будь-які ознаки того, що магія під рукою. Будь-яке магічне потягнення або тремтіння, щоб прислухатися до чийогось заклику. Фауна зморщила лоб, коли вона подивилася на мене. — Щось?

Я на секунду заплющила очі і спробував щось побачити. — Ні.

Вона додала ще одну краплю крові і повторила свою молитву. Я заплющила очі, наполегливо зосереджуючись ще хвилину. Потім дві. Ще не було внутрішнього бажання йти до неї, виконувати її накази. Я почувалася як завжди. Як я і підозрювала. Я подумала про свою матір, Стару, яку покликала будь-яка істота чи істота, яка пролила кров, і наказала їй стати на свій бік. Це було смішно. Кров використовувалася для виклику демона, але тільки в поєднанні з кількома іншими предметами. Більшість із них були специфічними для кожного принца-демона разом із певним заклинанням.

— Можливо, це тому, що ти не повністю відновилася. — Фауна звучала невпевнено. — А може, жертва була недостатньо великою.

Я похитала головою. — Перш ніж ти почнеш жертвувати чимось більшим, я хотіла би перевірити це на своїй сестрі. Вона повністю

відновилася і повинна прислухатися до заклику, якщо магія кривавої жертви справді діє на богиню.

Брови Фауни піднялися майже до лінії волосся. — Якщо його величність дізнається...

— Я візьму на себе повну відповідальність. Будь ласка, — додала я, коли вона вагалася, — спробуй.

— Сподіваюся, ми обоє не пошкодуємо про це. — Вона глибоко вдихнула й втиснула лезо в інший палець. — Я молюся, щоб богиня смерті вийшла.

Напруга закралася в камеру, і повітря раптово стало холоднішим. Тіні від свічок і ліхтарів навіть замерехтіли грізніше. Смерть може причаїтися, але це може бути просто бажання моєї уяви. Миобидві чекали, затамувавши подих, що щось станеться. Минув напружений момент, а за ним інший. Вітторії не було. І, на щастя, жоден Гнів не прийде, щоб зірвати наше випробування викликом богині.

Я видихнула. — Я спробую своєю кров'ю.

Власним кинджалом я вколола палець. Замість того, щоб крапля впала у полум'я, я стояла і тримав руку над черепом. — Я прошу богиню смерті вийти.

Частина мене вірила, що пориви вітру надворі дещо сильніші, що стихія якимось монументальним чином відреагувала на магічне прохання, але я знала, що в глибині душі нічого не змінилося. Навіть з моєю кров'ю напівбогині цього було недостатньо, щоб викликати повне божество. Це означало, що відьми або знали це та навмисно вводили своїх ворогів в оману, або вони самі були введені в оману.

— Мені потрібно потрапити в Царство Тіней. — Я повернулася туди, де Фауна все ще сиділа на краєчку стільця. — Я спитаю свою сестру, що вона знає про заклинання з кров'ю.

А потім я знайшла би спосіб накласти на неї ще одне заклинання правди й дізнатися, які ще таємниці вона зберігала. Переважно, якщо вона випадково дізналася, куди подівся якийсь командир.

Це зайняло більше часу, ніж я хотіла би витратити на пошук гримуарів і Фауні навіть вдалося переконати мене зробити перерву, щоб відвідати Яму, щоб побачити один із боїв, але зрештою ми натрапили на заклинання закликати перевертня. Ми зібрали всі інгредієнти, а потім Фауна тихо спостерігала, як я встановлюю це та починаю в иклик.

У соляному колі я посипала вовчою губою північну, південну, східну та західну точки перед тим, як прошепотіла заклинання. На відміну від того, як я викликала Гнів, результати цього кола були майже миттєвими. Домініко з'явився в буркотливому вибуху магії, який мало не відкинув мене назад. Він обернувся, сяючи очима, коли оглянув баштову камеру. Соляне коло. Мій друг-демон, який насмішкувато помахав йому пальцем. І тоді він звернувся до мене. Його пазурі вистрілили.

—Ти пошкодуєш про це, тіньова відьмо.

—Якби я отримувала монету кожного разу, коли чую це, Жадібність мав б привід для тривоги.

—У нього вже є багато причин боятися мене.

Мій холодний погляд пробіг по перемиканню передач, подібно до того, як він дивився на мене минулої ночі. Важко повірити, що минуло лише кілька годин, відколи я востаннє його бачила. На ньому не було сорочки, а штани були напіврозв'язані. Тонке волосся сідало йому в штани, між скульптурними м'язами живота. Деякі шрами, схожі на сліди від кігтів, псували бездоганну шкіру оливкового кольору. Його темне волосся було скуйовджене чи то від сну, чи від якоїсь іншої діяльності, якою він займався перед сном. Ідея зіпсувати його зустріч принесла мені занадто багато дрібної насолоди.

—Я хочу поговорити з Вітторією.

Домініко відкрив рота, мабуть, щоб заперечити, а потім різко його закрив. Він не хотів відповідати «так», але не міг відмовити. Вітторія чітко заявила, що хоче, щоб я її відвідала .

— Добре. — Його увага звернулася до Фауни. — Вона залишається тут. Це мене цілком влаштовувало. Ми з Фауною вже вирішили, що вона охоронятиме моє тіло, поки мій дух подорожуватиме до Царства Тіней. Я підняла плече й опустила його, наче розглядала його прохання. — Дуже добре. Ти готовий ?

—У мене не так багато вибору, чи не так? —огризнувся він і жестом покликав мене підійти ближче. Я невпинно зробила крок уперед, потім зупинилася, знову розглядаючи його. Домініко кинув на мене злий погляд. —Мені потрібно скріпити наші тіла. — На мій вираз жаху він прогарчав: —Мої пазурі підійдуть. Стань переді мною.

Всупереч своєму внутрішньому попередженню не допускати, щоб знаряддя смерті перевертня були поблизу мого тіла, я зробила, як він просив. Домініко повернув мене, поки моя спина не притиснулася до

його грудей. Він підчепив свої руки під моїми, вп'явши кігті в кожне плече. Мої зуби зціпились від болю, але я відмовилася, щоб перевертень відчув, як я здригнула ся.

— Моя леді. Зачекайте. — Фауна зробила крок до нас із занепокоєнням, коли кігті перевертня вп'ялися далі. Раніше мене лише викликали до Королівства Тіней, я ніколи не була тою, хто ініціював, тому я не знала, чого очікувати з точки зору магічної винагороди.

Проте щось не мало сенсу.

Мої зуби скрипнули, коли його кігті подовжилися, ледь не вдарившись об кістку. — Чому наші тіла повинні бути скріплені, щоб увійти в духовну сферу?

Домініко підніс рот до мого вуха: — Хтось щось сказав про Царство Тіней?

У блискучому вирі сили з'явився портал. Перш ніж я встиг ла повернути до Фауни, Домініко підняв мене і стрибнув через нього. Магія засмоктувала й тягла мене, було відчуття, наче ми ступили в серце урагану, і єдине, що прив'язувало мене до тіла, це кігті перевертня. Майже так само швидко, як це почалося, ми вийшли з порталу в кімнату, яку я добре знала. Будь-яка дезорієнтація, яку я відчувала через портал, зникла майже миттєво.

Домініко відпустив мене й відійшов, спостерігаючи, як моя увага метається по простору. Вапнякові стіни та підлога. Маленька шафка, поставлена в кутку, де, як я знала, містилося кухонне приладдя, дві обробні дошки, ножі, миски. Я була у монастирі. У цій кімнаті ми з Антоніо востаннє разом готували брускетту. Прямо перед тим, як мій світ

перевернувся. Мене охопила хвиля смутку, коли я згадала про свого старого друга та про те, як жорстоко його вбили.

— Кров і кістки. — Я притиснула руку до плеча й різко глянула на перевертня. — Чому ми тут?

— Ти хотіла поговорити зі своєю сестрою. Ось де вона.

— Майже всі принци пекла шукають її, і вона прийшла в найочевидніше місце.

— По-перше, на даний момент демони не можуть покинути Сім кіл. І по-друге, ваш земний дім, мабуть, останнє місце, де вони очікують її знайти, враховуючи саму вашу реакцію.

Моє серце билось дуже швидко. Вітторія прийшла додому. До

смертного світу. Частина мене хотіла проштовхнути повз перевертня і побігти до дверей. Натомість я залишилася замороженою .

Мені дуже хотілося помчати додому, щоб бабуся приготувала солодку рікотту й пригостила моє волосся назад, пояснивши, що все буде гаразд. Що останні кілька місяців були лише кошмаром, дивним гарячковим сном, викликаним її забобонними оповідками. І, можливо, забагато вина. Це цілком може бути ілюзією. Можливо, я все ще була у нашій тратторії, і застереження бабусі про те, що море хвилює диявол, були правдою. Можливо, все це було вигадкою, результатом уяви, добре підтриманої читанням книжок. Можливо, ми з Клаудією напилися до ступору й вигадали цю неймовірну казку про проклятого диавола. Нервовий сміх підхопив моє горло. У якийсь дивний спосіб бути частиною історії мало сенс. Особливо, коли я зіткнулася з моєю поточною реальністю.

Я могла би піти додому. Я глибоко знала, що бабуся прокляне мене, якщо я її про це попрошу. Я уявила, що вона надто охоче підіграє моїй фантазії про заперечення, знову змусить мене ненавидіти сімох принців пекла й боятися їх. Вона вкрала б мої спогади, і я жила б нормальним смертним життям, помираючи в поважному віці в оточенні онуків і зморшкуватого чоловіка.

Можливо, час від часу я мріяла про красивого диявола з привабливими золотими очима, думаючи, що він просто персонаж любовного роману, який я колись читала. Якою б спокусою не було забути свій душевний біль і зраду, я не хотіла платити знову, ціною була б втра та Гніва.

— Як тобі вдалося привезти нас сюди? Ми не використовували ворота.

— Я зустріла суворий погляд Домініко, коли розбиралася в цьому сама. Тоді я зрозуміла. — Відьомська магія лише замикала тих ззовні, вони не заважали вам виводити когось іншим шляхом.

І тому Заздрість не зміг *телепортувати* нас у це царство до того, як ми пішли у Дім Гордості, тому що, наскільки я пам'ятаю, це можна було зробити лише в дні до та після повного місяця.

— Перевертні не мають справ з відьмами, — сказав Домініко. — Вони на крок від демонів. І нам не потрібно проходити через ворота, щоб отримати доступ до інших сфер, як це роблять інші.

Але богиня, навіть із пекла, явно була захищена від цієї ворожості. Я згадала, як вовки поклонялися вищим силам, можливо, це була сила

магії, яку вони поважали. А може, по-своєму, вовк піклувався про мою близнючку, хоча почуття, здавалося, не повернулися. Моя близнючка була досить байдужа до свого останнього коханця, що змусило мене задуматися, чи вона піклується про когось іншого, чи вона взагалі здатна на таке почуття, чи просто використовує вовка кількома способами.

— Чи працюють портали для принців? — Запитала я .

— Ні. Мій... вовк подбав про те, щоб жоден демон зараз не міг використовувати портал.

Я вивчала його. Домініко явно збирався сказати щось крім «вовка». Це змусило мене згадати таємничу Марселлу, про яку згадував Блейд.

— Нещодавно я почула чутку від вампіра. — Фраза, яку моє смертне я, ніколи б не уявило вимовити. — Він згадав зустріч із Вітторіє ним напівдемоном-напівперевертнем .

Домініко пирхнув. — Вампіри брехуни. Ти не можеш довіряти жодному слову, яке виходить із їхніх ікластих пащ. Жоден перевертень ніколи не опуститься так низько, щоб лягти в ліжку з демоном. Принаймні, якщо він хотів би зберегти хоч якесь поважне становище в зграї.

— Удай, ніби це можливо. Чи зможе вовкулака з демонською кров'ю подорожувати до Царства Тіней?

— Я ж казав тобі, — проскреготів Домініко крізь зціплені зуби, — вампіри брешуть.

Гнів нічого не згадував про брехню Блейда. І він точно мав би, оскільки це довело б правильну нашу теорію про те, що Веста жива. Домініко щось приховував, і ніякі знущання не змусили б його заговорити. Також не залишилося поза увагою, що він дуже швидко вказав на «нього » як на винуватця, який уклав демона в ліжку. Я могла би використати заклинання правди, але мені потрібно було залишатися в його милості, щоб він відвіз мене додому. — Де Вітторія?

Домініко попрямував до дверей. — Я зараз проведу тебе до неї.

Ми не розмовляли, рухаючись через тихий монастир. Мумії вишикувались обабіч нас, їхні мовчазні, неживі очі дивилися на нас, але не бачили, як ми проходимо. Над нами на кроквах пташка змахнула крилами , усе було настільки схоже на те, коли я була тут востаннє, що змусило мене проковтнути дискомфорт, що наростав. Мені стало цікаво, де святе братство, чи не підстерігають вони нас. І вони були не єдиними ворогами, про яких слід турбуватися.

Я все ще відчувала те саме відчуття потойбічної присутності, ніби демони Умбри ховалися в тіні, спостерігаючи за кожним моїм кроком, щоб доповісти тому принцу пекла, який найняв їхні послуги. Тільки цього разу я хотіла, щоб вони пішли за своїм господарем.

Якби привидоподібні демони справді були там, то, можливо, Заздрість дізнався б, де я, і залишив бійку в Ямі та з'явився, як він часто робив. Цього разу його втручання не було б небажаним, знак того, що в моєму світі все змінилося. Хоча все це не мало значення, оскільки всі портали та ворота були замкнені, і принци не могли піти, якби й спробували. — Чи ти ...

— Спокійно. Нам не потрібне втручання братства. — Домі ніко штовхнув задні двері, їх петлі голосно скригнули, він висунув голову й прислухався. Був пізній день, коли ми вийшли із Семи кіл, але тут уже зовсім вечір.

Ми ступили в приємну ніч, і я вдихнула знайоме повітря, яке пахло апельсиновим цвітом і плюмерією. Зірки мерехтіли над головою, наче вони знали таємницю й раділи перспективі її відкриття. Замість відчуття, ніби я нарешті повернулася додому, тепер тепло було майже неприродним, задушливим і гнітючим. Це змусило мене жадати снігу та льоду та демона, який цим керував.

Коли ми переходили мовчазне подвір'я, я глянув на вулицю, яка веде мене до «Море і Вино».

Було темно, але люди ходили. Наша тратторія все ще буде відкрита, обслуговуючи останніх гостей увечері. Бабуся з мамою були на кухні, наспівуючи, готували їжу. Дядько Ніно й мій батько сиділи в їдальні, балакали з гостями, наливали лімончелло й сміялися. Я могла би піти туди зараз. Приєднатися до них.

Незважаючи на численні жакливі недоліки, які були виявлені, це було гарне життя. Незважаючи на те, що сказала Вітторія, я знала, що вона теж була щаслива. Ми були оточені любов'ю і світлом. У нас була родина, яка дбала про нас, і громада. Ми мали одне одного.

Що стосується прокльонів, то наші не були ненависними. На відміну від Гніва, серце якого, як відомо, було вирвано з нього, а потім він був змушений відчувати ненависть замість любові, ми забули все наше минуле. Всі наші схеми. Наша жага помсти. Ми отримали новий набір спогадів, які могли бути сповнені страху перед дияволом і його злими братами, але все було не так погано.

Домініко глянув на мене. — Тобі не потрібно мовчати зараз. Ми досить далеко.

— Це багато, щоб перебрати вмиль .

Уперше відтоді, як ми зустрілися в Царстві Тіней, перевертень, здавалося, розумів і співчував. Що, я припускала, він і зробив. Не так давно його світ так само безповоротно змінився. Він пристосувався, хоча все ще здавався ворожим. Можливо, це була альфа-магія, яка все ще руйнувала його, поки він не подорослішав. Або, можливо, він обурювався бути перевертнем .

— Згодом ти навчишся зосереджуватися на сьогоденні й відпусти ш минуле. — Він повів нас бічною вуличкою, яку я добре знала. — Заново переживати те, що могло бути, але ніколи не буде, безглуздо. Це лише утримуватиме тебе від того, ким ти є. Одна з найважчих речей, яку може зробити будь-хто — це жити тут і зараз. Не турбуйся про майбутнє, не переспівуй минуле. Будь присутня, це секрет зміни твого майбутнього. Щоб знайти справжнє щастя.

Я обдумала це. — Чи ти щасливий?

— Іноді. — Домініко підняв плече. — Це краще, ніж коли я вперше дізнався... все.

— Як твій батько? Коли я востаннє з ним розмовляла, він виглядав стурбованим, але гордим.

Перевертень на мить напружився, а потім продовжив іти, його довгі кроки з'їдали бруковану доріжку. Майже ніби він хотів утекти від запитання. — Мертвий.

Мої власні кроки хиталися. Я не хотіла тиснути на явно свіжу рану, але мені потрібно було знати. — Чи моя сестра...

— Звичайно, ні. — Домініко крутнувся на підборах, його очі спалахнули блідо-фіолетовим. Він негайно озирнувся навколо, переконавшись, що ніхто не бачить, а потім помітно напружився, щоб приборкати свої емоції. — Твоя сестра не мала до цього відношення.

— А демони?

— Як щодо них? — запитав Домі ніко.

— Це було пов'язано з Жадібністю?

При згадці імені Жадібності вовчі пазурі вистрілили. — Це був зграйний бізнес. Залиш це.

Я підняла руки вгору в знак миру, і перевертень продовжив свій похід через околиці, що межують з нашими. Мимоволі Домініко дав мені дві

відповіді, які я шукала. Якби Вітторія справді була налаштована створити більший розрив між вовками та демонами, вбивство члена зграї було б чудовою можливістю. І альфа дуже емоційно відреагував на ім'я Жадібності.

Моя увага змістилася з проблеми з близнюком і вовком і зачепилася на дорозі, від якої ми щойно відмовилися. Я перестала йти, не в змозі підняти одну ногу й знову поставити її перед іншою. У кінці вулиці стояв наш сімейний будинок.

Виноградні лози звивалися навколо решітки, блідий камінь виблискував у місячному світлі. Це було гарно. Недоторканно. Це продовжувалося так, ніби взагалі нічого не змінилося. У роті раптом пересохло. З усіх місць, куди могла піти Вітторія, це глибоко висічене. —Моя сестра в нашому домі.

Домініко похитав головою. —Подивися ближче.

— Я не... — Ріг нашого будинку мерехтів, злегка піднімаючись по краях. Наче невидима сторінка була накладена на всю конструкцію і звільнилася від вітру. Мій пульс прискорився, і я відступила, хитаючи головою. —Ні. Ні, ні. Не це теж. Будь ласка.

Раптом переді мною опинилася Вітторія, її волосся розвіялося від того самого чарівного вітру, який тепер розносив шматки нашого будинку.

— Вимагай побачити правду, Емілія.

—Я не можу ...

— Так. Ти можеш і будеш, — сказала Вітторія. — Подивися на правду. Мої очі горіли, а за повіками бриніли сльози. Це був останній удар, і я не допустила жодної сльозини. Достатньо. Щось всередині мене тріснуло. Я втомилася від смутку і спустошення. Я пережила всю нескінченну брехню та маніпуляції, дні й ночі, проведені в плачі. Моя близнючка ма ла рацію. Я заслужила знати правду, побачити її раз і назавжди.

Мій хребет випростався, коли я знову звернула увагу на наш непоказний будинок. Я викликала джерело своєї магії та націлила його просто на мерехтливу частину. —Покажи мені правду.

Мій голос лунав так само, як коли я використовувала заклинання правди. Магія вирвалася і впилася в зовнішні стіни, наче пазурі, шматуючи та розриваючи ілюзію. Я байдуже спостерігала, як фасад зняли, відкривши кам'яний храм.

Наш дім був гламурним. І я ніколи не знала цього, ніколи не відчува ла

магії, яка була використана. Тому що бабуся тримала нас у невіданні. Цього

разу правда не розбила моє серце; це розлютило мене. Повернення від цього обману не було. Було проведено демаркаційну лінію, з'явилася Емілія до того, як увесь її світ розвалився, і богиня люті була виявлена. —Що ще? —запитала я, дивлячись на наш так званий дім. —Що ще було складною ілюзією? Чортова брехня.

— Я залишу вас удвох. — Домініко тихо увійшов до храму, не глянувши ні на мене, ні на Вітторію. Я приготувалася до останньої зради, яку я передчувала .

—Це не справжня Сицилія. —Вітторія видихнула. Нарешті моя увага залишила будинок, який не був нашим домом, і зосередилася на моїй близнючці. На цей раз здавалося, що їй боляче. —Ласкаво прошу на Змінні острови.

Розділ 18

Я здригнулася, наче отримала фізичний удар.

Я думала, що відчула найгірший уку́с зради, коли дізналася, що моя бабуся використовувала темну магію для вбивства невинних відьом, щоб зв'язати нас. Це була агонія. Невблаганна, мучна, емоційна агонія. Вітторія нічого не сказала, оскільки початковий шок поволі почав зникати.

—Змінні острови. —Ось чому вона сказала мені зустрітися з нею тут, тієї ночі в Царстві Тіней. Я глянула на вулицю, мені скрутило в животі. Це все була брехня. До останньої частини. До самого світу, який я думала, що знаю. Не дивно, що Гнів не хотів говорити більше, коли я запитав про острови. Це було те, що я повинна була відкрити сама. Я була вдячна, що тепер жоден принц не може подорожувати сюди. Мені

потрібен був час і простір, щоб примиритися з тим, скільки всього приховували від мене без демонів.

Одного разу я запитала Гніва, куди відправляють смертні душі, і він туманно сказав про острів біля західного берега Семи кіл. Враховуючи урок з карт, який моя сестра показала мені востаннє, коли я її бачила, це місце точно відповідає цьому опису.

— Сюди відправляють смертні душі. — Я не питала, але Вітторія кивнула. — В'язниця прокляття.

— Так. — Голос моєї сестри був тихий, м'який. Ніби вона відчула, що моя сила шукає когось, за кого можна вчепитися. Карати. А може, все-таки в ній залишилася якась людська частка. Частина, яка розуміла, наскільки глибока ця рана. — Дехто вважав би це найгіршим із кіл. Острів змінює час і місце. Стає реальністю, яку ти вибираєш. Або реальність, яку обирає хтось інший. На час.

— А чи знають тут смертні? Що це...

— Ні, — тихо сказала Вітторія. — Більшість смертних зовсім не підозрюють, що це не те місто чи країна, якими вони їх вважають. Тільки вибрані надприродні знають правду. І деякі душі, які втекли до царства демонів і борються за можливість повернутися сюди.

— Розумію. Пекло. Ось як це відчувалося. Не Сім Кіл, де панували демони. Не елегантний замок диявола. Або в будь-якому з Домів гріха, де понад усе панували порок і розпуста. Тут. У місці, яке я колись називала домом. На цьому острові справді існувало пекло. — Ми ніколи не були частиною світу смертних.

— Ні, не були. — Моя близнючка привернула увагу до землі, ніби вона не могла витримати на мене погляду. — Зоряні відьми ніколи б не допустили такого ризику. Вони відправили нас сюди, в цей час і місце, де відьми повинні були переховуватися. Ми можемо зараз перейти до іншої реальності, якщо ти хочеш. Це допомагає. Щоб побачити правду.

— Ні. — Мій тон був різкішим, ніж я хотіла. — Я не можу... Я просто... я не готова.

Побачення іншої реальності, іншого часу чи виміру обірвало б останню нитку розсудливості, за яку я хапалася. Вітторія легко всміхнулася. — Гаразд.

— Відьом якось повідомили про нашу присутність тут? — Я запитала. Моя сестра похитала головою. Це було принаймні позитивно. — Чи можуть вони викликати нас через криваву жертву?

— Ми не схожі на демонів чи інших надприродних істот. Ніхто не може викликати богів.

Мій розум повернувся до наступного запитання. — Як часто острів зміщується?

— З того, що я знаю, це кілька вимірів підземного світу, складених одне на одне. Це важко пояснити, але існує нескінченна кількість реальностей, що відбуваються одночасно. Хоча це не завжди ідеальна система. Часом будуть невеликі невідповідності, помітні лише тим, хто є корінним жителем того часу чи місця, яке є поточною реальністю. Багато хто просто пропустить будь-які дивацтва, які вони можуть помітити; правду

їм набагато важче засвоїти, і тому вони її уникають. І магія, і наука наполегливо працюють, гарантуючи, що жодна з часових шкал повністю не зливається разом.

Саме тому Гніву знадобилося так багато часу, щоб знайти нас. Йому довелося шукати місце, яке могло бути будь-коли та будь-де. Це було неймовірним подвигом, що йому взагалі вдалося знайти нас...

— Ти. — Мій погляд кинувся на мою близнючку. — Ти викликала демона, який сповістив Гніва про те, де ми були. — Я згадала записку, яку знайшла на столі Гніва. — Жадібність. Ти викликала Жадібність під виглядом створення альянсу. Тоді ти залишила ці заклинання виклику, щоб я їх знайшла, про всяк випадок. Надія розцвіла в моїх грудях. Моя сестра не може бути такою поганою. — Чому?

Вітторія схопила мою руку й ніжно стиснула, перш ніж відпустити. — Тому що одна із нас заслуговує на закінчення збірки оповідань.

Я обняла свою двійню руками і міцно її обійняла. — Це звучить не дуже домашньою помстою з вашого боку.

Вітторія стримала мене, її раптовий сміх був відтінком смутку. — Якщо ти комусь скажеш, я вб'ю твого первістка. Крім того, я б навряд чи сказала, що прив'язування Дому Жадібності до моєї справи було альтруїстичним.

Мої губи викривилися, добре знаючи, що богиня смерті ніколи не вб'є мого первістка. Я хотіла зупинити час і просто побути в цей момент зі своєю близнючкою. Але в цьому місці не було бажань, тільки біль і розбите серце. Я притиснула Вітторію ближче, а потім відпустила. На коротку мить її очі повернулися до того теплого карого кольору.

— Ти справді не вбив командира Жадібності, правда?

Вона важко зітхнула. — Ні, але я б із задоволенням. Не тому, що вона мені не подобається, а просто щоб ще трішки покрутити кинджал Жадібності.

— Можливо, тобі варто залишити цю думку при собі наступного разу, коли ти побачиш Жадібність чи будь-кого з інших принців. — Я видихнула. Незважаючи на те, що сама основа мого світу була брехнею, з моїх плечей було знято важкий тягар. У глибині душі я знала, що моя близнючка не може бути тією крижаною королевою, якою вона себе прикидала. Вона була надто теплою, надто сповненою життя, щоб втратити все це, коли знову стане безсмертною. — Веста не була поранена. Її... з'їли.

Вітторія підняла брови, виглядаючи напіввраженою, напів приголомшеною. — Жахливий шлях.

— У мене є підстави вважати, що вона не мертва. І я думаю, що ти глибоко це усвідомлюєш. Я також вірю, що ти знаєш, хто помер у тій камері. — Я дивився на свою близнючку, вираз обличчя якої став нерозбірливим. — Ти повинні розповісти мені всю історію. Чому Веста хотіла піти. Хто зайняв її місце. Де вона зараз. Жадібність закликав до кровної відплати. І Гнів погодився. Якщо ти незабаром не зізнаєшся перед Гнівом у своїй невинності й не надаси йому доказів, інші принци зрештою почнуть полювати на тебе.

— Життя було б досить нудним, якби ніхто ніколи не погрожував знищити конкуруючий Дім. — Моя сестра посміхнулася, уникаючи відповідей про зникнення Вести і чие тіло знайшли. Вона дала мені деяку інформацію, якої наразі мало бути достатньо. — Я рада, що викликала такі сильні емоції в Жадібності. Йому треба перестати боятися, що я зроблю таку річ після укладання альянсу. — Вона грайливо штовхнула мене в бік. Ми обидві знали, що вона ненавидить того принца з причин, про які досі не розповідала. — Можливо, це справжнє кохання.

— А як же Гордість? Для тебе це залишилося лише грою чи ти прив'язала ся?

Хребет Вітторії випростався, і темрява впала на її обличчя. — Цьому демонові слід зарахувати свої прокляття за те, що я його не відвідала. Я дивилася на свою сестру краєм ока. Колись я так сильно відчувала своє бажання зарізати Гніва, а тепер не могла утриматися від думок про його клопітливий рот і всі безбожно приємні речі, які він міг з ним

робити. Вітторія скося глянула в мій бік.

—Не треба. Я бачу, про що ти думаєш, і клянусь, що сповільню твоє серце, доки ви не втратите свідомість.

—Знаєш, —я взяла Вітторію за руку й пішла брукованою дорогою, яка була лише ілюзією, — хтось колись сказав мені, що ненависть корениться в пристрасті. Можливо, тобі варто відвідати Гордість і вирішити свої проблеми.

—Я б краще купалася в свинячому лайні.

— Ммм-ммм. Говорячи про свиней, якщо ти хочеш, щоб я знайшла закінчення моєї книжки оповідань, чому ти весь час застерігаєш мене від Гніву?

Вітторія дивилася на якусь точку вдалині, хоча у мене було враження, що вона насправді дивиться всередину. —Якщо ти станеш частиною його дому, ти не зможеш співправляти над нашим. Так багато речей змінилося, і я не хочу втратити ще одну знайому річ. Незважаючи на це, я хотіла, щоб ти дізналася всю правду, перш ніж повністю зв'язати себе з ним, щоб ти міг зробити справжній вибір, враховуючи всі факти, між коханням і своїм Домом.

Була сестра зі смертною душею. — Зміни жахають, але нас бояться. Або ти продовжуєш наполягати.

Вітторія пирхнула. —Ти кажеш мені мати трохи гідності?

— Ти сказала це, люба сестро. Не я. — Я посміхнулася, коли вона закотила очі. —Ти знаєш, Гнів сказав, що не буде проблем, якщо я захочу відновити наш Дім.

Вітторія різко кивнула в мій бік. —Він, зараз?

Я кивнула. — Якщо ти припиниш свою кампанію, щоб викликати неприємності та створити внутрішній конфлікт, це може бути те, що мене зацікавить. Але я не допоможу тобі, якщо ти продовжуватиме ш налаштовувати всіх один на одного. Це не те життя, яке я хочу.

Ми прогулялися до кінця нашої вулиці; тиша була затишною, але мої думки знову перейшли до більш нагальних справ. Ті, які потрібно було вирішити, перш ніж ми залишимо цю фантазію та повернемося до Семи К іл. Моя сестра була в розшуку в тому царстві, і ми повинні були забезпечити її безпеку. Ми зупинилися на наступній вулиці, і я підняла обличчя до неба. Повітря було ніжним, солоний морський бриз приємний. І все ж озноб пронизував моє тіло.

Я опустила руку Вітторії й поглянула на неї. —Якщо ти приховує ш

Весту, або Марселлу, або когось, як вона себе називає, тобі потрібно сказати

Гніву. Він відчує правду в цьому, і ти будешочищена від будь-яких провин. Будь ласка Ятеж не можу втратити тебе. Не після всього цього. —Я показав на світ навколо нас. — Будь ласка, Вітторіє. Просто скажи мені, що вона жива і здорова, і у тебе є до біса вагома причина нажити собі могутнього ворога.

Вітторія стиснула губи й відвела погляд. Якби я мала рацію і Веста була жива у що я цілком вірила, моя сестра ні в чому мені не зізнавалася. Я мала повірити, що в неї була причина, щось сильніше, ніж помста, що рухала нею.

— Хто справжній лиходій у цій мерзенній історії? — Я запитав а замість цього. — Ми? Демони? Відьми?

Вітторія ретельно подумала. — Залежно від того, на чиєму ти боці, я припускаю, що це можуть бути всі ми. Хоча найбільше недоліків я знаходжу у відьмах і демонах. Їхня неприязнь один до одного залишилася назавжди, і вони ніколи не повинні були втягувати нас у свої проблеми.

Я глибоко видихнула .

— Не дивно, що це був непростий шлях до розгадки таємниці. Ми з тобою планували проти Гордості та Гніву. Гордість недбало ставився до серця своєї дружини. Щорозлютило Першу Відьму. Сурсея прокляла Гніва, коли він не забрав її доньку від Гордості, Гнів відповів тим же, і Зоряні відьми виконали свій обов'язок тримати Страшних і Нечестивих під замком, навіть якщо це означало пожертвувати своїми.

— І звинувачувати все далі, — закінчила Вітторія. — Я не думаю, що має значення, хто був або є першим лиходієм, ми всі робили жахливі речі.

— Але хтось таки допоміг Весті втекти від суду Жадібності. А хтось справді мертвий.

Вітторія ще мить дивилася вдалину. — Мені сказали, що вампіри прийшли, щоб викрасти тебе. Можливо, з'являється нова загроза, я ка прослизає, поки вирує хаос.

— Ти була тою, хто викликав цю конкретну пожежу.

— Я не думала, що вони прийдуть за тобою. Я думала, вони націлилися на Дім Жадібності .

— Чому? Що в Жадібності змушує тебе робити такі жахливі речі?

— Яне робила жахливих речей, — заперечила вона. — Яробила йому

лише те, що він робив іншим. Можливо, у вампірів є власні цілі війни, і я випадково дала їм надію на перемогу.

У моїх грудях наростало розчарування. Якби моя сестра просто довірила мені правду, це можна було б виправити. — Хоча я не сумніваюся, що вампіри хотіли б почати внутрішню війну, щоб відволіктися від власних планів, я не думаю, що вони відповідальні.

— Ммм. — Погляд Вітторії знову поглянув у віддалену сторону. — Тоді, можливо, це відьми. Вони, ймовірно, почули про мій союз із Жадібністю та націлилися на його дім, щоб розпочати чвару. Я впевнена, що вони сподіваються, що демони раз і назавжди видалять нас з ігрового поля.

— Вітторіє, — попередила я. — СТІЙ. Я знаю, що це не відьми, чи демони, чи вовки. Просто скажи мені правду. Навіщо зберігати стільки таємниць?

— Можливо, тобі просто доведеться довіритися мені.

— Після всього, що ти зробила? Вся ця брехня, напівправда та ігри? На обличчі моєї близнючки промайнув гнів.

— Я намагався обійти прокляття, звільнити вашу магію, відновити зв'язки з цим світом і зробила усе, що могла. Якщо це виглядає як брехня та маніпуляція, мені щиро шкода, Еміліє. Але в мене є свої причини. І тобі просто доведеться шанувати це або продовжувати битися зі мною. Якби відьми не зробили того, що зробили з нами, нічого б цього не сталося. І якщо ти віриш, що вони будуть сидіти склавши руки і дозволять нам відновити всю нашу владу, не намагаючись зв'язати її знову, то ти з'їхала з глузду. Вітторія обернулася до мене з розважливим виразом обличчя. — У нас є один спосіб переконатися, що вони не досягнуть успіху.

Я приклала руку до грудей, моє серце калатало швидше, чим довше сестра тримала мій погляд. — Чи немає іншого способу зламати заклинання?

— Не те, щоб я це досліджувала. Повір мені, я дивилася, перш ніж його у мене вирвали.

— Хто вирвав тобі серце? — Запитала я. — Домініко? Багато істот у підземному світі були дуже раді, що їх розглядали для виконання цього завдання. Залиш це поки що. — Погляд Вітторії замерз, перш ніж знову пом'якшитися. — Проте тобі не доведеться про це хвилюватися. Я буду з тобою. — Я відійшла, а моя сестра без коментарів дивилася, як я

ходжу туди-сюди, мій розум і серце прискорювалося. Зв'язали нас відьми. І все ж я не могла перестати думати про реакцію Заздрості у той момент, коли Вітторія вперше захотіла зняти мій замок від чар. Він був дуже проти.

І Гнів взагалі мало про це говорив. Я знала, що він невпевнений, але моя сестра вижила. Вона повністю повернулася до себе як богині. Це змусило мене ще раз задуматися, чи була інша причина, чому Гнів не сказав більше. Я подумала про напад Віпіриди, про те, як після того, як змієподібний демон вкусив мене, Гнів використав магію, яка поглинула отруту в його власне тіло.

Я також пригадала щось цукрове, солодке, що він змусив мене випити...

—Богиня вгорі. Він дав мені нектар.

Амброзія. Їжа богів.

Я перестала ходити і дивилася в нікуди. Він також дав мені випити щось солодке, коли у мене була легка гіпотермія. Більше нектару. Більше палива для лікування богині. Гнів не міг хвилюватися про мою смерть. Тож що ще спонукало б його бути таким обережним? Я продовжила крокувати, дозволяючи моєму розуму проганяти різні теорії та сценарії, поки одна не відокремилася від решти.

Того дня в нашій камері була страшний Заздрість. Так само були Х іть, Лінь і навіть Жадібність, коли я втратила самовладання і підпалила цю картину. І Гнів... він може не боятися мене, але всі принци пекла називали нас Страшними. Мій чоловік не боявся за моє життя, він боявся за своє царство. Він боявся звільнити мене повністю. Гнів не зупиняв мене активно, але точно також не допомагав. Цей вибір був моїм і тільки моїм.

Я обернулася й зустрілася з терплячим поглядом сестри.

—Я готова, — сказав я, маючи це на увазі.

Протягом останніх кількох тижнів Гнів показував мені, як контролювати свої емоції. Щоб побачити мій гнів. Це був урок, якого він навчив мене тієї ночі, коли змусив мене вдарити його ножем, тієї ночі, за його словами, про відчуття інших гріхів і боротьбу з ними. Так, важливо було навчитися боротися з гордістю, жадібністю та хіттю. Але весь час Гнів знав, яким Домом гріха я керую, знав, наскільки сильно може зрости моє бажання помститися.

Поки я не вдарила його тієї ночі, я б продовжувала йти стежкою, на якій

жадала крові. І він мав рацію, тоді я не хотіла цього визнавати, але мені було *неприємно* завдавати йому болю в ту мить. Ненавиділа цю втрату контролю, це всепоглинаюче відчуття того, що мною керує лише мій гнів. Я панувала над цією емоцією, і я не дозволила би їй панувати над собою. У тронній залі з емісаром вампірів і Сурсеєю мене також майже охопила лють. Але нічого страшного не сталося. Я не могла покластися ні на Гніва, ні на когось іншого, щоб знову витягнути мене з того темного місця. Це мала бути лише. Якщо я не можу розкрити свою повну силу, це гарантує лише одне. Я зазнаю невдачі, якщо не спробую. Мене б стримав страх. Але віра в себе звільнить мене.

— Чи зможеш ти... якщо я... — Я глибоко вдихнула. — Я не хочу втрачати контроль.

— Зрозуміло. — Вітторія кивнула. — Я буду тут. Тобі нема чого боятися змін. Спочатку це дезорієнтує, але таке відчуття, ніби ти глибоко подихаєш свіжим повітрям після занурення в море.

Я видихнула і кивнула. — Гаразд. Я готова розірвати заклинання. Вітторія повела нас назад до дому нашого дитинства. Клапан ілюзії, який відшарувався, знову надійно закріпився на місці, завдяки чому будівля виглядала так, як усе моє життя. Ми піднялися сходами й увійшли через передні двері, і те, що колись було маленьким житловим приміщенням, тепер мало соборну стелю та декадентські меблі. Пахло медом і польовими квітами.

На дальній стіні в першій кімнаті були полиці з книжками; в іншому куточку була стіна з банок із сердечками. Я відвела погляд і пішла до вівтаря, який стояв збоку. По обидва боки від нього потріскували величезні вогняні чаші, полум'я було красивим, блискучим чорним. Вітторія клацнула пальцями, і раптом з'явився перевертень із лавандовим одягом. На вигляд молодій жінці було близько двадцяти, і в тіні її очей і формі обличчя було щось знайоме. Вона швидко відвела погляд і відступила. Моя близнючка жестом попросила мене вийти на помост. — Одягни це. Потім ляж на вівтар, розслабивши руки з боків і випрямивши ноги.

Я думала, що розслабитися не вдасться, але я обережно взяла цю річ, яка виявилася хвилястою сукнею, швидко роздягнулася й одягнула її. Вона мала два великих пояси, які перев'язувалися через кожне плече й продовжувалися спереду. Срібна мотузка зв'язувала її на талії, а дві щілини тягнулися до середини стегна. Глибока буква V спереду

відкривала доступ до мого серця, заблокованого закляттями, і змушувала моє смертне серце битися шалено. Я відмовилася думати про те, як воно скоро взагалі перестане битися. Спалах спокою охопив мене, наче магічний вітер. Все було б добре. Я глянула на перевертня, який приніс одяг, і подумала, чи не змінила вона якось мій настрій. Це була рідкісна та бажана магія. Принци пекла могли впливати на гріхи, але впливати на радість було чимось зовсім іншим.

Відмовившись від цього дивацтва, я розправила плечі й піднялася на вівтар, лежачи, як наказала моя близнючка. Вітторія стояла наді мною, потім оглянула кімнату, де, як я зрозуміла, чекав самотній перевертень, стоячи на варті.

— Нас не можна турбувати. — Моя сестра глянула на мене, її лавандові очі сяяли, коли вона закликала свою силу. — Все швидко закінчиться. Не встигла я піддатися наростаючій паніці, як пальці Вітторії подовжилися, а її кігті врізалися мені в груди. На мить я насилу повірила, що вона це зробила.

Потім я відкрила рота, щоб закричати, але нічого не вийшло. Мої груди *горіли*. Жорстоко. Було таке відчуття, наче півдюжини ножів підпалили, а потім встромили мені в тіло. Цей біль був настільки сильним, таким непереборним, що я більше нічого не відчувала. Утримання в моєму розумі, мої спогади, весь замок закляття тріснув, як яйце, і все повернулося назад.

Моє життя.

Мій будинок.

Моя сила. Подумки я бачила себе та Гніва, які займаються коханням, тренуються та борються з розумом і волею. Ще один спогад: моя близнючка а інтригувала зі мною в нашому тронному залі. Я бачила, як Сурсея йде до нас зі своїм планом, її жага помсти підживлює мій гріх. Потім я була у саду й побачила вираз обличчя Гніва прямо перед тим, як усе було зірване. Крик, який я не могла вимовити раніше, пронизав мене тепер, луною відлунувши у скроні. Це була лють і мука, надані у формі. Я чула, як перевертні розбіглися з усіх місць, де вони ховалися. І я кричала, поки спогади не сповільнилися.

Темрява наповнилася так само швидко, як і біль, тоді я взагалі нічого не відчувала і ні про що не думала .

Коли біль відступив і темрява розвіялася, я лежала нерухомо, як статуя,

і слухала. За кілька кімнат я почула шурхіт спідниці, м'який крок тапочок. Притишені голоси. Ближче почувся різкий вдих, наче хтось раптово прокинувся.

Я тримала очі закритими, поки пристосовувалася до свого нового діапазону слуху. Мої гостріші чуття. Одне одразу впало в очі. Мій пульс не калатав. Я глибоко вдихнула і повільно видихнула .

Відсутність серцебиття не так дезорієнтувало, як я думала. Хоча, можливо, це сталося тому, що я більше не відчувала страху. Я витріщила око, здивовано, побачивши червоні та золоті смуги, що прокрадалися крізь вікна та під дверима. Настав світанок. Мабуть, я пробула без свідомості довше, ніж думала .

Я сіла і мало не кинулася через кімнату, моє повністю безсмертне тіло було сповнене неймовірної сили. Я вже знала, що зі мною в кімнаті нікого немає, але озирнулася новими очима. Вітторія мала рацію; було відчуття, ніби я опинилася під водою, і моя голова нарешті вийшла на поверхню.

Кольори стали яскравішими, насиченішими. Ябачила окремі нитки на своїй сукні. На протилежному кінці храму в сонячному світлі виблискували пилінки.

Я відчувала себе сповненою енергії, бадьорою. Я одним стрибком стрибнула на вівтар, а потім піднялася в повітря, витончено приземлившись на іншій стороні кімнати. У моєму центрі виникло дивне, знайоме відчуття. Замість мого серця було рівномірне дзижчання моєї сили. Було таке відчуття, ніби я повернулася додому після надто тривалої відсутності.

—*Fiat lux* .

По всій кімнаті спалахнули троянди та польові квіти. Вогонь люто вирував, викликаючи мою власну лють і запалюючи її. Ця сила, ось що зробило мене однією із Страшних. Цьому не було кінця, тільки моє бажання тримати її під замком тримало її в клітці. Я подумала про бабусю Марію. Я згадала її брехню. Біль. І квіти горіли неймовірно яскравіше. Моя голова схилилася набік, коли мою увагу привернув знайомий звук.

Перш ніж повернутись до неї, я впізнала кроки сестри. — Хочеш трохи помститися, перш ніж я піду?

Її губи повільно підтягнулися вгору. — Приємно, що ти повернувся, Лють.

Розділ 19

ВДомі Гніву я відчула безліч речей одночасно. Слуги, що метушаться на нижніх рівнях, солдати-демони, що тренуються на якомусь комплексі, який мені ще належить відвідати. Кілька розлючених дворян сперечаються, їхній гнів спалахує, як маленькі вуглинки, на моїй периферії.

Майже всю мою увагу привернув мій чоловік. Його енергія була схожа на шалене пекло, оточене крижаними вежами. Це було неймовірно.

Подібно до його блиск, який я бачила, його магія була багатотоновим чорним із крапленнями золота. Блискуча і небезпечна. Як в ін.

Гнів все ще був у Ямі, я відчула пульс його лютої сили здалеку і впізнала би це будь-де. Його потрібно трохи підштовхнути, але наш ій зустрічі доведеться почекати. Хоча, якщо я могла відчувати його магію, я не сумнівалася, що він також може відчувати мою. Невдовзі він прийшов шукати свою щойно відновлену королеву.

Далі мою увагу привернула вежа Кроуна, де я знала, що Фауна все ще працює, і я негайно попрямувала туди. Час рухався по-різному в пекельних вимірах, тому я не була впевнена, як довго мене не було, але це не могло бути дуже довго, інакше Гнів почав би мене шукати.

Роблячи все можливе, щоб не налякати мою подругу, я обережно постукала, принаймні мені так здалося і двері з гуркотом відчинилися.
— Фауна?

Моя подруга здригнулася від шуму й повернулася до дверей.

— Еміліє! Дякувати дияволу, що ти тут, я знайшла... — Фауна підвелася так різко, що стілець перекинувся. Вона оглянула моє обличчя, мабуть, у пошуках будь-якої знайомої втіхи, яку знайшла і проковтнула все, що збиралася сказати. — Твої очі...

— Я знаю. — Вони вже не були тепло-коричневими. Вони були рожевим золотом моєї магії.

Її увага припала до моїх грудей. Це не виглядало інакше. Ні шраму, ні сліду від того, що видалила сестра, не було. Жодних доказів того, що в мене було блокування заклинань. Хоча, враховуючи демонські чуття Фауни, вона, ймовірно, більше не чула, як б'ється моє смертне серце. Щось схоже на смуток закралося в її риси, хоча я клянуся, що відчувала жах. На ньому було якесь колuche відчуття, яке мене відволікало. Якби Гнів відчував емоції так, це було незручно, і до цього потрібно було б трохи звикнути. Я забула, що це таке. Мені потрібно було б перевчитися зосереджуватися на відчуттях почуттів лише тоді, коли це мені зручно, інакше я збожеволію.

— Вони нав'язали це тобі? — тихо спитала вона.

Моя брова вигиналася. Повернення моєї справжньої форми навряд чи було прокляттям. Але моя подруга звучала так, наче розмовляла з мертвими. Я спробувала усміхнутися, від чого їй було важче проковтнути. Я зітхнула .

— Ні. Мене ніхто ні до чого не змушував. За винятком, можливо, відьом, коли вони змусили мене бути гравцем у їхніх іграх.

Я мовчки зайшла до кімнати, і відчуття, яке я відчула від Фауни, посилилося. Страх. Ось що моя подруга відчувала зараз у моїй присутності. Мої пальці ковзали по відкритих гримуарах. Папір був грубішим, а запах чорнила сильнішим. — Чи знаєш ти, що вони замкнули мене в справжньому пеклі? Змінні острови. Розумна назва для чарівного острова, який може змінювати час і місце. Це здавалося єдиним правильним місцем, де я повернулася до себе .

Пройшла мить тиші. Слідом за іншою. Фауна знову прийняла мене, уважно розглядаючи. Явловила нотки диму на своєму одязі, у волоссі. Вона теж. У її голосі промайнула підозра. — Ти напала на них?

Мої губи викривилися. — Я могла би навідати їх.

— Його величність буде...

— Крок проти моїх зрадників був виправданим. Що ти знайшла ?

— Я... — Фауна прослідкувала за моїм поглядом, де він опинився на гримуарі, який вона читала. Частина її колишнього збудження повільно повернулася, коли вона показала на сторінку. — Мені здається, я знайшла спосіб зняти прокляття.

— Той, що на Гніві?

—Так, але це ще не все. —Її усмішка не зовсім досягала її очей, але вона була кращою, ніж раніше. Страх також трохи вщух, хоч усе ще витав у повітрі, було незручно. —Клинок Знищення —це щось більше, ніж сам об'єкт прокляття, він може якимось чином знищувати прокляття. Я не зовсім впевнена, як це працює, але я знайшла щось інше, що може пояснити більше.

Вона схопила інше повідомлення й штовхнула його мені. Складна карта Будинку Гніву, яка містила тунелі, храми та печери, приховані внизу, як підземні міста та селища.

— На цій території є місце, яке називається Колодязь пам'яті, — продовжила Фауна. — І я вважаю, що це ключ до того, щоб дізнатися більше про Клинок Знищення. —Вона вказала на частину карти з написом «САДИ». —Ти повинна заплатити богині десятину, щоб увійти до кімнати Колодязя Пам'яті. Це неприємно, колодязь повинен вважати вас гідним, а спогади, які він показує вам, часто є кошмарами, які інші очищали. Або інші речі, які вони хотіли б забути.

—Це все?

—Це не так просто, як здається. —Фауна закусила губу. — Колодязь може змусити вас подумати, що ви справді перебуваєте в пам'яті, яку він вам показує. Кажуть, що деякі застрягають там назавжди, знову переживаючи найгірші моменти спогадів, які їм навіть не належать. Це не було чимось, що мене хвилювало, але я знала, що заклала Емілія, буде. Фауна справлялася на диво добре, приховуючи свій страх назовні, але я все одно відчувала, як він кипить під поверхнею. Відсутність мого страху її не зовсім лякала, але викликала у неї дискомфорт. Ми не могли дозволити собі від чогось відволікатися, оскільки на кону було так багато, мені потрібно було заспокоїти її хвилювання, щоб вона могла зосередитися.

—Як цього уникнути? —Запитала я .

Очі Фауни звузилися, але вона, мабуть, вирішила не запитувати, чи я справді хвилювалася, чи заспокоювала її. Вона глянула на книжку перед собою.

—Згідно з цим текстом, якщо ви зосередитеся на своєму питанні і не втратите його з поля зору, ви зможете перебирати спогади, поки не знайдете відповідь. Спогади здебільшого просякнуті прозорим кварцом, гематитом, аметистом або лазуритом. Ви тримаєте по одному кристалу, обдумуючи своє запитання; нібито це приверне до вас

правильну пам'ять або навпаки. Я кивнула, думаючи про запитання, на яке мені найбільше потрібна

була відповідь. — Ти впевнена, що цей колодязь знатиме місцезнаходження Клінка Зниження, якщо я попрошу його показати мені, де він?

— Теоретично має бути так. Хтось повинен знати, де він знаходиться, або принаймні знати когось, хто з ним стикався. Навіть якщо про це прямо не говориться, воно може з'явитися в очищеній пам'яті. Це може не привести вас до нього безпосередньо, але це може дати нам відправну точку. — Фауна видихнула. — Але я особисто не знаю нікого, хто коли - небудь успішно використовував колодязь.

Це привернуло мою увагу. — Навіть принци пекла?

— Вони не можуть. Ніхто не знає чому. Його величність, звичайно, намагався, коли прокляття вступило в силу. Він навіть дозволив Заздрості спробувати його використати. Обидві спроби провалилися. Вони не мали доступу до спогадів. Не від смертних, чи демонів, чи будь-яких надприродних.

Як цікаво. — Колодязь був тут до того, як принци демонів почали своє правління, правда?

— Так. — Фауна кивнула. — Статуя богині є новою, але записи вказують на те, що сама криниця з'явилася задовго до утворення Домів гріха. Але...

— Не раніше за мене.

— Ні, леді Емілія. Окрім Старої та Сімки Сестер, не так багато істот було тут до тебе і твоєї близнючки.

Якби мій замок від закляття все ще був на місці, мене б непокоїла думка про моє тривале існування. Натомість я повернула свою щойно звільнену пам'ять назад, проходячи у величезну печеру, яка охоплювала, здавалося, еони. Згадування часів до принців пекла викликало у мене враження нудьги. Розпуста. Ще до того, як диявол зайняв його трон, ми з Вітторією вітали душі.

І їм не сподобалася наша вітальна вечірка.

Ми були нещадними, злими істотами. І ми насолоджувалися цим.

У мене було чітке враження, чому наша мати спочатку втрутилася в спогади, чому вона також створила завісу між горами, що відокремлювала Дім Помсти від решти Семи Кіл. Селестія не хотіла, щоб хтось згадував час до правління демонів. Коли панували гірші

істоти.

Сила Гніву раптово змінилася, залучаючи мене в сьогодення; вон аблимнуло з того місця, де він був, і знову з'явилася ближче. Більш потужна . Пекло, як сонячний жар. Він був злий. Дико злий .

Великий Божественний угорі, його гнів змусив мою лють співати, як бойовий гімн. Він звернув увагу до мене, і я знала, що він відчуває мою силу і йде за нею до джерела. Поза вежею по коридору загриміли кроки. Я швидко попрощалася з Фауною, яка вибігла за двері. Її емоції шаленіють. Наш король був у жалюгідно поганому настрої.

І я добре розуміла чому.

Я примостилася до столу, чекаючи того, що обіцяло бути справжнім проявом емоцій. Його прихід не розчарував. Гнів зірвав двері з петель і відкинув їх, наче вони нічого не важили. Золоті очі спалахнули його гріхом, коли вони зупинилися на моїх. Якщо і був швидкий спалах полегшення, його відразу ж змінила твердість гніву.

—Двері нічим не заслужили цього, — сказала я.

—Ти могла померти.

Я зробив вираз обличчя, який показував, що я уважно роздивлялася себе. —Заздрість був правий. Безсмертя перемогло.

—Це був ризик.

— Розрахований. — Я посміхнулася. Цього разу це не викликало страху. Незмінний погляд Гніва не відривався від мого обличчя, його гнів все ще яскраво палав між нами. — Я знаю, чому ти не хотів, щоб замок

заклинання було зламано. — Він схрестив руки на грудях і звів брову. Принадний, зарозумілий демон. —Я можу контролювати свою лють. Твоїм підданим нема чого боятися.

— Невже це так? — Гнів похитав головою. — Запах диму, що залишається на твоєму одязі, не має нічого спільного з помстою?

Чомусь я не можу уявити, як ти з сестрою сидиш біля вогнища, обговорюючи минулі часи, як дві цивілізовані богині.

—Маленький акт помсти був цілком заслуженим, і ти це знаєш. — Я кинула на нього суворий погляд, моя сила зросла, щоб протистояти його, перш ніж я міцно стиснула її. — Відьми повинні поррахувати свої благословення. Язбрала лише їхній ресторан, а не їхні життя. Вони можуть відновити все. І вони двічі подумують, перш ніж знову забрати мою владу . — Ти маєш рацію. — Гнів зітхнув. — Вони подумують,

перш ніж нападати на тебе. Але це не завадить їм відповісти власним вогнем. — Він витримав мій погляд, і його власний погляд був таким же крижаним, як і його тон. — Жадібність був відкликаний з Ями до його дому. Його шпигуни помітили відьом, які збиралися в горах за його колом. Вони збираються атакувати. Тоді вони будуть звинувачувати тебе .

І це було корінням гніву мого чоловіка.

Жадібність вимагатиме від мене відплати, а також Вітторія та мій принц будуть змушені зробити вибір, який закінчиться кровопролиттям. Не було б жодної гри, яку ми з Гнівом могли б грати, щоб уникнути цього; Жадібність дедалі більше ставав проблемою. У мене майже не було сумнівів, що він винен у тому, що зачарований череп кинув підозру на мою близнючку. Чи знав він чи підозрював, що Веста жива, здавалося, не мало значення. Він хотів помститися. І він використав би це як ідеальний привід, щоб втілити деякі з них.

Мої руки стиснулися в кулаки з боків. — Надішли лист до Дому Жадібності з проханням негайно його відвідати. Ми атакуємо відьом, перш ніж вони атакують. І цього разу я не буду милосердною. Нехай відьми і твій брат побачать, на що я здатна .

Я крутнулася на підборах і пішла до своєї кімнати, моє лавандове плаття розвівалося навколо мене, як грозова хмара. Настав час одягатися до війни.

Розділ 20

Сльота забарабанила крижаними кігтями по кам'яному парапету Дому Жадібності. Ми мовчки стояли на вузькій стежці, дивлячись на смугу дерев удалині, не звертаючи уваги на холодну воду, що бризкала на наші бойові шкіри. Охоронець помітив мерехтіння світла на північному

заході. Неможливо було зрозуміти, чи це мало відвернути увагу, чи це був нещасний випадок. Я сумнівалася, що відьми були б такими необережними, враховуючи, наскільки вони були розраховані, але дивні речі траплялися, коли емоції зашкалювали. Що змусило мене задуматися...

Я оглянула тиху територію, наповнену магією та готовністю .

Незважаючи на сильний мокрий сніг, у лісі не ворушилися ні птахи, ні звірі. Здавалося, все коло затамував подих, чекаючи. Я ще не відчувала страху. Газон Жадібності простягався на сотні метрів у всіх напрямках, це був розумний спосіб усунути будь-яке прикриття для недружніх або небажаних відвідувачів. Як відьми.

Моя рука зігнута на боці. Згадуючи про відьом, неможливо було не замислитися про бабусю. Якби вона зараз була тут із відьмами, я б без вагань стала на захист демонів. Навіть якби це означало, що мені б довелося битися з нею. Я молилася, щоб до цього не дійшло, але вже ніхто не міг сказати, на що здатна моя «бабуся».

Рука Гніва торкнулася моєї, його тепло контрастувало з зимовою бурею. Вітер пронісся вздовж стіни замку, та тихо гарчав. Темні хмари зібралися над Домом Гніву незабаром після того, як наш план був складений. Нинішня погода, безсумнівно, була результатом напруженого настрою мого чоловіка. Його перше прохання прийняти нас до цього кола не було прийнято належним чином. Після інциденту з ігровим залом Принц Жадібності не горів бажанням знову приймати мене в свою резиденцію.

Герцог Девон також вів кампанію проти мене, радячи своєму принцу не допускати знову мстивої відьми в їхній дім гріха. Його не повідомили, що ця мстива відьма насправді була богинею підземного світу, і йому слід було б звернути увагу на те, що він сказав.

У другому суворому посланні Жадібність неохоче дозволив мені вхід до свого королівського дому, особливо з обіцянкою допомоги. І загроза від щойно відновленої дружини Гніва.

На моїй шиї раптом зітхнули тонкі волоски, які не мали нічого спільного з крижаним вітром. Демони з луками пускали свої стріли, відчуття їхнього страху кололо мою шкіру, наче голки. Гнів не поворухнувся, але я відчула, що його увага переключилася на галявину під нами. Він відчув те, що я зробила .

Жадібність подав знак охоронцеві, який визирнув через край. Я ступила

уперед, це відчуття поколювання ставало все сильнішим. І я зрозуміла, що я відчувала не страх охоронців. Це були наші вороги. Відьми вже були тут. Мої очі звузилися, дивлячись на, здавалося, порожню галявину, потім я помітила сліди на вкритій льодом траві. Зламані леза були розтоптані.

—Почекай! —Скрикнула я .

Охоронець не прислухався до мого попередження. Він перехилився через карниз, помітивши, що я на секунду запізнився. Перш ніж хтось встиг діяти, з його очей пішла кров, і він перекинувся, врізавшись у сніг. Уздовж шеренги пролунали крики, охоронці пускали стріли у ворога, якого вони не бачили, а отже, не могли вразити. Якби вони так продовжували, відьми досягли б успіху.

І я б цього не дозволила .

— Нехай вони відступлять, — крикнула я Жадібності. — Відьми використовують магію.

— Вони не що інше, як жалюгідні смертні. А ми використовуємо зброю. —Жадібність подав сигнал наступній лінії охоронців.

Неосвічений дурень. Він веде їх на смерть.

Незважаючи на жалюгідну зимову бурю, моя магія осяяла небо, впавши, як люті, мстиві зірки, що падали на землю. Рожево-золоті вогняні

кулі вдарилися з такою швидкістю, що залишили кратери в землі.

Крики розривають тишу, звук, наче тварин везуть на забій.

Я викликала більше магії, більше вогню, беземоційно спостерігаючи, як з мене ллється лютя.

Будь-яке заклинання, яке використовували відьми, щоб зробити себе невидимими, зламалося. Саме так, як я собі уявляла. З магією можна боротися лише за допомогою магії, а їхня була лише розбавленням того, що було моїм. Настав час нагадати їм про це.

—*Fiat lux* .

Відьми в капюшонах спалахнули, їхнє тіло горіло й тануло від кісток , нудотно-солодкий запах піднімався високо. Вони дали відсіч із вражаючою власною силою. Вони послали чарівні стріли, що летіли по повітрю, вражаючи демонів із достатньою силою, щоб знищити їх. Я могла би покінчити з цим зараз, покінчити з ними зараз, але змусила себе боротися чесно. Я хотіла, щоб Гнів точно знав, що мені можна довіряти, навіть коли емоції вирують.

Чарівна стріла врізала мені руку, привернувши мою увагу до відьми, яка її вистрілила. Нонна відкинула капюшон із суворим виразом обличчя. Її погляд свідчив про те, що я вирішила стати її ворогом у той момент, коли зняла блокування заклинань.

Якусь мить я дивилася на неї, дозволяючи собі повністю переварити, що вона вистрілила. Я могла би вбити її прямо зараз. Здійснити справедливість і помсту за те, що вона зробила зі мною та моєю сестрою. І все ж...

—Тікай, — сказала я їй.

Це було єдине попередження, яке я дала. І це було більше, ніж вона заслуговувала.

Я більше не дивилася в її бік, не був упевнена, чи вона слухає.

Зрештою, вона зробила свій вибір так само, як я зробила свій.

Демони ліворуч і праворуч падали, і я не знала, мертві вони чи сильно поранені. Я продовжувала стріляти своєю магією на передовій, роблячи все можливе, щоб відштовхнути відьом назад у ліс, щоб відлякати їх від Дому Жадібності. Незабаром вони здадуться; їхня магія не була безмежною. Нам

потрібно було лише утримати їх від серйозної шкоди, поки вони вичерпують свої джерела. Завдання, яке не повинно бути надто складним. Я відчула крижану магію Гніва, а потім почула шипіння болю. Я різко

перевела на нього увагу, побачивши магічну стрілу, яка точно пронизала його плече.

—З тобою все гаразд? —крикнула я, перекриваючи раптовий гуркіт мокрого снігу й вітру.

Він зціпив зуби й висмикнув стрілу. —Вони покрили їх драконячим прокляттям.

Інша пролетів у повітрі, поцілившись прямо йому в горло, і я зірвала її з неба, клацнувши в кулаці. Ще дві стріли з палаючою речовиною летіли до Гніва .

Мабуть, бабуся сказала відьмам націлитися на нього, щоб або відвернути, або покарати мене за те, що я вибрала його. Гнів, розпечений і всепоглинаючий, рикошетом пронизав мене. Мій чоловік став мішенню, і на цьому для мене закінчилася вся цивілізованість. До біса наш план.

—Досить. —Мій голос ледь перевищував шепіт, але він донісся до

охоронців і відьом. Це було схоже на поривчастий вітер урагану, і відьми, мабуть, відчули небезпеку, що насувається. Вони перестали стріляти своїми магічними стрілами, схопили одна одну за руки й почали співати. Наче їхня магія коли-небудь могла перевершити мою, особливо тепер, коли я справді був божевільною. Я вдихнула і втягнула силу, що пульсувала в моєму центрі, повністю торкнувшись Джерела. Цей колодязь не мав кінця. Нескінченний. З моїм блокуванням заклинань моя сила поширювала лише поверхню того, на що я була здатна. І гнів відьом, їх лютість у зв'язку з появою Дому Помсти, нападом на «Море і Вино» і страхом, який тепер хвилями виходив від них, підживлювали мене. Я стала кожною перекрученою казкою, яку вони розповідали. Я прийняла себе. Тепер я був Люттю у тілі, і вони не забудуть, що означає вдарити по богині.

У їхньому Ковені розповідали б історії про цю битву. Попередження шепотіли тихим голосом, не зводячи ока з неба, шукаючи ознаки того, що вони підпалили мій гріх, навіть наважившись говорити про цей день. Гнів би вижив, але жодна із них ні.

Я наказала випромінювати більше сили, більше вогню, більше люті, звернувши свою магію на відьом. Було два десятки. Крім бабусі, я відразу нікого не впізнала, хоча насправді не дивилася. Неважливо, знада я їх особисто чи ні. Вони приходили битися, вбивати, а я відповідала тим же. Цього разу я б не дозволила нікому стати між мною та Гнівом.

Вони завдали б йому болю, і навіть якщо рана заживе, мені було б достатньо для помсти.

Я викликала кожен унцію люті, якою керувала, кожен частинку люті через брехню, маніпуляції та зраду. Роки мене утримували від моєї магії, розв'язаної в пеклі, повністю контрольованому мною. Тіла падали одне за одним, обгорілий попіл розвіював поривчастий вітер. Я висипала вогонь, як мстивий бог, довго після того, як остання відьма впала, задовольняючись тим, що спостерігала, як горить усе коло. Теплі пальці скрутилися навколо моїх, зтягуючи мене тут і зараз. Перше, що я помітила, це моторошна тиша. Вогонь уже не тріщав. Затихла й зимова гроза. Я навіть не чула дихання демонів поруч зі мною. Я подивилася на Гніва, його обличчя було напруженим, але гордим.

—Вони мертві, моя леді. Усі.

Знову вздовж мого тіла спалахнули колючки. Я відірвала погляд від чоловіка і озирнулася навколо. Усі охоронці дивилися на мене з відвертим страхом на їхніх обличчях.

Ну, не всі охоронці. Багато демонів повністю опустили свої погляди, взагалі відмовляючись дивитися мені в очі. Я дивилася на ряд охоронців і солдатів, поки моя увага не зупинилася на їхньому принцеві. Жадібність не боявся, але я відчув трохи страху, коли він схилив голову. Його рука все ще трималася на ураженні меча.

— Дім Жадібності дякує Дому Гніву за допомогу.

Допомога. Я закінчила битву ще до того, як могла початися справжня війна. Я подивилася на неушкоджених охоронців, окрім першого охоронця, який глянув через уступ, ніхто не загинув. Моя лютість ще недостатньо відступила, і між голками страху, що кололи мене, і роздратуванням чоловічої зарозумілості, я випустила ще трохи пекла.

— Чому Дім Жадібності постійно стає мішенню? Мені дивно, що і відьми, і перевертні вирішили напасти на ваше коло. Незалежно від того, який матч б'є моя сестра, вони приходять до вас. Не домашній Гнів, чи Заздрість, чи Гордість. Ви. Що ти зробив, щоб нажити стільки ворогів? Жадібність підняв плече. — Можливо, вони женуться за моїм багатством. Лише монети з одного ігрового залу можуть допомогти фінансувати війну. — Він м'яко посміхнувся. — Будь ласка, зайдіть у свій гостьовий номер. Я зробив би помилку, якби не влаштував святковий бал на честь вас обох.

З цими словами Жадібність і його гвардійці повернулися до замку. Я подумала про те, чи не кинути їм у п'яти кілька вогняних бутонів, ідея спостерігати, як вони стрибають у замок, трохи смішила, але стрималася від цього раптового бажання. Гнів все ще спостерігав за мною, наче я могла втратити контроль і спалити королівство дотла.

— Я казала тобі, — тихо сказала я, — тобі нема чого мене боятися. — Я знаю це. — Погляд Гніва перевівся на землю. — А ти?

Я глянула через парапет, дивлячись на тліючий газон, тіла наших ворогів тепер були лише плямою попелу.

Мені це мало б заважати, оскільки володіти достатньою силою, щоб знищити два десятки відьом, навіть не спітнівши. Бабуся може бути там серед мертвих. І все ж я нічого не відчула. Крім, можливо, задоволення від того, що я захистила того, кого люблю. Це змусило мене зрозуміти, чому мій чоловік був обережним, щоб звільнити богиню помсти в мені.

Я знову звернула увагу на Гніва. — Я хотіла би позбутися запаху диму, перш ніж ми одягнемось сьогодні.

Не дивно, що танцювальний зал Жадібності був бронзовим декадансом. Як і в його ігрових залах, усе було багатим, розкішним, найкращим, що можна було купити за його монету. Насичені кольори, велика кількість високоякісних металів, шовку й оксамиту, а також величезна кількість мистецтва, представленого в чудових рамах. Це була кімната, яка мала показати жадібність принца до матеріальних багатств. Ми з Гнівом невимушено прогулювалися великим танцполом. Він нічого не говорив, коли ми купалися, а потім перевдягалися в офіційне вбрання, його настрій майже неможливо було прочитати. Але я не була дурнем. Я розуміла, що бачити мене у всій моїй красі, дозволяючи моїй люті вирувати, було тривожно. Але він знав, якою була наша стратегія; він допоміг придумати це перед тим, як ми залишили Будинок Гніву. На відміну від свого брата та армії Жадібності, цього вечора Гнів не був заскочений зненацька. Він знав, що якби я відчувала, що хтось із нас опинився під загрозою, я б випустила свою силу без жалю. Я поклялася, що нас більше ніхто ніколи не забере один у одного.

І я це мала на увазі.

І все ж я не могла не подумати, чи не пошкодував він про якусь частину нашого підходу. Якщо військовий полководець вважав за краще вести бій більш буквально, рукопашний спосіб; Моя готовність відкинути цю ввічливість і знищити могла його непокоїти.

Коли ми билися з вовками, Гнів використовував свою магію як додаткову зброю, але він так само використовував свій кинджал. Мене охопив укол неспокою. Неможливо було зрозуміти, чи то спливла на поверхню моя смертна совість, чи то спалахи страху від сусідніх лордів і леді.

— Леді Еміліє. — Підійшов лакей із келихами ігристих вин блідо - золотих, рожевих і сливових кольорів на вибір. У кожній склянці кружляли золоті пластівці, ще одна форма жадібності. Я вибрала блідо-рожеве вино й обережно відпила його. Гнів вибрав вино сливового кольору, і ми продовжили повільну прогулянку бальною залю.

З кожною групою лордів і леді, повз яких ми проходили, по моїх руках пробігали ще сильніші колючки. Сміливіші демони схилили голови,

ввічливо пробурмотівши: — Принце Гніве. Леді Еміліє, — перш ніж швидко знайти інше місце. Щось неприємне вклинилося під моїми ребрами. Я не очікувала їх подяки, але відведені погляди та спалахи страху

були несподіванкою. Небажана. Важко було зрозуміти, чи їхній страх був спрямований виключно на мене, чи вони також остерігалися Гніву. Востаннє, коли він був тут, він справді знищив ігровий зал своїм легендарним гнівом. Можливо, ми обидва були об'єктами страху. Хоча моєму чоловікові не важко було залучити інших самців на свій бік. Кілька лордів чемно балакали про битву, якої не було, і ковтали напої, даючи собі привід кинутися геть, коли Гнів нагадав їм, як моя магія вогню врятувала їх.

Гнів ніжно стиснув мою руку. — Чи не хотіла б ти потанцювати, моя леді?

— Так.

Мій чоловік повів нас на танцмайданчик; це була блискуча бронза, яка нечітко, спотворено відображала наші зображення. Це збігалось з тим, що я відчувала внутрішньо: спотворене та нечітке. Я не звикла намагатися включити смертні емоції в мою безсмертну чутливість. Було відчуття, що дві половини мене намагаються об'єднатися, але одна половина була олією, а інша — водою. Як би я не намагалася змішати їх разом, вони залишалися окремо, майже ворогуючи один з одним.

Гнів непристойно тримав мене близько, коли музиканти заграли вальс, його рука досить низько ковзнула по моїй спині, щоб у моїх жилах спалахнуло медове тепло. Якщо він намагався відволікти мене від голок неспокою, що перетинають кімнату, це майже спрацювало.

Доки я не звернула увагу на герцога Девона й не відчула запал його гніву. Він негайно повернувся до чоловіка, з яким танцював, і сказав щось, що змусило демона зареготати. На рахунок мене, швидше за все. Хоча я відмовилася, щоб це жалило. Я теж була би засмучена, якби потрапила у грішний шторм Гніву з випущеним членом і врешті-решт кінчила там. Пари, які, здавалося, не знали нікого, окрім одна одної, напружилися,

коли ми проходили повз. Цього разу я почула шепіт. Вони говорили про піднесення Страшних. Як богиню Смерті розшукували за вбивство і як Лють прийшла розрахуватися з боргами своєї сестри. Вони боялися не мого гнівного чоловіка, а мене.

Я сперлася головою на плече Гніва й не зважала на бурмотіння. Вони могли говорити і пліткувати, що їм заманеться; ніхто з них не знав ні мене, ні того, що я відчувала. Як я хотіла допомогти їм усім, знайшовши Клинок Знищення та знявши прокляття. Навіть тоді я уявляла, що нічого з того, що я зробила, для когось не буде достатньо добрим. Вони завжди знайшли б причину ненавидіти або боятися мене, якби вони вибрали цей шлях. Шуміння стало різкішим, жорстокішим.

Я високо підняла голову, поки ми продовжували танцювати по кімнаті. Невдовзі переповнений танцювальний майданчик майже спорожнів, а колючки, які вказували на страх, перетворилися на гострі голки. Я стиснула щелепу й зберегла нейтральний вираз. Можливо, це були майже двадцять років життя смертним і життя як людини, але я більше не хотіла вселяти такий страх.

Влада — це одне, я б не вибачалася за здатність захищати себе та тих, кого любила, але це? Це було зовсім не те, чого я хотіла. Повернувся спогад про моє старе життя. Незважаючи на вогненну магію, яку я викликала, я був холодною всередині, одна, за винятком моєї близнючки .

Я забула, як це бути ізольованою, коли мене боялися. Більше я нічого не знала, не було з чим порівняти. Тепер я знала тепло дружби. Радість сміху і комфорт у... прийнятті.

Гніва поважали за його силу, а не карали за це. Демони і навіть його брати двічі подумали б, перш ніж спробувати забрати його владу, але вони дивилися на мене так, ніби я була катом, готовим спопелити їх за будь-яку образу. Було несправедливо бути покараною за те, за що шанували мого чоловіка. Хоча, можливо, з їхньої точки зору я вселяла справжній страх. Дім Помсти керувався не просто одним гріхом, як інші Доми. Він міг статися для всіх гріхів одразу, і цього демони боялися.

— ...вона обманом звела його заміж.

Пара кинула на мене злий погляд, і я напружилася. Це зовсім не те, що сталося.

— Ігноруй їх. — Голос Гніва був у моєму вусі гладким, як шовк. — Ти мене ніде не обманювала. І ти сьогодні була чудова. Ти зупинила битву, перш ніж вона встигла почати війну. Твоя магія принесла мир. Це був необхідний і стратегічний крок. Ніколи не сумнівайтеся в цьому.

— Здається, цей суд не погоджується з цим, — тихо сказала я. — Я подумала, що ти теж сумніваєшся в нашій тактиці.

— Я довіряю тобі, моя леді. І я сьогодні довіряв твоєму судженню. — Він проніс нас по танцполу, його дотик приземлив мене. — Відьми не билися б чесно. Вони б використали більше магії та хитрощів. У цьому випадку я підтримую твій вибір боротися, як ми це зробили. Ти сьогодні використала свою магію, як зброю. Це не скористалося тобою, Еміліє. Це була справжня перемога, і я пишаюся твоїми досягненнями. Жоден із цих придворних не встав би і не боровся б за власний суд.

— Я діяла переважно заради власної вигоди, — зізналася я. — Я не хотіла, щоб Жадібність вимагав ще однієї кровної відплати. І коли вони націлилися на тебе, я *хотіла вбити їх усіх*.

Гнів підніс свої губи до мого вуха, і я відчула, як він усміхається. — Ще привабливіше, моя леді.

— Брехун. — Я стиснула його руку своєю, коли ми рухалися танцполом, вдячна. Я знала, що те, що він сказав, було правильним, але, незважаючи на те, що бальний зал був повний страшних демонів, це змусило мене почуватися навпаки.

Знищити ворога, підпаливши його, не вважалось героїчним. Це було черство. Або це те, що я б відчула до того, як заклинання було знято. Тепер усе було плутано, не так. Я була богинею, яка не повинна відчувати настільки глибоко, яка повинна діяти без осуду, але я знала, що один факт є правдою: те, що я мала силу це робити, не означає, що я повинна це робити.

Який пріоритет це встановило б для підданих царства? Ми всі потрапили в пастку нескінченного циклу неправильних вчинків. Сурсея використовувала нас. Ми з Вітторією обманювали Гніва і Гордість. Відьми зв'язують нас. Ми з Вітторією завдаємо їм удару у відповідь. Їхній атакуючий будинок Жадібність. Ці хвилювання між нами могли б тривати вічність, якби ми не поклали їм край. Комусь потрібно було встати і сказати досить. Можливо, це не завжди було правильно. Інакше наступна потужна істота може з'явитися і зробити все, що вважатиме за потрібне з кимось менш могутнім.

— Поцілунок для твоїх думок? — запитав Гнів. Усміхнувшись несподіваному прохання, я підняла обличчя, дозволяючи нашим губам торкнутися одне одного. — Тепер розкажи мені.

— Я не почуваюся так, як раніше. — Моє визнання прозвучало

пошепки, щоб мене почув лише принц демонів. — Я рада повернути свою повну силу, свої спогади. Але... вселяти такий страх, це не те, чого я хочу. Я не хочу зайти в кімнату, щоб вона замовкла. Пильно оглядала мене. Я не хочу відчувати такий рівень страху, спрямований на мене. Я забула, якою самотньою я була до зустрічі з тобою. Якою холодною вона зробила мене, принісши зі мною страх і хаос замість тепла й любові.

Гнів на мить замовк. — Чого ти хочеш?

Я подумала про пророцтво, і хоча воно могло стосуватися не лише нас, я гостро відчула один його аспект. Як зверху так і знизу. Баланс. Тепер, коли я була цілком упевнена, що Веста жива й ховається за власним бажанням, у мене була нова мета, на якій я малп повністю зосередитися. — Я хочу виправити цю помилку. Я не просто хочу зняти прокляття,

я хочу дати всім нам справжній шанс на мирне співіснування.

— Мир може бути неможливим.

— Я знаю. Але я хочу хоча б щось зробити правильно. Було забагато гніву й образи. Я хочу прокинутися і не турбуватися про те, хто може напасти в цей день. З ревнощів, чи злості, чи жадібності — я хочу зосередитися на хорошому. Я хочу оточити себе любов'ю. І це ніколи не стане можливим, якщо ми всі будемо прокляті. — Я глибоко вдихнула і видихнула. — Я хочу піти до Криниці пам'яті. І я хочу закінчити цей нескінченний цикл сьогодні ввечері.

Гнів нахилився вперед і цнотливо поцілував мене в губи. — Тримайся міцніше, моя леді.

Не попрощавшись зі своїм братом чи будь-яким членом двору Жадібності, Гнів магією забрав нас з середини танцювального майданчика, заслуживши кілька вигукнутих прокльонів, які ми обидва проігнорували.

Розділ 21

— *Ти повинна заплатити богині десятину, щоб увійти в кімнату Криниці Пам'яті.* — Я прочитала попередні настанови Фауни, вивчаючи статую богині та змія в садах Гніву.

На її обличчі не було вирізьблених рис, але у її волоссі були квіти, схожі на те, як я носила свої. Її вигнуті леза здавалися достатньо гострими, щоб тягнути кров, тож я піднялася на край басейну й натиснула кінчиком пальця на одне з них. Єдина крапля крові вилилася ще до того, як рана зажила, не залишаючи жодних ознак того, що я щойно поранилася. Зараз було дивно згадувати, що цієї здатності негайного зцілення не було лише два вечори тому. Блокування заклинань справді змінило мене. Але я б зараз не зупинялася на цьому. Я оглянула статую, щоб знайти будь-який натяк на зміну жертви крові. Нічого не сталося. Було б надто зручно, щоб статуя чарівним чином ожила й показала, що вигнутий кинджал у її кулаці — це зниклий Клинок Знищення. Але це, звичайно, було б непогано. Перед тим, як я пішла, Гнів попередив мене, що, наскільки йому відомо, статуя не приховує легендарного леза. Частина мене вірила, що кров моєї богині розблокує якесь закляття на статуї, про яке навіть демони не знали. На жаль, це було не так.

Я тримала руку над тихою водою басейну, що відбивався, спостерігаючи, як у воду падала самотня крапля крові. Теоретично, крапля крові повинна була розсіятися, коли вона з'єдналася з рештою води, але тут була магія. Єдина крапля крові розширювалася і зростала. Вона обертався навколо басейну, згортаючись по спіралі разом, звиваючись до центру.

Сходи рубінового кольору утворилися всередині спіралі, зникаючи в

темряві, що опускалася нижче рівня землі. Сталося так, як пояснив Гнів. Він не міг піти зі мною —це було те, що я мала зробити сама, але це не завадило йому розкрити все, що він знав, як генерал, який готує солдата до бою.

Я збрала спідниці однією рукою і ступила на багрянні сходи. Я без страху йшла за ними, подорожуючи під землею. Жодна вода з відбиваючого басейну не торкнулася мене; вона розлучалася з кожним моїм кроком углиб землі. Коли я повністю занурилася, залишивши позаду прохолодну зимову ніч, я спустилася на кілька хвилин, повітря ставало чистішим, чим далі я спускалася. Температура мене не турбувала, як колись. Це було незручно, але я не відчувала ні стукоту зубів, ні мурашок по тілу.

Не було світла, лише нескінченна темрява, яка, здавалося, ставала густішою, всепроникнішою з кожним метром, який я проходила. Але з моїм безсмертним тілом і відчуттями я могла бачити майже так само чітко, ніби це був сонячний день біля берега. Після кількох хвилин швидкого руху сходи раптово закінчилися. Я стояла на кам'янистому ґрунті й оглядала маленьку печеру.

Промінь неприродного блакитнуватого світла освітлював колодязь, складений із чогось, схожого на цеглини рожевого кварцу, який знаходився зовсім од центру від основи сходів. Колодязь пам'яті. Я підійшла ближче та помітила таємничі символи на латині, висічені на деяких дорогоцінних каменях на його краю. Я провела пальцем по поглибленнях, відчуваючи, як сила, що міститься в колодязі, дзижчить по моїй шкірі.

Я зазирнула у чарівну криницю; Вода була кришталево чистою, вздовж її дна було видно тисячі кристалів. Кожен дорогоцінний камінь представляв спогад або кошмар. Щось досить жахливе, щоб той, хто відпустив пам'ять, не пропустив цього.

Мені було цікаво, чи прийшов Гнів знайти спогад чи втратити його. Це було не важливо. Єдине, що зараз мало значення —це дізнатися якомога більше про цей клинок, який, згідно з дослідженнями Фауни, міг покласти край прокляттю мого чоловіка. Я не могла упустити це з поля зору, або я б не мала надії на успіх.

Я перелізла через невелику стіну й занурилася у воду, не звертаючи уваги на легкий холод, що просочився в мій одяг. —Де Клинок Знищення?

Язаплющила очі й притулила голову до колодязя, дозволяючи св оєму розуму зосередитися виключно на відповіді, яку я шукала. Мої пальці пробігли по кількох кристалах, перш ніж зупинитися на одному, який здався трохи теплішим. Фауна нічого подібного не згадувала, але, можливо, це був позитивний знак того, що я привернула правильну пам'ять. Існував лише один спосіб дізнатися. Мої пальці зімкнулися навколо кристала, і я втягну ла у себе спогад, сприймаючи його так, ніби він був моїм.

Страх вчепився пазурами в молодого вовка, вириваючи крики з його вже розірваного горла. Це було лише щеня, але воно відчуло темну магію людини. Демон. Його жорстокий розріз рота стиснувся в тонку лінію, коли його погляд кольору монети повернувся до неї. Вона почула, як він увійшов до їхнього дому, почула тихі слова, які він говорив з її татом, і одразу пересмикнулася. Те, що її тато сказав їй, що не повинно бути можливим. І помилка, про яку вона нехай пошкодувала, коли демон пошкрябав її за шию й утримав.

— Це твій первісток? Гібридний воїн?

Його тон натякнув на недовіру. Цуценя гарчало, оголюючи свої маленькі ікла.

Тато вирячив очі. — Так, ваша високість. Саме її ім'я означає «присвячена Марсу», богу війни, як в и...

— Мене не цікавлять смертні боги. Їй дадуть належне ім'я демона, коли ми повернемося до мого двору.

Цуценя звивалося в руках незнайомця, запанікувавши. Вона не знала, що таке суд, і не хотіла знати. Татове горло стрепенулося; вовчєня безмовно благало його забрати її назад, забрати її з рук цього незнайомця. Її мати, жінка, яка ніколи її чомусь не любила, вже пішла спати. Якби тато не врятував її, ніхто б не врятував.

— Ваша високість, — тато розправив плечі, і в молодому цуцику зародилася надія, — можливо, я можу ще щось дати вам, щоб погасити свій борг. Вона лише щеня. Лапка і нічим не примітний. Натомість дозвольте мені зібрати достатньо монет. Або, можливо... можливо, мені вдасться знайти Клинок Знищення.

— Якщо ви ще не знайшли лезо, то швидше за все, ніколи не знайдете.

— *Незнайомець знову підніс цуценя до обличчя, уважно оглядаючи. — Вона змінилася приблизно на двадцять років раніше, згідно з вашою власною історією. Це здається мені досить примітним. А як щодо її*

демонських здібностей? Якою магією вона володіє?

—Я...я не впевнений, ваша високість.

Демон звузив очі. —Збреши мені ще раз, і я видалю цей неприємний язик.

— Будь ласка. — *Голос тата був ледве шепотом, зломленим благанням розбитої людини. Незважаючи на те, що її попереджали не робити цього, вовчєня використало трохи своєї магії, щоб заспокоїти його.* — Будь ласка, ваша високість. Попросіть мене ще про що-небудь. Будь ласка, не забирайте мою дочку.

— Що відчуває твоя дружина, знаючи про побічний удар демона, з яким ти лежав?

—Вона полюбить дитину. Моя дочка не повинна платити за мої гріхи. Будь ласка Будь ласка, укладіть ще одну угоду.

Рот демона незадоволено стиснувся, коли її маленький брат вигукнув зі свого ліжечка. —Ваш син теж рано змінився?

Тато глянув на колиску, важко ковтаючи. —Ні, ваша високість. Він не показує жодних ознак того, що рано зміниться.

—На цьому наші справи закінчуються. Віддай свою доньку і встань.

Незнайоμεць смикнув підборіддя, і з тіні вийшов чоловік з оленячою шерстю та рідкими карими очима. Цуцєня заскиглило, коли чудовисько - демон простягнуло руку і взяло її. Її скиглиння перетворилося на вереск, коли він засунув її в мішок і затиснув його. Вона почула, як незнайоμεць сказав: —Ви були достатньо дурні, щоб торгуватися з Домом Жадібності . Я пропоную вам подумати про наслідки наступного разу, коли ви програєте щось таке цінне.

Сльози текли по моєму обличчю, і я зціпила зуби проти жалібних зойків, які я все ще чула, оскільки молоду вовчицю забрали з родини. Я

відчувала смуток, відчай, жах, які вона пережила, але нічим не могла допомогти цьому цуценяті. Я відчайдушно шукала підказку в пам'яті, яка б навела мене до неї, щоб знайти її, коли я виконаю своє завдання тут. Батько здавався майже знайомим, але його риси були приховані і темрявою кімнати, і слізьми вовчєня. Я була майже впевнена, що його акцент був із моєї версії Змінних островів, але ніщо не вказувало на те, як давно ця пам'ять була очищена. Це могли бути місяці чи десятиліття. Можливо, навіть сто років. Все одно я почувалася безпорадною. І я трохи більше ненавиділа Жадібність.

Як він міг відібрати чийось дитину, хоч би на що вони грали...

— Гібридна дитина. — Результат спарювання вовка з демоном. Так само, як я підозрювала, що це була Веста. Якщо вона все ще жива, у що я вірила, — тоді цей спогад доводить, що придворні чутки, якими поділився герцог, були правдивими, Веста мала бути нещасною.

Якби вона пригадала будь-який час зі своєю справжньою родиною, коли її відірвали від них... це було б пекло, жити з її викрадачем.

Служити його командиром. Я молилася, щоб вона втекла від нього, щоб моя сестра хоч якось допомогла їй.

Я хотіла вирватися з цього колодязя й відвідати Дім Жадібність, щоб трохи помститися за вовчєня, але мені довелося зосередитися лише на своєму запитанні. Подвиг складніший, ніж я могла собі уявити, враховуючи лють, яка палає в моїх венах. — Де Клинок Знищення?

Я відкинула камінь пам'яті вовчєня вбік і обхопила пальцями інший, відразу захоплюючись новим спогадом...

Сурсея почула, як король наближався до свого тронного залу, його кроки були гучні, як грім. Він був у поганому настрої, і чим ближче він наближався до неї, темніше ставало. Добре. Настав час звернути увагу на її прохання, поставитися до нього серйозно. Їй залишалося лише вимагати, щоб Гордість віддав доньку, вона заборонила їм одружуватися. Безумовно, він мав силу зупинити такий нечестивий союз.

Якби він хотів, щоб Сурсея назавжди вийшла із цього королівства, ця домовленість влаштувала б їх обох. Все, що їй потрібно було зробити, це розпалити його ненависть, поки вона не зрівняється з її власною.

Вона

думала принести свій горезвісний проклятий клинок, якщо він відмовить ся, але він їй був потрібен живим. Зараз.

Диявол відчинив подвійні двері, і Сурсея відчула жар його чудових крил, які були на повній видимості. Вона не підвела погляду, відмовляючись принести йому задоволення від споглядання його крил, як робити багато інших. Вона бачила їх раніше, коли він вигнав вампірів до південного двору, оминаючи гори, що належали богиням, ніби вони були прокляті. Його крила були зі срібними кінчиками білого полум'я, смертоносного, прекрасного. І його найдорожча зброя, на думку її шпигунів. Не було нічого, що його більше хвилювало.

Військовий генерал напевно зробив би багато чого, щоб зберегти таку нагороду.

Відмовляючись дивитися в його бік, вона погладила голу шкіру вздовж зовнішньої частини стегон. Вона знала, що він не збудиться; її вчинок мав на меті не стільки спокусити, скільки розлютити.

— Забирайся. — Його голос був різким, брутальним. Це її дуже дратувало, хоча вона цього хотіла.

Увагу Сурсеї привернула його увагу. — Розмова з тобою не спрацювала. Ані логіки, ані аргументації. Тепер у мене є для вас досить спокуслива нова пропозиція. — По тонкій тканині сукні вона повільно провела по верхівках своїх грудей. Демон навіть не глянув униз, але його однофамільний гріх таки охолодив кімнату. — Зніми штани .

Він схрестив руки на грудях, вираз його обличчя був забороненим. У його золотих очах спалахнув спалах люті. «Забирайся», — повторив він. Піді, поки я не змусив тебе .

— Спробуй. — Одним нелюдськи витонченим рухом вона підвелася, а її довга срібна сукня сяяла, наче меч, що прорізає небеса. Настав час для їхньої справжньої битви. Він був дуже розлючений, і було одне, що вона знала: вдача може взяти найкраще з будь-кого, включаючи демона, який панував над гнівом. — Доторкнись до мене, і я знищу все, що вам дороге . Ваша Величність.

Тон Сурсеї став глузливим, щоб ще більше підштовхнути його.

Потім він розсміявся, звук був таким же грізним, як і кинджал, який зараз притиснувся до її горла.

— Схоже, ти помиляєшся, — майже прогарчав він, — мені нічого не дороге. Я хочу, щоб ти покинула це царство до ночі. Якщо ти до того часу не підеш, я відпущу своїх пекельних собак. Коли вони закінчать, все, що залишиться, буде викинуто в Озеро Вогняне.

Вона досить довго була поруч із принцями пекла, щоб знати, що він

чекає, щоб відчувати її страх. Коли він нічого не відчував, він ставав підозрілим, і їй потрібно було зберегти перевагу. Вона рвонулася вперед і одним жорстоким рухом перерізала собі горло лезом. Кров розлилася на її мерехтливу сукню, бризнула на гладку мармурову підлогу, забруднила його манжети. Вона знала, що це буде остання образа.

Не збентежена своїм новим жахливим намистом, вона відступила від нього, її усмішка була більш злою, ніж у найгіршого з братів диявола. Вона б знала. За винятком Гордості, вона намагалася спокусити їх усіх, але марно. Для групи інтриганів, егоїстичних демонів вони, безперечно, захищали один одного, коли йшлося про серцеві справи. Рана зшилася під його холодним пильним поглядом.

— Ви впевнені в цьому? Немає нічого, про що ти прагнеш? — Коли він не відповів, її роздратування спалахнуло. Їй набридло відмовляти в такому простому проханні. Вони не довіряли відьмам так само, як відьми не довіряли демонам. Вигнання її дочки було б найкращим для всіх. Не було ймовірності, що вони захочуть, щоб відьма панувала над одним із їхніх дорогоцінних Будинків. — Можливо, чутки все-таки правдиві. У твоїх броньованих грудях немає серця. — Вона обійшла навколо нього, її спідниці розмазали кривавий слід по колись незайманій підлозі. — Можливо, нам варто розрізати вас, роздивитися .

Вона дозволила своїй увазі зупинитися на незвичайних сріблясто - білих крилах полум'я за його спиною, її усмішка стала дикою. Вона дала рівно стільки часу, щоб його брова зморщилася. Тоді вона вдарила. Одним швидким клацанням її пальцями його могутня зброя стала попелястою, а потім зникла.

Сурсея із задоволенням спостерігав, як його охопила паніка. Рідкісний прояв емоцій від демона, відомого своїм холодним темпераментом. Він неодноразово намагався, і невдало, викликати крила.

— Ось такий трюк, неприємний, як сам диявол. — Її голос був і молодим, і старим, коли вона промовляла своє заклинання. Він ефектно вилаявся. — Від цього дня й надалі прокляття прокотиться цією землею. Ви забудете все, крім своєї ненависті. Любов, доброта, все добре у вашому світі припиниться. Одного дня це зміниться. Коли ти пізнаєш справжнє щастя, я клянуся взяти все, що ти любиш, також . Сурсея спостерігала, як він безрезультатно намагався викликати свої крила, сподіваючись, що він відчайдушно захоче це зробити, як вона

просила, особливо з прокляттям на ньому. Все, що вона хотіла, це звільнити доньку від розпусного п'яниці. Щоб забезпечити їй справжнє щастя. І захистити її від цього жалюгідного царства. Сурсея занадто довго стояла поряд і дивилася, як світло її доньки тьмяніє. Гордість піклувався лише про себе, був нездатний присвятити себе одній коханій. Все було б добре, якби її дочка була такого ж темпераменту.

Сурсея клацнула язиком, розчарована тим, що король не відпустив свого внутрішнього монстра, щоб дати відсіч, і почала відвертатися. Замість того, щоб переслідувати її, він говорив голосом, яким користувалися вбивці перед тим, як перерізати комусь горло вночі. — Ти помиляєшся.

Сурсея замовкла, кинувши погляд через плече. Мало хто наважувався назвати її неправою. Особливо після відмови надати їй послугу. Вона була могутнім союзником і ще гіршим ворогом. — Ой?

— Диявол може бути огидним, але він не робить трюків. — Його посмішка була повільною, глузливою. — Він торгується. — Сурсея уважно спостерігала за ним, відчуваючи, як її магія зворушується від тихої загрози, яку він представляв. Повітря між ними було насичене ненавистю. Він убив би її без думок, якби вона не мала того, чого він відчайдушно хотів. — Хочеш укласти угоду?

Спочатку вона хотіла укласти угоду. Побачивши його тепер без крил, вона сповнилася темним почуття радості. Вона ненавиділа Гордість. Ненавиділа принців пекла. І трохи помсти принесло їй більше задоволення, ніж вона собі уявляла. І все жбуло б помилкою з її боку не вислухати його. Щастя її дочки було справді важливим. Вона пробігла по ньому своєю увагою.

— Уявіть, що я розважаю ідеєю вигідної угоди, однієї маленької можливості для вас зняти прокляття та повернути крила. Які ваші умови? — спитала Сурсея.

— Шість років, шість місяців і шість днів. — Голос царя демонів був низьким, небезпечним. Він не вагався у своїй відповіді, що свідчило про те, що він все добре обдумав, перш ніж запропонувати. Не те, щоб вона очікувала від бойового стратега чогось меншого. Перш ніж вона встигла погодитися чи запитати далі, він додав: — Час буде вимірюватися в семи колах. Не якийсь інший пекельний вимір.

Протягом цього періоду ви не ступатимете в мій Будинок гріха чи в будь-який із моїх братів, якщо вас не запросять. Якщо ти увійдеш сюди, то ризикуєш отримати власне прокляття. Одного я не розкрию, поки не буде надто пізно.

Сурсея задумливо подивилася на диявола. Угода була відносно простою, але вона впізнала темний блиск у його очах. Знала, на яку оману це натякало. Гнів не був дурнем. І вона теж не була. Існував великий ризик, погодившись на це, але потенціал ще більшої винагороди був надто спокусливим, щоб пропустити його. — Я хочу гарантії, що ніхто, пов'язаний з вами чи вашими братами, не спробує вчинити замах на моє життя чи завдати мені будь-якої шкоди. І якщо ви не можете зняти прокляття протягом цього часу, воно ніколи не буде скасовано. Ні магія, ні обман, ні угода не мають значення. Цілу вічність ти ніколи не матимеш того, що любиш найбільше.

— Коли я порушу це і коли я вирішу, що більше не хочу, щоб ти псувала це царство, ти будеш вигнана із Семи Кіл. І ти повинна стерти пам'ять про цю розмову.

Сурсея врахував усі кути. Не так важливо, чи він переможе, якщо вона отримає те, що хоче. Шість років, шість місяців і шість днів повинні дати їй достатньо часу, щоб реалізувати свій план. Хоча в інших сферах це може бути ближче до двадцяти років. Незалежно від того, скільки часу їй потрібно витримати, якщо вона більше ніколи не матиме нещастя мати справу з принцями пекла, це буде невелика ціна за вічність.

Їй не потрібно було згадувати цю розмову повністю, їй потрібно було лише згадати свою мету захистити свою дочку. Виникла ідея. До неї доходили чутки, що Стара використовувала магію, щоб фор мувати спогади кожного, хто намагався перетнути певний гірський хребет на півдні. Але її втручання було спрямоване лише на один окремий, загадковий Дім Гріха, який стояв окремо від усіх інших. Ним керували не демони, а щось набагато гірше. І це була єдина умова, яку король демонів забув включити у свою угоду.

Можливо, настав час відвідати Будинок Помсти.

— А що з Змінними островами? — вона запитала. — Технічно вони є власним виміром.

Король, здавалося, врахував це. Вона чула чутки, що він не любить острови, але хотіла підтвердження. — Якщо ти хочеш бути вигнана

туди, у справжнє пекло, будь моєю гостею .

—Знаєте, —у її тоні звучала нудьга, —дехто вважає, що шість-шість - шість —це знак звіра. Якщо я очищу цю пам'ять, як мені вірити, що ти не порушиш своє слово?

—Ти добре знаєш, що це символізує рівновагу. Природний порядок. Не прикидайся необізнаною, Сурсеє. Я відчуваю твою брехню, і вона тхне лайном. — *Він покликав слугу, потім витяг прозорий гладкий шматок кварцу з кишені піджака. Сурсея зробила все можливе, щоб не виглядати здивованою. Диявол прийшов, готовий до битви. Через мить знову з'явився той самий слуга з контрактом і двома кривавими перами. Занепокоєння провело пальцем по її хребту, коли король подав їй камінь.* — Очистіть пам'ять, і ми підпишемо присягу.

Спогад раптово обірвався, і я повернулася назад у тут і зараз. Мій одяг був наскрізь промоклий, вода була холодною. І все ж мене охопив внутрішній вогонь, від якого повітря мерехтіло від раптової спеки. Я глянула на свою руку, на розтертий кристал у ній. Пам'ять не зупинилася, я стиснула її в кулаці.

Шість років, шість місяців і шість днів. Гнів ніколи не згадував про годинник, який відраховує наш час, щоб зняти прокляття. Але він хотів, щоб я присягнула йому на крові протягом шести місяців. А потім Анір

також згадав, що йому залишилося шість місяців, щоб повністю відновити свою силу. Потім, звісно, був злий коментар Сурсеї про швидкий рух часу в тронній залі.

Я лаялася, вживаючи всі нецензурні слова та фрази, які знала .

Враховуючи радість Сурсеї, у нас, ймовірно, залишилося небагато часу.

Я хотіла кинутися до замку й вимагати знати, скільки нам залишилося, але на це довелося почекати. Я все ще не знайшла те, що шукала. І зараз, як ніколи, мені потрібно було дізнатися, де знаходиться Клинок Знищення, щоб я могла зняти прокляття, поки не стало надто пізно. — Де Клинок Знищення? — Я зосередилася на своєму запитанні, піджирила його своєю люттю та магією, і знову засунула руку під воду. Я схопила жменю кристалів, і кожен, що намагався затягнути мене в кошмар, був розбитий нанівець. У мене не було ні часу, ні терпіння впоратися з чийось страхом. Я була страхом. І я була здатна стати кошмаром. Колодязь пам'яті завібував, наче тремтів від сплеску моїх

сирих емоцій. — Покажи мені, хто останнім бачив Клинок Знищення. Зараз.

Мої пальці стиснули шорсткий кристал, з якого текла кров. Шипіння болю зірвалося з моїх губ прямо перед тим, як я потрапила у наступний спогад.

Коли сцена виникла на місці, я проковтнула своє здивування.

Здавалося, таємниці, які люди навколо зберігали в моєму житті, не були повністю розкриті.

Дотепер.

Розділ 22

— Демони не здатні любити. Я казала тобі це незліченну кількість разів.

Зверхній тон її матері вразив Люсію. Вона роками планувала покласти край стосункам Люсії та не приховувала того факту, що була в захваті від останніх подій. Люсія хотіла згорнутися клубочком на боці й заплакати, але вона відмовилася доводити своїй матері її правоту. Мати сказала, що Принц Гордості був найгіршим із семи князів Пекла. Що він знову і знову закохувався, завжди залишаючи за собою розбиті серця. І все буде не інакше, коли його увага нарешті відвернеться від неї, безсмертної відьми, з якою йому не було діла спілкуватися. І не просто будь-яка відьма, як часто нагадувала їй її мати, а старша донька Першої відьми, всемогутньої богині сонця, нащадка Сурсеї. Роками її мати докоряла їй, що Люсія мала бути більш уважною, щоб подавати кращий приклад. Щоб не вважати себе дурнем перед іншими відьмами, які зверталися до неї за вказівками, як поводитися серед мешканців Семи кіл. Залицяння і, що ще гірше, одруження з демоном було найгіршим прикладом, особливо таким горезвісним, як

Гордість .

Люсія не була настільки наївною, щоб думати, що Гордість зміниться, і не бажала, щоб він зробив це для її блага, але ніщо не підготувало її до болю спостерігати, як він потрапляє під чужі чари. Його дії були зроблені не зі злого наміру; Люсія вірила в це з кожним шматком свого розбитого серця. Вона бачила його доброту, знала, що його прихильність до неї не була удаваною. Її мати вважала її дурнею, але вона чула ці чутки задовго до того, як погодилася на його залицяння. Знала, що сьогодні він може бути закоханий, але як буде, завтра було невідомо. Він потребував уваги та обожнювання, як квіти потребували сонця та дощу, щоб розквітнути. Вона вважала його примхи страшенно збудливими, він ніколи не впадав у передбачуваність чи рутину. Будучи охоронцем між царствами, вона мала багато рутини й ненавиділа її монотонність.

Коли вони вперше зустрілися, чарівний принц був захоплений її ім'ям. Люсія походить від *lux*, латинського слова, що означає світло. Гордість , Люцифер, був РанковоюЗіркою. Носій світла. Він назвав це зірковою долею, стверджуючи, що вони були представниками двох протидіючих сторін, які мали намір ненавидіти одне одного, але натомість не змогли заперечити своє доленосне кохання. Люсія не вірила в долю, але їй подобалося жартувати з ним. Його ніс зморщувався найчарівнішим чином, коли вона добродушно лаяла його. Зі свого боку, Гордість, здавалося, обожнював її за це.

Спочатку все це здавалося дико романтичним. Привернення уваги когось таким. Хтось, з ким їй ніколи не слід було розмовляти, не кажучи вже про те, щоб закохатися. З одного боку Гордість був правим. Їхня любов була заборонена. І, як і все заборонене, воно було більш привабливим. Відчуття небезпеки нависало над ними щоразу, коли вони прокрадалися на одну зі своїх таємних зустрічей. Будь-якої миті вони можуть бути виявлені, можуть викликати скандал як для відьом, так і для демонів.

Як Зоряна Відьма, перша в своєму роді, Люсія мала охороняти королівство, стежити за поведінкою принців-демонів. Її єдиним обов'язком було переконатися, що вони залишаються в Семи Колах, граючи у свої підживлювані гріхом ігри з їхніми злими судами та залишаючи смертних у спокої. Потім вона зустріла його. Немов

ранкова зірка, якою він був, Гордість спалахнув у її житті, розпаливши її пристрасті та пробудивши її від буденного, сповненого обов'язками існування, яке тьмяніло в порівнянні.

Навіть коли він просив її руки, вона знала, що не завжди буде так, як тоді. Він горів надто яскраво, надто потужно, щоб його вогонь коли-небудь було стримано. По правді кажучи, вона ніколи не хотіла б, щоб він змінився. Але вона зрозуміла, що це потрібно. І в цьому була проблема. Її невдоволення почалося з малого, як зазвичай трапляється з більшістю проблем, з крихітного зерна, яке з часом переросло у щось більше. Вона

хотіла чогось, чого Гордість ніколи не міг дати чи навіть бути.

Принаймні, не з нею. І це був корінь її душевного болю.

Гордість завжди залишався вірним собі; це була Люсія, яка не була чесною ні з собою, ні з ним щодо своїх бажань. Він називав її брехухою, благав сказати йому правду, але вона відмовилася.

Фактично, вони посварилися тієї самої ночі. Гордість знову і знову просив її довіритися йому, сказати йому, чому вона засмучена. Він поклявся зробити все, щоб зробити її щасливою. Він пообіцяв пропустити бенкет, залишитися з нею, подолати все, що її турбує.

Але Люсія вірила, що щастя не може прийти від іншого, його потрібно спочатку знайти всередині. Вона знала, що Гордість зробить для неї все; він ніколи не розмовляв

би іншим романтичним способом. І зрештою він буде таким же нещасним, як вона зараз. Незалежно від того, скільки кохання було між ними, Люсія зрозуміла, що деяким людям просто не судилося бути такими.

На її очах горіли сльози, але вона не дозволяла їм капнути. Мати уважно спостерігала за нею, несхвалення було написане на її безсмертному обличчі.

«Його перше і єдине кохання — це він сам. Така природа його гріха.

Покинути його на краще, Люсіє. З часом ви не тільки повіриш в це, але й відчуєш, що це правда.

—Звичайно, так .

Мати говорила так, ніби Люсія не вирішила піти. Це було більш боляче, ніж усе, що вона відчувала раніше, але вона це зробила. У той час як Гордість відкрито залицявся до Ніколетти з Дому Помсти сьогодні ввечері на святі, Люсія вдала головний біль і залишилася в

Домі Гордості . Коли її чоловік нарешті піддався її вимогам і пішов, вона схопила багажник, який спакувала раніше, і помчала до порталу на їхніх землях.

Мати жила на Змінних островах, тож перш ніж вона встигла переконати себе, що це погана ідея, Люсія уявила дім своєї матері, чарівний котедж із солом'яним дахом, що височів високо на скелі в острівній версії Ірландії і зайшла в портал.

Тепер, коли вона непохитно сиділа за маленьким столом у обідній кімнаті, попиваючи чашку трав'яного чаю, вона наполовину пошкодувала

про своє призначення. Частина її задавалася питанням, чи власна гордість затьмарює її судження.

Можливо, їй слід було знайти в собі сміливість розповісти своєму чоловікові про всі страхи чи тривоги свого серця. Цей сумнів був недовгим, нагадала вона собі, коли набралася сміливості, щоб запитати, для чого вона сюди прийшла. Мати, сподівається, дати їй усе, аби вона не повернулася до Семи кіл.

— Я хочу забути. — Люсія витримала погляд матері. — Я знаю, що ти маєш заклинання від Старої. Я хочу це. І я хочу, щоб мене залишили на самоті, поки я не буду готова повернутися. Якщо я колись буду готовий.

Її мати, до її честі, навіть не моргнула оком. — Куди ти хочеш поїхати?

Люсія видихнула, вдячна, що не було бійки чи сварки. Вона багато думала про те, де їй хотілося б бути, де її серце могло б вилікуватися і вона могла жити таким життям, якого хотіла. «Сицилія».

Вираз обличчя матері став розрахованим. Люсія знала, що це означало, що вона приватно плела інтриги, і їй було байдуже. Поки Люсія отримувала те, що хотіла, її мати могла грати в будь-яку гру, яку забажала. Мати встала й дістала з прихованої панелі в стіні маленьку сумку. Вона поклала її перед Люсією й постукала по пряжці, що тримала його разом. — Цей пакет містить усе, що тобі потрібно забути. Не тільки твій душевний біль, але все, що ти хочеш залишити позаду.

—І тебе чисто випадково це валяється?»

— Я була готовий до цього дня з тих пір, як ти вперше поглянув на того демона, і він вп'явся своїми пазурами в твоє дорогоцінне серце.

Знаючи, що розмова ні до чого не приведе, Люсія розблокувала шкіряний ремінь і відкрила ранець, розглядаючи дивний асортимент речей. Необроблений, рідкісний шматок блакитного кварцу з Південної півкулі. Згорнутий пергамент із закляттям на забуття. І кинджал. Одного Люція впізнала одразу.

Це був легендарний предмет, проклятий її матір'ю, який міг убити будь-яку істоту, навіть принца пекла. Подейкували, що кинджал також розбиває прокляття, але Люсія знала про нього таємницю, якої не знав

ніхто інший, окрім її матері. Секрет, який або активує лезо, або назавжди знищить його, якщо зробити це неправильно.

— Клинок Руйнації? Для чого мені це знадобиться?

— Дурна, дитино. Її мати прицмокнула. — Захист. Як ти думаєш, чи його гордість дозволить йому сидіти склавши руки, поки дружина робить з нього дурня? Ти не думаєш, що він помститься?

— Він ніколи не зашкодить мені і не побажає мені зла. — Люсія з жахом витріщилася на матір. — Невже ти справді так мало думаєш про нього, навіть після всіх цих років?

— Він може не заподіяти тобі шкоди, Люсіє, але я сумніваюся, що він дозволить своїй дружині зникнути, не розшукавши її. Ти залишил а пояснення? Він знає, що ти не повернешся?

Очі Люсії заплющилися, коли сором почервонів на її щоках. Вона намагалася. Вона сиділа за письмовим столом із готовим чорнильником і пером у руці й не могла знайти потрібних слів. Будь-які слова. Це було боягузливо. Навіть жорстоко. Але замість того, щоб сказати щось неправильне або написати всі свої бажання, тривоги та страхи, щоб він зрештою відмовив їй, вона просто пішла.

— Одного разу він тебе знайде. — Тон її матері був таким же сталевим, як і вираз обличчя. — Він пам'ятає все, чого ти не пам'ятаєш. І я обіцяю, що він не зупиниться ні перед чим, щоб повернути тебе. Його гордість подбає про це. Тільки ти опинишся в невідданому становищі, забувши його. Як ти думаєш, після цього він буде відданим чоловіком? Ти б присоромила його, відкрито поранила його легендарне его перед усім двором. Перед усім царством. І ти навіть не зможеш цього згадати.

Люсія похитала головою. Вона знала, чого не казала її мати, вона не схвалювала, що Люсія приймає тонік, щоб забути. Це була нерозумна

тактика бою, і мати вважала, що відьми та демони постійно ворогують. Але біль у грудях Люсії, гостре, всепоглинаюче горе, було надто сильним, щоб його подолати; вона не могла б піти від Гордості, якби згадала його. — Я візьму кинджал. Просто подбай про те, щоб я більше ніколи не закохалася в іншого принца пекла. Погляд матері звернувся жорсткий, як кована сталь у руці Люсії. — Коли я покінчу з демонами, я подбаю про те, щоб жодна відьма ніколи не

потрапила на їхню брехню. І вони будуть ненавидіти нас у відповідь, так пристрасно, що вони не зволять знову закохатися в відьму. Я клянуся кров'ю свого життя, дочко. — Вона прошепотіла заклинання виклику, і за кілька секунд з'явилася інша відьма. Люсія невиразно впізнала її в одному з наймогутніших ковенів. — Маріє, я маю для тебе завдання. Ти живеш у версії Палермо на Змінних островах, чи не так? Поки мати плела з Марією змову, Люсія прочитала заклинання. Насправді це була не що інше, як суміш трав'яного чаю. Це було б легко зробити. Навіть коли вона забула, навіщо готує це, вона змогла зібрати інгредієнти разом. Коли вона відклала заклинання й взяла шорсткий кристал, перед нею з'явився димлячий кухоль. Вона підвела погляд, зустрівши добрий погляд іншої відьми.

—Пий. Це допоможе полегшити біль, дитинко.

Люсія знала, що це була перша доза чаю з полби. Знала, що як тільки вона піднесе порцеляну до губ, між нею та Гордістю справді буде кінець. Її мати не говорила, але Люсія відчула, як переключилася на неї, майже з викликом. Люсія взяла чашку, зупинившись перед тим, як зробити той доленосний перший ковток, який означав для неї кінець і новий початок.

— Я хочу нове ім'я. Нову сім'ю. Я хочу забути все, крім того, що я відьма. — Люсія нарешті зосередилася на матері. — І я не хочу бачити тебе, поки не попрошу про це .

На обличчі її матері спалахнуло те, що виглядало пораненням, і миттєво зникло. — Дуже добре. Марія буде стежити за ситуацією здалеку і створить тобі сім'ю в темному ковені .

Друга відьма кивнула. —Про тебе добре подбають.

—Добре. —Люсія кивнула у відповідь, різко смикнула підборіддям, а потім ковтнула чай одним обпікаючим уколом. Минуло кілька хвилин, але сильний тиск на її груди зменшився. Її м'язи розслабилися. Смуток

і розпач полегшали. Якщо якусь хвилину тому її щось непокоїло, Люсія не могла пригадати, що це було. Можливо, це був поганий сон. Вона кліпала очима, дивлячись на кристаль у своїй руці та кинджал на столі перед собою, зморщивши брови. —Для чого це?

Марія сумно посміхнулася. —Ти ніколи не повинна нікому показувати цей кинджал. Ніколи не говори про це. Його можна використовувати лише на Нечестивих .

— Нечестивих? — Серце Люсії шалено калатало. Якби вона не знала нічого кращого, то подумала б, що хтось маніпулює її емоціями. Але така влада мала бути заборонена. —Хто вони?

Навколо маленького дерев'яного столика повільно рухалася незнайома відьма з дивними зоряними очима. Сила випромінювала її, і Люсія здригнулася. — Нечестиві —це кровожерливі створіння, відомі як принци пекла. Вони прагнуть тебе знищити. Знищити всіх відьом. —Якщо ви побачите такий, —додала Марія, —тобі доведеться сховатися. А якщо за тобою прийдуть...

Люсія глянула на смертоносний на вигляд клинок. — Я повинн а захистити себе. — Вона глибоко вдихнула, відчуючи, як правда осідає всередині неї. Нечестиві. Її смертельні вороги. Вона молилася богині, щоб вона ніколи не зустріла жодного, але була вдячна за кинджал про всяк випадок. Люсія підняла рідкісний синій кристал. —Це камінь пам'яті? Відьма з зоряними очима кивнула. —Для твоєї ж безпеки ти повинн а негайно позбутися спогадів про цю ніч. Я дам тобі снодійного, і коли ти прокинешся, Марія відведе тебе додому. — Я в небезпеці? — запитала Люсія у відьми, ненавидячи нотку страху в її голосі.

—Більше ні.

Коли Люсія тримала магічний кристал і почала жити свої спогади про ніч, камінь узяв те, що вона не могла пригадати, хотіла вона втратити чи ні. Вона знову зсунула брови, коли камінь нагрівався, захоплюючи все більше й більше її думок за останні кілька годин. — Хто... як мене звати? Зоряні очі, здавалося, не вважали її відсутність пам'яті в цій області несподіванкою, що свідчило про те, що вона хотіла, щоб це зникло. Принаймні, так думала відьма без імені. — Тебе звати Клаудія. Ти з Палермо. Ти могутня відьма зі схильністю до темної магії та отримала зір. Ти талановито володієш лезом і не гидлива перед мертвими. І твоя родина чекає на твій приїзд.

Клаудія. Вона кивнула; назва, здавалося, підходить. Хоча решта історії не звучала як правда. Клаудія помітила, що відьма не сказала, що її родина чекає на її повернення. Тільки її приїзд. Клаудія не пам'ятала, чи приймала чарку для сну, але її повіки раптом стали занадто важкими, щоб тримати їх відкритими. Вона встигла поставити ще одне запитання, перш ніж сон забрав її. —Хто ти? —Потужний союзник для деяких. Кошмар для інших. Коли Клаудія поринула в неспокійний сон, вона молилася більше ніколи не побачити відьму з дивними очима.

Розділ 23

Повернувшись у Колодязь Пам'яті, я дивилася на шорсткий кристал у своїй долоні. Уперше відтоді, як я знову стала безсмертною, я поклялася, що відчула фантомне биття людського серця, якого я більше не мала. Я не могла в це повірити. Я знайшла те, що шукала, але зібрати лезо було б нелегко. Клаудія, моя найдорожча подруга, була дочкою Першої відьми. Люсія. Зникла дружина Гордості, яку вважала мертвою, навіть Гнів. А Клаудія нічого з цього не пам'ятала. На відміну від мене, вона вирішила забути свого принца. Рішення, яке розірвало її, але вона знайшла в собі сили це зробити. Тому що вона відчувала, що це найкраще для неї. Кров і кістки. Я не хотіла бути монстром, який змусив її згадати свій душевний біль, і я не мала бажання вести когось із принців демонів до моєї подруги після того, як вона успішно зникла. Було дивом, що ніхто з них не зустрів її, поки були на нашій версії Змінних островів. Клаудія явно не хотіла, щоб її знайшли, особливо її чоловік, і вона пішла далі. Вона була щаслива, задоволена новим життям, яке вона викроїла для себе.

Але мій вибір був обмежений. У Клаудії був Клинок Знищення, єдина зброя, здатна розірвати прокляття, і в її розумі був прихований секрет про те, як змусити кинджал працювати, не знищивши його. Я обережно відтворила цю частину її спогадів у своєму розумі, відчайдушно шукаючи будь-якого іншого способу отримати інформацію та залишити свою подругу в спокої, який вона знайшла. Подейкували, що кинджал також розбиває прокляття, але Люсія знала про нього таємницю, якої не знав ніхто інший, окрім її матері. Секрет, який або активує лезо, або назавжди знищить його, якщо зробити це неправильно.

Я майже не сумнівалася, що моя подруга віддасть кинджал, якщо я про нього попрошу, але щоб я могла ним правильно скористатися, Клаудії потрібно було повернути її пам'ять. Я не була упевнена, чи існує обмеження на те, скільки разів можна очистити пам'ять. Якби вона повернула пам'ять про ту ніч зараз, можливо, ніколи не позбулася б її знову. У нашому царстві для неї було майже два десятиліття забуття, продовження. І я не бачила іншого шляху, щоб уникнути заповідання їй болю. Вимагати від когось іншого було жахливою ціною, і я зробила би все, щоб оплатити вартість самостійно.

—Божественна богиня вгорі. Має бути...

Люсія знала про це таємницю, якої не знав ніхто інший, крім її матері.

—Благословенні Нечестиві.

Мої губи викривилися. Диявол справді був у деталях, як люблять казати люди. Гнів, король навіть найдрібніших деталей, був би радий, що його репутація попередила його. Була ще одна людина, яка знала секрет леза. Одна, з якої мені не зашкодить отримати інформацію. У всякому разі, я хотіла помститися за свого чоловіка і подругу. Я обережно поклала камінь пам'яті в свій ліф і попрямувала до підземелля. Настав час розморозити Сурсеюта подивитися, що цікавого вона розповість про Клинок Руйнації. Кров'ю та болем або з власної волі вона розповість мені те, що я хотіла знати.

Палаючі польові квіти плавали над замерзлою статуєю, якою була Сурсея, тепло моєї магії зігрівало іншу холодну кімнату. Я сиділа на

табуретці, яку приніс охоронець, і незворушно дивився, як лід танув і капав на кам'яну підлогу.

Її розморожування було виснажливим процесом, яке зайняло більше часу, ніж я очікувала, але це потрібно було зробити належним чином, інакше, за словами мого чоловіка, вона могла ожити «неправильно». Зазвичай я б не переймалася будь-якими поганими наслідками, яких вона зазнає, але мені потрібно, щоб вона підказала мені, як активувати лезо, і я б не ризикувала утратити цю можливість заради дрібної помсти. Моя сестра заклала б очі, якби побачила мене зараз, але я сподівалася, що наш Будинок Гріха впорається з такими справами, як тільки його відновлять. Гнів увійшов до маленької підземної кімнати й стиснув губи, побачивши Сурсею. Його ненависть до відьми була відчутною. Якби вона не була безсмертною і якби він не хотів, щоб йому повернули крила, він давно б її вбив. Температура впала на кілька градусів, що не сприяло процесу розморожування.

— Коли вона достатньо розморозиться, щоб говорити, чи є певний проміжок часу, до якого я маю прагнути завершити допит? — запитала я, успішно відволікаючи увагу Гніва від темного місця, куди він спускався. Температура повернулася до нормального холоду, який тиснув повітря так далеко під землею.

— Візьми стільки часу, скільки тобі потрібно. Коли ти закінчиш розпитувати її, пошли когось за мною. Її не можна залишати одну, поки вона знову не замерзне».

Я швидко посміхнулася своєму чоловікові. Коли я сказала йому, що мені потрібно, він не вагаючись зробив це. Навіть коли я просила його не бути присутнім і не задавати питань. Тепер, коли я також могла відчувати емоції, я з упевненістю знала, що він не зазнав жодної хвилини сумніву чи вагання. — Дякую, що довіряєш мені.

— Спробуй не покалічити її надто жахливо. — Він поцілував мене в лоб і попрямував до дверей.

Анір зупинився біля підземелля й кивнув мені, перш ніж піти за Гнівом з кімнати, схиливши голови в мовчазній розмові. Інші Будинки Гріха все ще перебували у стані підвищеної готовності після невдалої спроби напасти на Дім Жадібності. З огляду на постійне листування, переривання емісарів і дебати в кімнаті війни, я ще не запитала Гніва про те, скільки часу залишилося, щоб зняти прокляття. Не те щоб я провела з

ним більше двох хвилин після мого повернення з Криниці Пам'яті. Я прибігла сюди одразу після свого прохання.

Якщо щось піде не так під час мого допиту Сурсії, я не хотіла підбурювати його надії та розповідати йому те, що я дізналася. Але нам потрібно було поговорити. С коро.

Тобто якщо вперта відьма відтане в цьому столітті. Я клялася, що вона не поспішає, вивертає лезо за будь-якої нагоди. Мої пальці торохнули по моїх передпліччях. Вода повільно стікала з товстої стіни льоду, що оточувала Сурсію. Крап. Крап. Крап.

Я додала ще одну палаючу квітку до палаючого букета над нею, а потім знову звернула увагу на обличчя Сурсеї, знайшовши час, щоб посправжньому оглянути її. Схожість між нею та Клаудією не була приголомшливою, але вона була, як тільки я знала, що шукати. У них була однакова форма обличчя та дуга брів. На темному волоссі Сурсеї бул и хвилі, а на Клаудії було трохи більше завитків, але воно було того самого відтінку розкішного коричневого.

Знову зберігши власні спогади, я знала, що ніколи не зустрічала Клаудію, коли вона ще була Люсією, а я Люттю. Побачити те одкровення в Колодязі Пам'яті було шоком.

Я повернулася назад у той час, коли мене заблокували заклинання, щоб згадати все, що могла. З самого початку нашої схеми ми з Вітторією ніколи не з'являлися на одній вечірці, граючи свою роль «Ніколетти». Вона відвідувала будь-які зустрічі чи вечірках з Гордістю, і я робила те саме з Гнівом. Сурсея наполягала на тому, що ми не можемо бути спіймані, поки не настане відповідний час, оскільки вона хотіла переконатися, що обидва принци мали час по-справжньому закохатися. На всіх вечірках і подіях я не могла пригадати Клаудію на жодному з заходів, на яких я була. І все ж я глибше занурилася у свої спогади. Я пригадала, що ми з Вітторією кожні два тижні по черзі керували нашим Будинком гріха, щоб Гордість і Гнів поставили під сумнів місцезнаходження нашої спільної персони, Ніколетти, коли нас не було з ними. Звичайно, частково ми сказали їм правду. Ми поверталися до Дому Помсти, дому, про який вони мало знали завдяки магії нашої матері та нашій таємниці.

Я пригадала, як ми подбали про кожну деталь, як і просила Сурсею, ми навіть розраховували час наших візитів до Будинків, щоб переконати принців, що «Ніколетта» має достатньо часу, щоб відвідати іншого

принца в той час, коли її не було з один, який вбив клин між братами, оскільки виявилося, що вони залицялися до однієї жінки .

Єдиною подією, на якій ми з Вітторією були присутні, була доленосна ніч, коли Перша Відьма попросила нас зробити наш ключовий крок, ніч Свята Вовка. Того вечора, в одну ніч, коли всі семеро принців зібралися, її план помсти був простим: очікувалося, що Вітторія заманить Гніва, щоб він «спіймав» її під час спокушання Гордості.

Коли він потрапить у скандал, ми очікували, що він дасть волю своїй люті та поб'ється зі своїм братом. Гордість втратив би свою дружину і, можливо, свій двір, якби Гнів вивільнив могутність свого дому. Таким чином забезпечується остаточна помста за Першу Відьму.

Хоча я ніколи не зустрічалася з Клаудією за весь цей час, Вітторія мала знати, ким вона є насправді. Зрештою, мою сестру відправили спокусити Гордість. І все ж моя близнючка ніколи не згадувала про це, ніколи не розкривала секрет нашої подруги. Я не була упевнена, чи це була доброта з боку Вітторії, чи вона не хотіла попереджати принців з власних причин. Якби я мала рацію щодо почуттів моєї сестри до Гордості, вона б не хотіла, щоб хтось дізнався таємницю Клаудії.

Можливо, навіть не сама Клаудія.

Але коли я розглянула свою теорію про Весту, про те, що моя сестра допомогла їй втекти від суду, який зробив її такою нещасною, я не могла уявити, що моя близнючка була такою егоїстичною чи жахливою, як їй хотілося б, щоб світ вірив. Вона, безсумнівно, зробила свою долю темних вчинків, як-от убивство дочок відьом, які закликали нас, але наразі це була єдина справжня помста, якої вона прагнула.

Вона також убила Антонію, але тепер я підозрювала, що він був близький до розкриття інформації про Весту. Це не виправдовувало те, що вона зробила, але вказувало на те, що вона не вчиняла жахливих вчинків без розрахунку, оскільки вона була надто рада дозволити мені та принцам демонів повірити.

Шматок льоду тріснув і зісковзнув з обличчя Сурсії, повернувши мою увагу до сьогодення. Перша відьма тепер повністю розморозилася від чола до підборіддя. Вона повільно кліпала очима, поки її вії не звільнилися від льоду, і кинула на мене вражаючий блиск.

— Лють. — Вона плюнула в мене моє справжнє ім'я. — Ти завжди була найбільш схожа ...

Рот Сурсії закрився з чутним клацанням. Я посміхнулася. —

Найбільше схожа на Люсію?

— Я не знаю, кого ти маєте на увазі. Я збиралася сказати Гніву, але не хотіла псувати свій і без того поганий настрій, вимовляючи його прокляте ім'я.

Замість того, щоб назвати її очевидною брехухою, я встала і обійшов крижину, яка містила решту її замерзлого тіла. — Ти знала, що ми з Клаудією були найкращими друзями, поки я була під закляттям?

Вітторія теж. Я могла би піти до неї прямо зараз, і вона прийме мене у свій дім. Вона б навіть не подумала б, що Вітторія з'явилася, воскресла з мертвих. — Погляд Сурсеї блищав гнівом, але вона тримала свій неприємний рот на замку. — Я хочу Клинок Знищення. І я зроблю все, щоб отримати його. Навіть заподію шкоду дорогій подрузі, розповівши їй дуже інтригуючу історію. Якщо ти не вирішиш допомогти мені та своїй доньці.

Вираз обличчя Сурсеї не змінився, але я відчула, як її розважливий розум закрутився. — Допомогати тобі не в моїх інтересах.

— Ти досягла своєї кінцевої мети і отримала те, чого хотіла. Гордість і Люсія розлучилися. Твоя помста проти Гніву зараз закінчується. Він платив ціну твого прокляття досить довго. І я теж. І це ніколи не входило в нашу угоду.

— Прокляття Гніва було дуже чітким. Як тільки він пізнає справжнє щастя й любов, вони будуть усунені й замінені ненавистю. Ти ніколи не повинна була допускати його до свого серця. Це твоє питання .

— Ти впевнена в цьому? — Я викликала великий апельсиновий цвіт і тримала палаючу квітку на долоні. Моя голова схилена набік, милуючись чарівним рожево-золотим полум'ям. — Я не впевнена, що розумно розпалювати свою лютість. Май трохи поваги до своїх богів. Я дмухнула квіткою в обличчя Першої відьми й обпалила їй брови. Вона закричала, коли полум'я зависло над її шкірою, досить близько, щоб

відчути опік, але не змусити її тіло танути. ще. Це було демонстрацією контролю, який я мала над своєю магією, точності, з якою я могла володіти магічним полум'ям.

— У мене немає ні часу, ні терпіння затягувати цю зустріч. Якщо ти не скажеш мені те, що я хочу знати, я підпалю тобі всю голову. Ти буде шкритися і задихатися від запаху власної палаючої плоті, доки твої голосові зв'язки не перестануть працювати. Тоді я відвідаю Клавдію і

передам їй це. — Я витягнула камінь пам'яті зі свого ліфа й підняла його. Загроза бути підданою тортурам не спричинила зникнення кольору з обличчя відьми, але побачивши камінь пам'яті, дещо сталося. — Як активувати лезо, щоб зняти прокляття?

М'яз на щелепі Сурсії затремтів. Вона все ще не хотіла, щоб прокляття було знято, навіть після того, як вона отримала те, чого хотіла: свою дочку, звільнену від Гордості. Ось так вона ненавиділа Гніва за те, що він не дав їй того, про що вона просила. Це було роздратування.

Істерика, влаштована розпеченим високородним безсмертним. Я похитала головою. — Помста. Це потворна гонитва, яка включає в себе багато гріхів. Обережно, — прошепотіла я, нахиляючись ближче, — інакше твоя гордість приведе до краху, Сурсеє. Трохи іронічно, враховуючи все. Що ти піддаєшся гріху, який ненавидиш понад усе, просто щоб покарати Гніва за те, що він відмовив твоїм примхам. За те, що поважав вибір брата та дружини. Ти втручалася і планувала. Ти вибрала ненависть, коли все, що тобі потрібно було зробити, це беззастережно любити свою дитину. Дозволь їй зробити власний вибір. Стань самою собою.

Сурсея важко видихнула, її обличчя скривилося від люті. — Кров моєї дочки і тільки її кров, активує лезо. Але вона повинна охоче віддати її тобі. Як і будь-яку іншу магію, її не можна змусити, взяти чи отримати обманом. — Щось всередині мене, що все ще відчувалося людським, стискалося в моїх грудях. Сурсея не пропустила хвилиної зміни, її губи стягнулися в насмішку. — Незалежно від мого втручання, Люсія не заслуговує на те, щоб її повернули в цей світ гріха. Сподіваюся, ти зможеш жити зі своїм вибором зруйнувати щастя, яке вона так важко відшукувала.

Гнів мовчки відвів мене назад до своєї приватної кімнати, відчуючи мою потребу перебрати варіанти. Він зупинився біля дверей і подивився на мене. — У нас було небагато можливостей обговорити це, і зараз теж не найкращий час, але я хотів би, щоб ми ділили кімнату. Це може бути будь-який з наших апартаментів, або ми можемо знести стіну між ними і перетворити їх на один поверх для нашої приватної житлової кімнати. Ми додамо невелику кухню, якщо забажаєш.

Уперше за кілька днів мій розум перестав обертатися. Я дивилася на свого чоловіка, який не переставав дивувати мене своєю увагою. Його нескінченні вчинки любові. Я перевернулася на пальці ніг і притягнула його обличчя до свого. — Давай додамо кухню і знесемо стіну. Ідея зробити весь цей поверх нашим приватним житловим приміщенням, де ми можемо сховатися від усього двору, надзвичайно приваблива. І я абсолютно не згодна. Це був ідеальний час, щоб обговорити це.

— Вважай це зробленим, моя леді. — Гнів ніжно поцілував мене, потім відчинив двері. Я увійшла за ним і впала на один із величезних стільців, поставлених перед каміном. Хвилиanne піднесення минуло, змінившись серйозністю того, що треба було зробити далі. Гнів подивився на мене, його губи скривилися. — Чи отримала ти потрібні відповіді?

— Здебільшого. — Полум'я танцювало в каміні, нагадуючи мені схвильоване виляння хвостиками цуценят. Я звернула увагу на чоловіка. — Угода, яку ти уклали з Сурсеєю, була на шість років, шість місяців і шість днів. — Гнів впав у крісло біля мене, оцінюючи мене поглядом. Перш ніж він встиг поставити запитання, я додала: — Скільки часу залишилося?

Він дивився на вогонь, полум'я золотило його обличчя в теплому світлі. — День.

— День. — Я не думала, що у нас залишилося багато часу, але день був смішним. Завдяки вражаючому акту самоконтролю я вгамувала свою лють, зберігаючи чистий розум. — Якщо ми не розіб'ємо прокляття до завтра, воно не зможе розірватися ніколи.

— Криниця пам'яті спрацювала на тебе. — Тон Гніва не показав, що він відчуває з цього приводу. І ще важче було прочитати його вираз обличчя. Він підвівся й налив напій із графина, який тримав на буфеті біля

каміна. Він повернувся до мене й підняв лавандову рідину. — Це гарантує, що я тебе знову не втрачу. Прокляття чи ні, цього разу ми впораємося.

Він сьорбнув настоянку, яка заважала йому відчувати кохання, і лють, яку я відчувала через наші обставини та Першу Відьму, вийшла назовні. — Ми так через це так не пройдемо. Я хочу твоє серце, Самаелю. Я бажаю твоєї любові без заклинань і настоянок, що тримають її під замком. Мати лише половину себе теж прокляття. Ми

обоє заслуговуємо на більше. Ми заслуговуємо на справжнє щастя. Щастя без ланцюгів, обмежень чи зв'язків. Незважаючи на гріхи нашого минулого, ми не заслуговуємо бути покараними вічно. Єдиним твоїм злочином було те, що ти допоміг своєму братові та його дружині зробити власний вибір. Тепер ти повинен відмовитися від кохання? Для чого? Помста ненависної відьми? Я не приймаю цього. Я не можу. Ти повинен віддати своє серце тому, кому забажаєш, будь-коли і як завгодно.

— Цього може ніколи не статися. — Тон Гніву не був різким чи недобрим. В його очах промайнув смуток. — Тож виріши зараз, перш ніж ми завершимо нашу угоду, чи цього, те що ми зараз маємо буде достатньо для тебе. Якщо я не можу тебе любити, якщо я не можу запропонувати тобі своє серце натомість, тобі потрібно вирішити, чи можна з цим жити. Якщо ти не можеш ...

Гнів би пішов геть; він би звільнив мене, навіть якби це його розчавило.

—Ось чому ти раніше не згадував про завершення нашого зв'язку . Він зітхнув і провів рукою по волоссю. —Я сподівався знайти спосіб зняти прокляття до того, як нам доведеться почати цю дискусію.

Між нами знову запала тиша.

Вогонь тріщав, його хвилювання через наш об'єднаний гнів підживлювало полум'я. Я не була засмучений Гнівом. Я зрозуміла, чому він розробив другорядну стратегію на випадок, якщо прокляття залишиться недоторканим. Це виявило його любов, навіть коли він не міг її висловити. Але я був жадібна. Я хотіла це все. Всього його. Хороші і погані частини, і кожную частину між ними.

Те, що він любить мене наполовину, було жалюгідною долею для нас обох.

Я встала й поповзла йому на коліна, притулившись головою до його серця. — У криниці пам'яті... я знайшла спосіб зняти прокляття. — Гнів застиг піді мною. —Мені потрібно піти, щоб виконати це, і мені потрібно, щоб ти залишився тут .

Він потер рукою вгору та вниз по моєму хребту. — Звучиш не щасливою .

Я відчула, що він хоче запитати більше, але він уже зрозумів, що я поділилася всім, чим могла. Я притулилася до нього, сприйнявши втіху, яку він пропонував, і обгорнула її навколо себе, як найсолодші

обійми. — Можливо, мені доведеться завдати болю комусь, хто мені дорогий. Той, хто не заслуговує ні на грам болю.

Гнів поцілував мене в маківку. — Мені шкода.

Він не сказав мені знайти інший шлях, тому що його не було. Він не пропонував стати на моє місце, тому що знав, що я повинна це зробити. Не було слів втіхи, тому що я мала зробити те, що ненавиділа, щоб звільнити нас.

Гнів обережно нахилив моє обличчя до свого, його погляд був достатньо проникливим, щоб заглянути мені в душу, якщо я дозволю йому це зробити. Коли він підніс свої губи до моїх, він випустив усе те, що було безглуздо говорити, і передав усі наші надії та горе без слів.

Перш ніж я зрозуміла, що відбувається, Гнів використав свою надприродну силу та швидкість, щоб завести нас на плюшевий килим. Він лежав піді мною, тримаючи мене над своїм обличчям, і блиснув диявольською посмішкою, від якої мої пальці на ногах згорнулися від її грішного наміру. Можливо, я була зверху й дивилася вниз у його спокусливі очі, але тепер він усе контролював.

— Що ви робите? — запитала я. — Ми не маємо часу...

— Світ може закінчитися раніше, ніж ми це усвідомимо. І в мене є власні фантазії, які я маю реалізувати, моя леді. Якщо ти готова потурати? Я розуміла його потребу в зв'язку. Відчути щось інше, крім страху чи наших гріхів, коли ми мчали до фінішу, про який ми не були впевнені, що

близько. Мені він теж був потрібен. Можливо, він не зможе сказати мені, що любить мене, але він точно міг би мені це показати. Я кивнула. — Я рад а допомогти.

— Спасибі, чорт забирай. — Він опустил мене так, що мої коліна опинилися по обидва боки від його голови, його великі пальці ліниво розтирали мої стегна. Гнів підняв мої спідниці та розсунув мою мереживу у нижню білизну, повільно проводячи пальцем по гладкості, що чекала на нього.

— Це новий урок завоювання чи капітуляції? — спромоглася я запитати, коли його палець занурився всередину, а потім дуже м'яко згорнувся. Я вилаялася, коли він повторив рух другим пальцем, розтягуючи мене. Він забрав пальці, а потім засунув їх назад, повільно накачуючи.

—Це ти скажи мені, моя леді.

—Я... богиня проклинає мене.

Гнів зірвав з мене нижню білизну, потім підніс рот до мого тіла, сильно й глибоко облизуючи. Я рвонулася вперед, хапаючись за стілець, коли кожен помах його язика погрожував перекинути мене. Він потягнув мої стегна вперед, потім штовхнув назад, жодного разу не відриваючи від мене свого рота.

Витримавши мій погляд, він повторив дію, і я без слів зрозуміла, що він просить. І хто я така, щоб відмовляти йому чи собі в задоволенні? Я хитнулася вперед, і демон винагородив мене зад оволеним гарчанням, яке завібрувало над моєю найчутливішою частиною. Мої прокляті спідниці спадали на нього, ховаючи його від очей.

Я повільно відпустила стілець і зірвала нижню частину сукні, заслуживши веселий погляд свого чоловіка. Однією рукою я схопився за його стегно, а другою заплуталася в його волосся, тягнучи його, доки він не нахилився під правильним кут. Знявши сукню, я могла набагато краще бачити його та його злий погляд.

На його обличчі проступав непідробний голод. — Тримайте це сильніше, моя леді.

— Язичник.

—Мій темний ангел. —Гнів обняв мене руками й бенкетував, поки я задавала темп. Його язик грабував, змушуючи моє тіло стискатися навколо нього, поки я не подумала, що збожеволію від цього почуття. Я смикнула його за волосся ще сильніше й гойдалася, закинувши голову назад. Гнів занурив палець своїм спритним язиком і задав ритм, який змусив мене побачити зірки. Я підійшла із безрозсудною відпусткою, стогнячи його справжнє ім'я, коли мене пронизав шок задоволення. Перш ніж я повністю опустилася, я знову розпалася, називаючи його ім'я, як благання чи прокляття. Лише коли мої ноги почали тремтіти від поштовхів, демон цнотливо поцілував моє стегно. Легка ласка знову запалила мою кров. Того, що ми ділилися, було недостатньо. Але наразі час був нашим ворогом, і я вже забагато втратила. Мій чоловік побачив нерішучість на моєму обличчі, а я побачила тугу на його. Нам це було потрібно. Навіть якби це означало, що у мене було менше часу, щоб дістати лезо, я змусила би це спрацювати. Я спустилася вниз по його тілу і направив його товсту довжину в себе.

Гнів з'єднав свої руки з моїми, і незабаром ми разом впали через цей славетний край, нагадуючи собі, за що так важко боролися. Кохання .

Розділ 24

Домініко прогарчав, коли я його покликала. — Я схожий на твою особисту карету?

— Ні. Але ти будеш виглядати як новий хутряний килимок, якщо не перестанеш скаржитися, — солодко сказала я.

— Ти не така весела, як твоя сестра.

— Можливо, не для тебе. Але я така ж смертоносна, і на відміну від Вітторії, якщо я вб'ю тебе, ти не повернешся. Я не можу зробити цей демонічний трюк. — Я покрутила йому пальцями. — Давай рухатись. Перевертень видав огидний звук, який підозріло нагадував придушений сміх, потім він вп'явся своїми кігтями в мої руки й ступив у блискучий портал. Ворота все ще були замкнені зовні, але подорожувати на перевертні було насправді найкраще. Гнів не міг *телепортуватися*, і навіть якби міг, я не хотіла, щоб він знав, куди я їду. Він міг запідозрити, що я зараз прямую до своєї версії Змінних островів, але я не хотіла нічого підтверджувати.

Якщо Гордість дізнається, що Люсія жива, я не сумніваюся, що він прийде за нею. Побачивши спогади Люсії, я відкрила лише одну сторону їхньої історії, але, як і в більшості казок, я підозрювала, що там було набагато більше. Якби Гордість піклувався про неї вдвічі так, як Гнів піклувався про мене, тоді він розірвав би все царство, щоб переконатися, що вона в безпеці.

І якби Гнів мав рацію, якби Гордість ніколи не закохався ні в кого, крім своєї дружини і все це було жахливим непорозумінням, заснованим на їхній спільній гордості, я могла тільки уявити, як важко він боровся б,

щоб повернути її.

Коли я вперше зіткнувся з Гордістю перед святом Вовка, він вирощував сонний корінь і патрулював свої землі з армією, про яку ніхто з його братів не знав. Я хвилювалася, що він планує проти Гніву, але тепер мені стало цікаво, чи не навчав він своїх охоронців для інших цілей. Можливо, він готувався боротися за свою зниклу дружину відтоді, як вона вперше зникла.

Бабуся зрозуміла одну правильну річ щодо принців-демонів: вони не зупинялися ні перед чим, щоб отримати бажане, особливо коли це стосувалося їхніх сердець. А якщо той, кого вони любили найбільше, потенційно в небезпеці? Вони розв'яжуть пекло, щоб врятувати їх. Бурчачи про богинь, Домініко ступив у провулок біля дому нашого дитинства, замаскованого храму, і зазирнув на тиху вулицю. Він підняв голову й вдихнув, відчувши запах будь-якої смертної чи надприродної істоти. — Ясно.

Мої власні чуття сказали мені це, але я була рада підтвердженню. Його здатність відчувати запахи була більшою, ніж моя. —Залишайся тут. Я повернуся, як тільки зможу. Ми повинні якнайшвидше входити та виходити.

Домініко склав руки на грудях і дивився на мене вниз. Я знала, що він високий, але за останні кілька днів він ніби виріс. Він був ширшим, його м'язи чіткішими. Мабуть, це ще одна риса перевертня. —Якщо твоя сестра запитає, я не збираюся їй брехати.

—Ось чому ти не знаєш, куди я йду. —Я поплескала його по грудях, і він скривився. — Переконайся, що за нами не слідкують демони. Або відьми.

—Мені це не подобається.

—Я знаю. Дякую, що все одно це зробив .

На його обличчі було написане невдоволення, але він не сперечався. Як гравця, його емоції було легко читати. Він не приховував своїх почуттів, як це робили демони. Вовки були занадто близькі до природи для куртуазних ігор.

Після того, через що ми пройшли, я зрозуміла, яку привабливість моя сестра могла побачити в них. На відміну від вампірів, відьом і принців демонів, було майже освіжаюче знати, де ти стоїш із перевертнем. Це був не час запитувати, але мені потрібно було побачити, якою буде його відповідь.

—Ти зустрів Весту, командира Жадібності .

—Твоя думка, богине?

—Я чула чутки, що вона могла бути напівперевертнем. Якби це було правдою, і вона вирішила втекти, ти би боровся за неї, якщо вона цього бажає? Навіть якби Жадібність дізнався, що вона жива.

Його очі світилися блідо-фіолетовим, що свідчило про те, що він був близький до зміни. І він теж розлютився. —Я б вирвав горло кожному, хто погрожував моїй родині. І я не переймаюся демонами настільки, щоб допомогти їм будь-яким чином, особливо якщо хтось із їхніх вирішив піти. —Чи всі члени зграї вважаються сім'єю?

Домініко підняв обличчя й глибоко зітхнув. —Іди. У нас скоро буде компанія

Я вагалася на один подих. Формувалася нова теорія, але я не могла утратити свій шанс зруйнувати прокляття, щоб слідувати цій нитці. Скоро годинник перестане цокати, і я розгадаю цю таємницю раз і назавжди.

Я поспішила провулком і кинулася в ніч, тримаючись у тіні й прислухаючись до ознак погоні. Було вже досить пізно, і в будинках, повз які я проходила, згасло світло. Ніхто не ходив вулицями, за винятком одного-двох відстаючих, які глибоко запили в чашку. Клаудія була в ліжку, але вона прокинулася, коли я стукала у двері. Або кинула камінчик їй у вікно.

Я саме завертала за ріг і думала, що б я робила, якби її тітка Кароліна не спала, коли побачила, як вона вислизнула з дому в темному каптурі. Кароліна попрямувала просто до жінки, яка стояла на протилежному кінці вулиці в такій же темній мантиї. Після їхньої поразки в Домі Жадібності використання плащів мене не здивувало.

Я зупинилася на місці й притиснулася ближче до найближчої будівлі. Кароліна замовкла, а інша жінка озирнулася, ненавмисно даючи місячному

світлу можливість розкрити її обличчя. Бабуся Марія. Я не здивувалася, побачивши, як вона розмовляє з темною відьмою. Бабуся була тією відьмою, яку Сурсея викликала в тому спогаді, який Клаудія очистила. Той, хто привів Клаудію сюди і подарував їй нову сім'ю. Моя бабуся весь час тісно співпрацювала з Першою Відьмою, і вже одне це повинно змусити мене ненавидіти її.

Я... не відчула полегшення, але була задоволена тим, що вона

вирвалася з кровопролиття, яке сталося в Домі Жадібності. Вона скривдила багатьох, але я не хотіла, щоб вона померла. Незважаючи ні на що, вона все ще почувалася так, як моя бабуся, і я вірила, що любов, яку вона мала до нас, стала справжньою. Бабуся була ніжною з нами, піклувалася про нас і була поруч у наші найтепліші дні.

Янапружилася, щоб почути її голос, але дві відьми, мабуть, заклинали чи встановили охорону, щоб стримати їхній шепіт. Як би я не намагалася їх почути, жоден звук не пройшов до мене. Я не мала здатності щось відчувати щодо участі бабусі в Сурсеї, перебуваючи в пастці цієї пам'яті, але це б ув би ще один нищівний удар, якби я залишилася смертною .

Бабусі ніколи не подобалося, що Вітторія, Клаудія і я були такими близькими друзями. Вона звинуватила в цьому той факт, що родина Клаудії практикувала темні мистецтва, але тепер я знала правду. Вони на вмісно намагалися розлучити нас через те, ким ми були насправді. Принаймні це я зрозуміла. Тримати Дім Помсти подалі від Клаудії після того, як ми допомогли підступному плану Сурсеї втілитися в життя, було б для неї добротою.

Якими наївними ми всі були, витрачаючи час після роботи, щоб випити вина на пляжі та поділитися своїми надіями та мріями. Ми всі разом плакали стільки разів, скільки сміялися. Ми ділилися своїми розбитими серцями та таємними бажаннями. Ми всі троє були сестрами не по крові, а за бажанням. Ніхто з нас не здогадувався, що спочатку нас об'єднало щось набагато зловісніше.

Бабуся востаннє озирнулася навколо, перш ніж вони з Кароліною поспішили геть. Частина мене хотіла піти за ними, побачити, куди вони прямують, що вони замишляють, але не було часу, щоб гаяти. Я затрималася в тіні ще на кілька хвилин, просто щоб бути впевненою, що

вони не повернуться назад і не спробують щось мерзенне.

Використовуючи свої загострені чуття, я уважно прислухалася й не почула, що хтось йшов поруч. Куди б не прямували відьми, вони справді пішли.

Швидко я піднялася на прилавок і піднесла кулак до дверей. Я постукала достатньо голосно, щоб розбудити Клаудію, але недостатньо голосно, щоб хтось із сусідів міг підслухати або злякатися. Через мить нагорі ожила свічка. Я знову непомітно глянула на вулицю. Я не

відчува ла жодних демонів Умбри і лише чула приглушені звуки смертних, які дихали поруч, коли вони спали.

Минула ще мить, а потім засув зісковзнув з місця, і двері зі скрипом відчинилися. Моя подруга стояла там із роззявленим ротом, приймаючи мене. —Еміліє! Зірки вгорі, ти дивишся... твої очі іншого кольору? — Вона похитала головою й відступила вбік. —Заходь. Твоя бабуся сказала, що т и пропала. З тобою все гаразд? Де ти була? Я так хвилювалася. Я думала, що те, що вбивало тих відьом, зачепило й тебе, а вони просто не хотіли мені розповідати.

Я увійшла до її дому, і вона щойно зачинила двері, коли ми обоє міцно обійняли одне одного. З огляду на все, що сталося, на все, що я навчила ся, і на те, як багато я змінилася, я відчула полегшення, що все ще є одна людина, якій я щиро не байдужа .

Навіть якщо все було не так, як здавалося, наш зв'язок був справжнім. Можливо, це єдина реальна річ у всьому царстві, яке складається з фантазії. І навіть це може тривати недовго, якби вона хотіла повернути собі пам'ять . —Я хотіла би розповісти тобі все, —сказала я, маючи на увазі кожне слово. —Але я не можу залишатися надовго. І ти не можеш нікому казати, що бачила мене.

—Щокоїться, Еміліє? Ковен перегрупувався, але вони не дозволяють нікому, крім ради, відвідувати засідання. Я намагалася спостерігати, але вони ніби заблокували мою магію. Я навіть мріяти не могла .

Я майже забула, що Клаудію благословила богиня зору та передчуттів; у неї були видіння, які ми не завжди могли розшифрувати. Блокування її магії було долею, яку я знала занадто добре, і я ненавиділа, що вони підрізали їй магічні крила. Мені було цікаво, що ще вони могли в неї забрати, які сили дрімали всередині неї, яких вона не могла пригадати. Її мати завжди плела інтриги за інтригами, і здавалося, що вона все ще грає в якусь гру.

—А знаєш, що найбільш незвичайне? —запитала вона, і я похитала головою. — Вони змогли звільнити розум старої Софії Санторіні від його прокляття. Моя тітка зараз прямувала до свого будинку, щоб побачити, що вона пам'ятає, якщо щось пам'ятає.

Я ніжно стиснула її, потім відступила. Принаймні тепер я знала, що задумали Кароліна та бабуся. — Не довіряй всьому, що говорять відьми. Вони не обов'язково погані, але у них є порядок денний.

—Відьми? —Брови Клаудії зсунулися. —Ти говориш так, ніби ти не

одна із нас.

Я глибоко вдихнула і підняла руку, викликаючи палаючу квітку, і спостерігала, як вираз обличчя моєї подруги змінився з розгубленості на подив. Вона потягнулася до квітки й відсмикнула руку від опіку, шукаючи моє обличчя.

— Богиня вгорі. Ти не можеш бути. — Її голос упав до шепоту. — Як?

— Це дуже довга, заплутана історія.

Вона дивилася на мене, потім на палаючу квітку ще одну мить мовчки. Благоговіння розповсюдилося на її обличчях, і вона, здавалося, була готова вибухнути від усіх своїх запитань.

— Враховуючи твою магію вогню та той факт, що ти богиня, я так уявляю. — Вона повернулася й жестом попросила мене приєднатися до неї. — Давай сядемо.

Я зробила усе можливе, щоб не квапити її, намагаючись не зосереджуватися на цоканих годинниках у своїй свідомості, і пішла за нею на крихітну кухню. Вона відкрила шафу й пішла наливати нам напої зі своєї особистої колекції. Я помітила, що трави висихають, для її тоніку забуття, і важко проковтнула. Вона поставила мій напій переді мною, потім підняла брови.

— Скажи мені. Мені потрібно знати, що відбувається.

— Коротка версія: відьми наклали на мене та Вітторію заклинання, що містить нашу магію та безсмертя, фактично зробивши нас смертними відьмами. Це прокляття, яке ти згадала? Те, що з дияволом? Це вплинуло на кількох інших істот. Ми з Вітторією включно.

Клаудія притиснулася стегном до стільниці й кинула свій напій. — Мої найкращі друзі – богині. Це багато для перетравлення. Я відчуваю, ніби мені потрібно вклонитися або помолитися. — На її обличчі промайнув жах. — Чи варто поставити вівтар? Зірки вгорі, Ем. Це дивно.

Незважаючи на всі темні речі в моєму житті, я сміялася. Справжній, щасливий звук. Її питання не були переповнені сарказмом, лише занепокоєнням. — Будь ласка, ніколи не молися і не вклоняйтеся. Особливо Вітторії. Ти знаєш, якою нестерпною вона може бути. В її очах блимали сльози.

— Вітторія жива?

Надія, що промайнула на її обличчі, стиснула мої груди. Я кивнула. — Так. Її смерть стала початком розриву заклинання. Вона зрозуміла, що

сталося, почувши таємниці, що прошепотіла їй книга заклинань. Вона організувала власне «вбивство», щоб звільнитися та спланувати нашу помсту. — Я не хотіла перевантажувати свою подругу, тому швидко пішла далі. — Є кинджал, який називається Клинок Знищення. Це єдина зброя, здатна ламати прокляття.

— Еміліє, ні. — Клаудія різко вдихнула. — Прокляті речі мають високу ціну.

— Я знаю. — Я уважно спостерігала за нею. — Будь ласка. Мені потрібно, щоб ти активувала його для мене. І скажи мені, що мені потрібно зробити, щоб використати його, щоб зняти прокляття. Час спливає. У мене менше доби».

Моя подруга похитала головою. — Я... не можу. Я б зробила для тебе усе, ти це знаєш, але, будь ласка, не вимагай від мене цього.

— Ти не пам'ятаєш, як?

Вона подарувала мені сумну посмішку. — Це прищепила мені тітка, відколи я вперше приїхала до неї жити. Я просто не думаю, що ти усвідомлюєш, якою буде ціна. Для тебе.

Я видихнула. — Я готова заплатити будь-що. Просто скажи мені, що мені потрібно зробити.

Нерішучість боролася з тим, що я відчула, у неї було бажанням допомогти мені.

— Клинок очікує рівної торгівлі, — нарешті сказала вона. — Якщо ти хочеш зняти прокляття, воно захоче використати для цього твою силу. Всю її. — Клаудія нахилилася й підняла травертинову плитку підлоги, виймаючи загорнутий у тканину кинджал. — Той, кого проклинали, повинен цим скористатися. Охоче.

Жах прокотився крізь мене. — Що ти маєте на увазі?

— Проклятий повинен жити лезо своєю магією, доки він не збере кожну краплю.

Я дивилася на кинджал у її руці. Він виглядав як звичайний кинджал; сталь сяяла у світлі свічки, а рукоятка була зроблена з потьмянілої оніксової шкіри. Для чогось такого потужного це було досить нічим не примітним. Здавалося, він не здатний на щось таке диявольське, як убити принца пекла чи зняти прокляття. Ось чому, окрім того, що він був схований під підлогою моєї подруги, його, ймовірно, десятиліттями не було знайдено.

— Ціна магія за магію, — повторила я. Клаудія кивнула. — Коли ти

сказала «подай лезо», ти мала на увазі, що я повинна бути заколота ?
— Так.

—І тільки той, хто проклятий, має завдати удару?

— Так. Порушити прокляття – складний процес. — Клаудія важко вдихнула. — Моя кров активує це, але решта залежить від точного дотримання правил. Той, хто має жертвувати, повинен робити це добровільно. Тоді той, хто завдає удару, також повинен бути готовий це зробити.

Гнів повинен був добровільно здійснити напад, і я сумнівалася, що мого чоловіка легко буде переконати це зробити. Потім була одна річ, на якій я ще не зосереджувалася. Частина, де мені потрібно було віддати всю свою силу. Назавжди. Я щойно отримала її назад і вперше за цілу вічність відчула себе здоровою. Тепер боги знущалися наді мною, змушуючи мене знову відмовитися від цього. З власної волі. Без вагань і жалю.

Це був ще один спосіб, який Перша Відьма відібрала б у мене, і я ненавиділа це.

—Є ще одна заковика, — сказала Клаудія. У цей момент я не могла здивуватися. Цей проклятий об'єкт був жахливим інструментом, створеним мстивою відьмою, звісно, була ще одна неприємна перешкода. Сурсея не працювала легко чи поступливо. Я морально підготувалася. —Як тільки я активую його своєю кров'ю, у тебе буде лише одна година, щоб завершити решту обміну силою. Лезо дає лише одну можливість зламати будь- яке прокляття.

—Звідки це знати ?

— Після того, як я нагодую його своєю кров'ю, ти зробиш те саме. Тоді починається твоя година.

Це означало, що в мене була година, щоб повернутися до Семи Кіл, вирішити, чи справді я готова відмовитися від своєї влади, переконати свого чоловіка вдарити мене ножем і зняти прокляття, перш ніж ця можливість буде назавжди втрачена для нас. Хіба що... кров і кістки. Ні. Я відмовила ся брати з собою Клавдію.

— Я могла б піти з тобою, — сказала вона, читаючи мої думки та хвилювання, яке, ймовірно, було написане на моєму обличчі. —Де б ти не була. Я могла би піти, щоб переконатися, що у тебе є ціла година. Серйозний вираз Клавдії не містив обману. Ніяких прихованих мотивів. Вона була просто хорошим другом. Порядна людина. Та, хто

була готова допомогти близькій людині в біді.

І я б ніколи не поставила її туди, де вона могла б розкрити свою справжню особистість собі чи тим, хто її шукав. Можливо, я раніше змовлялася проти неї, але це була одна помилка, яку я ніколи більше не здійснию. Якщо відмова від моєї сили може допомогти скасувати навіть найменший біль, який я спричинила, працюючи з Першою Відьмою, то насправді вибору не залишалося.

Я б виправила ці помилки і заплатила би ціну.

Я зняла камінь пам'яті зі свого ліфа й поклала його на стіл перед собою. Увага Клаудії перейшла на це, її обличчя зблідло.

—Цей пам'ятний камінь містить причину, чому я ніколи не попрошу вас піти зі мною. Воно належить тобі. Це те, що ти вирішила очистити, забути назавжди. Я залишу це тут, якщо ти коли-небудь захочеш отримати відповіді. —Мені хотілося б запропонувати їй більше, але це повинно було повернути хоча б частину. Я витягнула з-за пояса маленький шкіряний мішечок і безпечно поклала камінь усередину, щоб Клаудія могла вирішити, що вона хоче зробити, не торкаючись до нього. —Хтось, кому я дуже довіряю, сказав мені, що як тільки ти дізнаєшся правду, ти ніколи не зможеш повернутися до минулого. Вибирай з розумом. Для тебе немає терміновості, немає судження.

—Ти шкодуєш про це? —запитала Клаудія тихим і сумним голосом. — Відкриття правди?

Я думала про душевний біль. Обман. Безліч зрад. — Життя було б простішим, якби я не знала. Знайомо, навіть. Але ні, я б не повернула ся, маючи вибір. Однак це рішення можеш прийняти лише ти. Якщо ти зараз щаслива, задоволена, це все, що має значення.

Звернувши увагу на камінь пам'яті, вона прошепотіла: —Іноді я бачу сни. Про життя, яке я, здається, могла прожити. Чоловік, якого я могла б любити. Але це завжди закінчується кошмаром. З ним виринає моє серце. Іншим разом це я виринаю його з власних грудей. Або іноді навіть його. — Коли вона нарешті підвела погляд, на обличчі її була вдячність, якщо не полегшення. —Дякую за камінь, за вибір. Ти готова активувати лезо?

Я не була, але я мала бути. Я кивнула. — Дякую, Клавдіє. За те, що завжди була найвірнішою подругою, яку я коли-небудь мала .

Її посмішка була сповнена пустощів. — Я впевнена, що в майбутньому у нас буде багато проблем. Тепер дай мені свою долоню, богине. Ось-

ось почнеться найважливіша година твого існування.

Розділ 25

Гнів витріщився на легендарний кинджал. Він був вражений тим, що я отримала Клинок Знищення, доки я не сказала йому, що нам потрібно зробити, щоб зняти прокляття. Тепер він виглядав так, наче я принесла гадюку до його приватної бібліотеки й поклала її на коліна. Він встромив кинджал у стіл, від сили зброя завібрувала. — Немає.

—Мій вибір —відмовитися від своєї магії. Я не можу уявити кращої причини для цього.

Демон схрестив руки на грудях, вираз його обличчя став темнішим, ніж бурхливий настрій. —Я поважаю це, але *мій* вибір —не врізати ножом свою дружину.

Ми дивилися одне на одного, жоден із нас не відступав. Будь- який інший час, будь-який інший випадок, і я б не сперечалася. Він мав повне право приймати рішення без втручання. Але це було більше за нього. Більший за нас. І ми повинні були діяти зараз.

—У нас закінчується час і варіанти. Цілком буквально. У нас є менше години, щоб завершити активацію, інакше ця опція буде втрачена. Будь ласка. Не сварися зі мною в цьому. Це наша найкраща можливість зруйнувати це прокляття, і ти це знаєш.

— А якщо відьми брешуть, що тоді? Ти справді віриш в Сурсеї? — Він підвівся з-за свого великого столу, тицяючи пальцем у лезо, до якого відмовлявся торкатися. Ймовірно, це був єдиний кинджал, яким генерал війни не володів би. І за іронією долі той, який йому був потрібен найбільше. Сурсея добре зіграла свою гру. — Вони знову і знову довели, що брешуть і маніпулюють. Де наша гарантія, що якщо я вдарю тебе ножом і заберу всю твою силу, ти не помреш? Як ми

дізнаємося, чи лезо потребує

твоєї магії, чи вони просто хочуть взяти його за себе? У нас недостатньо інформації, і я не ризикуватиму, щоб тебе або твою магію передали ворогові, особливо, якщо тут замішані Сурсея .

Я стиснула губи. Я не могла сказати йому, хто дав мені інформацію або хто мені допоміг. — Я довіряю своєму джерелу. І тобі доведеться довіряти мені.

— Проблема не в довірі до тебе. — Гнів відійшов, зігнувши руки по боках. — Твоє джерело також може бути надійним, але немає гарантії, що їхня інформація не була підкинута. Вони можуть не знати, що це неправда. Якби я знав, від кого ти це отримав, я міг би продовжити розслідування.

Я вже подумала, що пам'ять Клаудії могли підробити, і вирішила йти вперед. Я глянула на годинник біля камінної полиці. Я не знала, скільки часу зайняв процес зняття моєї магії, і не хотіла продовжувати сперечатися. Я любила свого чоловіка, але ніколи б не зрадила свою подругу вдруге. Клаудія мала право вибирати, чи бажає вона знову вступати в стосунки з принцями пекла.

Я також не стала би дозволяти Гніву зберігати цю таємницю від свого брата. Якби Гордість дізнався, що Гнів знав, що його дружина жива і де її можна було знайти, це було б не просто не помітити чи пробачити. З поважною причиною.

Я простягнула руки, бажаючи. — Клинок може вбити мене, але він також може зробити саме те, що ти, твої брати, Сурсея та моє джерело кажуть, що це зможе: *розірвати прокляття*. Коли я вперше викликала тебе, ти сказав: —Одного разу ти називатимеш мене Смертю. —Ти повинен був знати, що така можливість є. І це б тебе тоді не зупинило. Не ставай м'яким зараз, демоне. Не тоді, коли нам найбільше потрібен твій гріх.

Погляд Гніва був чистим золотим вогнем, коли він зіткнувся з моїм. — СТІЙ.

— Ні. — Я відчула наростання його гріха і підійшла до нього, оглядаючи його з ніг до голови. — Коли я вдарила тебе, я *ненавиділа* це. Ненавиджу, що ти змусив мене зробити щось таке брутальне. Але це було необхідно. Я не хочу нести у світ тільки помсту і ненависть. Я хочу виправити жахливу помилку. Це правильно, і я знаю, що ти дбаєш про справжнє правосуддя, справедливе правосуддя. Навіть коли це

важко чи

особисто. І тоді, коли ти зможеш полюбити мене повністю, ти зможеш сказати мені це. — Я підвелася на пальці ніг і піднесла губи до його вуха. —Тоді ти візьмеш мене прямо тут. На своєму столі. І покажеш мені. Щелепи Гніва були стиснуті так міцно, що було дивно, що він не зламав жодного зуба. Він відступив і дивився на мене з дивною сумішшю емоцій, що грали на його обличчі, ніби водночас запам'ятовував мої риси обличчя й також відчайдушно шукав вихід із ситуації. Але могутній демон війни знав, що я права .

—У тебе є мій *корнічелло*? —запитала я. —І Вітторії?

Температура різко впала. — Думаєш, мої крила спокусять мене? — Голос Гніва був низьким і небезпечним, коли він ходив по кімнаті. — Що я піддаю тебе ризику, щоб повернути їх?

—Ні. Але я хочу переконатися, що коли прокляття зникне, ми справді досягли успіху. Якщо твої крила відновляться, буде фізичний доказ того, що воно зламалося. — Мій подих видихнувся маленькими білими хмарками, коли повітря стало холоднішим. Іній вкрив чавунну люстру над нами. —Ми переживемо це, Самаеле. —Мені спала на думку нова думка. Мій чоловік хотів мати рівних, тому, можливо, втрата моєї магії була ще одним тягарем, який він не хотів нести. —З тобою все буде добре, якщо я не буду мати магії?

Він кинув недовірливий погляд на мене. — Ти не мала доступу до своєї повної сили протягом двадцяти років, згідно з тим, як працює час на Змінних островах, і ти могла використовувати лише мінімальні заклинання , як тіньова відьма. Крім мого гніву, що вони так зробили з тобою, а ти не зміг знати правду, це не мало для мене жодного значення.

—Але це буде по-іншому. У мене більше ніколи не буде стільки магії чи сили. Тебе це хвилює? Для твого суду? Я впевнена, що є більше подібних до лорда Макадена, які б ворушили горщик і пліткували. Називали тебе слабким. Чи вибір твого серця принесе руйнування твоєму дому?

Його гнів спалахнув, коли він підійшов до мене. —Мені наплювати на мій двір, моя леді. Магія не робить тебе могутньою. Твоя мужність. Твоє серце. Твій розум. Сама твоя душа робить тебе силою, з якою потрібно рахуватися. Мене хвилює лише те, чи виживеш ти. Я візьму тебе без чарів. Без проклятих королівських титулів. Або піклуватися

про щось інше, крім
свого щастя. Коли я відновлю свою повну силу, у мене вистачить магії
для нас обох. Вір в це.

Якби тільки він міг цим поділитися. Я потягнулася до його руки,
потираючи великим пальцем заспокійливі кола по його шкірі. — У нас
закінчується час. Де мені стояти, біля парти, чи мені легше сидіти?
Він похитав головою. — Я пошлю за Кроною. Має бути спосіб обійти
це.

— Ми не знаємо, де вона. — Я ніжно стиснула його руку. — І якщо ми
чекатимемо довше, у нас може більше ніколи не бути такого шансу.
Будь ласка. Не тримай свого серця від мене зі страху.

Я відпустила його руку й підійшла до столу, висмикнувши Клинок
Знищення з місця, куди він його вколов, і простягнула рукояткою
вперед. — Прийми це. — Мороз поцілував деревину, покрити кожний
журнал у Будинку демона. Я проігнорувала це. Температура не
підвищилася, але Гнів нарешті підійшов до мене та взяв лезо. Було
надто рано відчувати полегшення, але першу перешкоду було
подолано. — Візьміть амулети й одягни їх. Коли ти будеш готовий, ми
почнемо.

Гнів мовчки вийняв мішечок із секретного відділення біля каміна й
висипав його вміст собі на долоню. Срібло й золото виблискували у
світлі багаття. Наші обереги.

Я нічого не відчувала, коли дивилася на них. Ніякого відчуття
ностальгії. Ніяких теплих спогадів про благословення їх кожного
повного місяця з Вітторією, поки бабуся вела нас. Я бачила їх такими,
якими вони були: об'єктами, які роками завдавали моєму чоловікові
біль і муки. Об'єкти, які плутали мої спогади та спогади Вітторії,
змушуючи нас залишатися в темряві. Їм настав час повернутися туди,
де вони лежали. Гнів накинув їх на свою голову, стиснувши щелепу,
повернувшись туди, де я чекала .

Він стояв переді мною, тримаючи лезо в кулаці, і дивився вниз. Вираз
його обличчя був холодним, як повітря. Мій чоловік знову одягнув ту
маску, став королем, якого потребувало його королівство, навіть поза
його двором. Він ставав потрібним *мені* партнером.

Ми пройшли через пекло і назад, буквально, і це виправить наш світ. Я
стримувала власні емоції, не виявляючи жодної секунди сумніву. Якби
він відчув якийсь трепет, то прокляв би нас навіки.

Нарешті увагу Гніва привернув мій ліф. Це була проста рожево - золота сукня з лавандовими, ніжно-блакитними та зеленими квітами, вишитими на ній. Після повернення від Клаудії, я швидко змінилася. Мені не хотілося жодних слідів того, де я залишилася, і я не дуже замислювала ся над тим, що взяла із гардеробу.

Тепер я зрозуміла свою помилку, одягнувши ніжно-рожевий колір замість чорного. Мій чоловік бачив, як я стікаю кров'ю, коли він повертав кинджал. Так само, як я дивилася, як його біла сорочка стала червоною, коли я вдарила його. Це була не та послуга, яку я хотіла би повернути. Спритними пальцями я розшнурувала передню частину сукні, трохи розтягнувши верх рівно настільки, щоб оголити, шкіру на моєму серці. Я витримувала його погляд, вливаючи в нього всю любов і емоції, які відчувала до нього. Я уявила, як це було поцілувати його, як неймовірно було займатися з ним коханням і відчувати, як він приєднався до мене, ніби ми одне ціле.

Ненависть, страх і жага помсти роз'єднали нас. І любов зцілила б нас. Бабуся Марія одного разу сказала мені слідувати своєму серцю, і хоча вона раніше брехала, хоча я вже не мала смертного серця, тепер я відчула правду цього. Любов була найсильнішою магією. Незалежно від того, скільки поворотів і нерівностей я зустріла на цьому шляху, я нарешті знайшла свій дім. І ніхто, жодне прокляття, жодна сила ні в цьому царстві, ні в наступному не забере його в мене знову.

—Я тебе люблю.

Гнів не зміг відповісти, але холод зійшов з його обличчя. Він навів свій рот на мій, його поцілунок був пристрасним і сповненим туги. Він відчував емоції, які я живила йому, знав, що я хочу зробити це кожною фібриною моєї проклятої душі. Я поцілувала його так само палко, так само вільно. Його язик вимагав увійти, і коли мої губи розтулилися, я відчула металевий укол, що штовхає мене в груди. Гнів прикусив мою губу, відволікаючи мене від болю, коли Клинок Знищення занурився глибше.

— *Inspio*. — Гнів промовив заклинання активації проти моїх губ, коли я закричала, звук проковтнувся, коли мій чоловік знову поцілував мене з відчайдушним запалом. Наче з'єднання наших губ і язиків прив'яже мене до нього. Не дасть мені зникнути в царстві Смерті.

Щойно Гнів активував заклинання, моя магія спалахнула, відчувши, що новий господар бере контроль. Клинок Руйнації. Моя сила не

хотіла бути частиною цього; вона не хотіла коритися новому господареві. З мене виривалося шалене пекло, яке боролось проти тяги леза, але я віддала свою силу вільно, охоче. І вона не могла подолати за кликання.

Я закричала, коли моє тіло горіло, а лезо розжарювалося. Метал обпікав мене всередині, і я ніколи не знала таких сильних тортур, як у той момент. Рот Гніва перемістився по моїй щелепі до моєї скроні, його руки обійняли мене, наче він міг зняти біль.

— Тсс. — Він поцілував мою скроню. — Все добре. Скоро все закінчиться.

Я намагалася зосередитися на його легких поцілунках, намагалася втримати крихту світла, яку він пропонував. Але це було марно. Біль піднявся вгору і впав униз, тягнучи мене за собою. Це було гірше, ніж коли Вітторія вилучила моє смертне серце. Не було кінця й часу, поки лезо продовжувало відривати від мене мою магію.

Рожево-золотий вогонь спалахнув між нами, лезо жадібно поширювало полум'я, перш ніж вони змогли торкнутися Гніву. Я заплющила очі, зціпила зуби, коли спека досягла нестерпних температур. Піт укріпував моє чоло, стікав на груди, шипів об лезо. Сльози текли по моєму обличчю, змочуючи пальці Гніву, які все ще міцно стискали руків'я Клинки Руйнування. Мій інстинкт вижити, зберегти свою владу викликав у мене бажання дати відсіч. Довелося використати зусилля, яких я не знала, щоб стиснути руки з боків, щоб звільнити свою магію. Звивисте магичне перенесення тривало кілька довгих хвилин, які здавалися годинами.

У моєму центрі виросла дірка, і там, де колись з'явилася сила, вона повільно замінювалася нічим. Моє тіло слабшало з кожною унцією магії, яка залишала мене, інстинкт боротьби вичерпувався з мого напруженого тіла. Мої крики сповільнилися, коліна затремтіли, і раптом кинджал

вирвався. Він з гуркотом впав на підлогу, коли Гнів підхопив мене й притиснув до своїх грудей. Його серце шалено калатало, від цього ритму калатала моя кров.

Я не померла, але мені здавалося, що якась не дуже маленька частина мене померла. Ридання вирвалося, і я не могла зрозуміти, чи це було полегшенням за те, що ми зробили, чи сумом через те, що я втратила. Можливо, і те, і інше. Мої очі заплющилися, наче це не давало сльозам

продовжувати капати.

Гнів міцніше тримав мене, розгойдуючи кілька довгих хвилин, поки непереборне відчуття втрати трохи відступило. Я не хотіла, щоб він шкодував про наш вибір, і намагалася взяти себе в руки.

Спека продовжувала оточувати нас, і мені нарешті вдалося розплющити око. Красиві палаючі крила полум'я простяглися з-за спини Гніву. Сріблясті та люті. Щеодна сльоза скотилася по моїй щоці. Цього разу не від смутку чи скорботи, а від того, що так близько спостерігала божественну славу. Ми з Вітторією були богинями з підземного світу, але Гнів був справжнім божеством, і я була переможена силою любові, яка випромінювалася навколо нього. Це почуття великої втрати, це горе від відмови від магії, воно не зникло, але я дозволила цьому почуттю благоговіння очистити мій смуток. Щоб нагадати мені про все, що я здобула. Все, що ми здобули. Прокляття було справді зламане. Ця частина нашого кошмару закінчилася

Як зверху так і знизу. Разом ми досягли балансу. Ми виграли. І все ж... — Вони неймовірні, — прошепотіла я, кліпаючи, коли крила неймовірно збільшувалися. Я ніколи в житті не бачила нічого такого приголомшливого і смертоносного. Навіть коли ми були знайомі раніше, Гнів ніколи не показував мені своїх крил. Вони були зброєю, яку він ховав. — *Ти* неймовірний.

Гнів тримав мене міцніше, його підборіддя тепер лежало на моїй голові. Напруга ще не полишила його тіло, він був скутий сильніше, ніж раніше.

Він також не вимовив жодного слова, відколи ми зняли прокляття. Крапка поту скотилася з лінії волосся по шиї, і я затремтіла. Гнів злегка похитнувся, уткнувшись обличчям у моє волосся, і я зрозуміла, що це був не піт, а сльози. Я збрала достатньо енергії, щоб обійняти його руками і тримати, поки він плакав.

— У нас усе гаразд, — прохрипів я. — Все добре. Це кінець.

Його могутні крила змахували, а в полум'ї внутрішніх пір'їн була тисяча крихітних золотих цяток. Я зосередилася з золотих крапок на срібні кінчики. Кольори кожного з наших амулетів були аспектами його крил. Я завжди думала про це. Колись я подумала, що це означало, що один був благословенний богинею сонця, а інший — богинею місяця. Як я помиляла ся.

Гнів один раз вдихнув, потім повільно видихнув. Він притисся губами до мого чола і поставив мене на ноги. Я не могла не дивитися на вогняні крила. Вони нагадували мені мою магію, але не було відчуття знайомства. Це була його магія наскрізь, і все ж мене тягло до них, як моль до полум'я. Я пішла торкнутися пір'їнки, але відвела руку й збентежено глянула на Гніва. — Я забула, що вогонь, швидше за все, спалить мене.

Смуток знову врізався в мене, коли я ненавмисно шукала свою магію. Тріщина в моєму центрі ще більше розкололася на порожнечу, яка там була; це було місце, де колись згорнулося Джерело, чекаючи, поки я торкнуся його. Тепер нічого не було. Здавалося, ніби я втратила кінцівку, моє тіло все ще тягнулося до неї, збентежене, коли воно взагалі нічого не схопило. Я моргала, доки не змогла стримати сльози. Незважаючи на мою втрату, я була щаслива, що зняла прокляття. Я хотіла викупити роль богині помсти, яку зіграла. Але навіть незважаючи на добро, я все одно оплакувала свою втрату. Відчувала це гостро. Я ніколи більше не дізнаюся, як це – володіти магією вогню. — Доторкнись до них. — Гнів уважно стежив за мною, відчувачи мій настрій. — Я можу контролювати свої крила. І навіть якби я не міг, ти моя дружина. Вони вас не сплять; вони просто випромінюватимуть тепло. Я невпевнено простягнула руку, скручуючи пальці крізь чарівні пір'я полум'я. Гнів був правий, вона не згоріла. Це було схоже на те, щоб покласти руку на теплу ділянку сонячного світла й потопати в променях. Або провести пальцями по воді літнього моря. Це, принаймні, було як моя магія. Втішна, але здатна до масового руйнування. Незважаючи на те, що сила належала не мені, мені здавалося, що якась маленька частинка мене залишилася в ньому. — Крила, зображені у твоєму тронному залі, з чорного дерева, — сказала я. — Я не очікувала побачити це.

— Я наказав змінити вітраж на те, що бачив востаннє.

Я подумала про сцену, свідком якої я була на камені пам'яті Сурс еї, про те, як крила стали попелястими, коли вона вичерпала його магію. Я була радий, що ми перемогли. Що ми перемогли когось, настільки керованого ненавистю, силою нашої любові.

Мої губи підтягнулися вгору, коли я погладила іншу пір'їну, і полум'я дразливо тріпотіло по моїй шкірі. Я провела іншим пальцем по зовнішньому краю його крила, і те саме відчуття прокотилося по моїй

спині. Моя увага перекинулася на мого чоловіка, одразу помітивши його підступний вираз обличчя.

— Що це було? — спитала я, коли тепло ковзнуло по моїй спині, схоже на пір'їнку, що злегка пестить мене. Моя шкіра ще кілька секунд приємно поколювала там, де торкнулася чарівна пір'інка.

— Можливо, я забув згадати про здатність, яку втратив, коли забрали мою магію вогню.

Ще одна пір'інка медового тепла звивалася вздовж моєї шиї, ковзаючи по ключиці, перш ніж опуститися вниз, щоб з любов'ю погладити рану, спричинену Клинком Знищення.

Перо повільно розповзалось, малюючи кола вздовж моїх грудей. Будь-яка затримкова порожнеча чи горе розвіялися, коли мерехтіння тепла котилося по тугому бутоні, спричиняючи нове тепло, яке розгорталося від мого живота вниз.

— Прокляни мене диявол. — Мої пальці вп'ялися в плечі Гніва, коли ця жахлива куля насолоди перемістилася до моїх стегон, а потім згорнула ся навколо внутрішньої частини стегон.

— Я б краще не робив, моя леді. З мене досить проклять. — Усміх Гніва був глибоким і чуттєвим, коли ця пір'їна тріпотіла об моє стегно, і я вилаялася під ніс. — Хіть — не єдиний, хто може проявляти бажання.

Тільки це не твоє. — Він укусив мене за мочку вуха, перш ніж поцілувати жало. — Це моє .

Те, що починалося як ніжне відчуття, схоже на пір'їнку, перетворилося на палець тепла. Гнів усміхнувся, проводжаючи нас назад до полиці з книгами, повільно притискаючи мої руки над головою. Його славетні крила широко розправилися, вкриваючи нас нашою власною, вогняною ковдрою розпеченої до білого кольору пристрасті.

Він нахилився, поки його губи не торкнулися мого вуха. — Чи не хочеш ти побачити, які грішні речі я можу з ними зробити, моя леді?

Розділ 26

Між моїми стегнами пульсувало тепло. Магія Гніву була м'якою, як оксамит, ніжно гладила мене, чекаючи відповіді. Удар кинджалом у груди швидко випав з моєї пам'яті, частково завдяки швидкому зціленню мого безсмертя та вишуканим ласкам мого принца. Замість того, щоб думати про втрату моєї магії, я зосередилася на своєму чоловікові та злобному блиску в його очах, спокусливій усамітненості, яку забезпечувала його завіса крил, і всьому, що ми могли робити прямо тут.

Моя увага зосередилася на його повних губах, тоді як я яскраво уявила цікаві місця, де ми могли б займатися коханням, пози. Втрата моєї магії завдала глибокого болю, але раптова уява, як ми з Гнівом об'єднуємося високо над нашим царством, серед місяця та зірок, трохи зняла жало.

Якби я шукала достатньо старанно, я все одно знайшла би магію в повсякденних речах. І займатися коханням із королем демонів серед зірок навряд чи було середнім. Прокляття було зламане, і не було меж для того, що ми могли досягти разом. Я дивилася на кайдани, що звисали зі стелі в ніші, і в мене нахлинули нові підступні думки.

—Я не можу точно сказати, про що ти думаєш, але я відчуваю, що ти зараз відчуваєш. —Він поцілував моє горло, і я заплющила очі. Гнів точно знав, куди торкнутися, щоб звести мене з розуму від потреби. —Якщо ти хочеш мене, скажи слова, моя леді. —Він провів по оголеному тілу вздовж мого ліфа, його пестощі були спокусливими. —Моя королево. —Він занурив голову, і там, де щойно торкнулися його спритні пальці, він використав язичок. —Моя любов.

Його рот закрився на моїх грудях, і мені перехопило подих від його

слів і того, як він обтягував моє тіло, смоктав і дразнив мій одяг.
—Я хочу тебе, Самаеле .

Я щойно закінчила прошепотіти свою згоду, як гаряча магія Гніву вивільнилася. Це м'яке, декадентське, схоже на пір'я погладжування рухалося по моїй чутливій шкірі, дратуючи мою плоть, доки я не переслідувала відчуття, що наростало всередині мене. Ще одна пір'їнка тепла лизнула мої груди, замінивши рот Гніва, коли мій чоловік неквапливо цілував мене.

Коли мої руки все ще були затиснуті над головою, а язик Гніва був у мене в роті, його магія пестила мене всюди одночасно. Задоволення стрілкою пронизало мене, електризуючи кожен нерв, коли демон посилював свою магію, живлячи більше своєї сили, тими примарними пальцям екстазу. Гнів називав себе, Його Королівською Високістю Незаперечного Бажання, і я думала, що вже відчувала такий рівень спокуси. Але нічого, *нічого* в порівнянні з цим.

Ні магія хтивості чи жадібності. Грішна вечірка Обжерливості та спостерігачі за парами, загубленими в муках чистого захоплення, ніщо з цього не зрівнялося з величчю... кохання Гніва.

Це була не просто магія, яку він використовував, щоб посилити моє задоволення, і не його величезна сила. Саме увага й турбота, які він виявляв, нескінченне бажання догодити мені, задовольнити людину, яку він любив, усіма способами, які тільки можна собі уявити, посилили цей досвід. Бажання Гніва продемонструвати свою любов до мене значно переважало будь-яке низьке бажання мого тіла. Він теж цього хотів, але понад усе він жадав мого серця. Мій розум і мою душу. Так само, як я хотіла його.

Магія Гніву ковзнула в мене, це відчуття було чудовою сумішшю гарячих поцілунків і глибоких поштовхів, які наповнили й розтягнули мене, ідеально синхронізовані з кожним помахом його язика моїм.

Увесь час це чарівне тепло обхоплювало мої груди, доки вони не обважніли від потреби. Гнів поцілував мене сильніше, торкаючись своїми стегнами об мої, його ерекція вражала всі потрібні місця. Я корчилася проти нього, шукаючи звільнення.

— Гнів.

Мені не потрібно було пояснювати. Хвилюючим рухом мій чоловік обійняв мене і переніс нас на коротку відстань до свого столу. Одним крилом він очистив з поверхню, щоденники та горщики з чорнилом,

перш ніж покласти мене на неї. Трохи пізніше його штани були скинуті, і він височів наді мною, схожий на брутально красивого бога. Принц демонів не зірвав з мене сукню, як натякав його вираз обличчя; він ковзнув ним по моєму тілу, коли рухався наді мною.

Він впив кожен дюйм моєї шкіри, наче це було все, що йому потрібно в житті. Спалах чогось нерозбірливого промайнув на його обличчі, але він розвіяв усі сумніви чи тривогу, які відчував.

Коли він притиснув тупу головку своєї ерекції до мого входу і повільно просунувся, він наблизив свій рот до мого і прошепотів: — Я люблю тебе.

Сльози навернулися на мої очі. Я міцно тримала його, запам'ятовуючи цей момент. Незважаючи на те, що він показав мені, що любить мене, почувши це... це зробило погані моменти, які ми пережили, якимись легшими. Востаннє, коли він сказав ті доленосні слова, я відразу їх забула.

—Я тебе люблю. —Я обхопила його обличчя і цнотливо поцілувала, насолоджуючись блаженством моменту, коли ми повністю приєдналися. Гнів відсахнувся, його погляд зупинився на моєму. Якусь мить він не рухався. Його кулаки були обабіч мене, міцно впираючись у стіл, його тіло було таким же напруженим.

Він готувався до прокляття, щоб знову помститися. Щоб вирвати мене геть, але цього разу це буде цілу вічність.

Диявольське прокляття, Сурсеє. Будь я проклята, якби дозволила їй зіпсувати цей момент. Я не відмовилася від своєї магії, щоб побачити привидений погляд у його очах, мерехтіння невпевненості, коли він нарешті зізнався, що відчуває, і не притупив свої емоції тоніком. Я також не дозволила би сумнівам виникати кожного разу, коли він говорив ці три заповітні слова.

Я підняла стегна вгору, залучаючи його до сьогоднішнього та затягуючи його глибше в себе. Ми були тут. Разом. І ніщо б цього не змінило. Якщо ми не вирішили вбити одне одного, він був моїм. І я була його. На вічність.

— Будь ласка, повтори це. — Я провела руками вгору-вниз по його руках, заспокоюючи, благаючи. Його крила розгорталися в обидві сторони, наче зброя, від тепла повітря навколо нас мерехтіло. Гнів, король демонів, нічого не боявся, крім втрати мене, він вагався. — Я все ще тут. У нас все гаразд.

Він провів поглядом мої риси обличчя. — Я тебе люблю.

— Я теж люблю тебе. Демоне. — Я простягнула руку й погладила теплу пір'їнку, дивуючись поколюванням у всьому тілі, які раптово відчула. Я перестала гратися з його крилами і притягнула його до себе для довгого поцілунку. Йому знадобилася лише мить, щоб відповісти, його рот жадібно рухався по моєму. Слава богині, що його думки нарешті зосередилися на приємніших речах. — Тепер, коли це вирішено, покажи мені всі свої нові трюки. Я хочу, щоб ти провів мене по кожній поверхні та кожній клятій стіні в цій кімнаті.

Останні сліди стресу покинули його і швидко змінилися химерним блиском в його очах. — Поки що спробуймо половину поверхонь, люба моя. Навіть з твоїм безсмертним тілом я сумніваюся, що ти зможеш впоратися з усією могутністю моєї... сили.

Зухвалий принц пекла. Я штовхнулася вгору, отримавши здивоване прокляття від демона, за яким послідував стогін задоволення, коли я повторив цей рух. — Випробуй мене, демоне.

— Пам'ятай, дружино, я тебе попереджав.

Крила демона сяяли блискучим сріблом, коли він обніс їх навколо нас. Чарівне тепло повернулося й потекло по моєму тілу, наче розігрітий мед, ковзаючи навколо місця, де ми з Гнівом уже були. Тепло пульсувало там протягом хвилини, бринячи моє тіло, поки воно не гуділо від потреби. Тоді мій чоловік почав вести зі мною найкращу війну, він повільно витягувався і штовхався, чарівне тепло поколювало так сильно, що я кінчила ще до того, як він по-справжньому почав.

— До біса, — вилаялася я. неодноразово Єдині слова чи зв'язна думка, на які я була здатна.

Низький сміх Гніва в поєднанні з його тривалими глибокими поштовхами змусив мене підвестися з-за столу, моя спина високо вигиналася, коли моє тіло знову і знову вибухало від цього відчуття.

— Заспокойтеся, кохана моя, — сказав він. — Ми ще навіть не вийшли з-за столу.

— Я ненавиджу тебе, — вигукнула я, і цей звук доводив, що я відчувала

протилежне, і швидко змінився на стогін задоволення. — Я ненавиджу тебе найтемнішим із способів.

— Ти вже казала мені це раніше. — Гнів розтягнув мій ліф і притиснувся носом до серця, перш ніж звернути увагу на мої груди, що здійснялися. — Давай подивимось, як ти мене зараз ненавидиш. Мій чоловік дав волю собі та своїй магії, і незабаром йому навіть не знадобилися його крила, щоб підняти нас обох на високі висоти. Ми зійшлися разом, та мимрили слова, які були вкрадені в нас, знову і знову, поки не злетіли вище і не впали через край раз, два, потім ще півдюжини разів.

Розділ 27

Гнів вичавив кожную краплю вологи з лляної тканини, капаючи мильною водою та бульбашками по моєму тілу. Я притулилася до його грудей і закрила очі, насолоджуючись першою часткою чистого розслаблення, яке ми коли-небудь відчували.

Після того, як ми займалися коханням лише на двох поверхнях у його приватній бібліотеці, що дуже потішило демона, він переніс нас у свою ванну кімнату, щоб освіжитися. Його крила були прибрані, але я присягаюся, що все ще відчуваю примарне тепло, що тримається навколо нас.

Розташувавшись між його потужними ногами, моя голова лежала на вигині його плеча, поки він неквапливо перетягував білизну по моєму тілу, я звільнилася від напруги, яка залишилася в мені протягом останніх кількох місяців. Треба було вирішити ще питання — що робити з Першою Відьмою, а також очистити ім'я моєї сестри. Довести, що Веста жива і здорова і пішла за власним бажанням, і що моя близнючка не має нічого спільного з її «вбивством». І які б

неприємності зіркові відьми все ще планували. Я сподівалася, що мого показу магії вистачить, щоб на деякий час утримати їх на Змінних островах. А щодо вампірів, то після жорстокої демонстрації Гніва я вірила, що вони залишаться у своєму регіоні та переосмислять будь-яке поняття війни.

Але наразі, коли прокляття нарешті знято, у нас була хвилина просто дихати, насолоджуватися компанією одне одного без будь-кого втручання чи годинника, який відбивав час, проведений разом. Я хотіла би лише відкласти справу з цими останніми творами на місяць.

Сон тягнув мене, і я піддалася привабливій тязі снів. Це була довга, виснажлива дорога. Я перейшла від усунення загрози відьом, коли вони вторглися в коло Жадібності, до відвідування святкового балу в Колодязі Пам'яті; звідти я погрожувала Сурсеї, відвідала Клаудію, щоб забрати кинджал, і зняла прокляття.

Відпочивати ніколи не було так добре.

— Ми повинні надіслати запрошення протягом години. — Глибокий голос Гніва розбудив мене. — На коронацію. Ми хочемо коронувати тебе до ночі, якщо це можливо. Коли прокляття розірвано і твоя магія зникла, настає найкращий час для нападу.

І просто так спокій зник. Я скрутилася в його руках. — Нагадай мені, щоб я не помилялася, думаючи, що ванна з тобою коли-небудь буде спокійною. Спочатку мова про Клинок руїни, а тепер це. — Я посміхнулася, похитавши головою. — Це добре, що я люблю тебе, інакше я хотіла би потримати твою голову під водою кілька секунд. Він поцілував мене в кінчик носа. — Принаймні ти не сказала кілька хвилин. Це свідчить про прогрес, моя леді.

— Можливо, я просто надто насолоджуюся певними частинами тебе, щоб назавжди від них відмовитися.

Він бризнув на мене водою. — Я подбаю про те, щоб ці частини щодня задовольняли твої потреби, щоб не опинитися не на тому кінці твого леза.

— Розумний демон. — Я з любов'ю поплескала його по щоці.

Серйозність змінила легковажність. — Як ви думаєш, хто нападе?

Відьми? — Сурсея в полоні, але я сумніваюся, що її місцезнаходження залишилося таємницею. Ковен міг щось планувати, оскільки вони перегрупувалися. Вони вже влаштували напад на Дім Жадібності. Не боячись своєї магії, вони можуть атакувати тут наступним.

—Щоб звільнити Сурсею .

Гнів кивнув із похмурим виразом обличчя. — Якби вони точно розрахували час і якимось чином змогли проскочити мій захист, вони могли б вирвати її, поки ми на коронації.

— Це було б ідеальним відволіканням. Гарна можливість. Але чи справді вони спробують щось знову так скоро після того, як втратили стільки?

— Я вважаю, що їм вистачить розуму, щоб залишитися на самоті, особливо після такого сильного удару по своїх силах, але ніколи не можна бути впевненим.

Я вивчала свого чоловіка. — Навіть якщо це малоймовірно, ти все одно плануєш атаку.

— Якщо надається приваблива можливість, більшість не пропускають її. Навіть якщо вони вірять, що це пастка. Завжди є шанс, що це не так. Або що вони все ще мають вищий показник успіху.

—Що було б правдою. Тому що ми обидва були б зайняті.

—Не просто зайняті. Коронація відбудеться в Коридорі Гріха, на очах у кожного з моїх братів.

У мене скрутило живіт не від страху, а від неспокою. —Вони можуть напасти на кожен Будинок гріха, поки всіх принців немає.

—Або вони могли б зосередитися на Коридорі Гріха.

І якби їм вдалося звільнити Сурсею, їм не потрібно було б турбуватися про втрачені цифри. Вони, безсумнівно, жадали помсти, і потенційно могли б знищити кожного принца-демона та принаймні одну богиню, якби ризикнули. Мені це не подобалося, навіть з об'єднаною силою семи принців пекла це здавалося занадто великим ризиком.

—Чому б не провести церемонію тут? —Запитала я .

— Коронація принца або принцеси-консорта відбувається в Домі гріха, яким вони керують. Але щоб бути короною королевою, церемонія повинна проходити в Коридорі. Це показує, що ти чесно й справедливо будеш правити над кожним домом гріхів, якщо будь- який принц попросить допомоги. Цього не станеться; мої брати більш ніж здатні піклуватися про свої кола, але закон залишається в силі.

У погляді Гніва спалахнуло хвилювання, що нагадало мені про нашу боротьбу з перевертнями. Мій чоловік був чудовим язичником. Він не нервував через можливий напад; він це передбачав. Переграти своїх ворогів

було викликом, можливістю створити стратегію та використати свій гріх. І якщо я щось знала про свого чоловіка, то він уже мав план.

—Якщо вони повірять, що Перша Відьма тут, вони завдадуть удару. Тож ти збираєшся перемістити Сурсею. — Я дивилася на нього спекулятивно. — Замість того, щоб вигнати її, як ви домовилися, т и збираєшся відправити її у Дім Гордості, чи не так?

В його очах спалахнуло захоплення. —Мій брат дуже охоче виконав моє прохання. Сурсея ніколи не погоджувалася на те, що її виключать. Тільки щоб вона була. Після того, що вона зробила, щоб зіпсувати його шлюб і вкрасти його дружину, він чекав такої нагоди.

У моїй пам'яті промайнув спогад про Клаудію, коли вона ще була Люсією. Я перейшла на інший бік ванни, щоб зустрітися з демоном. — Твій брат все ще любить її?

—Люсію? —запитав Гнів. Я кивнула. Він потягнув мою ногу собі на коліна й почав терти стопи, замислюючись. — Тільки він може на це відповісти. Я знаю, що він ніколи не припиняв її шукати. Він вірить, що вона десь жива. Що, мабуть, її мати начарувала на неї якесь закляття. — Його увага припала до моїх грудей, де було моє смертне серце. — Тепер, коли ти з Вітторією одужали, він як ніколи сповнений рішучості знайти Люсію та перевірити, чи правильна його теорія.

—Але чи він коли-небудь кохав її, чи це його гордість і его змусили його жадати її? Я думаю, що вона була б справжнім завоюванням як дочка Першої Відьми. Єдина відьма, яка мала вести інших, щоб охороняти королівство та тримати принців пекла в строю.

Гнів відхилився назад із замисленим виразом обличчя. — Мій брат був і залишається широко відомим своїми забавами. Здебільшого тому, що це образ, який він хоче створити. Він жодного разу не робив пропозицію нікому зі своїх коханок. Він навіть не проводив ні з ким більше однієї ночі з часів Люсії.

— Ти впевнений, що він ніколи не спав із Вітторією? — запитала я, згадуючи нашу попередню розмову.

Рот Гніва піднявся з одного боку. —Твоя сестра —єдина інша істота, яка збігається з ним у багатьох відношеннях, тому її зрада так глибоко його вразила. Але я все ще не вірю, що вони коли-небудь завершили ці стосунки.

На той час він уже намагався вирішити проблеми у своєму шлюбі, але Люсія дистанціювалася. Особисто? Я думаю, що вона любила його так

само сильно, як і він її, але вони могли бути надто різними, щоб це тривало. Якби все було інакше, якби він першим зустрів Вітторію. — Він підняв плече й опустив його. — Я знаю, що це не має значення, поки він не дізнається, що сталося з Люсією. Незалежно від того, що хтось може думати, Гордість вірний.

— Якби Люсія попросила його припинити забави, як ти думаєш, він би це зробив?

Гнів замислився над цим на хвилину. — На той момент, я вважаю, він уже зупинився. А якби ні, то зробив би все, що вона від нього б просила. При його дворі інтриги не є скандалом і не ставляться до них зверхньо так, як це відбувається в царстві смертних. Якби саме це робило її нещасною, він, швидше за все, навіть не розглядав би такої можливості. Не через бездушність, а через незнання .

Я уважно оглянула свого принца. — Таке ставлення до коханців? Він повільно посміхнувся мені диявольською усмішкою. — Ні, моя леді. Я цілком задоволений своєю дружиною.

— Гарна відповідь, чоловіку. — Я пригадала пам'ять моєї подруги, як її стурбувало її рішення піти, не написавши жодної записки. — Ти віриш , що Люсію вбили?

— Коли я шукав, я ніколи не знаходив її сліду. І коли почалися нові вбивства, я подумав, що, можливо, хтось із ворогів Гордості знайшов її. — Він підняв плече. — Я вірю, після того, як я знову тебе знайшов, вона може бути жива і здорова. Гордість шукав відьом із найсильнішими кровними лініями, що збігаються з її, з найбільшою магією богині, але він не знайшов прямих нащадків. У нього є кімната, присвячена гримуарам та історії відьом. Він сподівався, що якщо знайде потрібну кровну лінію, то працюва тиме назад у покоління, поки не знайде Люсію.

Гнів продовжував масажувати мої ноги, а мій розум плавав у клубку брехні, обману та схем, у які були залучені всі разом і окремо. Не дивно, що це було важко розгадати. Коли Вітторія сказала, що диявол шукає наречену, це було правдою. Подібно до того, як зняття прокляття передбачало одруження диявола в певний проміжок часу. У цьому царстві Гнів мав лише шість років, шість місяців і шість днів, перш ніж усе було втрачено, тоді як на Змінних островах минуло майже двадцять років.

Наш зв'язок і моя подальша жертва, через це зняли прокляття. Однак

вбивства відьом, на жаль, переплуталися з прагненням Гордості знайти Люсію — він шукав жінок, що походять від Зоряних відьом, у надії знайти свою колишню дружину.

Без його відома Вітторія також шукала Зоряних Відьом, але для власної вигоди, вона полювала на них, тому що їхні попередники давно заклили нас.

І Гнів розслідував кожне з цих вбивств, щоб з'ясувати, хто вбивав тих, хто потенційно був пов'язаний із Люцією. Я пригадала ту ніч, коли викликала Гордість, на відміну від того, коли я викликала Гніва, Гордість не міг з'явитися.

Рука Гніва ковзнула до моєї литки й ніжно стиснула. — Про що ти зараз думаєш?

— Я нарешті розумію, чому ти намагався зупинити вбивства, — зізналася я. — Прокляття окрило тебе, але замкнуло Гордість у Семи Колах, вірно?

— Так. Коли воно набуло чинності, від кожного принців щось забрало. Гордість втратив здатність подорожувати за межі нашого царства, що завадило його спробі знайти Люсію.

Знаючи, що я зробила у ніч, коли пішла дружина Гордості, це мало бути жахливо. Поспішає додому після того, як Гнів ледь не знищив своїх братів, лише щоб виявити, що його дружина зникла без сліду. Потім бути замкненим в Семи Колах без будь-якої можливості її шукати... це була ще одна форма пекла. Особливо, якщо він справді не робив того, у що Люсія вірила. Це було трагічно для них обох.

— А інші твої брати? Що вони втратили?

Гнів похитав головою. — Вони ніколи не говорили зі мною про це — Це дивно, чи не так?

— Не зовсім. Зізнатися у втраті чогось, навіть невеликої кількості влади, означатиме вразливість. Вони б не ризикували своїми судами. Я знав,

що саме втратив Гордість, лише тому, що він розумів, як це було, коли я втратив тебе. Він відклав свій гріх у надії, що якщо я знайду тебе, Люсія не відстане і також знайдеться .

Тепер, коли прокляття більше не було проблемою, я хотів би все налагодити, але деякі вибори вирішувати не я. Клаудія прийняла рішення ще до активації прокляття. І хоча ми з Вітторією грали в жахливу гру, на яку було укладено контракт з Будинком Помсти, моя

подруга зрозуміла, що вона не була щаслива до нашої схеми. Тріщини в її стосунках з'явилися задовго до того, як їх розірвала мати. Іноді любов до когось виявлялася, відпускаючи їх, а не притискаючи ближче. Хоча я не могла не подумати, яким би був кінець їхньої історії, якби вони просто поговорили.

—З тобою все гаразд? —Гнів перетягнув мене через ванну й посадив собі на коліна. —Це втрата твоєї магії?

— Трішки. — Я потерла його плечі, зауваживши, що, на відміну від мене, він уже не напружений. — Я також хочу допомогти твоїм братам. Я ненавиджу, що безлад прибраний лише частково. Залишилося багато того, що потрібно неодмінно зробити.

Гнів торкнувся кісточками пальців моєї щелепи. —Ти допомогла їм. — Я знаю, що зняття прокляття певною мірою допомогло, але решта залежить від них, чи не так?

—Відступити, щоб хтось міг пройти решту шляху самостійно, часто є найважчою частиною, особливо коли ти дбаєш. —Гнів нахилився вперед, ніжно поцілувавши моє серце. Коли він знову подивився на мене, його обличчя було замисленим. —Хочеш стати королевою?

Його питання застало мене зненацька. Я все продумала .

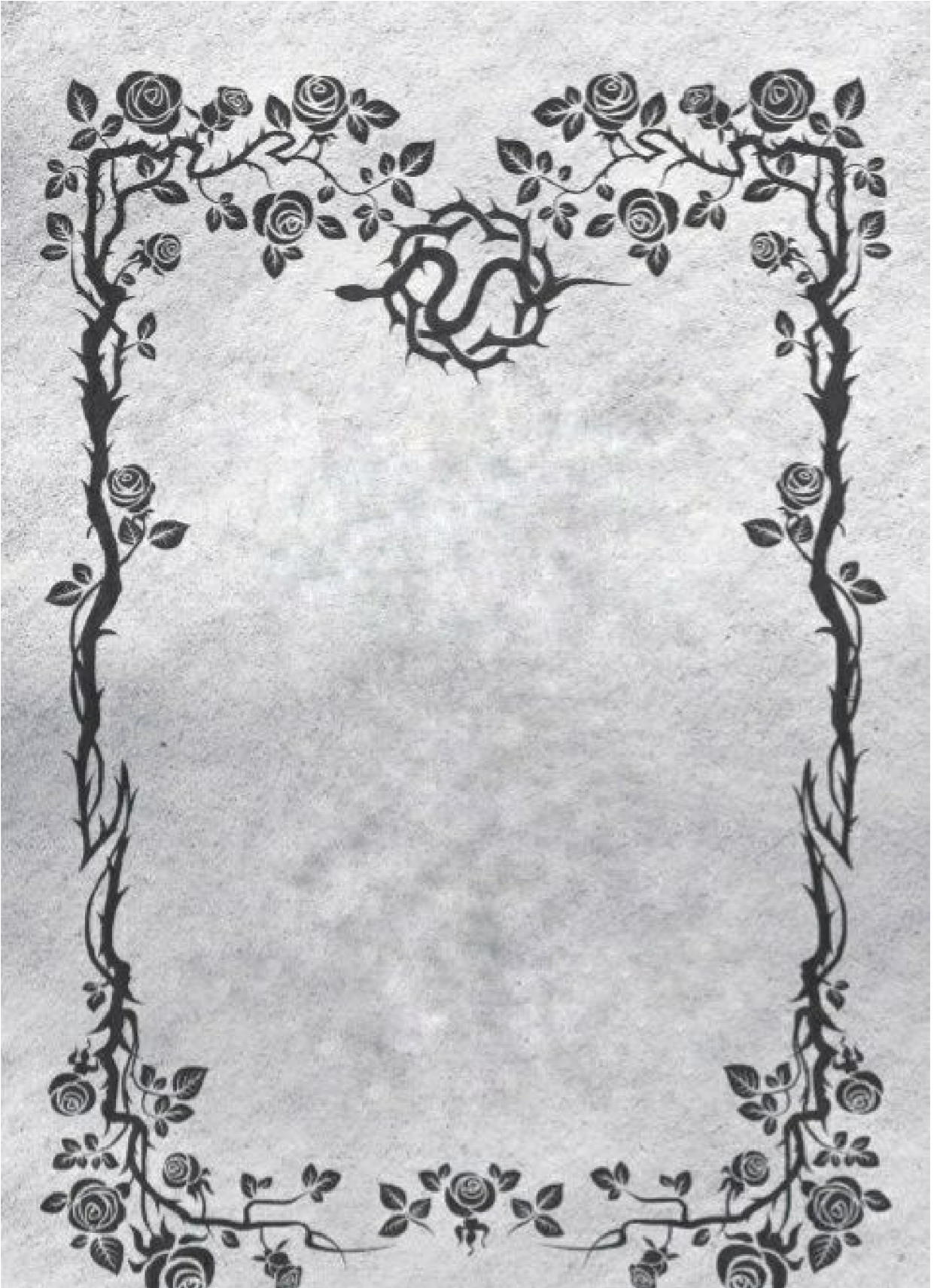
—Я хочу стояти поруч з тобою. І хоча є деякі непривабливі аспекти правління, брати на себе тягар, стати об'єднаною силою, це те, чого я хочу. Я сумно посміхнулася. —Можливо, я більше не володію магією Люті, але я все ще керую нею. Я рада приєднатися до твого дому. Це добре.

Гнів якусь мить нічого не говорив; він просто пильно вивчав мене, що вказувало на те, що він бачив набагато більше, ніж те, чим я хотіла поділитися.

Моя увага привернулася до того блілого чорнила на його ключиці, *Acta non verba*. Він може не повірити, що я хочу бути королевою, але, можливо, я можу показати йому протилежне. Мої губи викривилися. — Нам потрібно надіслати запрошення зараз, чи у нас є ще трохи часу?

Погляд Гніва став розплавленим, коли він відчув моє справжнє запитання. Він затвердів піді мною, підступний демон. —Що ти задумала , моя леді?

— Ніби ти ще не знаєш. — Я ввела його в себе, сміючись, коли він тихо вилаявся, і їхала на ньому, поки ми обидва не присягнули старим і новим богам.

Коронація Леді Емілії, Богині Люті, принцеси Дому Гніву
За наказом Короля
Вас направлено відвідати церемонію
Її Величності Королеви Емілії ввечері в Горидорі Гріха.
Не запізнюйтеся.

Розділ 28

— Я візьмуся за все звідси. — На мить маска гордої, розпусної королівської особи зісковзнула, виявивши розрахованого демона, прихованого під придворним шармом. Більшість слідів його гріха зникли; магія та его були втрачені так само легко, як хтось знімає зимове пальто. Демон, який був з нами в цій кімнаті, заслужив шрам, який розрізав його губу, і він, здавалося, пишався цим.

Анір відійшов убік, як просили, але не залишив свій пост біля Сурсеї . Гнів не віддавав наказу, і вірність Аніра своєму королю та двору була неперевершеною. Я стояла поруч зі своїм чоловіком, спостерігаючи, як Гордість повільно забирає холодну камеру, де тримали Першу Відьму. Перед своїм приїздом Гнів сказав мені, що це був перший раз, коли Принц Гордості зустрів свою тещу після зникнення його дружини. Зараз у підземеллі панував напружений настрій, наче сірник запалили біля відкритої ємності з гасом, пекло смерті, готове спалахнути щомиті. Єдине прохання Гордості полягало в тому, щоб ніхто не розповідав про те, що сталося сьогодні в цій кімнаті. Нарешті його увага зосередилася на Сурсеї, вона залишилася там холодною й бездонною.

Якби вона ще не замерзла, він міг би випустити з волі монстра, як ого я відчула, нишпорив під його шкірою, дряпаючись, щоб вибратися. У нього не було слухачів, окрім нас і кількох його найближчих охоронців. Не було придворних, щоб похизуватися. Жодних лордів чи леді, щоб

свідчити, як він займається іншим гріхом. Саме тому він попросив усіх присутніх мовчати. Гордість збирався піддатися саєму гніву, його гніву.

Гордість закатав рукава сорочки за лікті й схилив голову набік, і чим довше він дивився на застиглу відьму, тим більше його обличчя ставало громовим, диким. Його рука згиналася, готова завдати удару, якщо Сурсея проявить ознаки життя. Його щелепи затверділи, коли він перевів увагу на охоронців, які все ще стояли з боків відьми. Вони дивилися прямо перед собою, але їхні руки міцніше стискали зброю.

— Чесно кажучи, ти викликав мене сюди, — роздратовано сказав Гордість, повертаючись до Гніва. — Ти дозволиш мені взяти полонену, чи я мушу цілувати тобі дупу й благати?

Гнів довго дивився на брата, а потім схилив голову. — Не забувай про свою кінцеву мету. Сурсея зробить усе можливе, щоб знищити твою руку, якщо ти її розморозиш .

— Будь-які ще слова мудрості, любий брате?

— Твоя гордість по-королівськи трахнула тебе раніше. Май це на увазі під час будь-якої наступної гри. Визнач, що справді важливо, і відповідно сплануй свою атаку.

Гнів смикнув підборіддям, відкидаючи і брата, і охоронців, що чекали в тіні. Демони в кольорах Дому Гордості увійшли до камери з гострими льодорубами в руках. Вони прийшли, готові забрати заморожену статую, яка була нашим найбільшим ворогом. Добре. Те, що вона вийшла з нашого дому під чийось опіку, було полегшенням. Якби я її більше ніколи не побачила, це було б занадто швидко, розлучатися. Якщо пощастить, вони залишили б її замороженою назавжди.

Гнів простягнув мені руку перед тим, як зіткнутися зі своїм братом. — У тебе є дві години до початку коронації. Я не раджу приходити пізно.

Я стояла перед масивним дзеркалом у підлогу у своїй щойно облаштованій гардеробній, повертаючись, щоб краще помилуватися коронаційною сукнею, створеною королівською кравчиною. Це був не просто одяг, а шедевр. Замість фарб і пензлів засобами кравчині були тюль, тонкі золоті ланцюжки, грановані намистини з оніксу та блискучі діаманти.

Він був такий же важкий, як броня, але в ньому була делікатність, якої шкіра та кольчуга не могли мати.

Мої пальці перебирали детальну роботу. У дизайні були представлені фрагменти кожного Будинку Гріха, а також один моїй пристрасі до квітів. Це був ідеальний шлюб між демонами та мною, який символізував моє неупереджене панування над усіма сімома дворами. Вісьмома, якщо все піде за планом. Я глянула на годинник на столику, потім на арочне вікно. Сутінки були нормальним станом цього царства, але небо потемніло. Ніч повністю настала.

Фауна метнулась до кімнати, а на очах у неї блищали сльози, коли вона мене побачила. Вона різко зупинилася й притиснула руку до рота. — Ти виглядаєш як богиня, леді Еміліє .

Я перестала нервувати і притягнула її, щоб обійняти. — Дякую, що прийшла .

— Звичайно, моя леді. — Фауна ще раз стиснула мене, а потім відступила й витерла кутики очей. —Що тобі було потрібно?

Я підійшла до маленького столика, вкритого коштовностями, усі варіанти, які я мала вибрати на сьогоднішній вечір, і дістала запечатаного листа, який я там сховала. —Ти доставиш це моїй сестрі?

Увагу Фауни привернула сургучну печатку. Опущений кинджал із палаючими квітами. Символ Будинку Помсти. Подібне татуювання позначало ногу мого чоловіка, його спосіб ніколи не забувати Восьмий Дім Гріха, який перевернув його світ кількома способами.

Замість того, щоб виглядати наляканою, як я хвилювалася, губи Фауни здригнулися з одного боку. Було легко забути, що вона є частиною цього Дому з причини. Війна, битва та гнів анітрохи не тривожили її.

Вона процвітала на цьому. — Цього вечора принци Заздрість, Жадібність і Гордість зроблять сюрпри з.

Я випустила нервовий сміх. —Гнів теж.

Посмішка Фауни розширилася. — Ви двоє справді добре підходите одне одному. Його величності пощастило, що він знову знайшов тебе. І що ти була готовий терпіти його вічність.

—Фауно! Ти щойно знущалася над своїм королем? —Я вдала шок. — Якби ти мені ще не подобалася, це скріпило б нашу дружбу. — Дружба, яку, як я зрозуміла, зазнала неймовірної невдачі. —Як просуваються справи з Аніром ?

Вона раптом виявила, що годинник зачаровує. — Мені дійсно потрібно йти, якщо я хочу доставити це запрошення і прибути на коронацію вчасно. Його величність чітко сказав, щоб не спізнюватися.

Цікавість гризла мене, але я не наполягала на цьому. Коли у нас обох було більше часу, я сідала і нормально спілкувалася б з нею та наздоганяла. Я ненавиділа, що все було таким хаотичним і що ми не мали багато часу, щоб просто насолоджуватися компанією одне одного. Моя подруга виглядала так, ніби їй потрібно було побалакати й розібратися в емоціях, що грали на її обличчі. Я поклялася, що це буде одне з моїх перших особистих завдань, як нової королеви —приділяти їй час.

—Дякую, леді Фауно. Невдовзі побачимось у Коридорі Гріха. Фауна зробила невеличкий реверанс і поспішно вийшла із кімнати, знову залишивши мене одну. Я повернулася до столу, заваленого дорогоцінним камінням і коштовностями, зосередивши увагу на каблучці. Рожево-золоті виноградні лози з шипами складали смугу й обвивали великий лавандовий камінь.

—Я зробила це.

Я напружилася від несподіваного звуку голосу мого чоловіка, повернулася і побачила, як він увійшов до кімнати. У мене перехопило подих, коли я впивала його.

На його голові була проста блідо-золота корона. Він був одягнений у чорне з золотим акцентом, як і кольори його двору, але на одному з його лацканів були нашиті рожево-золоті квіти. Це створювало вигляд, що він носив королівський пояс із шпилькою у формі змії.

Його штани були майстерно підігнані до його фігури, і якби ми не мали поспішати, я хотіла би показати йому, наскільки я ціную, наскільки він гарний у своєму вбранні.

На його обличчі розбіглася усмішка. —Пізніше, моя любов. Обіцяю, ніщо не втримає мене від милування кожною деталлю твоєї сукні. І все, що під нею.

Я стримано посміхнулася йому. —Під нею нічого немає, мій королю. —Еміліє. — Він заплющив очі, ніби намагаючись прогнати образ і боротися з бажанням взяти мене прямо туди.

—Давай. —Я просунула свою руку крізь його. —Якийсь підступний демон сказав, що ніхто не повинен запізнюватися.

—Я мав би вбити цього ідіота.

—Будь ласка, не треба. Я його дуже люблю. —Я поцілувала його в щоку.

Ми з Гнівом якимось чином утрималися від захоплювання один одним,

щоб дістатися до парадного входу, де чекав сюрприз. Я опустила руку свого чоловіка, схопила себе за спідниці й кинулася до прекрасної лавандової кобили. —Тензі! Солоденька .

Я потела гриву свого коня, милуючись квітами, які хтось прив'язав. Тензі подобалося, коли її пестили, і я воркотіла над нею. Я глянула на свого чоловіка, який мав відверто веселий вигляд. — Ненажерливість бу в впевнена, що ти її запам'ятаєш, навіть із заклинанням. Ти їздила верхи... — Я пробиралася на його територію та їздила на ній, поки він не накинув на нас маленьких крижаних драконів. —Я засміялася при згадці. —Я забула, як сильно любила його дратувати.

—Він сумувала за тобою. —Гнів свиснув, потім повернувся до мене. — Йому було байдуже, що ваш будинок повинен робити. Обжерливість завжди покладав провину на Сурсею, це справедливо.

—Ми могли відмовити їй у проханні.

—Ні, ти не могла. —Гнів похитав головою. —Ти —богиня помсти. Так само, як я Принц г ніву.

Перш ніж ми встигли почати сперечатися, земля здригнулася. Знову. Сліди. Поруч прогриміли потужні громові кроки. Я напружилася, моя рука смикнулась до леза, яке я сховала під сукнею. Із снігового берега праворуч від нас виринула одна з пекельних гончих Гніва. Триголовий пес

поплентався до свого господаря, виляючи хвостом, коли Гнів почистив його вуха.

Я глянула між своїм конем і його собакою й похитала головою.

Звичайно, мій чоловік з'явився на мою коронацію верхи на гігантському пекельному псі. Я могла уявити вираз ревнощів на обличчі Заздрості, і мені довелося стримати черговий сміх.

—Ти готова, моя королево?

Анір і Фауна вийшли із замку, обоє бездоганно одягнені. Фауна ледь помітно кивнула мені, даючи знати, що запрошення і прохання, доставлено. Я видихнула. Якщо пощастить, моя сестра зробить саме те, що я просила . Після того, як Гордість захопив Сурсею, і я мала трохи часу для себе,

я багато думала про свою останню розмову з Домініко. І моєю сестрою. Я була майже цілковито впевнена, що нарешті зберу разом усі шматочки таємниці Вести. Сьогодні ввечері я б поділилася своїм відкриттям перед кожним принцем демонів. Навіть якби відьми не

нападали, окрім коронації все одно було б хвилювання.

Я подивилася на свого чоловіка, дозволяючи його присутності заспокоїти мене. —Я готова .

Я прийняла допомогу Гніва піднятися на коня, сукня була гарна, але не дозволяла мені підняти ноги. Деталь, про яку я б поговорила із кравчинею щодо майбутнього одягу.

Двоє чорношкірих пекельних коней підбігли риссю до Аніра та Фауни, і коли вони влаштувалися, а Гнів піднявся на свою собаку, ми повільно рушили до Коридору Гріха. Коли ми дійшли до його основи й почали підніматися різким схилом, я відчула не надто ледь пом ітне підштовхування кожного гріха .

Похід через гору, а потім вгору по засніженому перевалу, пройшов напрочуд швидко, хоча трепет пронизував мене з кожним кроком коней і собак. Багато залежало від того, чи з'явиться сестра. Я хвилювалася, щоб перевірити, чи правильна моя теорія. І якби це було так, то як Жадібність відреагував би на моє розкриття ролі, яку він грав.

Гнів кілька разів кинув на мене стурбований погляд, але, сподіваюся, повірив, що мої нерви були лише тому, що мене коронували перед його братами. Йому було достатньо думок про можливі напади відьом, і я не хотіла відволікати його від його власної місії.

Сподіваюся, все піде за планом.

Наша процесія досягла вершини схилу, і я одразу впізнала дерево богині, хоча воно змінилося, як і заявляла Заздрість. Я відчула, що С ім Сестер затрималися неподалік. Селестія також ще не прийшла, щоб забрати свою книгу заклинань, і я мовчки молилася, щоб вона не вибрала цей момент, щоб захотіти її назад. Ситуація була б досить напруженою, якби моя сестра з'явилася й виконувала мої вказівки.

—Моя леді? —Гнів підштовхнув свою собаку ближче до Танзі, яка понюхала пекельного звіра.

—Я готова .

Гнів уважно подивився на мене, але не тиснув. Мене охопила його підозра, і я кинула на нього погляд, який, сподіваючись, втішив.

Шестеро принців уже були присутні, стоїчно чекаючи нашого прибуття.

Гнів допоміг мені злізти, і коли мої ноги торкнулися землі, принци вишикувались, по три з кожного боку, утворюючи прохід, яким ми могли пройти .

Хтось створив маленький помост, достатній для того, щоб ми з Гні вом

могли стояти на ньому. Позаду, вдалині, були ворота пекла, що височіли, як два стовпи страху. Моя увага блукала по засніженій землі. Крім нашої зустрічі, свіжих слідів не було. Жодних ознак того, що відьми чи хтось інший може ховатися. Я сприйняла це, як один позитивний знак.

Я теж не бачила мою ...

Повітря розірвав громовий тріск, а потім гарчання. Я обернула ся, полегшення пронизало мене. Моя близнючка вийшла з порталу, схожа на власну королеву. Вітторія кинула роздратований погляд на перевертня, який входив у царство поруч із нею. — Домініко, зважай на свої манери. Якщо ти зіпсуєш вечір моїй сестрі, моя рука потрапить у твої груди.

Гнів скося подивився в мій бік, але нічого не сказав. Однак Гордість і Жадібність вибухнули. —Що вона тут робить?

Я видихнула. Я ще навіть не була коронована королевою, а мені вже довелося залагодити міждворну сварку. —Вона богиня смерті, сестра вашої

майбутньої королеви. І єдиний правитель нещодавно відновленого Дому Помсти.

—Вона вбивця, —виплюнув Жадібність.

—Титул, який ми всі поділяємо, —кинула я йому у відповідь. Погляд Гордості пронизав мою близнючку. У цих дивних очах спалахнула ненависть, але я могла заприсягтися, що бачила у них ще щось. Щось підозріло схоже на біль. Він підняв руки й відступив. — Просто тримай її подалі від мене.

Жадібність витягла свій Кинджал Будинку, направивши лезо в бік моєї сестри. —Дякую тобі за цей подарунок, брате. Як уже постановлено, я маю право стягнути кровну відплату.

—Жадібність, —попередив Гнів. —Не рухайся.

Я проштовхнулася крізь принців і глянула на Домініко. — Де твоя сестра?

Уже було тихо, але я клялася, що всі звуки припинилися. Навіть вітер. Домініко стиснув щелепу. —Яхочу, щоб твій принц поклявся, що вона піде звідси, якщо захоче.

Я схилила голову й подивилася на Гніва. — Ти задовольниш його прохання?

Мій чоловік вивчив моє обличчя, перш ніж звернути увагу на

перевертня. Гнів дуже довіряв мені. Вчинок, який не залишиться непоміченим іншими принцями. —Вашу сестру не візьме жоден Дім гріхів проти її волі.

Вітторія схопила Домініко за руку, і він дозволив їй утриматися. Гордість не оминув акцію. І Жадібність також. Він ступив уперед і спрямував свій Кинджал Будинку на Гніва. — Ви дали мені кровну відплату. Я цілком маю право атакувати.

— Ви отримали кровну відплату за вбивство свого командира, — сказала я холодним голосом. —Вбивство, якого ніколи не було. Тому вам нічого не винні. Відкладіть свій кинджал. Зараз.

Увага Жадібності прискочила між мною та Гнівом. — Веста мертва. Ви бачили її останки.

—Веста —це згряя, —сказала я. —Ви уклали угоду з її родиною, бо жадав союзу з вовками. Ви хотіли її магії. Її сили. Ваша жадібність завадила побачити, наскільки вона нещасна. Як сильно вона прагнула возз'єднатися зі своєю родиною.

Я згадала молоду вовчицю в Колодязі пам'яті, жах бути вирваною зі своєї родини дитинчам. Виття, страх — це був справжній кошмар. Крім того, вовчєня послало спалах заспокійливої енергії своєму татові, що змусило мене згадати незнайомого перевертня на Змінних островах, того, хто приніс мій одяг до того, як Вітторія зняла мій замок від чар. Цей вовк теж змінював емоції. Заспокоював мене, коли я найбільше бояла ся.

—Розкажи мені все, що ти дізналася. —Гнів підбадьорливо кивнув, і я взялася за огидну історію, викладаючи всі підказки для Жадібності та його братів.

Знадобився деякий час, щоб зібрати все це до купи, але чоловік, чиє обличчя я не бачила у Колодязі Пам'яті, здався мені знайомим, і, поміркувавши над спогадом, я згадала його голос, батька Домініко. Хлопчик у ліжечку був Домініко, зведеним братом Вести. Після цього все мало більше сенсу, ніж «вбивство» Вести.

Спочатку шукаючи на Сицилії вбивцю моєї сестри, я знайшла Домініко Старшого в ігровому закладі Жадібності, нетверезого й граючого.

Здавалося, це було ціле життя тому, але я могла легко пригадати біль у його очах. Здавалося, що його гра в азартні ігри була більше покаранням, ніж задоволенням.

Його смуток не міг бути просто тому, що його син уперше змінився.

Але якщо зміни Домініко Молодшого викликали спогади про його первістка, Марселлу, то його захоплення алкоголем та азартними іграми мало сенс. Домініко Старший карав себе за цуценья, яке він програв. Він так і не пробачив собі, і він шукав гральний притон Жадібності, мабуть, у надії побачити її. Або, можливо, викрасти її назад. Але Жадібність займав її як його командир, тримав її подалі від Змінних островів і її зграї.

Поки не прийшла моя сестра, яка бажала союзу з ним і вовками. Б'юся об заклад, що тіло, яке Жадібність знайшов у своєму домі та містить кров, подібну до крові Вести, було Домініко Старшим. Він був мертвий через «пакетний бізнес», як і заявив Домініко, звільнення дочки. Мабуть, на них напали під час спроби втечі, і будь-який батько пішов би на жертву заради своєї дитини.

—Я не знаю, що ще сталося між Жадібністю та зграєю Домініко, — сказала я, —але я підозрюю, що в цій історії є набагато більше. Але якимось чином, коли Веста та Домініко були на тих перших зустрічах для альянсу, якого прагнула Вітторія, вони впізнали одне одного.

Гнів підійшов до мене, зосередившись на перевертні. — Це правда, Альфа?

— Так. — Здавалося, Домініко був готовий вирвати всім горло. — І це наша справа.

Я подивилася на сестру. — Будь ласка. Скажи Марселлі, що можна показати себе.

Увага Вітторії перейшла на Домініко, і вона кивнула йому. Він підморгував і зник, з'являючись разом із іншим вовком. Веста. Марселла. Вона була високою й гнучкою, але в її очах був якийсь смертельний погляд, якого не було тієї ночі, коли я зняла замок від чар. Тут існувала загроза її безпеці, і вона виглядала готовою до бою, якщо до цього дійде.

Стоячи поруч з Домініко, неможливо було заперечити, що вони родичі. Увага Марселли кинулася навколо невеликого зібрання, перш ніж приземлитися на Жадібність. —Одного разу ти заплатиш за те, що зробив з моєю родиною.

Принц Жадібності люто глянув на свого командира. —Я дав тобі дім. Ім'я. Владну позицію. Ти не мала права робити з мене дурня.

—Ти викрав мене. Не заплутуй справу, виправдовуючи те, що було після цього. —Вона подивилася на Вітторію. —З повагою, я хотіла би

піти, моя леді.

Вітторія схилила голову, піднявши руку, коли Жадібність ступив уперед. — Я б цього не робила, ваша високість. Марселла зробила свій вибір. Ви будете поважати це .

Я підійшла і стала біля своєї близнючки та Марселли. — Оскільки вбивства не було, я прошу визнати кровну відплату проти Вітторії недійсною.

— Дуже добре. — Гнів кинув на брата огидний погляд. — У світлі цієї інформації Вітторія Ніколетта більше не є ворогом Семи Кіл. Жодна кровна відплата не діє. І якщо хтось, — його увага була зосереджена лише на Жадібності, — хтось вирішить напасти на неї, чи на вовків, чи на Марселлу, якщо станеться якийсь акт помсти, я особисто розправлюся з ними. Тепер, якщо вся стороння фігня закінчиться, я хотів би коронувати свою королеву.

Рука Жадібності міцніше стиснула кинджал, який він не прибрав, а опустив. Почувся напружений ритм, який змусив мене затамувати подих. Нарешті він засунув клинок назад у піхви. — Дуже добре.

Я тихо видихнула, вдячна, що нам не доведеться сваритися. Хоча темний блиск люті, що палав в очах Жадібності, змусив мене задуматися, чи це справді закінчилося. Або якщо він просто стояв на мить, уже плануючи свій наступний крок.

Вітторія знущаливо посміхнулася Жадібності, перш ніж підсісти до Заздрості. Обидва принци тихо кипіли, але не викликали сцени. Дякую Божественному вище, ми могли б пережити цю коронацію б ез кровопролиття. Марселла швидко подякувала нам, а потім вони з Домініко вирушили до Королівства Тіней, доводячи вірність моєї теорії про те, що вона не могла подорожувати туди сама. Через мить Домініко повернувся і став біля моєї близнючки .

Коли це нарешті вирішилося, ми з Гнівом перейшли на помост і зіткнулися один з одним.

Мій чоловік зняв корону зі своєї голови і підняв її, показуючи маленькому натовпу, який зібрався позаду нас. — Як символ нашого спільного правління, я пропоную свою корону своїй королеві.

З демонстрацією сили, яка викликала у мене безглузде бажання поцілувати його, Гнів зламав корону навпіл, використовуючи лише голі руки. Богиня вгорі він був привабливий.

Його рот викривився на частку секунди, перш ніж він підніс мені

зламаної корони, підбадьорливо кивнувши, коли мої пальці зімкнулися над осколками золота.

— Завдяки цим двом половинкам ми об'єднуємо нашу силу.

Об'єднуємо наші серця, душі та силу для покращення нашого царства.

—

Гнів поклав свою половину корони на свою голову. — Еміліє, богине люті, співправителю Дому Помсти, стань на коліна, моя любов.

Зупинившись на його погляді, я повільно опустилася на коліна, не намагаючись приховати усмішку, згадуючи, коли востаннє була в цій позі. Сила, яку я відчувала тоді, контроль.

Гнів, мабуть, пригадав те саме, крута королівська маска зісковзнула. Він привернув увагу до мене, дозволивши Коридору Гріха підкріпити його бажання. Я помітила невелику опуклість на його штаних за секунду до того, як хтось вовче свиснув у натовпі.

Я повернулася вчасно, щоб побачити, як Заздрість вдарив Хіть ногою в гомілку. Я повернула свою увагу до мого короля, моєї любові, свого порятунку. Мій рівний. Щоб почути, як він називає мене своєю любов'ю, щоб відкрито ділитися нашими серцями та душами, я б знову і знову проходила через пекло.

Погляд Гніва палав бажанням і гордістю. — Поклади свою половину корони на свою голову та піднімися перед усіма свідками, як Королева Семи Кіл, принцеса Дому Гніву та богиня підземного світу та Царства Тіней.

Я поклала корону на голову і встала. Гнів глянув на натовп. — Брати, Вітторіє, настав час отримати благословення від кожного двору нашого королівства.

Кожен висмикнув свої Кинджали Будинку і вкололи пальці, проливши краплю крові на засніжену землю. Моя сестра пішла останньою, зосередившись лише на мені, дозволяючи своїй крові здійматися та падати. Кров, від якої нас завжди застерігали.

Її губи мовчки рухалися, і я напружено вдихнула. Я випустила вдих, коли прочитала, що вона говорила. — *Я тебе люблю*.

Я промовила це у відповідь, а потім земля загуркотіла під нами. Магічні нитки в кольорах кожного Будинку демона разом із лавандою моєї сестри обвивали мене та Гніва, згортаючись усе міцніше й міцніше, коли нитки мчали навколо наших тіл, кружляючи над нашими головами.

У спалаху блискучої сили кожна наша зламана корона стала цілою. Я простягнула руку, торкаючись пальцями холодного металу. Моя корона підійшла ідеально. Члени нашої родини вигукували, сигналізуючи про завершення коронації. Я ледве могла у це повірити. Я справді була королевою.

—Ваша Величність. —Гнів підніс мою руку до своїх губ і поцілував мої кісточки.

Обжерливість ступив уперед і поплескав брата по плечу, а потім поцілував кожен мою щоку. —Ласкаво просимо в родину, королево Еміліє . Сподіваюся, ви готові до бенкету, щоб покінчити з цим всім. Молода жінка-демон із блідим морозно-блакитним волоссям закотила очі, проходячи крізь принців. Це була репортер, яку я вперше побачила на святі Вовка. Раніше я її не помічала, можливо, вона прибула під час убивства, яке не було розкрито. Вона кинула на Обжерливість цукристий погляд.

— Принц Обжерливість має рацію в одному: його бенкет змусить гостей побажати, щоб він покінчив з ними всіма.

Легка усмішка Обжерливості зникла. —Моя люба, якби мої сторони мали здатність вбивати, я б особисто передав твоє запрошення.

—Це було так само розумно, як і твоя ідея зашнурувати вино коренем дрімоти, миттєво збиваючи всіх гостей. Принаймні того разу їх поклала не проста нудьга. — Вона різко посміхнулася йому, перш ніж зробити реверанс. — Коли ваші величності влаштуються у ваше королівство, я хотіла би взяти у вас обох інтерв'ю. Демони кожного двору цікавляться прокляттям і чи потрібно їм турбуватися про його повернення. Вони також хотіли б знати, чи справді любов має силу подолати все.

— Повірте мені, демони не просто запитують про повернення прокляття. Вони живуть у страху, що якийсь вищий репортер зі схильністю до снобізму зіпсує їм гарний час. — Ненажерливість відштовхнув її геть, миттєво викликавши лютий погляд. Його посмішка була щирою, коли він повернувся до нас. —Святкування коронації відбувається в Домі Хіті. Ми вирішили об'єднати наші зусилля.

Гнів похитав головою й добродушно зітхнув. —Ми побачимося там.

Ненажерливість потер руки, хитрий вираз став на місце. —Ти знаєш?

Ця гадюка підказала мені чудову ідею — думаю, я запропоную їй келих вина, приправленого коренем дрімоти, і вижену її та її помічницю. Тоді побачимо, хто вважає мене нерозумним. Принаймні нам не доведеться

турбуватися про те, що ваша вечірка з нагоди коронації потрапить у шпальти пліток.

— Дуже зворушливо бачити твою турботу про нашу конфіденційність, — безтурботно сказав Гнів .

— Так, ну, — Ненажерливість змахнув невидимі ворсини зі свого лацкана, — якби вона спіймала вас двох, як це зробив Хіть, сумніваюся, що вона була б такою ж стриманою.

— Хіть! — Я шукала того жалюгідного демона, але він уже покинув Коридор Гріха. І тут я помилково вважала, що він нікому не розповідав про інцидент із човном у Домі Жадібності. Або, можливо, кухні Дому Гніву . Принци-демони пліткують. Ненажерливість захихотів, і я закотила очі. — Давай, смійся. Ви всі робили і бачили гірше. Я впевнена, що сьогодні ввечері я *побачу* гірше.

— Тільки якщо нам усім дуже пощастить. — Підморгнувши, Ненажерливість обернувся й обхопив рота долонями, перекрикуючи тихе бурмотіння розмов. — Зверніть увагу: ми зустрінемося в Домі Хіті протягом години!

— Зачекай, — сказав Гнів, і його низький голос донісся до невеликого зібрання. — Треба подбати про ще одну справу. — Я кинула на нього запитальний погляд. — Чи хотіла б ти присягнути кровною клятвою й офіційно стати співправителем Дому Гніву?

Я глянула на свою сестру, яка легко посміхнулася і кивнула. Вітторія могла б самотійно керувати нашим домом. Коли я знову зіткнулася зі своїм чоловіком і дістала кинджал, який ховала під сукнею, мене охопило хвилювання.

— Так. Я готова стати принцесою Дому Гніву. Офіційно.

— Ти смакуєш божественно. — Я зімкнула губи над тупим кінцем і втягнула у рот стільки, скільки могла. Я намагалася зберегти якусь подобу гідності, але біс мене прокляв, це було так добре. Я відступила, усе ще тримаючи приз, і захоплювався своєю роботою. —Я хочу лизати кожен твій дюйм.

—Я теж, —пробурмотів Гнів з порога.

Я впустила ложку начинки каннолі, яку збила разом, і розреготала ся, коли помітила, на чому прикута його увага. Зловмисник *точно* говорив про свій улюблений десерт, а не про дружину. Мій яскравий сміх викликав широку усмішку мого чоловіка, коли він повністю зайшов на кухню. У нас було трохи менше години, поки ми повинні були бути У Хіті і згідно з Гнівом і Заздрістю, це було модно для почесної пари з'являтися трохи пізно. Ми вирішили повернутися додому, і поки Гнів доглядав пекельних собак, я прийшла на кухню, щоб приготувати ласощі на честь нашої перемоги. Ми розкрили «вбивство» Вести, очистили ім'я моєї сестри та зняли прокляття. Я не могла бути щасливішою .

— Ненажерливість послав п'ятьох демонів за нами. Якщо ми незабаром не з'явимося на вечірці, він погрожував прийти сюди. З усіма. І він поклявся, що особисто супроводжуватиме колумніста.

Вираз обличчя Гніва натякнув, що він із задоволенням вирішив би знову битися з ордою перевертнів, а не влаштувати вечірку та запросити всіх своїх розпусних братів до нашого Дому Гріха. Я простягнула йому миску солодкої рікотти. —У тебе є час принаймні вкрасти трохи смаку.

—Ти маєш рацію. Я згоден. —Він відставив миску вбік і притягнув мене для поцілунку. Я танула на ньому, повністю віддаючись солодким обіймам. Набагато швидше, ніж будь-хто з нас хотів би, він відступив, його погляд був темний від тілесної потреби, яка збігалася з моєю. —Як би мені не було боляче від того, що я не поклав тебе й не лизав кожен дюйм твоєго тіла цієї миті, ми повинні піти.

Його голос був глибокий, оксамитовий. Це натякало на всілякі фантазії та бажання. Ті, які я з радістю вітаю як реальність. Я з тугою глянула на стільницю, пригадуючи, коли востаннє нас перебили, а потім вийшла з його обіймів, віддаляючись між нами. — Безумовно, було б неприйнятно, щоб король і королева гріха й пороку дуже спізналися. Гнів слідкував за мною через кухню, його увага не залишала моєї, коли

він повільно притиснув мене до столу й простягнув руку, обхопив пальцями поділ моєї сукні й швидко потягнув її вгору. Він розсунув мої ноги, щоб стати між ними.

— Я сказав, що ми *повинні* піти, моя леді. Я ніколи не казав, що ми збираємося. — Розумні пальці Гніва виявили, що я не збрехала про свою спідню білизну, і його увага зосередилася на тій таємниці, яка прагнула до нього. Він втирав гладкість мого збудження, доки я не заскиглила від зростаючої потреби. — Принаймні поки що.

Мій король став переді мною на коліна, його погляд був темним і злим, коли він виконав свою обіцянку лизати кожен мій дюйм.

Принц хтивості міг панувати над усіма формами насолоди, але зовнішня частина його Будинку Гріха була присвячена тій, якою він бу в найвідомішим: хтивості. Наша карета щойно зупинилася біля кільцевої дороги, коли стало зрозуміло, який принц керує цим двором.

Мармурові статуї пар, які займаються пристрасними зустрічами, стояли вздовж парадних сходів, що ведуть до величезних дерев'яних дверей.

Мою увагу привернув фриз із зображенням оргії, розміщеним над входом, і на ньому висічена фраза ЗАХОДЬТЕ ВСІ .

Я трохи посміхнулася подвійному значенню. Витонченість була формою мистецтва, якій Хіть відмовлялася вчитися.

Мене та Гніва зустріли та негайно оголосили до суду. Ми зайшли до великої танцювальної зали, де всі лорди та леді низько вклонилися — це був один із перших і останніх випадків, коли конкуруючий двір демонів робив це, коли був присутній їхній правлячий принц.

— Вставай, — сказав Гнів. — Сьогодні ввечері ми відзначаємо її Величності Королеву Емілію. Дякую моєму братові, Принцу Хіті, за люб'язне прийняття.

Струнний квартет заграв мелодію, і гуляки повернулися до своїх веселощів.

Бальний зал був несхожий на грубу демонстрацію хтивості надворі; ця кімната була вишуканою чуттєвістю на кожному рівні. Від темно-сливового відтінку парчових шпалер до оксамиту та шовку, які мали приносити тактильну насолоду, було легко визначити кожен аспект впливу його гріха. У кутках були звалені наповнені подушки, які вітали лордів і леді цього кола, щоб лягти на спинку та відкинутися. Щоб віддаватися простим задоволенням, таким як їжа, вино та розмова.

Звичайно, це не був би Будинок гріха та розпусти, якби не було більш буквальних проявів хтивості. Пари об'єднувалися як приватно, так і публічно, підкоряючись фізичній насолоді. Гойдалки звисали зі стелі, а ще більш азартні демони каталися один на одному над танцюристами, що кружляли по картатій вапняковій і мармуровій підлозі внизу. Я не відвідувала це коло до блокування заклинань, тому все було новим.

На відміну від надмірної поблажливості, демонстрованої в Обжерливості, бальний зал Хіті та всі демони його двору випромінювали ту саму чуттєвість, яка панувала в цій кімнаті. Від мистецьких робіт, які обрав Хіть, до одягу та спокусливих поглядів, тріпотіння вії і... полювання. Члени цього двору були в захваті від танцю спокушання майже так само, як вони насолоджувалися справжнім задоволенням. Жінки носили прозорі сукні, які створювали натяк нагої. Одяг лордів був зроблений з того самого матеріалу - весь він створений, щоб викликати хіть, бажання.

Ми рухалися крізь кімнату ввічливо балакучих демонів, захоплюючись усією красою вечірки. Одну секцію було закрито, і я вдивлялася крізь неї. Тут був більш сміливий розділ. Лорди та леді танцювали лише в масках.

Чоловіча пара обійняла один одного, гублячись у поглядах один одного. Навколо зовнішньої частини цієї закритої камери на підлозі були вистелені матраци. Пари перемістилися з танцполу в ліжка, продовжуючи спокушання.

— Якщо тобі потрібна маска, ваша величність, це можна легко влаштувати. — Хіть усміхнувся, коли я відкинула штору. — Для позначення згоди також потрібен пароль. Комуś із вас це сподобається. Гнів зробив ковток напою, який він упіймав раніше, і недбало сказав: — Я хотів би бути вдома зі своєю королевою, а не терпіти твої нікчемні уколи.

— О. Я бачу. — Голос Хіті став глузливым. — Ти сердишся, тому що хочеш сидіти вдома і насолоджуватися своєю дружиною.

— Можливо, твоя думка про те, що будь-кому сподобається «штовхати», є причиною того, що ти не прив'язаний, брате.

Я помітила Заздрість в натовпі, і він підняв склянку в мій бік. Іноді допомога приходила в найнесподіваніших місцях, але мені було байдуже. — Якщо ви обоє вибачите мене.

Я кинулася геть, залишивши братів сваритися, і випила склянку демоничного вина. Я цокнула склянкою об Заздрість. — Дякую, що врятував мене від тієї бійки.

— Я подумав, що вони влаштували чергову підліткову сварку за участю своїх членів.

— Ти не помилився .

На це він посміхнувся. — Я рідко це роблю .

— Також скромний.

— Я принц. Члени королівської сім'ї не переймаються чимось таким пішохідним, як скромність.

Я засміялася, і цей звук викликав нову усмішку на губах принца. Важко було повірити, після всього, через що ми пройшли, що ми можемо стояти тут, охоче, посміхаючись разом. — Обережно, ти не хочеш демонструвати занадто багато емоцій, інакше хтось може подумати, що тобі справді подобається твоя королева.

— Я б не став робити все можливе, щоб зарізати тебе, — сказав він. — Тож це прогрес.

Тепер була моя черга посміхнутися. — І я б не зробила усе можливе, щоб спалити вас.

— Звичайно, ти більше не можеш володіти магією вогню, але я ціную твої почуття. — Його брови піднялися. — Ми друзі?

Заздрість виглядав й звучав приголомшено, але чомусь я відчула, що моя відповідь має значення. Більше, ніж він дозволяв. Я кинула на нього огидний погляд, зовсім не відчуваючи огиди. — Здавалося б, так.

— Як трагічно.

— Справді. Мене це скоріше бентежить, — збрехала я. Похмурий погляд Заздрості не зовсім відповідав новому блиску в його очах. Це не було щастя, через яку б темну річ він не пройшов, він не зцілювався від цього, але виглядало підозріло близьким до задоволення. Він був там і зник, і я м огла прочитати його неправильно, але заради нього я сподівалася, що помилялася. Кожен з братів Гніва, моя сестра та всі наші друзі заслуговували на те, щоб знайти власне щастя, як би їм це не здавалося. Тиша запала в натовп, коли двері відчинилися.

— Вітторія, богиня смерті, принцеса Дому П омсти.

Пролунав голос судового диктора, і на короткий проміжок часу музика замовкла.

Вітторія увійшла в бальний зал із виглядом страшної богині, якою вона

була. Її чорна сукня була прозорою скрізь, за винятком ретельно розміщених дорогоцінних каменів та аплікацій.

Усі погляди звернулися до неї й затрималися. Вона виглядала приголомшливо, її темне волосся м'якими кучерями спадало їй на спину,

губи, нафарбовані яскраво-червоним кольором, і впевненість жінки, яка знала, ким вона є, і їй було байдуже, що хтось подумає.

Мої губи скривилися. Будинок Помсти, безсумнівно, зіткнеться з деякими труднощами, коли він відновиться, але якщо хтось міг впоратися з труднощами та процвітати, то це була моя сестра.

— Ваша Величність. — Заздрість схилився над моєю рукою і притиснувся губами до моїх кісточок, перш ніж випрямитися. —

Гадаю, було б корисно мати прихильність Королеви Семи Кіл.

Я уважно оглянула його. — Це звучить зловісно.

— О, подивіться. У вас є ще один гість, про якого потрібно подбати. —

Заздрість штовхнула Гордість перед собою і блиснув йому ямочками. —

Приємного вам святкування, леді Еміліє .

Заздрість допив вино і втік із танцювальної зали, ледь не зустрівшись із Вітторією. Гордість склав руки на грудях, дивлячись, як моя сестра приймає танець від досить лихого демона. Вираз обличчя Гордості був обережним, але він попросив ще один келих ігристого, задовго до того, як допив той, який зараз тримав.

— Сподіваюся, ти знаєш, що робиш, — сказав він, усе ще приділяючи увагу моїй близнючці. — Ніколетта, — він зціпив зуби, виправляючись, — *Вітторія* любить створювати проблеми.

— Здається, тобі подобається хороший виклик. Достатній, щоб не в змозі відмовити.

Гордість відвернув увагу від моєї сестри й зосередився на мені. — Ми з твоєю сестрою маємо багато спільного. Або принаймні та особа, за яку вона видавалась, поділяла мої інтереси. Я не знаю, хто вона насправді, і це вже не має значення. Ніколетта ніколи не була справжньою. Моя дружина була. І я облажався. По-королівськи, як мій брат так люб'язно зазначив раніше. Я повинен був більше старатися, щоб зрозуміти її. Ми обоє знали, що наші шляхи різні. Нашою відповідальністю було спробувати подолати розрив нашого виховання та культури.

Я ретельно вибирала наступні слова. — Як ти думаєш, окрім того, що любити одне одного, ти з Люсією добре підходив ?

Погляд Гордості промайнув через моє плече. Я знала, що він, не дивлячись, знову дивиться на Вітторію. Чи в ненависті, чи в чомусь іншому, я не наважилася запитати.

Він похитав головою й допив решту вина. — Вибачте мене, ваша величність. Цей вечір про вас, і я якось пішов і знову зробив це про себе. Якщо ви вибачте мене. Я не дуже хороша компанія. — Як і Заздрість, Гордість схилився над моєю рукою й поцілувала її. — Добре стався до мого брата.

Він випростався й вклонився, а потім підійшов до столу, на якому височіло вино. Очевидно, сьогодні ввечері він не симулюватиме сп'яніння. Сум закрадався, але я нічого не могла зробити. Вітторія, Гордість і Люсія повинні були розібратися у своїх почуттях. І будьмо чесними щодо них. Якби Люсія навіть захотіла знову взяти участь. Лінь потихеньку пробирався, виглядаючи таким же красивим, як і його брати, хоча, здавалося, він був готовий згорнутися калачиком у кутку й читати книжку, яку, я була майже певна, він контрабандою засунув у кишеню піджака. Хіть дражнив б його нескінченно, якби він це побачив. — Принце Лінь. — Я привітно його привітала. — Дякуємо за участь. Повільна усмішка потягнула його губи. — Не можна ігнорувати вимогу Гніва. Але я радий, що висловив свою підтримку. Незважаючи на минуле, я знаю, що з тебе вийде чесна і справедлива королева. Ніхто з моїх братів може цього не сказати, але ми всі цінуємо твою жертву, знявши прокляття.

Нагадування про мою втрату магії цього разу боліло лише незначно. — Дякую тобі. Справді. — Я схопила його руки своїми. — Які у тебе плани тепер, коли прокляття знято?

Він обвів поглядом переповнену кімнату, зупинившись на місці, де Ненажерливість і оглядач стояли на відстані одного фута, не розмовляючи. — Мій план — нічого не планувати. Щоб прийняти один день за раз. Це С ім Кіл, і все тут швидко змінюється. Мені подобається спостерігати за тим, що відбувається після того, як пазл зібраний. Щовідбувається після останнього розділу? Це та частина історії, яка мене завжди найбільше інтригує. Хто встає наступним, герой чи лиходій? Звичайно, є ще багато історій, які ще належить розповісти. — Він вклонився і поцілував мені руку. — Ваша Величність.

Коли він пішов на цій цікавій, але зловісній ноті, я познайомилася з

кількома високопоставленими демонами з Дому Хіті. Між зустрічами з лордами та леді, герцогами та герцогинями мені вдалося побачити Фауну. Вона звернулася до Аніра, і я заплатила би хорошу монету, щоб знати, що вона сказала, щоб змусити його брови впасти на лінію волосся.

Анір швидко відставив вино вбік і провів її до кімнати, закритої шторами. *Добре тобі, мій друже.* Я посміхнулася. Смертний був достатньо орієнтованим на деталі, щоб бути другим командиром Гніва, добре навченим у боях і війнах, але він упустив тонке мистецтво спокушання. Дурнів, їх багато. Я пишалася тим, що Фауна взяла на себе повноваження, домагаючись того, чого хотіла. Я сподівалася, що сьогоднішній вечір став початком чогось чудового для них обох.

Те, чого я не відчувала протягом, здавалося б, епох, наповнило мене теплом. *Щастя.* Бабуся та зіркові відьми, можливо, все ще будують певну змову проти нас, і це ніколи не зміниться, і вампіри можуть одного дня повстати. Але поки що Сурсея був поза моїм життям. Моя сестра повернула свій Дім Гріха, ми з Гнівом нарешті були разом, і мої спогади знову були моїми. Відмова від магії коштувала всього того добра, що від цього вийшло. Мій грішно-честивий чоловік підійшов до мене й підніс свої губи до

мого вуха. —Чи не хочеш ти піти кудись у більш приватне місце, кохана? Умоїй пам'яті промайнув спалах того, як ми востаннє були на вечірці.

Ми прокралися до порожньої кімнати, щоб займатися коханням. Цього разу я згадала не просто фрагменти. Я добре пам'ятаю, як пройшла та ніч.

Очі Гніва блиснули, коли я взяла його за руку й блиснула власною лукавою посмішкою. —Я точно знаю це місце, мій королю.

Розділ 30

Будинок Помсти був готичним замком, розташованим між високими засніженими горами на півдні, що ховало його від семи дворів демонів на півночі.

Як моя сестра показала мені на тій чарівній карті, його віддалене розташування та магічна завіса втрати пам'яті допомогли зберегти його загадкою для принців демонів та їхніх підданих. Лише запрошення, яке ми з Вітторією ніколи не надсилали, дало б принцам прохід до царства, де правлять богині помсти. Королівство, де, за чутками, проживали Діва, Мати та Стара .

З моїми спогадами, які тепер залишилися незайманими, я згадала, що це було самотнє існування. Одне ми заповнили, насолоджуючись своїм титулом Страшних.

На наступний ранок після вечірки з нагоди коронації я стояла на терасі замку Дому Помсти навпроти східних садів, а крижаний вітер тріпав моє розкуте волосся, коли я дивилася на знайомий краєвид. Це був мій дім протягом століть. Місце моєї влади. Саме тут великі богині смерті та люті грали у свої ігри помсти.

І тепер я не лише повернулася як богиня без магії, але й стала співправителем суперницького Дому гріха. Можливо, я втратила свою магію, але я точно отримала серце, душу. Речі, які тепер мали більше значення, ніж холодна, безособова помста. Колись це було схоже на справедливість. І, можливо, в нашому світі, повному гріха і пороку, так і було. Тепер, живучи серед смертних, я побачила, наскільки я помилялася. У житті було щось більше, ніж помста й відплата. Якби ми гналися за всіма,

хто коли-небудь завдав нам болю чи образив нас, ми б ніколи не

оцінили добро у своєму житті.

Знаючи, що я робила зараз, відчуваючи, як це було — зосереджуватися на хорошому в житті, відчувати справжній спокій, я ніколи не повернуся до того, ким була раніше. Моє життя може бути довгим, але я все одно хотіла насолоджуватися кожною частинкою яскравості, яка траплялася на моєму шляху.

—Ти мовчиш, — сказала Вітторія, приєднуючись до мене. —Без тебе було тихо.

Я глянула на вовків, які билися на засніженій галявині. Домі ніко тренував щойно перетворених перевертнів, і, як прокляті демони, він скинув свою сорочку, незважаючи на жахливу температуру. — Схоже, т і досить добре пристосуєшся .

Вітторія спостерігала за роботою альфи через серію ударів ногами та руками, її обличчя було навмисно беземоційним. — Вони не можуть залишитися. Зграя має бути на Змінних островах разом із рештою своїх родин. Їм потрібно переконатися, що зіркові відьми зберігають рівновагу і охороняють лише в'язницю. Настав час залишити це царство в спокої.

—Ти могла би піти з ними .

— Я щосили боролася за те, щоб ми повернулися сюди, до нашого законного дому. —Вітторія оглянула мене. —Дім Помсти – це місце, куди я належу. Де я зупинюся. — Легка усмішка промайнула на її обличчі. — Крім того, мені потрібно бути поруч, якщо я знадоблюсь моїй сестрі. Твій король може не санкціонувати більш брудні частини правління. Ось чому ти матимеш мене.

Вона звивала пальцями, а я похитала головою. —Богине, допоможи демонам.

— І відьмам. — Вітторія знову глянула на вовків. — Дякую, що знайшла докази, які мені потрібні, щоб очистити моє ім'я. І за те, що довіряла мені, навіть коли я не полегшувала це.

—Це сталося б набагато раніше, якби ти просто сказав мені правду. — Ділитися не моїм секретом. Крім того, я спочатку не була впевнена , чи Веста, Марчелла, була на початку, але я знала, що Домініко щось приховує. Під час тієї першої зустрічі, коли я переконала його піти зі мною, щоб укласти союз із Жадібністю, він напружився, коли вони опинилися разом у кімнаті. Того вечора нас було лише четверо, і він відповів не на мене чи Жадібність. Я підозрювала, що Домініко

виносив план і здійснив його, виходячи з часу «вбивства» Вести та прибуття Марселли до зграї, але я не хотів привертати до нього увагу. — Ти її не впізнала ?

— Спочатку вона створювала переконливий гламур. Це, змішане з її здатністю змінювати емоції оточуючих, утримало мене на деякий час від її розпитування. Коли я дізналася правду і вона перестала приховувати свою особу, я не мала права змушувати її повернутися. Крім того, я б не зрадила Домініко. Навіть якщо це означало приховувати від тебе правду .

Моя сестра взяла на себе провину за богиню, яка мала лише помститися, коли легко могла віддати Домініко Жадібності. — Він тобі подобається, перевертень ?

— Це не має значення, якщо так. — Вона підняла плече. — Він проживе довше, ніж більшість, але він не безсмертний. Одного дня, через багато місяців, він зрозуміє, що змінюється, а я – ні. Домініко повинен бути з кимось, хто постаріє разом з ним. І мені потрібно бути з кимось, кого я можу погіршувати вічно. Тобто, якщо я вибираю партнера, а не просто насолоджуюся на власних умовах.

— Чи панує ця особлива людина над гріхом заздрості чи гордості? Вітторія пирхнула. — Заздрість бажає, щоб він міг утримувати мою увагу назавжди. Можливо, мені цікаві чутки про його сексуальні таланти, але це була б мимохідь. Її очі заблищали, коли я заплющила очі, не бажаючи думати про таланти Заздрості. — Я чув його...

— Будь ласка, я не хочу чути жодних чуток про Заздрість. Я вже чула про портрет, намальований над його ліжком, той, де видно, який він обдарований.

— Будь проклятий. — Вітторія відкинула голову назад і розсміялася. Це був перший раз, коли вона звучала так, як вона стара, смертна, і це дало мені надію на майбутнє. — Я думала, що він жартує щодо цієї картини. Я мала прийняти його пропозицію скористатися його спальнею.

Я помітила, що вона нічого не сказала про Гордість, але я не вказувала на це. Це була рана, яка явно не зажила. Навіть якщо він не бажав її жодним романтичним чином, я підозрювала, що Вітторія відчувала щось інше. З'явилося ще щось, що мені було цікаво. — Коли тобі повернулася магія богині, ти впізнала Люсію?

Майже непомітно моя сестра напружилася. — Ти сказала їй?

— Ні. Проте я повернула їй пам'ятний камінь. Вона повинна сама

вирішувати своє майбутнє.

Між нами запанувала тиша, яку порушували лише слабкі відлуння тренувань, що відбувалися внизу. Замість зіткнення металевих мечів долинув звук кігтів, що дряпають камінь і плоть. Коли моя сестра все ще нічого не сказала, я продовжила .

— Якщо у тебе виникла прихильність до Гордості, і якщо Люсія справді не хоче бути з ним, тобі слід сісти і сказати йому правду. Без ігор і брехні.

— Я не хочу бути його дружиною.

— Ніхто не казав, що ти повинна це зробити, — сказала я. — *Що ти хочеш?* Тепер, коли ви повернули наш Дім.

Моя сестра на мить спокійно подумала про це, її увага не полишала альфа-тренування внизу. — Я хочу зосередитися на відбудові нашого будинку. Я хочу врегулювати наш суд і повернути довіру наших підданих. І я не хочу більше відповідати на запитання про того нещасного принца. Думаючи про Гордість, мені хочеться виривати серця й топтати їх. — Ми обоє посміхнулися її вибуху, але я не наполягала на цьому. — А що з тобою, люба сестро? Що, в ім'я всього доброго і зловісного, змусило тебе відмовитися від своєї магії?

— Або так, або прокляття б залишилося незмінним назавжди.

— Ні, — сказала Вітторія, і в її голосі пролунав рідкісний напад гніву, вбити Сурсею було реальним варіантом. Один твій принц мав згадати.

— Вона безсмертна.

— А я богиня смерті. Навіть твій могутній чоловік піддався отруті Смерті. Поки мама не втрутилася в тонік. — Губи Вітторії кривилися в жорстокій усмішці. — У будь-якому випадку, наша мати — це стара. Невже ти справді віриш, що вона не могла допомогти нам у вбивстві будь-якої відьми, навіть тієї, наділеної безсмертям?»

— Її племінниця, — нагадала я сестрі. — Селестія б не вбила сім'ю. — Ти забуваєш, що наша мати сама має проблеми з гордістю. Вона ніколи не дозволить комусь знищити її улюблені творіння. Ми, це царство, ми всі живемо у світі, який вона створила. Це більше, ніж просто ти і я. — Лавандові очі Вітторії спалахнули. — І ти віддала свою владу заради нього. Я була здивована, що вона так почувалася, але це було далеко від істини. Я дала собі кілька ударів, щоб зібратися з думками, щоб вона зрозуміла, чому мій вибір дав мені сили.

Я знову звернула увагу на вовків. Тепер вони були повністю

перевдягнені й виконували свої справи. — Я вирішила покінчити з прокляттям, яке тримало б мене в клітці вічність. Я віддала свою силу заради свободи, щоб виправити кривду, яку я допомогла створити, навмисно чи ні. Я не відмовилася від своєї магії заради одного демона. Хоча йти за своїм серцем було правильним шляхом, принаймні для мене. Коли я вважала, що шляхи для мене відкриті, я могла жити без магії, але я не могла уявити, щоб відмовитися від усього іншого, що я любила, щоб триматися за це. Я обрала шлях, який запропонувало мені життя, яким я хочу жити.

Моя сестра похитала головою, але не продовжувала сваритися. Для неї було нормально відчувати інакше, обирати інший шлях. Я не мусила погоджуватися з усіма її виборами, і вона також не мала погоджуватися з кожними із моїх. Це не означало, що ми не любили й не поважали одне одного. Ми були близнючками, але ми самі собі були богинями. — Я вибрала щастя замість страху, — сказала я нарешті. — І я б вибрала його знову, не пошкодувавши.

Вітторія видихнула, холодне повітря створило перед нею маленькі хмари. — Тоді я щиро рада за тебе, Еміліє. Вона звернула на мене пустотливий погляд. — І якщо тобі щось знадобиться, будь-що взагалі, ти завжди матимеш мене.

Розділ 31

Полум'яні крила Гніву яскраво палали на сутінковому небі. Ми стояли один навпроти одного в садах Дому Гніву біля статуї, яка як я підозрювала і зрештою підтвердила, представляла страшну богиню, яку Гнів ніколи не дозволяв собі забувати. Наші ліві руки були зчеплені разом, долоня до долоні, наші однакові татуювання *SEMPER TVVS* вишикувались, наче нагадували нам, що ми назавжди віддали одне

одному серця.

Король демонів був у чорному костюмі, хоча на лацкані він причепив квітку апельсина, знак квітів, які я знову встромила у своє розкуте волосся. Моя сукня перлового кольору була без рукавів, чудовий шовк, облямований найніжнішим мереживом, але морозний холод ніколи не торкався моєї шкіри. Гарна пригода мати чоловіка з такими незвичайними крилами. Було відчуття, ніби камін подорожував з нами, навіть під час шторму.

На щастя, під час нашої церемонії наближення снігу припинило ся, хоча над головою зібралися темні хмари, попереджаючи, що спокій не триватиме.

Анір і Фауна виступили наперед, як наші свідки старих богів, кожен тримаючи один кінець виноградної лози з колючками. Це був радше шпагат, ніж негнучка лоза, оскільки вони повільно плели його через наші руки, а потім піднімали навколо наших зап'ясть, зв'язуючи нас разом, як буквально, так і символічно.

Коли вузли були перевірені та затягнуті, наші друзі повернулися назад. Очі Фауни затуманилися, і Анір люто кліпав очима. У двох сентиментальних дурнів у мене сльозилися очі.

Гнів чекав, щоб заговорити, поки мій погляд не зустрів його погляд. — Коли я вперше побачив тебе знову, я зненавидів тебе.

Я розреготалася і похитала головою. — Завжди романтичний, любий чоловік. Як і герої моїх улюблених любовних романів, ти точно знаєш, як завоювати об'єкт своєї прихильності.

— Тепер ти знаєш, чому він демон дії, а не слів, Ем, — закликав Анір. Губи демона здригнулися. — Я ненавидів тебе, тому що в той момент я згадав. Так само, як відьма сказала, що я зроблю. Вперше за багато років до мене прийшли спогади про тебе. Замість визнання чи полегшення, я відчув твій страх, потім твою лють і зрозумів, що прокляття не знято. Що була лише легка тріщина. Я ненавидів тебе, тому що ти стала однією із тих істот, які розірвали нас на частини. Ти прийняла їхні шляхи. Ти зневажала мене; Я відчував це кожного разу, коли ти була поруч. Я поклявся залишити тебе на твій власний вибір, стояти осторонь, поки ти розбираєшся зі своїм власним шляхом, навіть якщо це означатиме, що ти вибереш бути Зоряною Відьмою.

На обличчі мого чоловіка промайнула темрява.

— Коли я зустрів того людського хлопчика в монастирі, Антоніо, я був

готовий покинути тебе назавжди. Але потім ти назвала моє справжнє ім'я, і я задумався. Можливо, десь глибоко всередині ти пам'ятала . Можливо, було щось, що прокляття не зіпсувало. — Його вираз знову змінився, ніби це визнання дорого йому коштувало. — Я сказав тобі більше ніколи не називати мене Самаелем, не тому, що ти назвав моє ім'я, а тому, що я не хочу, щоб твоя відьомська родина використала це проти нас. Якби вони знали, що ми знову знайшли один одного, незважаючи ні на що, мені було б неприємно думати, що вони могли б зробити, щоб розлучити нас. — Я думала про це.

— Як ти знаєш, прокляття не дозволяло мені говорити певні речі. Що зрештою дало нам можливість пізнати один одного заново. Ми обоє були різними в чомусь. Я не був упевнений, чи будемо ми як раніше. Але потроху ти прослизнула усередину.

Я посміхнулася на це. — Одного разу, коли я опинилася у твоїй свідомості після нападу Віпириди, я відчула твій страх. У мене було враження, що я, як осколок, заривалася під твоєю шкірою .

— Було таке відчуття. — Глибокий сміх Гніва був неочікуваним і теплим. — Я хотів помститися Сурсеї, і понад усе я хотів повернути свої крила. — Його чудові крила змахували, щоб підкреслити суть. — Десь на цьому шляху я почав більше хотіти чогось іншого. Тебе. Я не просто хотів твоє тіло. Я хотів твоє серце. Твій розум. Я хотів партнера. Довірену особу . Когось, з ким можна пройти через пекло, і хтось, хто також може показати мені рай. Хтось, хто не боїться кинути мені виклик, хто викликав мене проти мого бажання. Я хотів собі рівних. Лють .

Моя увага переключилася на вогняні крила, які, здавалося, вирости в полум'ї й жарі, коли він сказав моє справжнє ім'я. — Я все ще Лють, тільки трохи менше вогню.

Таємна посмішка торкнулася його губ. — Коли обидві сторони повністю приймуть зв'язок, ми будемо ділитися всім у житті. Я приймаю наші зобов'язання. Я віддаю тобі своє серце, свою душу, свою силу. Виноградна лоза на руці Гніва занурилася в його шкіру, магія спалахнула, як зірка, що пролітає через всесвіт. Все, що мені потрібно було зробити, це вимовити ті самі слова, і ми були б пов'язані навіки. Цього разу це буде вибір кожного з нас. Без магії.

— Я закохався в тебе повільно, хоча завжди вважала тебе неймовірно привабливим. — Анір і Фауна захихотіли, коли я зізналася. — Щось, я

впевнена, що ти відчув. Коли я прийшла сюди й відкрила Коридор Гріха та тонку магію цього світу, в мені спалахнуло хвилювання. Я не була готова зізнатися в цьому собі, не кажучи вже про тебе, але я була вдячна за можливість нарешті вжити відповіді на почуття, які я відчайдушно намагалася ігнорувати. — Я глибоко вдихнула. — Можливо, це було боягузливо, але мені потрібен був час, щоб у всьому розібратися. Ти ніколи мене не підганяв. Або намагався змусити мене. Я закохалася в тебе, але я знала, що це щось особливе після того, як вдарила тебе.

— Завжди романтична, моя любов. — Гнів невгамовний, використовуючи мої слова, що я промовила раніше.

— Це був перший раз, коли ми встановили межі. І це було для мене важливо. Я хотіла побачити, як ти відреагуєш, якщо колись повториш цю дію. Ти цього не зробив. Навіть коли у тебе було більше інформації, навіть коли ти міг бачити потенційні вигини на дорозі, а я не могла, ти ніколи

більше не переступав. Ти поважав цей кордон, поважав встановлене між нами правило, і я знала, що у мене буде справжній партнер, якщо я виберу стосунки з тобою. Не недосконалий, а хтось, хто буде володіти собою і не намагатиметься це надолужити, а втілюватиме це правильно з цього моменту в дії. Щоб показати мені, що я можу довіряти тобі, рухаючись вперед.

— Вам обом потрібно попрацювати над своїми зізнаннями в коханні, — сказав Анір, не приязно. Фауна штовхнула його ліктем у бік, і він негайно закрити рот.

— Я люблю тебе, Самаеле. Хороші частини, погані та всі частини між ними. Кожен брудний шматочок... — Гнів підняв брову при згадці «брудний», і я закотила очі. — Я вибираю тебе сьогодні, завтра і щодня після цього. Я приймаю наші зобов'язання. Я віддаю тобі своє серце, свою душу, свою силу.

Лози на моїй руці спалахнули так само яскраво, як і на Гніву, і осіли під моєю шкірою. Тепер у нас обох було ще одне татуювання — ліани з колючками назавжди свідчать про те, що ми пов'язані разом, більше, ніж просто чоловік і дружина. Ми були пов'язані душа з душею. Тому що ми вирішили так.

Гнів притягнув мене до себе й глибоко поцілував, а потім усміхнувся мені в губи. — Ти пам'ятаєш, коли я сказав, що ми все поділимо?

— Так. — Мої очі звузилися, коли його посмішка розширилася. — За

якою схемою ти зараз працюєш ?

Він прошепотів щось стародавньою мовою, якою я не могла говорити, але знала, що вона ангельська. Закінчивши свою промову, він нахилився й прошепотів: — Як угорі, так і внизу. Зараз ми дійсно збалансовані в усіх відношеннях. Мій лід до твого вогню.

—Але я вже не...

Крила Гніва блискуче спалахнули, вогонь палав настільки, що повітря навколо нас мерехтіло від спеки. Золоті та сріблясті плями на його крилах пульсували, і я мовчки спостерігала, як вони мерехтіли, мов зірки. Це було красиво і...

Миттєво вогонь і цвіт зникли з його крил. Здавалося, хтось перевернув пляшечку з чорнилом, і рідина з чорного дерева повільно стікала на пір'я, замінюючи вогонь темрявою. Поки вогонь згасав, я помітила щось інше, щось дивно знайоме, що почалося як маленьке тріпотіння в моєму центрі. Те саме місце, де колись жила моя магія.

—Що... —Я схопилася за живіт, коли тріпотіння зростало.

Ще один спалах сили, смуга блискавки, що перетинає грозове небо, і вогонь крил Гніву повністю згас. Мої коліна підкосилися, коли сила увірвалася в мене, наповнила мене. Мій чоловік міцно тримав мене, поки остання частинка його сили не переповнила мене.

Сльози, яких я не знала, зволожили його лацкан. У своєму центрі, де жило Джерело, я відчула магію. Я відступила, дивлячись на його крила. Там, де колись було біло-сріблясте полум'я, тепер вони були блискуче - чорними. Вони були схожі на його *luccicare* .

—Що ти зробив? —запитала я, мій голос був звичайним шепотом. Гнів поцілував мене в маківку. — Що моє, те й твоє, моя любов. Я сказав тобі, що в мене достатньо магії для нас обох. —І половину він віддав мені. Сльози текли сильніше, і він цілував кожну з них. — Заклич свою силу, Лють .

Я витерла слези й випробувала цей новий, бурхливий колодязь магії.

—*Fiat lux* .

Палаючі квіти рвуться в небо над нами, більші й могутніші, ніж будь - коли. Я очікувала, що магія буде срібною, золотою та білою. Але це все одно було моє рожеве золото. Магія могла виходити від мого чоловіка, але вона справді була моєю.

— Дякую, — прошепотіла я. Гнів обійняв мене, дивлячись на квіти, що палали на небі. Вони були як наші особисті зірки. —Дякую, що віддав

свої крила заради мене.

Крила Гніву злетіли в обидві сторони, змахуючи досить сильно, щоб підняти сніг. — Я ні від чого не відмовився. У мене є крила. У мене є моя дружина. І в мене є кілька дуже цікавих ідей щодо нашого нового дизайну спальні. Але спочатку я хотів би їх випробувати.

— Ми прийнемо це як сигнал, щоб піти, — сказав Анір. — Вітаю вас обох.

Він поцілував кожен з моїх щічок і поплескав свого короля по спині, перш ніж Гнів обхопив його рукою і як слід обійняв. Фауна вклонилася в реверанс, але замість цього я теж міцно обійняла її. Вона люто тримала мене. — Нам треба скоро поговорити, моя леді.

— Ти завтра вільна? — Запитала я. Фауна кивнула. — Тоді давайте зустрінемося. Я хочу знати *все*, що сталося на коронаційному балу. Очі Фауни блиснули. — Я приготую чай і пиріг з коньяком.

Коли наші друзі покинули сад, я знову зіткнулася з Гнівом. Він був підступним, хитрим демоном. І я не могла уявити, щоб любити його більше. — Чи передбачає дизайн твоєї спальні способи використання цих крил?

В його погляді промайнув злий блиск. — Не зовсім. Але ми можемо додати це до нашого списку вимог.

— Які ще пункти у твоєму списку?

Він простяг руку. — Як щодо того, щоб я тобі показав, моя леді?

У ту мить, коли я вклала свою руку в його руку, Гнів переніс нас до своєї приватної бібліотеки. Я оглянула порожню кімнату. Приємно потріскував вогонь; свічки на люстрі були майже всі задуті, додаючи м'якості, чуттєвості приватній кімнаті. Спочатку я не була упевнена, чому він обрав цю кімнату, потім моя увага перейшла до ніші, де висіла пара кайданів. Тепло скупчилося в моєму животі, коли мене охопило очікування. Він не міг мати на увазі...

Гнів рухався позаду мене, легенько проводячи руками по моїх руках, а потім знову повільно тягнув їх угору. Кожен удар здавався магією, і моє тіло прагнуло ще більше. — Ти пам'ятаєш, як ти запитав, чи хочу я тебе зв'язати?

Боже прокляни мене, я так і зробила. — Так. Ти збирався заморозити нас обох до смерті. Мені довелося б знайти якийсь спосіб відволікти тебе. Він поцілував мою шию, від цього відчуття боліли верхівки моїх грудей, потребуючи його дотику. — Мою увагу привернуло не твоє

прохання, а збудження, яке я відчув. — Його руки повільно опустили мій ліф. — Багато з того, схоже на те, що я відчуваю зараз .

Його великий палець погладив мій сосок. Я потягнулася назад, запустила руку в його волосся, коли він нахилився, щоб поцілувати мою шию, моє плече. Я вигнулася до нього, відчуваючи доказ його власного збудження на своїй спині. Злий демон.

— Будь обережна, у своїх бажаннях, дружино. Твій чоловік може бути настільки розбещеним, щоб доставити це .

Я обернулася в його обіймах і обмочила губи, привертаючи погляд мого мисливця саме туди, куди хотіла. — Я маю на це сподіватися. Я не хочу, щоб між нами все ставало нудно або передбачувано.

Гнів похмуро засміявся, його вираз обличчя обіцяв катувати мене найкращим із способів за цей зухвалий коментар. — Цей рот... — Його увага впала на мої губи, ніби він справді мав якісь дуже погані ідеї щодо цього. — Для того, щоб речі залишалися цікавими. Дуже довго.

Він охопив свою особисту бібліотеку, а потім знову звернув свою люту, голодну увагу на мене. Ніхто не почує моїх криків задоволення. Або його стогони. Тому що я поклялася собі, що зроблю так, щоб він кричав достатньо голосно, щоб досягти кожного дому гріха.

Моє безсмертне серце перейшло від стукання до галопу в моїх грудях, коли він підтримав мене і відніс в альков. Тепло, що почалося, м'яко поширювалося моїм тілом, як лісова пожежа. Його губи викривилися з відтінком сардонічної посмішки. — Ти перекручена, темний ангелику.

Я навіть не торкнувся тебе, а ти збуджена більше, ніж будь-коли.

Я звернула увагу на потертий матеріал його штанів. — Здається, у нас спільна проблема, чоловіку.

— Нам справді пощастило. — Гнів милувався мною на мить, його увага переходила по моєму обличчю, перш ніж опуститися, щоб оглянути мої оголені груди. Він занурив голову і всмоктав бруньку в рот, махаючи язиком, поки я не звивалася до нього. — Я дам тобі все, чого ти бажаєш. — Небезпечне проголошення. — Я хотіла годинами підкорятися кожній підступній, розпусній речі, якої я жадала від свого чоловіка.

— Наскільки небезпечним ти хочеш, щоб я був? — Він провів пальцем між моїми грудьми, слідуючи лінією посередині. Проклятий богинею демон, він зупинився прямо під моїм пупком.

— Зробіть все можливе, ваша величність. Я готова до будь-якої викривленої темної речі, про яку ти мрієш.

Рухом його зап'ястка моя сукня зникла. Наступним був одяг Гніва. Його груба чоловіча чуттєвість послала в мене пекучу хвилю тепла, коли він знову подивився на мене; цього разу в його погляді була стратегія. Ніби він прийняв цей конкретний виклик особисто.

— Я можу тобі пообіцяти одне. — Гнів ступив уперед і зачепив кайдани на одне з моїх зап'ясток. Він нахилився, щоб прошепотіти мені на вухо, від його дихання моє тіло покритися мурашками, коли він повільно взяв моє друге зап'ястя. — Я можу бути дуже, дуже злим, моя любов. У цьому я майже не сумнівала ся.

Я дозволила своєму погляду скочити по блідому татуюванню, написаному вздовж його ключиці. *Acta non verba*. Це було ідеальне нагадування, що зараз час діяти, а не говорити. Я брязкнула ланцюгами, насолоджуючись тим, як його погляд вчепився в моє тіло прямо перед тим, як він підняв мою ногу.

Посмішка дражнила краї моїх губ. — Давно пора мені *показати*, демоне.

Крила Гніва з кольором чорного дерева злетіли в обидва боки. Він був схожий на втілення гріха, і коли його магія огорнула мене, я подякував ала богині, що він мій.

Подяки

Уся ця трилогія була започаткована, написана та завершена під час глобальної пандемії, але вона все одно знайшла свій дім у світі завдяки ВАМ. Дякую тобі, любий читачу, за те, що ти так любиш цих персонажів і цей світ, який живиться гріхом. Я безмежно обожаю Сім Кіл і дуже вдячна, що ви пішли за Гнівом та Емілією в цій підступній подорожі підземним світом. Тисячу, мільйон разів дякую вам за вашу підтримку та за підтримку цих книг. Я дуже рада, що їм вдалося на

кілька годин відірвати вас від хаотичного стану світу.

Велике спасибі моєму видавничому колективу за втілення моїх мрій у реальність. Барбара Поель, агент, друг і надзвичайна богиня, дякую тобі за багато капелюхів, які ти носиш, і за все, що ти робиш за лаштунками. Всій команді агентства Irene Goodman. Хізер Барор-Шапіро за переклад цих книжок більшою кількістю мов, ніж я могла мріяти. До Шона Берарда в Грандв'ю.

Мої поборники в Little, Brown Books for Young Readers, величезна подяка моєму редактору Олександрі Хайтауер, яка цілодобово працювала зі мною, щоб отримати це в руки читачів, незважаючи на складнощі з ланцюжком поставок і надзвичайно щільним графіком. Її нотатки зробили цю книгу саме такою, якою я сподівалася, і навіть більше. Вітаємо з чудовою командною роботою, Алекс! Елвіна Лінг, Кессі Мальмо, Саванна Кеннеллі, Стефані Гоффман, Емілі Полстер, Вікторія Степлтон, Маріса Фінкельштейн, Трейсі Кунц, Трейсі Шоу, Вірджинія Лоутер, Даніель Кантарелла, Шон Фостер, Клер Гембл, Карен Торрес, Барбара Бласуччі, Керол Медоуз, Джанель ДеЛуїз, Siena Kopsol і мої видавці Меган Тінглі та Джекі Енгель. Дякую за таку підтримку та хвилювання!

Моїй британській команді Hodder & Stoughton — Моллі Пауелл, Кейт Кіхан, Лаура Бартоломью, Наташа Куреші, Каллі Робертсон, Сара Клей, Іман Хабл: з вами працювати це скарб. Сподіваюся, я додала достатньо спецій.

Моїй родині важко повірити, що це вже сьомий раз, коли я маю писати подяки. Я люблю вас усіх більше, ніж можна передати словами. Як завжди, особлива подяка моїй сестрі Келлі та її бутіку (Dogwood Lane Boutique) за все натхнення. (І роздрібну терапію.)

Книгопродавці, бібліотекарі, інді, книжкові ящики та всі книжкові компанії, як великі, так і малі між ними, дякую за вашу нескінченну підтримку. BookTok — я тебе обожнюю! Особлива подяка Айману Чаудхарі (@Aymansbooks) і Полін (@thebooksiveloved) за їхні чудові відео та першу підтримку цієї серії.

Стефані Гарбер, Ізабель Ібаньес, Саміра Ахмед — усі ви рок-зірки, автори та, що найважливіше, неймовірні люди. Анісса де Гомері — твоя дружба прикрашає мої дні! Мені так приємно називати кожного з вас дорогими друзями. Дякую за всі повідомлення, дзвінки та любов. Незважаючи на терміни, пандемії та звичайне життя, ви найкращі.

Дякую, що дочитали до кінця. Я не можу дочекатися, щоб побачити, яка лиха пригода буде далі... хoho.